

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair, wearing a dark, knee-length coat and dark boots, is walking away from the viewer down a path in a forest. The trees and ground are covered in vibrant red and orange autumn leaves. The scene is misty and backlit by a warm, golden light, creating a dreamy atmosphere.

K. A. TUCKER

BİR KÜÇÜK
YALAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cleary karakterleri arasında olgunluğu ve güçlü kişiliği sayesinde ailesinin trajik ölümünün ve ablası Kacey'nin kendi kendine zarar verdiği dönemin üstesinden gelmeyi başaran ve daha dengeli olan kız kardeş, her zaman Livie oldu. Ama bu dış görünüşün ardında, babasının ona söylediği son sözlerle tutunmuş küçük bir kız çocuğu vardı. Babası ona, "Seninle gurur duyayım," demişti. Küçük kız da böyle olacağına söz vermişti.

Ve geçen 17 yıl boyunca her seçiminde, her sözünde ve her davranışında, elinden gelenin en iyisini yaptı. Livie, sağlam bir plan ile Princeton Üniversitesine adım attığında amacına ulaşmakta kararlıydı: Derslerinde çok başarılı olacak, tıp fakültesine yönelecek ve bir gün evleneceği iyi ve saygın bir adamla tanışacaktı.

Planının bir parçası olmayanlar ise Jell-O fondipleri, hayır diyemediği cana yakın ve parti delisi oda arkadaşı, tabii bir de erkek kürek takımının muhteşem kaptanı Ashton'dı. Késinlikle Ashton'dı. O, Livie'nin olmayan sinirlerini zıplatan kibirli bir pislik ve Livie'nin bir erkekte istemeyeceği her şeydi. Daha da kötüsü Ashton, Livie'nin ölçütlerine tam da uyan kişinin -yani Connor'ın en iyi arkadaşı ve evini paylaştığı kişiydi. Peki, o zaman Livie neden Ashton'ı düşleyip duruyordu?

Livie kendini, artık üstesinden gelemeyeceğini düşündüğü vasat notlar ve kariyer düşleri ile Ashton'a karşı hissetmemesi gereken duygular içinde buluverdiğinde babasına verdiği sözden ve bildiği tek kimlikten vazgeçmek zorunda kalacak mıydı?

ISBN: 978-605-5002-14-5

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

**Turkish Language Translation Copyright © 2015 by Hyperion,
an imprint of KRP Yayıncılık Ltd.
One Tiny Lie, Copyright © 2014 by Kathleen Tucker. All Rights Reserved.
Published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
a division of Simon & Schuster, Inc.**

**Hyperion - 47
Romantik – 11**

ISBN: 978-605-5002-14-5

Baskı Tarihi: Şubat 2016

**Editör ve Çeviren
Zeynep Ünal**

**Redaksiyon
Sercan Pamuk**

**Kapak Görseli
123rf.com**

**Baskı Öncesi Hazırlık
Reema Sehgal**

**Yayına Hazırlayan
Burak Arslan**

Kapak Baskı	İç Baskı
Hanlar Matbaası	Ana Basın Yay. Gid. İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Yeşilce Mh. Aytekin Sk. No: 16	B.O.S.B. Memmerçiler San. Sit. 10. Cd. No:15
Kağıthane - İstanbul	Beylikdüzü-İstanbul
Tel: 0 212 324 08 82	Tel: 0 212 422 79 29

**KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Mustafa Kemal Mh. 2146. Sk. No: 14 Demirler Atlas Plaza Daire: 13
Çankaya - Ankara
Tel: 0 312 213 44 04**

HYPERION® Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları

© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

**Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.**

www.krpyayincilik.com

BİR KÜÇÜK YALAN

K.A. TUCKER

Roman

Çeviren: Zeynep Ünalın

Alıp başımı gidiyorum.

Uzaklaşıyorum seslerden, bağırışlardan, hüsranslardan.

Uzaklaşıyorum hilelerimden, hatalarımdan, pişmanlıklarımdan.

Olmam gereken her şeyden ve olamayacağım her şeyden uzaklaşıyorum.

Çünkü bunların hepsi bir yalan.

Bölüm bir

FAZLA MÜKEMMEL

Haziran

“Livie, sanırım sen tamamen boku yemiş durumdasın.”

Çatalım ağzımdayken öksürünce peynirli kek parçaları ağzımdan fırlıyor ve terasın cam paneline sıçırıyor. Ablamın tuhaf bir mizah anlayışı vardır. Ben otomatik olarak onun ifadesini buna bağlıyorum. “Bu hiç de komik değil, Kacey.”

“Haklısın. Değil.”

Bunu söyleme biçimi –sakin ve nazik ses tonu– mideme garip bir kıpırtı gönderiyor. Alt dudağımdaki kek parçasını silerken onun yüzünü incelemeye dönüyorum, bir iz arıyorum –onun nasıl bir oyun oynadığına dair bir şey. Hiçbir şey yok. “Ciddi değilsin, değil mi?”

“Bir kalp krizi kadar ciddiyim.”

Boğazıma bir panik dalgası yükseliyor. “Kafan iyi mi senin gene?”

Boş bir bakışla cevap veriyor.

Ama buna inanmıyorum. Öne eğiliyorum ve yüzünü inceliyorum –irileşmiş göz bebekleri, beyazlarında kan damarları gibi– ben on iki yaşındayken tanıştığım, uyuşturucu kullananlara has o belirtileri arıyorum. Hiçbir şey yok. Yüzüme bakan kristal berraklığındaki mavi gözlerden başka hiçbir şey yok. Kendime, hafifçe rahatlama izni veriyorum. En azından o yola geri dönmüyoruz.

Nasıl tepki vereceğimi bilmeden ve endişeli bir kıkırdamayla “Yürü, biz keke kitaplarınıma dokunup dokunmadığınızı kolluyo-

rum. Ama şimdi, kahveli tadı biraz buruklaştı ve kıvamı da pütürlü. Güçlkle yutuyorum.

“Sen, fazlasıyla mükemmelsin, Livie. Yaptığın her şey, söylediğin her şey öyle. Hiçbir yanlış yapamıyorsun. Birisi suratına tokat atsa dönüp özür dilersin. Söylediğim bazı şeyler yüzünden beni benzetmemene inanamıyorum. Sanki öfkelenme becerin yokmuş gibi. Rahibe Teresa ile Gandhi’nin aşk çocuğu olabilmişsin. Sen...” Kacey, doğru kelimeyi arayarak duraksıyor. “Bok varmış gibi, çok fazla mükemmelsin!”

Biraz büzüşüyorum. Bazı insanların ortalığa bozuk para saçmaları gibi Kacey de etrafa bok bombaları fırlatıp duruyor. Buna yıllarca önceden alıştım ama şimdi, her biri burnuma yediğim bir yumruk gibi.

“Sanırım bir gün, kafayı sıyracaksın ve başıma Amelia Dyer¹ kesileceksin.”

“Kim?” Dilim, kekin son lokmasının unlu lezzetini damagımda ezerken kaşlarımı çatıyorum.

Elini bana doğru kayıtsızca sallıyor. “Ah. Londra’da yüzlerce bebeği öldüren şu kadın—”

“Kacey!” Ona ters ters bakıyorum.

Gözlerini devirip mırıldanıyor. “Neyse. Mesele bu değil. Mesele, Stayner seninle konuşmayı kabul etti.”

Bu iş gittikçe gülünçleşiyor. “Ne? Fakat... ben... fakat... Dr. Stayner mı?” diyorum, tükürük saça saça kekeleyerek. Ablamın PTSSB² uzmanı mı? Ellerim titremeye başlıyor.

Tabağı elimden düşürmeden önce sehpanın üstüne bırakıyorum. Kacey bana bir tabak kek verip terasımızda Miami Plajı’nın gün batımını seyretmeyi önerdiğinde bana hoşluk yaptığını sanmıştım. Şimdi görüyorum ki hiç ihtiyacım olmayan çılgın bir şeye aracılık yapmayı planlıyormuş. “Ben PTSSB hastası değilim, Kacey.”

“Olduğunu söylemedim.”

“İyi de bu nereden çıktı şimdi?”

Bana makul bir sebep göstermiyor. Onun yerine suçlayan bir

1 1837-1896 yılları arasında yaşayan ve hayatının 20 yılı boyunca bakımını üstlendiği çocuklardan altısını öldürmek suçundan asılarak idam edilen bir seri katil (çev. notu).

2 Post Travmatik Stres Bozukluğu veya Travma Sonrası Stres Bozukluğu için bir kısaltma (çev. notu).

damardan giriş yapıyor. "Bana borçlusun, Livie," diyor, temkinli bir sesle. "Üç yıl önce yatarak tedavi görmemi benden istediğinde ben bunu yaptım. Senin için yaptım. Bunu istemiyordum ama—"

"Senin ihtiyacın vardı! Darmadağınuk bir durumdaydın!" Bunu söylemek hafif kalır. Yedi yıl önce sarhoş bir sürücünün sebep olduğu trafik kazası anne ve babamızı öldürdüğünde Kacey tepetaklak bir halde uyuşturucu, tek gecelik ilişkiler ve şiddet sarmalının en dibine vurdu. Sonra üç yıl önce o dip de altından kaydı ve onu kaybettiğimden emindim.

Fakat Dr. Stayner onu geri getirdi.

"Gerçekten de ihtiyacım vardı," diye kabul ediyor, dudaklarını büzerek. "Ve ben şimdi senden yatarak tedavi görmeni istiyor değilim. Bütün istediğim, Stayner aradığında telefona cevap vermek. Hepsi bu. Benim için, Livie."

Bu tamamıyla mantık dışı—daha doğrusu delilik—ama gene de Kacey'nin sıkılı yumruklarından ve alt dudaklarını çiğnemesinden dalga geçmediğini görebiliyorum. Samimiyetle benim için endişeleniyor. Dilimi tutup batan güneşin son ışıklarının suyun üstündeki dansına bakıyorum. Ve bunu düşünüyorum.

Dr. Stayner bana ne söyleyebilir ki? Ben; Princeton yolunda ilerleyen, sonra tıp okuluna gidecek, bütün dersleri A olan biriyim. Çocuklara, hayvanlara ve yaşlı insanlara bayılıyorum. Hiçbir zaman böceklerin kanatlarını koparmak veya üzerlerine büyütec tutup onları yakmak gibi dürtülerim olmadı. Evet, dikkat çekmeye bayılan biri değilim. Çekici erkekler karşısında bol bol terlerim. Ve muhtemelen biriyle ilk defa çıktığımda ağzıma yüzüme bulaştıracağım. Tabii, ben bir ter gölcüğüne dönüşmeden önce birisi fırsatını bulup bana çıkma teklif edebilirse.

Fakat bütün bunlar benim, toplu katliam yapacak bir sapık olmama iki adım kaldığı anlamına gelmiyor. Bütün garipliklerine rağmen Dr. Stayner'ı severim ve ona saygı duyarım. Onunla konuşmak sevimsiz bir şeye dönüşmez. Kısa bir konuşma olacak...

"Sanırım bir telefon görüşmesinin zararı olmaz," diye mırıldanıp ekliyorum, "sonra üzerinde çalıştığın şu psikoloji tahsili hakkında konuşmamız lazım. Eğer kafamın etrafında isyan bayrakları dalgalandığını görürsen o zaman senin uzun vadeli kariyerinin başarisından şüphe etmeye başlayacağım."

Kacey'nin omuzları, rahatlamış gibi gevşiyor. Şezlonguna gömülüyor, dudaklarında hafif bir rahatlama tebessümü var.

Doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eylül

Hayatta bazen bir karar verirsin ve sonra kendini, o kararı sorgularken bulursun. Sık sık olur. Tam olarak pişman değilsindir. *Muhtemelen* doğru seçimi yaptığını biliyorsundur ve *muhtemelen* de iyi yapmışsındır. Ama ne halt ederek ve ne düşünerek öyle yaptığını merak eder durursun.

O telefon konuşmasını neden kabul ettiğimi hâlâ düşünüp duruyorum. Her gün merak ediyorum. Şu anda da kesinlikle bunu merak ediyorum.

“Sana bir *Girls Gone Wild*³ videosunda rol almanı öneriyor değilim, Livie.” Bir zorlama yapacağı zaman kullandığı o pürüzsüz ve otoriter tona geçmişti bile.

“Nereden bileceğim? Üç ay önce bir orangutanla konuşmamı önerdin.” *Gerçek hikâye.*

“Üç ay oldu bile mi? İhtiyar Jimmy nasıl?”

İğneleyici bir şey söylemeden önce dilimi tutup derin bir nefes⁴ çekiyorum. “Şimdi hiç sırası değil, Dr. Stayner.” Gerçekten de hiç değil. Gerçekten. Güneş pırıl pırıl, hava ılık ve ben, elimde bir kaktüsle pembe bavulumu tekerlekleri üzerinde sürükleyerek binlerce şaşkın öğrenci ve canı sıkılmış ebeveyn arasından yurduma doğru gidiyorum. Bugün yurda yerleşme günü ve benim, sarsıntılı bir uçak yolculuğundan dolayı hâlâ kasma ihtimalim var. Dr. Stayner’in gerilla taktiği gibi telefon konuşmalarından biri, şu anda en istemeyeceğim şey.

Ama gene de konuşuyoruz işte.

“Evet, Livie. Belki de değil. Belki de bu sabah New Jersey uçağında olacağın için benimle olan randevu tarihini değiştirmeliydin. Ama yapmadın,” diyor Dr. Stayner, sakın sakın.

Sağa sola bakıp kimsenin bu konuşmayı dinlemediğinden emin olmaya çalışırken omuzlarımı düşürüp ses tonumu bir fısıltıya ayarlıyorum. “Tarihi değiştirilecek bir şey yok çünkü ben terapide olan bir hasta değilim.”

3 *Kızlar Zivanadan Çıktı* anlamında ve bir pornografik eğlence şirketinin adı (çev. notu).

4 Kitapta, nefesle ilgili çok miktarda cümle geçiyor. Yazarın *On Küçük Nefes* kitabı, hem bu açıdan hem de hikâyenin tamamı için yararlı olabilir (çev. notu).

Pekâlâ. Bu, tam olarak doğru değil.

Yani... Ablamın beni bir parça peynirli kekle kandırdığı o güzel haziran akşamından beri, tam olarak doğru değil. Dr. Stayner, beni hemen ertesi sabah telefonla aradı. Tipik bir Stayner tarzıyla bana söylediği ilk kelimeler "selam" veya "seninle tekrar konuşmak ne güzel" gibi ifadeler olmadı. Doğrudan şunu söyledi: "Tik tak eden bir zaman ayarlı bomba olduğunu duydum."

Konuşmanın geri kalanı pürüzsüzdü. Kusursuz giden akademik kariyerimden, aşk hayatımın olmamasından, ümitlerimden, hayallerimden, gelecek planlarımdan konuştuk. Biraz annemden ve babamdan bahsettik ama bu konu üzerinde pek fazla durmadı.

Telefonu kapattığımda gülümsediğimi hatırlıyorum; Kacey'ye, benim gayet iyi olduğumu, hayata uyum sağladığımı ve onun, zihinsel dengesizlikle ilgili cadı avına başka yerde devam edebileceğini söyleyeceğinden emindim.

Takip eden cumartesi sabahı saat tam onda aynı Şikago numarası telefonumda görüldüğünde çok şaşurdım. Ama gene de açtım. Ve o günden sonra her cumartesi günü saat tam onda telefonumu açıp duruyorum. Ne bir doktor faturası ne bir hasta kaydı ne de bir psikiyatrist muayenehanesi gördüm. İkimiz de "terapi" kelimesi etrafında dans edip durduk ama ben, bu son konuşmadan önce bu kelimeyi hiç kullanmadım. Belki de bu yüzden Dr. Stayner'ın ne olduğunu kabul etmeyi reddedip duruyorum.

Benim terapistim.

"Tamam, Livie. Şimdi seni rahat bırakacağım. Sohbetimize, önümüzdeki cumartesi kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Gözlerimi yuvalarında döndürüyorum ama bir şey söylemiyorum. Bir faydası olmaz. Saman tarlasında katır gütsen daha çok yol alırım.

"Bir kadeh tekila iç. Break dans yap. Okul açılmadan önceki haftada şimdiki gençler neler yapıyorsa hepsini yap. Sana iyi gelecektir."

"Kendi iyiliğim için alkol bağımlılığı ve havatı tehlike yaratacak dans hareketleri yapmamı mı öneriyorsun?" Daha ikinci telefon konuşmasından sonra Dr. Stayner'ın, benim çekingenliğimi "iyileştirmek" amacıyla absürt, genellikle utanç verici ama nihaye-

tinde zararsız bir takım haftalık ödevler verme görevi üstlendiği gayet belliydi. Bunu yaptığını asla kabul etmedi ve asla açıklamadı. Sadece söylediklerine itaat etmemi bekliyor.

Ve ben de hep itaat ediyorum.

Belki sırf bu itaat etme huyum yüzden ayrıca terapi görmem lazım.

Tuhaf olan, bunların işe yarıyor olması. Üç aylık aptal aptal ödevler, aslında kalabalıklar içinde sınırlarımın gevşemesine yardım etti; kafamdaki düşünceleri özgürleştirdi ve beni, bir odaya yakışıklı bir erkek girince derhâl gözeneklerimden ter fışkırmaya başlamayacak kadar öz güvenle silahlandırdı.

“Tekila önerdim, Livie. *Kristal meth*⁵ değil... Ve hayır, te-kila kullanmanı *tembibliyor* da değilim çünkü sen sadece on sekiz yaşındasın ve ben de bir doktorum. Böyle bir şey meslek kurallarına aykırı olur. Ben sadece gidip *eğlenmeni* tavsiye ediyorum!”

Teslim olmuş gibi bir nefes çekiyorum ve “Biliyor musun, ben *normaldim*. Sen beni bir çatlağa çevirdin,” derken gülümsüyorum.

Kulağımda bir kahkaha patlıyor. “*Normal*, sıkıcıdır. Tekila iç, Livie. En utangaç kimseleri bile kelebeğe çevirir. Hatta belki bir –dramatik bir efekt yaratmak için yutkunuyor– “bir çocukla bile tanışırsın!”

“Şimdi gerçekten kapatmam lazım,” diyorum, Hogwarts Okulu tarzı yurt binamın beton basamaklarını tırmanırken ve yanaklarımdaki ateşi hissederek.

“Git! Kendine anılar edin. Bu senin için mutlu bir gün. Bir zafer günü.” Dr. Stayner’ın sesi kıvrak şarkı tonunu kaybediyor ve boğuklaşıyor. “Kendinle gurur duymalısın.”

Telefona gülümsüyorum ve ciddiyete dönmekten memnunum. “Duyuyorum, Dr. Stayner. Ama... teşekkür ederim.” Kelimeleri söylemiyor fakat ben onları duyuyorum. *Baban seninle gurur duyardı.*

“Ve unutma—” Kıvrak hava geri dönüyor.

Telefona bakıp gözlerimi deviriyorum. “Anladım. *Kızlar Makul Ölçülerde Zıvanadan Çıkacak.*” Ben konuşmayı sonlandırma tuşuna basarken onun küküldüğünü duyuyorum.

5 *Kristal meth*: Metamfetamin, uyarıcı özelliği olan bir madde (cey notu).

Bölüm iki

JELL-O

Cinderella da böyle hissetmiş olmalıydı.

Tabii kraliyet balosu dans pistinde zarafetle kayar gibi dans ederek dolaşmak yerine kolejin ev partisinde sırtını duvara dayayıp dursa ve her taraftan gelen sarhoşlar tarafından itilip kakılsaydı.

Ve göz kamaştıran bir balo elbisesi içinde herkesin başını döndürmek yerine vücudunun hayati kısımlarının örtülü olduğundan emin olmak için gizli gizli togasının⁶ orasını burasını çekiştirip dursaydı.

Ve peri annesi ona istediği her şeyi vermek yerine boğazından aşağıya Jell-O⁷ yuvarlaması için sürekli onu zorlayan iğrenç bir ablası olsaydı.

Ben de tıpkı Cinderella gibiyim.

“Anlaşma anlaşmadır!” diye bağırıyor Kacey, DJ’in üstünden bana küçük bir kadeh uzatırken. Tek kelime etmeden kabul ediyorum, başımı geriye kaykılıp portakallı maddenin boğazımdan aşağıya kaymasına izin veriyorum. Aslında bu şeyleri seviyorum. Hem de çok. Elbette bunu ablamın önünde kabul edecek değilim. Ama kolejdeki ilk gecemde ve hayatımda ilk defa beni sarhoş etmek için bana şantaj yapmış olması yüzünden hâlâ bir burukluk duyuyorum. İlk defa. Ya böyle olacaktı ya da benim yurdumda, üze-

6 Toga: Antik Romalıların giydiği türden bir kıyafet ve bu kıyafetle katılınması gereken partiler için kullanılan bir kelime (çev. notu).

7 Meyvalı jöle ve yüksek oranda alkolle hazırlanan tek içimlik bardaklarda servis edilen bir tür parti içeceği (çev. notu).

rinde benim suratımın resmi olan ve "Livie'nin Libidosuna Özgürlük" yazan bir tişörtle dolaşacaktı. Hatta bu kahrolası tişörtün baskısını yaptırmıştı bile.

"Öyle suratsız suratsız durmayı kes artık Livie. Bunun eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundasın," diye bağıyor Kacey, bana iki kadeh daha uzatırken. "Yatak çarşaflarına sarınmış olsan bile, yani cidden. Şimdilerde kim toga partisi veriyor ki?"

Konuşup durmaya devam ediyor ama iki kadehi birden arkaya yuvarlarken onu duymazlıktan geliyorum. Son bir saat içinde bunlar kaçınıcı? Şu anda kendimi gayet iyi hissediyorum. Hatta gevşedim. Ama daha önce hiç sarhoş olmadım, yani ne biliyorum ki? Bunlar o kadar da tesirli olamaz. Tekila gibi değil ki.

Namussuz Stayner! Pis işlerine Kacey'i de katacağını tahmin etmeliydim. Bütün yaz böyle yapıp durdu. Elbette bu geceki çılgınlık hakkında bir kanıtım yok. Ama Kacey bir şişe Patrón⁸ getirirse o zaman bir kanıtım olacak.

İçimi çekerek serin duvara yaslanıyorum ve gözlerimin, kafaların oluşturduğu deniz üstünde gezinmesine izin veriyorum. Kampüsün hemen dışındaki geniş bir bodrum katında, avaz avaz bir partide bulunduğumuzu bilmenin dışında nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim. İyi de planlanmış; büyük bir pistin ortasında –bazısı dans eden bazısı sallanan– bir kalabalığa DJ ve yeme içme hizmeti veriliyor. Normal iç mekân lambaları yerine renkli ve yanıp sönen lambalar takılmış ve bir de elektronik flaşör var; içerisini bir ev ortamından çok bir kulübe çevirmiş. Ev sahiplerinin, normalde burada mobilyaları olduğunu sanıyorum. Bu gece her bir mobilya parçası ortadan kaldırılmış. Sadece duvar diplerine bazı masalar konmuş. Üzerlerinde, fiçuları masa altına tıkıştırılmış olan bira için bardaklar ve tepsiler dolusu, bir türlü yeterince alamadığım bu lezzetli kokteylden var. Yüzlerce. Binlerce. Milyonlarca!

Pekâlâ. Sarhoş olmuş olabilirim.

Kısa ve kıvrımlı bir vücut yanımdan geçip havayı dalgalandırıyor ve anında gülümsememe neden oluyor. Bu Reagan, benim yeni oda arkadaşım ve buradakiler arasında, ablam dışında konuştuğum tek insan. Her yıl, öğrencilerin odaları bir çekilişle belirleni-

yor. Birinci sınıf öğrencileri için ise ilave bir çekilişle oda arkadaşları da belirleniyor. Reagan'la bugün tanışmış olmamıza rağmen onu seveceğimden gayet eminim. Şen şakrak, girişken ve motor takılmış gibi konuşuyor. Ayrıca sanatçı bir tarafı var. Eşyalarımızı odalarımıza koyduktan sonra kapıya, üzerinde kaligrafiyle ismimizi yazdığı ve etrafını kalpler, çiçekler, x ve o harfleriyle doldurduğu bir levha yaptı. Kacey, levhanın çılgık çılgına "lezbiyen çift" diye bağırıldığını söylüyor.

Kapıdan dışarıya adımımızı attığımız saniyede Reagan, bir grup öğrenciyle konuşmaya gitti. Çoğu erkek. Bu gece partiye gelmemizi öneren de Reagan oldu; aksi takdirde kampüsteki diğer eğlencelere gidecektik ki Kacey planlarımızı rehlin alması benim niyetim oydu. Anlaşılan o ki kampüs dışında yaşayan Princeton öğrencisi sayısı çok az; dolayısıyla bu ev partilerinin asla kaçırılması gerekiyor.

"Pekâlâ, Prenses. İç şunu," diyor Kacey, nereden bulduysa bir şişe su uzatarak ve ekliyor, "Bu gece kusmanı istemiyorum."

Suyu alıyorum ve taze, serin sıvıyı ağzıma döküyorum. Ve bu arada akşam yediğim fajita yemeğini Kacey'nin üstüne başına kustuğumu hayal ediyorum. Bu ona gününü gösterirdi.

"Ah, hadi ama Livie, yapma! Bana kızıp durmayı bırak." Kacey'nin genizden gelen ağlak sesi içtenlikle suçluluk hissettiğinin belirtisi. Ve şimdi de ben, onun kendini suçlu hissetmesine neden olduğum için suçluluk hissediyorum...

İçimi çekiyorum. "Kız mıyorum. Sadece neden beni sarhoş etmek gibi bir vazife edindin, anlamıyorum." Anne ve babamuz sarhoş bir sürücü yüzünden öldü. Sanırım bu ana kadar alkolle ilgili her şeyden uzak durmamın esas nedenlerinden biri de buydu. Kacey de nadiren alkole dokunur. Ama bu gece açığı kapatıyormuş gibi görünüyor.

"Vazifem, senin eğlenmeni ve insanlarla tanışmanı sağlamak. Bu senin kolejdeki ilk yılının ilk haftası. Hayatta bir kere yaşanacak şeylerden biri. Bol miktarda alkol ve en azından bir sabah, kafan tuvaletin içinde uyanman gerekiyor." Ona, gözlerimi devirerek cevap veriyorum ama bu, onu kararından döndürmeye yetmiyor. Bana dönüyor, kollarını omuzlarıma atıyor. "Livie. Sen benim

küçük kız kardeşimsin. Geçen yedi yıl boyunca hayatındaki hiçbir şey normal olmadı. Bu geceyi, on sekiz yaşında, normal, sorumsuz biri gibi yaşayacaksın.”

Dudaklarımı yalarken cevap veriyorum, “On sekiz yaşında birinin içmesi yasa dışı.” Ablama karşı bu tezin faydasız olduğunu biliyorum ama umursamıyorum.

“Ah, evet. Haklısın.” Elini toga giysisinin altına sokup şortunun cebine ulaşıyor ve ehliyet benzer bir şey çıkarıyor. “İşte bu yüzden eğer polisler gelirse sen, Oklahomadan Patricia’sın ve yirmi bir yaşındasın.”

Ablamın tüm ayrıntıları dikkate alacağını bilmeliydim.

Müzik tempo kazanmaya başlıyor ve benim dizlerim de ona ayak uyduruyor. “Birazdan benimle dans edeceksin!” diye bağıyor Kacey ve elime iki kadeh daha tutuşturuyor. Şimdi kaç tane oldu? Kaç tane ettiğinin sayısını şaşırdım ve dilim de bir tuhaf. Kollarını boynuma doluyor, beni aşağı çekiyor, şimdi yanak yanağayız. “Tamam, hazır?” diyor, telefonunu önümüzde tutarak. “Gülümse!” dediğini duyuyorum, flaş patlarken. “Bu, Stayner için.”

Aha! Kanıt!

“Şerefel!” Kacey, kâğıt bardağını benimkine vuruyor, başını kaldırıyor, hemen bir tane daha yutuyor. “Ah, mavi Jell-O! Bir saniyeye geliyorum!” Sincap kovalayan bir golden retriever gibi Kacey, omzunda büyük bir tepsi taşıyan çocuğun peşinden koşuyor. Yanlarından geçtiği insanların ona dönen başlarından habersiz. Yüzüne çarpan kızıl renkli gür saçları ve kaslı kıvrımlarıyla ablam, daima başları döndürür. Bunu fark ettiğinden kuşkuluyum. Bundan rahatsız olmadığı kesin.

İçimi çekip onu izliyorum. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Elbette, beni sarhoş etmenin dışında. Bugünün kederli tarafını düşünmememi sağlamaya çalışıyor. Babam, burada olması gereken günde burada değil. Benim Princeton’a başladığım günde. Nihayetinde bu, babamın daimi rüyasıydı. Kendisi Princeton mezunu olmaktan gurur duyardı ve kızlarının da bu okula gitmesini isterdi. Kazadan sonra, Kacey’nin düşen notları bu ihtimali ortadan kaldırdı ve benim omuzlarıma bıraktı. Yani ben, babamın rüyasını yaşıyorum –benim de rüyam elbette– ama babam, bunu başardığı-

mı görmek için burada değil.

Derin bir nefes çekiyorum ve artık bu gece benim için ne hazırlamışsa sessizce kaderime boyun eğiyorum –kader derken Jell-O'dan bahsediyorum. Kendimi, şu kapılardan içeri adım attığım andakinden çok daha rahat hissettiğim kesin. Ve gürültülü atmosfer de gayet hoş. Kolej hayatımın ilk partisindeyim. *Burada olmamda ve bunun keyfini çıkarmamda hiçbir yanlış yok*, diye hatırlatıyorum kendime.

Elimde bir içki, gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin, müziğin gümbürtüsünü hissetmesine izin veriyorum. *Geşe biraz, eğlen.* Stayner bana böyle söylüyor. Başımı geriye atıyorum, elimdeki kâğıt bardağın dibini sıkıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Dilimi dışarı uzatıp titrek sıvının ağzıma dökülmesini bekliyorum. Kendimi bir profesyonel gibi hissediyorum.

Ama amatörce bir hata yapıyorum –asla gözlerimi kapamalıydım.

Kapatmasaydım kafayı bulmuş kolay bir piliç gibi görünmezdim. Ve onun geldiğini görürdüm.

Ekşimsi portakal lezzeti, tat alma cisimciklerime tam dokunmuştu ki güçlü bir kol önümden belime kanca gibi dolandı ve beni güvenli duvarımdan çekip aldı. Gözlerim ardına kadar açılırken sırtım birinin göğsüne bastırılıyor, kaslı bir kol vücudumda dolaşıyordu. Kalp atışı kadar bir zaman içinde –ki benim kalp atışım değil çünkü benimki tamamen durdu– bir el, çenemi ve dudaklarımdaki kâğıt bardağı tuttu, yüzümü açılı bir şekilde yukarı kaldırıp başımı geriye çekti. Bir misk kolonyası kokusu aldığımda bir erkek öne uzandı; içki dilime değmeden önce dili benimkinin yanına kayd, hızla dönerek dilimi yakaladı. Bütün bunlar öyle hızlı oldu ki düşünmeye, tepki vermeye ve dilimi ağzımın içine çekmeye veya davetsiz dili ısırmaya vaktim olmadı.

Bütün bunlar bir saniye içinde olurken ben, bardaksız ve nefessiz kalıyorum; dizlerim titrerken duvara tutunmaya çalışıyorum. Kendimi toparlamam bir iki saniyemi alıyor ve toparladığımda beynim, arkamdan gelen ve sahneyi beğenmiş izleyici seslerine benzer bir gürültüyü idrak ediyor. Hızla dönüyorum. Bir grup uzun boylu –hepsi de toga giymiş ve kumaşı, kaslı göğüslerini teşhir edecek şekilde sarınmış– bol kaslı delikanlı, sanki bir yarış kazanmış

gibi beni öpen çocuğun sırtına vurarak tezahürat yapıyorlar. Onun yüzünü göremiyorum. Bütün görebildiğim siyaha yakın koyu kumral saçlar ve sırtının sert kıvrımları.

Çenem sarkmış vaziyette orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum; bakakalıyorum ama gruptaki çocuklardan biri nihayet fark ediyor, Jell-O hırsızına kaçamak bir bakış atıyor ve başını benden tarafa uzatıyor.

Ben şimdi ne söyleyeceğim? Çok fazla belli etmeden çılgın gibi ablamın kızıl renkli gür saçlarını görmeye çalışıyorum. Ablam nerede? Yok, beni burada bırakmış... Nefesim düzene girerken Jell-O hırsızının yavaş, aheste bir hareketle döndüğünü izliyorum; yüz yüze geliyoruz.

Bu çocuğun dili benim ağzımda mıydı? Bu çocuk... bu uzun boylu, dalgalı saçlı, bronz tenli, kör bir rahibeyi bile baştan çıkarabilecek dev gibi bir Adonis... onun *dili* beni *ağzımdaydı*.

Oy aman Tanrı'm. Terlemeye başladım! Haftalar boyu insanların arasına karışmam için bütün çabalar beyhudeymiş! Sırtımdan aşağıya ter damlaları süzülürken onun kahverengi gözleri bütün bedenimi tepeden turnağa süzüyor ve yüzüme bakıyor. Sonra ağzının bir kenarı kıvrılıyor ve kibirli bir sırıtmayla konuşuyor: "Fena değil."

Ben hâlâ ona söyleyeceğim ilk kelimenin ne olması gerektiğinden emin değilim. Ama o, kendini beğenmiş o sırtısla birlikte o iki kelimeyi söyleyebildi...

Geriye çekilip çenesine bir yumruk indiriyorum.

Daha önce sadece bir tek kişiyi yumrukladım, o da ablamın erkek arkadaşı Trent. Çünkü Kacey'nin kalbini kırmıştı. Elimin iyileşmesi iki hafta sürdü. O zaman Trent bana, başparmağımı parmak eklemlerimin üstüne bastırarak ve bileğimi biraz eğerek nasıl yumruk atılacağını öğretti.

Şu anda Trent'i gerçekten seviyorum.

Etrafımızdakilerden yükselen bir kahkaha uluması duyuyorum, Jell-O hırsız çenesini ovuyor, sağa sola oynatıp sağlamlığını kontrol ediyor. Canını yaktığımı anlıyorum. Bu herifin bana zorla bir Fransız öpücüğü vermesinden bu kadar sarsılmış olmasam belki de suratımda kocaman bir sırıtmayla ona bakıyor olurdum. Bunu

hak etti. Sadece kokteyli mi çalmakla kalmadı. Benim ilk öpücüğümü de çaldı.

Bana doğru bir adım atıyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, sırtım bir kez daha duvara yaslanıyor. Suratında sinsî bir tebessüm şekilleniyor; sanki beni köşeye sıkıştırdığını biliyormuş ve bundan memnunmuş gibi. Aradaki mesafeyi kapatırken kollarını uzatıyor, ellerini yüzümün iki yanında duvara dayıyor. Geniş omuzları ve uzun boyuyla bütün mevcudiyeti, etrafımı çeviriyor. Birdenbire nefes alamaz hâle geliyorum. Bu çok bunaltıcı bir durum. Onun arkasını görmeye çalışıyorum, ablamı arıyorum ama et ve kastan başka bir şey göremiyorum. Ve nereye bakacağımı da bilmiyorum çünkü nereye bakarsam bakayım orada bu herif var. Nihayet yüzüne bakmaya cesaret edebiliyorum. Gece kadar karanlık gözler suratıma batıyor. Yutkunuyorum, midem taklalar atıyor.

“Bu, bayağı iyi bir yumruktu. Hele de senin gibi bir...” diyor, bir elini aşağı indiriyor, koluma yaklaşıyor, kolumun üst kısmında bir başparmak sürtünmesi hissediyorum, “dişi için.” Aynı anda ben ürperiyorum. Aklımdan geçen resim: bir kurdun köşeye sıkıştığı titreyen bir tavşan. Başını dikey, meraklandığını görüyorum. “Demek utangaçsın... ama bana yumruk atarken değil.” Duraksıyor ve sonra bana gene o çarpık sırıtış ve kibirle bakıyor. “Üzgünüm, kendimi tutamadım. O bardaktakinden çok keyif alıyormuş gibiydin. Ben de tadına bakmak istedim.”

Yutkunuyorum, kolumu çekiyorum ve onun göğsüyle arama bir bariyer koymak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sesim kesinlikle titriyor. “Ve?” diyorum.

Sırıtması daha da genişliyor, gözleri aşağı iniyor; öyle uzun süre ağzıma bakıyor ki cevap vermeyeceğini sanıyorum. Ama veriyor. Alt dudaklarını yalıyor ve “Bir daha tadına bakabilirim. Var mısın?”

İçgüdüsel olarak sırtım iyice duvara yapışıyor ve bu heriften ve onun bayağı niyetlerinden kurtulmak için eriyip duvara karışmak istiyorum.

“Pekâlâ, bu kadar yeter!” diyor. Jell-O hırsızıyla aramıza girip onun çıplak göğsüne dayanan ve onu geri ittiren narin kolun sahibi; üzerime bir rahatlama hissi yayılıyor. Çocuk kollarını teslim

olmuş gibi havaya kaldırıyor, yavaşça geri çekilerek boyun eğiyor. Dönüp arkadaşlarına katılıyor.

"Aferin, Livie. Sanırım bu, bir süre Stayner'ı senden uzak tutar," diyor Kacey, kahkahasının arasında kelimeleri zor zahmet bir araya getirerek. Gülüyor!

"Hiç komik değil, Kacey!" diye tıslıyorum. "O herif bana zorbalık yaptı!"

Kacey gözlerini deviriyor ama sonra, uzun bir duraksama-dan sonra, içini çekiyor.

"Evet, haklısın." İleri uzanıyor ve hiç tereddüt etmeden herifin kolunu çimdikliyor. "Hey, ahbap!"

Çocuk geri, bize doğru dönüyor; suratı asık, ağız hareketlerinden "bok" dediğini okuyorum, çimdiklenen kolunu ovuşturuyor. Suratının asıklığı sadece bir saniye sürüyor çünkü Kacey'i görüyor. Ya da Kacey'nin vücudunu ve yüzünü. Sonra o aptal sırtış tekrar yüzüne oturuyor. Sanki müthiş bir sürpriz.

"Ona bunu bir daha yaparsan, odana gizlice girerim ve sen uyurken hayalarını koparırım, anladın mı?" diye uyarıyor Kacey, parmağını herife sallarken. Ablamın tehditleri genellikle testis saklatmakla ilgilidir.

Jell-O hırsızı önce cevap vermiyor. Sadece bakıyor ve ablam da bakışlarıyla ona meydan okuyor. Ama sonra herifin bakışı ışıltıyor ve bir Kacey'ye bir bana bakıyor. "Siz ikiniz kardeş misiniz? Benziyorsunuz." Ben benzemediğimizi düşünsem de bunu çoğu kimse söyler. İkimiz de mavi gözlü, beyaz tenliyiz ama benim saçlarım siyahtır ve Kacey'den uzunum.

"Pek akıllısın. Cevher bulmuşsun, Livie!" diye bağıyor Kacey, ikimizin de duyması için daha yüksek bir sesle.

Herif omuz silkiyor, ukala sırtışına geçiyor. "Ben hiç iki kız kardeşle..." diye başlıyor, kaşlarını oynatarak bir şey ima ederken.

Oy. Aman. Tanrı'm.

"Ve hiçbir zaman da yapamayacaksın. En azından *bu* iki kız kardeşle."

Herif omuz silkiyor. "Belki aynı anda olmayabilir."

"Merak etme. Benim bebek kardeşim ilk defa yatağa atıldığında o kişi sen olmayacaksın."

"Kacey!" diyorum nefesim kesilerek. Gözlerim yuvalarından uğruyor. Bangır bangır müziğın, Kacey'nin kelimelerini yutmuş olması için dua ediyorum. Fakat yüzlerdeki şaşkınlığı görünce dua ettiğim gibi olmadığını anlıyorum.

Kacey'nin koluna yapışıp onu çekiyorum. Özür dilemeye başladı bile. "Ayy!! Livie özür dilerim. Sanırım sarhoşum. Ağzım gevşedi..."

"Az önce ne yaptığını biliyor musun?"

"Senin sırtına büyük bir "bakire" hedef tahtası mı çizdim?" diyor Kacey, ezik bir suratla.

Omzumun üstünden çaktırmadan bakmaya çalışıyorum. Jell-O hırsızı, bir grup çocukla konuşuyor ve birasını yudumlarken kıkırdıyor. Ama o delici gözler benim üzerimde, uzanıp arkadaşlarından birinin Jell-O bardağını alıyor. Havaya kaldırıyor, dilini bardağın içine sokuyor, kaşlarını oynatıyor, dudaklarını okuyorum. "Sıra sende?"

Hemen başımı çeviriyorum, ablama bakıyorum ve patlıyorum. "Bıraksaydım da o tişörtü giyseydin!" Bazı açılardan deneyimsiz ve saf olabilirim ama gayet iyi biliyorum ki onun gibi bir herif için on sekiz yaşında bir bakire keşfetme fikri, gökkuşağının öbür ucundaki o hayali altın küpünü bulmaktır.

"Özür dilerim..." Kacey omuzlarını kaldırıyor. Çocuğa bakıyor. "Ama seksi olduğunu kabul etmelisin, Livie. Akdenizli iç çamaşırı mankenlerine benziyor. Sabah kalktığında yanında çirkin bir çakal bulmazsın."

İçimi çekiyorum. Kacey'nin, benim bekâretim konusunda neden bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyorum. Yıllarca hiç umursamadı. Aslında, lisedeyken kimseyle çıkmamış olduğum için mutlu bile görünüyordu. Ama son zamanlarda, sanki ben seksüel bir baskı altındaymışım gibi davranıyor. Onun, *psikolojiye giriş* için yaptığı bu seçimden nefret etmeye başladığıma yemin edebilirim.

"Bak şu çocuğa bir kere!"

"Hayır," diye, itiraz ediyorum inatla.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor Kacey, kilt giymiş (Bir toga partisinde kilt giymiş biri?) daha kısa boylu bir çocuğın taşıdığı tep-siden dört bardak kaparken. "Ama bekâretinden vazgeçmeye karar

verdiğinde bahse girerim ki bunu yapmanın hatırlanmaya değer bir yolu o olacaktır. Seni, bunca yıldan beri kaçırdığın her şeye yetiştireceğinden eminim.”

“Belsoğukluğu ve kasık biti dâhil mi?” diye mırıldanıyorum, elimdeki mavi Jell-O bardağına bakarken. Yanaklarım fena hâlde kızardığı için içerisinin karanlık olmasından memnunum. Daha önce yaptığım gibi elimdeki bardağı ağızıma yaklaştıırken o çocuğun bana yaptığını zihnimde tekrar canlandırarak dilimi jöle üzerinde gezdiriyorum ve onun, benim ilk öpücüğüm olduğunu kabul etmemekte direniyorum.

“Haydi, fondip!” diyor Kacey, elindekileri ardı ardına yuvarlarken.

Kacey’ye uyararak ilk bardağı yuvarlıyorum. İkincisi ağızdayken çocuğun başka bir gafil kurbana yöneldiğini var sayarak aptal aptal, ona doğru yandan bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Ama başka birine yönelmemiş. Orada. Etrafindan başka kızlar var ve kızlardan birinin eli, çocuğun göğsündeki dövmenin üzerinde. Ama o hâlâ beni izliyor. Hâlâ gülümsüyor. Ama bu sefer, sanki bir sır biliyormuş gibi, manalı ve esrarengiz bir tebessüm.

Sanırım biliyor. *Benim* sırtımı biliyor.

Bardak dudaklarımda donup kalırken bedenimden bir endişe ürpermesi geçiyor.

“O, Ashton Henley!” diye bağırıyor birisi kulağımın dibinde. Şaşkınlıkla dönüyorum. Reagan yanımda. Bir elinde bira kupası, öbür elinde bir Jell-O. Öyle kısa boylu ki kulağıma ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükselmiş.

“Kim olduğunu nereden biliyorsun?” diye soruyorum, gizlice bakarken yakalanmış olmamın utancı içinde.

“Princeton Ağır Sıklet kürek takımının kaptanıdır. Babam da onların antrenörü,” diyor Reagan. Biraz dili dolaşarak konuşuyor. Eliyle bütün salonu tarayan bir hareket yapıyor. “Bu heriflerin pek çoğunu tanırım.” Sanırım bu, onun sosyal rahatlığını açıklıyor. “Ve galiba sen onun ilgisini çektin, sevgili oda arkadaşım,” diye ekliyor, muzip muzip göz kırparak.

Omuz silkiyorum, gergin gergin gülümsüyorum ve o çocuğa, onun hakkında konuştuğumuz izlenimini ve zevkini vermemek için konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Fakat salona şöyle bir göz

atarken küçük kız gruplarından ona yönelmiş –bazıları kaçamak, bazıları direkt aşikâr– bakışları görüyorum. Bu Ashton denen herifin dikkat çekme konusunda bir sıkıntısı olmadığından eminim.

Bir saniye sonra Reagan da bunu teyit ediyor. “Hemen hemen, okulun en seksi çocuğu.” Bir yudum bira içiyor. “Ve dev bir bıyıdır.”

“O kadarını anladım,” diye mırıldanıyorum, Reagan’dan çok kendi kendime konuşarak. Yırtıcı bakışlarını hevesli kurbanlarına yönelteceğini umarak Ashton’a sırtımı dönüyorum ve ikinci Jell-O bardağını yuvarlıyorum.

“Ve biraz da erkek orospu gibidir.”

Gitgide ilginçleşiyor. “Eminim orospuluğunu yapacak birilerini bulmakta hiç zorlanmıyordur.” Ben hariç birileri.

Ben mi resmen sarhoşum yoksa Kacey mi bir sihirbaz, pek emin değilim çünkü ablam bir dönüyor, elimde iki tane daha Jell-O bardağı buluyorum. Müziğin temposu iyice arttı ve titreşimi bütün vücudumu sararken kalçalarım da ritme uyarak hareket ediyor.

“Burası çok eğlenceli, değil mi?” diye bağıyor Reagan; düz ve bal sarısı saçlarını savura savura, kolları havada, zıplayarak “Yih-huu!” diye çığlık atıyor. Sanki tonlarca enerji dolu. Ritalinle kafayı bulmuş çocuklar gibi. “Bütün bu insanlar, heyecan, müzik. Buna bayılıyorum!”

Gülümsüyorum ve etrafıma bakınırken başımı sallıyorum. Eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundayım. “Geldiğime memnunum!” diye bağıyorum, Kacey’ye omuz vururken. “Ama bu gece beni daha fazla beladan uzak tut, lütfen,” diye uyanıyorum, iki bardağı birden yuvarlarken.

Kacey, gülerek cevap veriyor, bir kolunu benim koluma geçiriyor; bir kolunu, mutlulukla bu eğlenceye katılan Reagan’ın omzuna atıyor. “Elbette benim küçük kız kardeşim,” diyor Kacey. “Bu gece Princeton, Cleary tarzı bir parti görecektir.”

Kıkırdıyorum, ablamın havailiği geçici olarak her şeyi unutturuyor. “Cleary tarzının ne demek olduğunu bile bilmiyorum.”

Ablam, tam bir azılı şeytan sırtmasıyla cevap veriyor: “Öğrenmek üzeresin.”

Bölüm üç

HAYVAN

Gözlerimi araladığımda beş saniyelik sakın ve mutlu bir salaklık anı yaşıyorum. Yüzümden çok uzakta olmayan beyaz tavana beş saniye bakıyorum. Gözlerim loş ışığa alışırken nöronlarının ateşlemesini bekleyen beynim, tembel tembel oturuyor.

Ve bir sersemlik çığı altında kalıyorum.

Neredeyim ben?

Buraya nasıl geldim?

Ne haltlar dönüyor burada?

Başımı döndürüyorum, ablamın suratı benimkinden birkaç inç ötede.

“Kacey?” diye fısıldıyorum.

Kacey inliyor ve iğrenç kokulu nefesi burun deliklerime doluyor. İrkilip başımı çeviriyorum. Beynime bir bıçak saplanmış kadar hızlı çeviriyorum ve bir daha irkiliyorum.

Yurt odamayız. Daracık odadan ve birkaç kişisel eşyadan yola çıkarak bu kadarını çabucak anlayabiliyorum. Ama buraya gelişimi hatırlamıyorum.

Peki, *ne* hatırlıyorum?

Ellerim dermansız dermansız yüzüme gidiyor. Yüzümü ovuştururken gecedan kalan birkaç anı parçasını puslu zihnimde birleştirmeye çalışıyorum... Gözümün önüne bulanık bazı görüntüler geliyor ama gerçek olup olmadıklarından emin değilim. Birbiri ardına gelen Jell-O bardakları. Onları tekrar tekrar yuvarlayışım. Turuncu renkli peşit. Kacey’in benimsediği dans pistinde robot dansı mı

yapıyoruz?

İnliyorum; başımda ani bir acıyla tekrar irkiliyorum. Tanrı'm. Umarım değildir. Sonra... Sonrası yok. *Hiçbir şey* hatırlamıyorum. Nasıl olur da hiçbir şey hatırlamam?

Kacey tekrar inliyor ve yeni bir kokuşmuşluk dalgasının saldırısına uğruyorum. Birkaç kez yutkunuyorum ama benim nefesimin kokusunun da ondan da iyi olmadığını kabul ediyorum. Bir şişe su için cinayet işleyebilirim. Yavaş ve beceriksizce tekmelemlerle üzerimdeki çarşafı ittiriyorum.

Ortaya çıkan etlerimi görünce şaşkına dönüyorum. *Ben neden... Ah, evet.* Dün gece o şapşal toga giysisi içindeydin. Ama bu, şu anda neden sadece külotla olduğumu açıklamıyor ve başım bunu düşünemeyecek kadar acıyor... Neyse. Yanımdaki sadece ablam. Ama Reagan? Neyse ki o da bir kız.

Otmaya çalışıyorum, ellerimi dolaşık saçlarımdan geçiriyorum ve acıyı hafifletmek için şakaklarımı ovuyorum. Kafam neden patlayacakmış gibi ki! Birisi elinde bir baltayla odaya girse kolayca kesmesi için boynumu uzatabilirim.

Hâlihazırda ağzımda bir safra tadı var ve bir mide bulantısı atağı hissediyorum. Suyu ihtiyacım var. Şimdi. Titreyen kollarım ve bacaklarımla kendimi çevirip inerken merdivenle vakit harcamıyorum ve Reagan'ın kafasına basmamayı ümit ediyorum. Küçük buzdolabına kadar gidip bir şişe soğuk su alabilirsem daha iyi olacağım. Biliyorum...

Bir saniye sonra ayaklarım, Reagan'ın yatağın yanına serdiği beyaz pelüşe değdiğiinde sabahın ikinci şokunu yaşıyorum.

Bir popo! Bir *erkek* popo! Ve sadece popo değil, her şey!

Reagan'ın yatağına koskocaman ve tamamen çıplak bir herif yayılmış, bacakları ve bir kolu yatağın kıyısından sarkmış. Yatağın köşesinde, çarşafın arasından bal sarısı bir öbek saç görünüyor; Reagan oraya bir yere gömülmüş.

Bakıp durmaktan kendimi alamıyorum. Ayağımda sadece külotumla orada dikilip duruyorum, oda dönüyor, ağzımın içi lağım suyu içmişim gibi, önümde duran çırlıçıplak herife bakıyorum. Kısmen, ranzadan indiğimde orada görmeyi beklediğim en son şey olduğu için. Kısmen, ilk defa çırlıçıplak bir adam gördüğüm için.

Kısmen de o herifin orada ne aradığını merak ettiğim için.

Ve... poposunun sol yanağındaki de ne öyle? Merakım, yaşadığım şoka ağır basıyor; çok fazla yaklaşmamaya çalışarak ve tereddütle öne doğru bir adım atıyorum. Sanki... bir dövme. Kırmızı ve şişkin. Yeni yapılmış dövme resimleri görmüştüm, onlara benziyor. Yani taptaze. Süslü bir italik yazı: "İrlandalı." *İrlandalı mı?* Kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kelime beynimin içinde koşup duruyor...?

Ben kıpırdayınca taban tahtası gıcırıyor, beni ürkütüyor. Aniden geri kaçıyorum ve ani hareketim, daracık odanın dönmesine neden oluyor. *Su. Evet. Hemen, şimdi.* Titreyen bacaklarımla buzdolabına ve kapının yanındaki askıya astığım sabahlığıma doğru tökezliyorum. Ne yazık ki yurt odamız çok küçük ve kabul etmeliyim ki sınırlarım bozulduğunda ben, züccaciye dükkanındaki fil gibiyimdir. Reagan'ın şifonyerine çarpıyorum -üzerine dizdiği parfüm şişelerini devirecek kadar fena. Nefesimi tutuyorum. Çıkar-dığım gürültünün o cıbil devi uyandırmamasını diliyorum.

Şansım yaver gitmiyor.

Herifin kafası dönerek yüzü ortaya çıkarken nefesimi tutuyorum. Gözleri aralanıyor.

Oy. Aman. Tanrı'm.

Bu, Jell-O hırsızı. Ashton.

Hatırladıklarım, azgın dalgalar gibi üzerime atıyor.

Çalınan Jell-O ile başlıyor ama orada bitmiyor.

Evet... Devam edip gidiyorlar... Her bir anımsama, bütün çarpıcılığıyla beni sarsarken dizlerim tutmaz oluyor, midem kasılıyor. Müzik, elektronik flaşör ışığı ve Ashton, dans pistinde üzerime abanmış. Ben ona bağıriyorum; benim elim, yüzündeki kibirli sırtıtmaya tokat atıyor. Benim elim, onun göğsüne bir yumruk atıyor... iki... kaç kez olduğunu hatırlamıyorum. Sonra ona bir yumruk daha atıyorum. Benim elim onun çıplak göğsünde duruyor; benim parmaklarım, yumruk büyüklüğündeki Keltçe işaretleri izleyerek kaslarının kıvrımları arasında cilveli cilveli geziniyor. Dans ettiğimizi hatırlıyorum... hızlı, yavaş... parmaklarım, onun saçlarının arasında... elleri, belimi sımsıkı tutuyor ve beni kendine çekiyor. Gece havasının serinliğinin tenimi ürperttiğini hatırlıyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rum, sırtım tuğla duvara dayalı, Ashton ve ben...

Nefesim kesiliyor, ellerim havaya uçup ağzımı kapatıyor.

Gözleri, ışığa karşı mücadele ederken kısık; sonra şaşkınlıkla açılıp benim çıplak bedenimde geziniyor ve göğüslerime odaklanıyorlar. Ben kıpırdayamıyorum. Nefes alamıyorum. Gene o ürkek tavşan gibiyim, iki saniye sonra kurdun beni yutacağını biliyorum. Çiçekli külot giymiş bir tavşandan başka bir şey değilim.

Bir an için donukluğumu üzerimden atıp kollarımla göğüslerimi kapatıyorum ve çıplaklığımı gizlemeye çalışıyorum.

Ve o an, Ashton'ın trans hâlini bozmuş gibi; ellerini koyu renk saçlarının arasında gezdiriyor. Saç tutamları şu anda mümkün olan her yöne bakıyor ve bir şekilde saçlarını daha da beter karıştırmayı beceriyor. Baş, tam o anda uyanıp adım adım şaşkınlıktan farkındalığa doğru geçen gözlerle çarşafın altından çıkan Reagan'ın kafasına dönüyor. "Kahretsin..." diye mırıldandığını duyuyorum Ashton'ın; acıyormuş gibi burnunun kemerini sıkıyor.

"Biz şey yapmadık...?" dediğini duyuyorum, alçak sesle.

Reagan, başını sağa sola sallıyor. Fevkalade sakin. "Hayır. Sen evine gidemeyecek kadar sarhoştun. Ama yerde uyuyor olmalıydın." Reagan, onun kıyafetini -ya da çıplaklığını- anlamak için hafifçe doğruluyor. "Arkadaşım, sen ne bokuna çıplaksın?"

Reagan'ın kelimeleri bana, onun hâlâ fena hâlde çıplak olduğunu hatırlatıyor. Gözlerim uzun bedenine bir kere daha bakıyor ve görüntüyle birlikte midemde tuhaf bir kıpırtı başlıyor.

Alnını yastığa bastırıyor. "Ah, teşekkürler Tanrı'm," diye mırıldandığını duyuyorum ama Reagan'ın sorusunu duymazdan geliyor. Hayret verecek kadar zarif hareketlerle alt ranzadan yuvarlanıp iniyor ve ayağa kalkıyor. Gözlerimi pencereye doğru çevirirken nefesim dişlerimin arasında tıslıyor; çünkü onun tam cepheden görüntüsünü gördüm!

Kıkrıyor ve soruyor: "N'oldu, İrlandalı?"

İrlandalı?

Başım, hemen ona dönüyor. "Sen ne dedin bana?"

Pişmiş kelle gibi sırtıyor, elini ranza merdivenine koymuş, çıplaklığı içinde gayet rahat. "Dün gecedен pek fazla bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

İsrarcı kara gözlerinin suratıma bakma biçimi bende, midemin bacaklarıma kadar sarktığı duygusu yaratıyor. Çişimin akmasını kontrol edebilmek için kaslarımı sıkamak zorunda kalıyorum. “Neden hepimiz bu odadayız ve sen neden çıplaksın diye soruyorsan... hayır, hatırlamıyorum,” diyorum ama sözler ağzımdan, normal konuşmamdan iki perde daha yüksek ve titreye titreye çıkıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, ben anında geri kaçıp kendimi şifonyerle duvar arasına sıkıştırıyorum. Başım öyle dönüyor ki bayılacağımdan eminim. Ya da kusacağımdan. Hem de dosdoğru, dün gece ellediğimi hatırladığım o göğsün üstüne.

Yanımdaki tuvalet masasının üstünde düz beyaz bir çarşaf var. Duvara doğru dönüp çarşafı alıyorum ve önüme tutuyorum. Bana doğru bir adım daha atıyor, destek bulmak için tuvalet masasının üstüne eğiliyorum, gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ve sürekli bir panik hâlindeyim. Biraz daha yaklaşırsa o şeyin bana sürtünmesi kaçınılmaz.

“Merak etme. Dün gece benden koca olmayacağı konusunda hemfikir olduk,” diyor.

Çarşafa ve göğsüme daha sıkı sarılıyorum ve çenemi inatla sıkıyorum. “Eh, en azından hâlâ yarı ayıkmişim.” Gözlerimi, onun koyu ela gözlerinden alamıyor gibiyim. Bakışları yüzüme batıyor ama arkalarında, okuyamadığım bir şey var. Acaba beni öptüğünü mü hatırlıyor? Acaba bundan pişman mı?

Bana biraz daha yaklaşmak üzere olduğunu hissediyorum ve artık kendimi tutamayıp patlıyorum: “Şu şeyini başka tarafa çevirebilir misin?”

Başını geriye atıp bir kahkaha patlatıyor, teslim olmuş gibi ellerini kaldırıyor ve geri çekiliyor. “Reagan, kimseye söyleme. Özellikle de babana,” diyor, omzunun üstünden.

“Hiç endişen olmasın,” diye mırıldanıyor Reagan, suratını ovalarken.

“N’oluyo be?” diye mırıldanıyor Kacey, kendine gelirken. Doğrulup oturuyor, yukarıdan Ashton’a –tamamına– bakıyor ve aniden, orada dikildiğimi görüyor. Birdenbire gözleri büyüyor. “Ah, hayır... lütfen bana ikinizin şey yapmadığını söyleyin...” diye inliyor.

Yalvarırcasına Kacey'ye bakarken kendi bedenime daha sıkı sarılıyorum. *Bilmiyorum! Ne yaptığımızı bilmiyorum!*

"Hayır, yapmadılar!" diyor Reagan.

Bir rahatlamayla ciğerlerimdeki hava patlar gibi dışarı fişkırıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Bu bile zonklayan kafamı sarıyor.

Rahatlayan tek kişi ben değilim. Ablamın çatılmış kaşlarının oluşturduğu derin çizgiler gevşiyor. Ashton'a bir daha bakıyor, bakışları aşağı iniyor. "Takım taklavatı örtmek istemez misin, ah-bap?"

Herif sırtıyor, ellerini iki yana açıyor: "Bu hâlimi sevdiğinizi sanıyordum?"

Kacey, kendine has bir yapmacık tebessümle gülüyor; gözleri, anlamlı anlamlı aşağı iniyor: "Daha iyisi evde beni bekliyor." Elini kapıya doğru sallıyor. İşte Kacey bu. Rastgele bir penise bakarken soğukkanlı, öz güvenli.

Ashton başını sağa sola sallıyor, kıkırdıyor ve "Öyle olsun," diyor. Dönüp bana bakıyor. Uzunca bir süre. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade. Sonra, can simidi gibi sarıldığım çarşafa bakıyor. "Sanırım o benim," diyor, ani bir hamleyle çarşafı üzerimden çekmeden önce. Gene çıplak kalıyorum. Kollarım hızla göğüslerimi örtüyor ve dört adım da kapıya kadar gidişini izliyorum. Ardına kadar açıp koridora adım atıyor.

Ki tam o anda bir öğrenci ve annesi, ellerinde bavullarla kapının önünden geçiyor ve yere düşen çeneleri, Ashton'ın moralini bozmuyor. Aheste aheste çarşafı belinden aşağıya doluyor, "Hanımlar," diyerek onları selamlıyor ve yanlarından yürüyüp gidiyor. Ama sonra koridorun yarısına geldiğinde onun, bana duyuracak şekilde bağırıldığını duyuyorum: "Üzgünüm, İrlandalı. Ben tek gecelik ilişkilere yokum!"

Kapının eşiğinde kalakalıyorum; kollarım göğüslerime sarılı ve tavanı delip yere düşecek bir piyanonun, hayatımın bu en utanç verici anını sona erdirmesini diliyorum.

Tam o anda mide boşluğumdan gelen uyarıcı sinyali hissediyorum, yemek borumdan yukarı yükseliyor. Başıma geleceğin ne olduğunu biliyorum. Zamanında tualete yetişebilmem mümkün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değil. Ağzım, var hızıyla kapanıyor ve gözlerim, uygun bir yer için deli gibi odayı tarıyor. Uygun bir şey. Ne olursa. Reagan'ın kauçuk ağacının sarı bej saksısı dâhil. Bütün bir gece boyu içtiğim Jell-O yükselirken ben saksının dibine eğiliyorum.

Yanılmışım. Hayatımın en utanç verici anı, *bu*.

*

"Keşke bıraksaydım da o tişörtü giyseydin," diye inliyorum, kollarımı alnıma koyarken. Oda arkadaşımın kauçuk ağacını mide asidi ve toksinlerle zehirledikten sonra Reagan'ın, akşamdan kalma sersemlik tedavisi -bir tür tuz eriyiği ve ağrı kesici- ilaçlarıyla üst ranzaya çıkıyorum ve bilinç kaybı ile kendi kendime acıma duygusu arasında gidip gelerek orada kalıyorum.

Birkaç saatlik uyku başımın ağrısını geçirmiş. İstifra etmem, mide bulantımı gidermiş. Ama utancımı giderecek hiçbir şey yok.

Kacey kıkırdıyor.

"Hiç komik değil, Kacey! Bunların hiçbirisi komik değil! Senin beni beladan uzak tutman gerekiyordu!" Dönüyorum ve bu hareket bana arkamın acıdığını hissettiriyor. "Benim sırtım neden acıyor?"

"Belki de Ashton'ın ikinci bir dalış için seni dayadığı tuğla duvar yüzündendir?" diye mırıldanıyor, şeytani bir gülümsemeyle.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum!" diye bağıyorum ama yanaklarım yanıyor. Esasen dün geceyle ilgili bütün hatırladığım, Ashton'a dokunmak, ona yaslanmak ve onunla öpüşmek. "Neden o?" diye bağıyorum, yüzümdeki yeni bir utanç dalgası renklerini gizlemek için ellerimle yüzümü kapatarak.

"Ah... benim Livie'm. Birkaç düzine Jell-O ile içinde saklanan hayvanın ipini koparacağı kimin aklına gelirdi?"

Benim Livie'm... Başka bir ürkünç dalga üzerime atılırken kaşlarım havaya kalkıyor. Babamız bana öyle derdi ama neden bu bana dün geceyi hatırlatıyor?

"Al bak... Bunun faydası olabilir." Kacey bana telefonunu uzatıyor.

Midem kasılırken titreyen ellerimle fotoğraflara bakıyorum. “Bu insanlar da kim? Ve ben neden onlara sarılıyorum?”

“Ah, onlar senin en iyi arkadaşların. Onları çok seviyorsun,” diyor Kacey, duygusuz duygusuz kaşlarını kaldırarak. “En azından dün gece onlara böyle deyip durdun.”

“Demedim!” diyorum, nefesim kesilerek. Ve daha bulanık anılar hafızama doluşurken iki dudağımı parmaklarımın arasında sıkıyorum. Dedim. O kelimeleri söylediğimi hatırlıyorum. Birçok kez. O sırada sesim kesilseydi. Veya birisi dilimi koparsaydı. *Di!* deyince aklıma Ashton geliyor ve inliyorum. Ona da onu sevdiğimi söyledim mi acaba? Bütün bunlar o yüzden mi oldu?

Yüzüme yayılan utancı unutmak için resimlere bakmaya devam ediyorum. Kacey ile kiltli ve gaydalı bir adamın resmi var. Bir sonrakine geçiyorum. Kacey şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırmış, kilti gösteriyor.

“Bu adam toga partisinde ne arıyor—” diye bir soruya başlıyorum ama o sırada geçtiğim resimde tıkanıp kalıyorum.

“Buna ‘geleneksel takılmak’ deniyor,” diye açıklıyor Kacey.

Kaşlarım çatık, kafamı sağa sola sallaya sallaya resimlere bakıyorum ve her birinde yüzümün daha da kızardığını hissediyorum. Çoğu fotoğrafta Kacey ile sarmaş dolaş vaziyetteyiz. Bazılarında dil göstererek ve göz süzerek fotoğrafı çeken baştan çıkarmaya çalışıyormuşuz gibi görünüyoruz. Arada sırada Reagan’ın kocaman bir sırtması da yanımızda.

“Ah, hayır...” Sadece bir fotoğrafın hafızayı tetiklemesi çok tuhaf. Benim “Mürekkep Lekesi” yazar bir levhayı gösterirken çekilmiş bir fotoğrafım da “Oy aman Tanrı’m!” Bu sabah bunun en az on kere söyledim. “Aman Tanrı’m, aman Tanrı’m, aman Tanrı’m...” diye mırıldanıp duruyorum deli gibi, birbiri ardına fotoğraflara bakarken ve zihnimin bana oyun oynadığını umuyorum. Hayır! İşte ben. Bacaklarımı açıp bir sandalyeye ters oturmuşum, saçlarımı ve togamı yanda tutuyorum, siyah deriden pantolon giymiş, üstü başı mürekkep içinde iri yarı bir adam, elinde bir dövme tabancasıyla arkamda. Ağzım açık fotoğrafa bakakalıyorum. Sırtımın neden acıdığı besbelli. “Bunun olmasına nasıl izin verirsin, Kacey!” diye tıslıyorum, histeri kriziyle tekmelenirken.

"Ah, hayır, yapma," diye araya giriyor Kacey. Elimden telefonu kaptığı gibi, çabucak bir video buluyor ve telefonu burnuma dayıyor. Videoda ben gülümsüyorum, gözlerim ve ağzım biraz çarpılmış ve ben, "Uyandığım zaman ablam Kacey Cleary'yi davranışlarımdan sorumlu tutmayacağım!" diye ilan ediyorum, yankılanan bir sesle.

Kacey'nin heyecanlı bir sesle cevap verdiği duyuluyor. "Sabahleyin bundan memnun olmayacağına ve beni sorumlu tutamaya kalkışacağına dair seni uyarmama rağmen, değil mi?" Sarhoş olduğunda bile Kacey'nin dili dolaşmıyor.

"Aynen öyle!" Ellerim birden havaya kalkıyor, dövme sanatçısı duruyor, ellerimi aşağı indirmemi bekliyor ve bana kıpırdamamı söylüyor. Tekrar çalışmaya başlıyor, ben bağırıyorum: "Dövme yaptıрма hakkı talep ediyorum çünkü ben Olivia Cleary," –mağara adamları gibi başparmağımla kendi göğsümü dürtüyorum, dövme sanatçısı tekrar duruyor ve sinirli sinirli bakıyor– "baş belasının önde gideniyim!"

Telefonu tutan elim yataktan aşağı sarkıyor ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Vicdan sahibi bir adam bana nasıl dövme yapar? Yani şu hâlime bak!" Telefonu Kacey'nin yüzüne tutuyorum. "Ben sarhoştum! Bu yasa dışı, değil mi?"

"Yasa dışı olup olmadığını bilmiyorum –muhtemelen öyledir– ama kesinlikle yapmak istemedi," diyor Kacey, kabul ederek.

Büzülüyorum, midem kasılıyor. "Eh, o zaman nasıl—"

"Adam, Ashton'ın arkadaşı."

Ellerimi havaya savuruyorum. "Eh, harika yani! Çünkü Ashton itibarlı biri. Ya mikroplu iğneler kullandıysa Kacey?" Gözlerim büyüyor. "İnsanlar öyle yerlerde HIV ve hepatit virüsü kapıyorlar! Sen nasıl izin verir—"

"Yasal ve temiz bir yer," diye mırıldanıyor Kacey ama zaman zaman ben öfkeli olduğimde kullandığı sakın ve rahatsız tonla konuşuyor. "Ben senin kadar sarhoş değildim. Ne olup bittiğinin farkındaydım."

"Nasıl yani? Ne zaman yüzüne baksam ağzında bir bardak vardı!"

Homurdanıyor. "Çünkü benim alkole dayanıklılığım sen-

den biraz daha fazla. Ayık kalacağıma dair Stayner'a söz verdim.”

“Stayner.” Başımı sağa sola sallıyorum. “Ne çeşit bir psikiyatrist hastasının dövme yaptıracak kadar sarhoş olmasının ve rastgele sevişme seanslarının fikir babası olabilir ki?”

“Sıra dışı ve bu yüzden de parlak zekâlı bir tür desek?” diyor Kacey, haşin haşin bakarak. Cevabı beni şaşırtmıyor. Ablamın gözünde Dr. Stayner, suyu şaraba dönüştürebilen biri. “Ve bu olayla onun bir alakası yok, Livie. O sana sadece gidip eğlenmeni söyledi. Bütün bunları sen kendin yaptın.”

“Ve sen, benim bu sabah kızacağımı biliyordun,” diyorum, bıkıklılıkla içimi çekerek.

Kacey, omuzlarını silkiyor. “Dövmen çok hoş. Gördüğünde çok beğeneceğinden eminim.”

Bir süre, tavandaki bir şeye bakıyormuş gibi yapıyorum ve inatla çenemi sıkıyorum. Ablama karşı hiçbir zaman hınç beslemedim. Asla. Bu ilk defa oluyor.

“Ah, hadi ama Livie! Kızma. Dün gece hoşuna gitmemiş gibi yapıp durma. Bana hayatının en güzel gecesi olduğunu söyleyip durdun. Yaklaşık bin kere. Ayrıca,” —omzunu ovuşturuyor ve bunu yaptığının farkında olmadığını biliyorum— “başımızdan geçenlerden sonra zararsız eğlenceler yaşamayı hak ediyoruz.”

Gözlerim, ablamın kolu boyunca uzanan ameliyat izine takılıyor. Bütün bu olan bitene anlam katan bir yara izi. “Haklısın,” diye mırıldanıyorum, parmağım o ince ve beyaz iz üstünde gezinirken. “Bunlar hiçbir şey.” Uzun bir duraksama oluyor. “Çok hoş mu demiştin?”

Telefonundaki resimlerde bir şey arıyor ve dövmenin bitmiş hâlinin fotoğrafını buluyor: Kürek kemiklerim arasında, çok zarif bir italik yazıyla *Benim Livie'm* yazıyor. On santimden uzun değil. İlk şok yatıştığı için, resmi görünce kalbim kabarıyor. “Çok hoş,” diyorum, kaligrafik yazıya bakarken ve babamın beğenip beğenmeyeceğini merak ederken.

“Babam beğenirdi,” diyor Kacey. Bazen, ablamdan benim beynime bir iletişim hattı olduğuna yemin edebilirim. Zaman zaman, ne diyeceğini tam olarak biliyor. Bu sabahtan beri ilk defa gülümsüyorum.

“Dün gece onu senin için temizledim. Önümüzdeki iki hafta boyunca günde birkaç kez temizlemen gerekiyor.” Elini masadan tarafa tembel tembel sallıyor. “Şurada bir şişe Lubriderm var. Hafif giysiler giyersen tahrişi önler.”

“Neredeyse tamamen çıplak olmamın nedeni bu mu?”

Homurtulu bir gülüşle başını sallıyor.

Bir elim alnımı ovuyor. “Şimdi bir anlam kazandı.” Sarhoş ve salakçasına bir anlam. Resme tekrar bakıyorum. “Kırmızı ve şişkin olması mı gerekiyor?”

“Evet, biraz kan çıkıyor.”

Fikri bile inlememe neden oluyor, hâlâ bulanık midemi elimle bastırıyorum.

“Sanırım şurada bir saksı daha var.”

Tekrar inliyorum. “Bugün Reagan’a yeni bir kauçuk bitkisi almam gerekecek.”

Uzun bir süre sessizce yatakta uzanıyoruz. “Bu arada bu üst ranzaya nasıl geçtin? Burası sahiden berbat,” diyor Kacey. Bazı yurt odalarında ranzalar var. Odalar iki tek yatak koyamayacak kadar küçük. Bize de o odalardan biri düştü.

“Reagan yüksekte korkuyor. Alt ranzayı almasını kabul ettim. Benim için hava hoş.”

“Hah... Sanırım böylesi daha makul. Boyu o kadar kısa ki sanki cüce.”

Ablama sert bir bakış fırlatmak için dönüyorum. Reagan altımızda. Uyuyor ama *hemen altımızda*.

Tekrar uzun bir sessizlik oluyor ve sonra Kacey, o şeytani tebessümüyle devam ediyor. “Eh, umarım Reagan senin azgın seks hayatının kusuruna bakmaz. Bu ranza sağlam değilse onun için ölümcül olabilir.”

Ani bir kıkırdama sesi bize, Reagan’ın uyanık olduğunu ve dinlediğini söylüyor. “Ah, merak etmeyin. Kuralları biliyorum,” diyor, mahmur bir sesle. “Livie burada Ashton’layken kapı topuzuna asabileceği kırmızı bir çorabım var—”

Çarşafı kafama çekiyorum; bu konuşmaların nereye varacağını tam olarak biliyorum ve suratım alev alev yanıyor. Her nasılsa ablamın minyatürü birini oda arkadaşı edinmişim. Ne

yazık ki çarşafıların ses geçirmez değil ve Kacey'nin devam eden sataşmalarını duymakta hiçbir sıkıntı çekmiyorum.

"Gerek yok Reagan. Livie şahitleri sever."

"Fark ettim. Duyduğuma göre Ashton da öyleymiş. Ve benim bununla bir derdim yok, o vücut uğruna ölünebilir. İnanılmaz bir göğsü var. Bütün bir gece dilimi o göğüste gezdirebilirim. Tıpkı Livie'nin yaptığı—"

Delice bir gülme tutuyor beni, hem dehşet içindeyim hem de sayıklar gibiyim. "Yapmadım. Kesin şunu!"

"Dün gece onunla dalgana baktığını kabul edene kadar kesmem."

Çılgınca başımı sallıyorum.

"Kıçı da çok sertmiş. Daha önce bir kere ellemiştim. Ama Livie'nin yaptığı gibi iki elle kavrama şeklinde değil tabii," diye devam ediyor Reagan.

"KES!"

Sesimin yükselmesi Kacey'i daha da gaza getiriyor. "Livie'nin iki eliyle onun şeyini kavradığını—"

"Tamam! Hoşuma gitti! Çok hoşuma gitti! Şimdi bu konuşmayı kesin, lütfen! Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

"Bir dahaki sefer sarhoş olana kadar."

"Bir daha asla içmeyeceğim!" diye ilan ediyorum.

"Ah, Livie..." Kacey dönüp bana sokuluyor.

"Hayır, ciddiğim! İçtiğim zaman Jekyll ve Hyde oluyorum."

"Eh, en çekingен İrlandalıda bile bir miktar çılgınlık olduğunu söylerdi babam."

İrlandalı.

"Ashton bana 'İrlandalı' dedi. Neden?"

"Bilmiyorum Livie. Bir dahaki sefere sarhoş olup sevişmeye başladığınızda ona sorarsın."

Gözlerimi deviriyorum ama cevap vermeye kalkışmıyorum. Bir şey kafamın içinde dırdır edip duruyor.

İrlandalı.

İrlandalı.

Gözlerim açılıyor. Çarşafı yüzümden çekiyorum. "Ashton da kaba etine 'İrlandalı' yazan bir dövme yaptırdı mı?"

Uzun bir duraksama oluyor. Sonra Kacey fırlıyor, gözleri kocaman kocaman parlıyor ve ağzı açık. "Ben bunu tamamen unuttum!" Reagan ve Kacey, birden bire bir kahkaha uluması tutturuyor. "Ben bunu nasıl unutturum?" Kacey yüzüme doğru parmağını sallıyor. "O ukala piçi *sen* gaza getirdin!" Kacey'de pek şahit olmadığım bir hoppelik seviyesinde ellerini birbirine vuruyor. Hatta şeker için zıplayan dört yaşındaki bir çocukta bile görmediğim bir şey. Bir süre duraksadıktan sonra bana elini kaldırıyor ve bir beşlik çakıyoruz. "Sen pişmanlık yaşıyorsun, öyle mi Livie? Ashton kıcının neden acıdığını anlayana kadar bekle..."

Reagan öyle bir gülüyor ki gözlerinden yaş geldiğine eminim ve gülmesi bulaşıcı. Çok geçmeden üçümüz de kürek takımı kaptanının muhteşem kıcındaki dövmeye gülerken bütün ranza devrilecek gibi sallanıyor.

Ve bunu yapmaktan ne kadar nefret edersem edeyim ve ne kadar zor olursa olsun, kabul etmeliyim ki... evet, dün gece çok eğlenceliydi.

Hem de her bir saniyesi.

*

Öğleden sonra saat üç ve ben şimdi çok daha iyiyim. Yakındaki tuhaf bir kafede birkaç lokma bir şeyler yerken kahve kokusu ve taze çörekler midemi alt üst etmedi. Ama şimdi, içki sersemliğinin yerini melankoli alıyor.

Bugün, ablama veda edeceğim.

Elbette birbirimize mesaj çekeceğiz, telefonla konuşacağız, e-posta yazacağız, Facebook'ta görüşeceğiz; birkaç hafta sonra, arkadaşlarımız Fırtına ve Dan'in düğünü için eve döneceğim... ama aynı şey değil. Ablam Dr. Stayner'in bakımı altındayken ondan iki ay boyunca ayrı kaldığım zamanı hatırlıyorum. Sanki birisi kalbimin bir parçasını koparmış gibiydi. O süre dışında, ablamın yüzünü Tanrı'nın her günü gördüm.

Tanrı'nın. Her. Günü.

Kazadan sonra yoğun bakımda yattığı zamanda bile, alkol ve uyuşturucuya bulaştığında bile, Penny'nin barında deli gibi çalıştığı zamanlarda bile, ben onun yüzünü görebilmek için uykusunda

onun yatağının başına gittim. Benden önce ölmediğini kendi kendime kanıtlamak için.

Bugünün geleceğini bilmek işi kolaylaştırmadı. Şimdi burada dururken bir şey kaybettiğimden eminim. Sanki hayatımın bir daha geri dönmeyecek bir kısmına veda ediyorum.

“Eh...” diyor Kacey, ikimiz bir taksinin yanında dikilirken ve başını kaldırmış, masmavi gözleriyle bana bakarken. Ablam pek ağlamaz. Yaşadığımız onca şeye rağmen ve onun katettiği onca mesafeye rağmen, keder tehdidini omzundan atmak için uygunsuz mizah anlayışını konuşturmanın bir yolunu bulur. Ama şimdi... gözünden akan bir damla yaşın yanağında yuvarlandığını görüyorum. “Küçük kardeşim,” diye mırıldanıyor, bir eliyle ensemden tutup başımı çektiğinde alınlarımız birbirine değince. “Başardın, Livie.”

Gülümsüyorum. “Biz başardık.” Üç yıl önce beni Darla teyze ve Raymond enişteyle bırakmış olsaydı ablam için çok daha kolay olabilirdi. Birlikteyken zor olacağı belliydi. Bir boğaza daha bakmak zorunda kalarak kendi kendini harap etmesi gerekmezdi. Onun durumundaki başka kardeşleri düşünüyorum da kapıdan çıkıp gider ve bir daha arkalarına bakmazlardı. Ama Kacey öyle yapmadı. “Sana teşekkür ederim—” diye başlıyorum. O tipik huysuz bakışıyla sözümü kesiyor.

“Ah, hayır. Hayır, bana teşekkür etme, Livie. Ben tren enkazı gibi bir ablayım ve her nasılsa mucizevi bir şekilde kendi bok dağlarımla senin hayatını da rayından çıkarmadım.” Gözlerini kapıyor ve fısıldıyor. “Sana borçlu olan benim. Her şeyi.” Beni kendine çekip sımsıkı sarılıyor. “Unutma, ben asla çok uzakta değilim. Bana ihtiyacın olduğunda söyle, anında yanında olurum. Tamam mı?”

“Başımın çaresine bakarım, Kacey.”

“Bakamadığın zamanda ben gene buradayım. Tamam mı?”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum ama sesime güvenmiyorum.

Mesaj geldiğini bildiren bir telefon sesi duyuyorum. Fırtına olduğunu düşünüyorum çünkü Kacey'den başka bana mesaj yazan tek kişi Fırtına'dır. Telefonuma bakıyorum.

Bana, dün gece karakterine aykırı bir şey yaptığını söyleyebilir misin?

“Benimle dalga geçiyor olmalısın!” diye patlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“N’oldu?” diye soruyor Kacey, kaşlarını çatarak. Omzumun üstünden telefonumun ekranını görmeye çalışıyor.

“Ne tür bir doktor hastasına mesaj yazar? Yani hastası bile olmayan birine.”

“O aramadan önce cevap yazmak için beş dakikan var. Bunu biliyorsun, değil mi?” diyor Kacey.

Başımı sallıyorum. Dr. Stayner’ın çok sabırlı bir adam olduğunu öğrenmiştim... Tabii bir cevap beklemiyorsa. “Ona ne diyeceğim?”

“Eh, bunun için yeterinde malzemen var,” diyor kollarını kavuşturarak. Ben yazıyorum:

Küçük bir havuzu dolduracak kadar çok Jell-O içtim ve sonra insanoğlunun bildiği her türlü dansı yaptım. Şimdi gurur duyduğum bir dövmem var ve ispat edecek bir video kaydı olmasa bir arka sokakta ve hepatit mikropu bir iğneyle yaptırdığıma asla inanmazdım. Mutlu oldun mu?

“Gönder” tuşuna basarken gene midem kasılıyor. Stayner bana, kafamın içindeki inceden dokundurma yeteneğini güçlendir-memi söyleyip durur.

On saniye sonra telefonum tekrar bip ediyor.

Bu iyi bir başlangıç. Bir çocukla da konuştu mu?

Kocaman gözlerle telefonuma bakakalıyorum; korkunç ahlaksız geceme karşı tepkisini –ya da tepkisizliğini– kavramaya çalışıyorum.

Bu duraksamam Kacey’ye, telefonu elimden alma fırsatı veriyor.

“Kacey, ne yapıyorsun?” Parmakları hızla bir mesaj yazarken taksinin etrafında onun peşinden koşuyorum ve Kacey sürekli kıkırdıyor. Hem koşup hem de mesaj yazmayı nasıl beceriyor, bilmiyorum ama beceriyor. “Gönder” tuşuna basana kadar da yavaşlamıyor sonra da telefonu bana atıyor. Hem telefonu tutmak için hem de ablamın ne yazdığının merakıyla atlıyorum.

Sadece bir çocukla konuşmakla kalmadım, şimdiye kadar iki penis gördüm, bu sabah uyardığımda benim odamda çıplak dolaşan herife takılı olan dâhil. Resimleri bile var. Birini görmek ister misin?

"Kacey!" diye çığılı basıyorum ve omzunu yumrukluyorum. Hemen ardından cevap geliyor.

Arkadaş edindiğine sevindim. Cumartesi görüşürüz.

Birkaç saniye bir sessizlik oluyor ki bu sırada yaşadığım şok her şeye ağır basıyor. Sonra gülmeye başlıyoruz ve bir veda havası tamamen ortadan kalkıyor.

"Pekâlâ, şimdi gitmem lazım, yoksa uçağı kaçıracam," diyor Kacey, bir kez daha bana sıkı sıkı sarılarak. "Git ve hatalarını yapmaya devam et."

"Dün gecekinden daha fazlasını mı?"

Kacey göz kırıyor. "Dün gece hata yaptığını görmedim." Taksinin kapısını açıyor, içine girmeden önce el sallıyor. Ve taksi köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar, çenesini koltuğun arkasına dayayarak el sallamaya devam ediyor.

Bölüm dört

PIŞMANLIK

Eminim ki birçok kız, Ashton Henley'e rastlamak ve birlikte sarhoş olduktan sonra onunla rastgele bir cadde köşesinde sevişmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ama ben, birçok kızdaki gibi değilim.

Ve Princeton kariyerim boyunca ondan uzak durmaya kararlıyım.

Ama ne yazık ki benim için kader, bütün bu sürenin sadece kırk sekiz saat olmasına karar vermiş.

Kitapçada saatlerce kuyrukta bekledikten sonra on kilo ağırlığındaki kitaplarımı yurda bırakmak için acele içindeyim çünkü akşamüstü yapılacak bir kampüs turuna katılmak istiyorum. 250 küsur yıllık bu kampüs, dönümlerce alana yayılmış Gotik tarz mimarisiyle baş döndüren zenginlikte bir tarihe sahip ve ben bunu görmek istiyorum. Planımı bozacak şeylere vaktim yok.

Ve elbette böyle bir an, pusu kurmak için en uygun zamandır.

"Burada ne var bakalım, İrlandalı?" Bir el uzanıyor ve göğsümle kitaplarım arasına sıkıştırılmış ders kayıt listemi çekiveriyor. Bir nefes çekiyorum ve eli köprücük kemiğime sürtünürken ürpe-riyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum ama daha fazlasını söyleme zahmetine girmiyorum çünkü bir anlamı yok. Dikkatle benim ders programımı inceliyor ve bu arada düşünceli düşünceli alt dudaklarını çiğniyor. O yüzden sadece iç geçirip sessizce bekliyorum

ve sarhoşken karanlıkta –ya da ben çıplakken ve köşeye kısıtılmışken– dikkat etmediğim şeyleri inceleme fırsatı yakalıyorum: mesela Ashton'ın gür saçları içinde, akşamüstü ışığında siyahtan çok kumral teller olduğunu; kalın kaşlarının nasıl güzel ve bakımlı olduğunu, gözlerinin koyu elası içinde nasıl minik minik yeşil noktacıklar olduğunu, imkânsız uzunluktaki kirpiklerinin uçlarda nasıl kıvrıldığını...

“İrlandalı?”

“Hah?” Düşüncelerimden koptuğumda onun, bir şey söylediğini ama ben alık alık bakmakla meşgul olduğum için bunu kaçırdığımı ima eden yapmacık bir tebessümle bana tepeden baktığını görüyorum.

Ki öyleydi. Çünkü öyle bakıyordum.

Boğazımı temizliyorum, yüzümün tamamı gibi kulaklarım da yanıyor. Bana neden *İrlandalı* deyip durduğunu sormak istiyorum ama bütün söyleyebildiğim: “Pardon?”

Çok şükür ki bana sataşmaya kalkmıyor. “Dövmen nasıl?” diye soruyor, elindeki kâğıdı usulca aldığı yere iterken. Parmakları gene köprücük kemiğime dokunuyor. Dokunuşunun gerilimiyle gene bütün vücudum ürperiyor.

“Ah... gayet iyi.” Yutkunuyorum; kitaplarımı göğsüme daha çok yaklaştırp onlara iyice sarılıyorum ve bakışlarımı yurt binama doğru çeviriyorum. Gruplar hâlinde aylak aylak gezinen öğrencilere –nefes alıp verişiyile bana o geceki skandallarımı hatırlatan her şeyden uzağa- bakıyorum.

“Sahi mi? Çünkü benimkisi çok fena rahatsızlık veriyor.”

“Evet... biraz kaşıntılı bir şey,” diyorum, öyle olduğunu kabul ederek. Tekrar ona baktığımda ağzı kocaman bir sırıtışla yayılmış, yanaklarının ortasında Trent'in yanaklarındakilerden daha derin gamzeler. Şimdi nefesimin tutulmasına neden olacak kadar derin. Sarhoşluk aptallığım içinde onlara hayran olduğumu hatırlatacak kadar derin. Eminim bir tanesine parmağımı sokmuşumdur. Muhtemelen dilimi de.

“En azından senin sırtın kaşınıyor,” diyor, mahcup mahcup bakarak. Beni öylesine bronzlaşmış ki kolayca belli olmuyor ama yanaklarının kızardığını gördüğümünden eminim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tutamadığım bir kıkırdama sesi ağzımdan kaçıyor. O da yumuşak bir kıkırdamayla bana katılıyor. Ve birden, bir görünümümüz gözümün önüne geliveriyor –yüz yüze bakarken karşılıklı gülüşüyoruz. Ayrıca, *parmaklarım ensesindeki saçlara dolaşmışken onun dili de benim kulak mememle oynuyor*. Aniden kıkırdamayı kesiyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

“Yapılacak bir ton aptalca şey arasında,” diye mırıldanıyor, başını sağa sola sallayarak “en azından küçük bir şey.”

Ben hâlâ son düşüncemi kafamdan atmaya çalışıyorum ve kendimi, hiç düşünmeden onunla aynı fikirde olduğumu kabul ederken buluyorum. “Evet, iyice üzerine eğilmeden zor okuyabildim—” Midem bir torba çakıl gibi yere düşüyor sanki ve yüzümdeki bütün kanı da beraberinde sürüklüyor. Ben bunu yüksek sesle mi söyledim? Hayır, söylemedim. Söylemiş olamam.

Ama gözlerindeki pırıltıya bakılırsa öyle söylediğime hiç şüphe yok. Sanırım kusacağım. “Dövmen... yani ben şey yapmadım... Benim gerçekten gitmem lazım.” Yanından geçip gitmeye kalkışıyorum, sırtımdan aşağıya boncuk boncuk ter yuvarlanıyor.

Benimle birlikte yürüyor ve başıyla kitaplarımı işaret ediyor. “Bir sürü fen dersi alıyorsun.” Kaçış planım suya düşüyor. Ne yapmaya çalışıyor? Neden benimle konuşmaya çalışıyor? Tekrar aynı şeyleri yapmak mı istiyor? Ben istiyor muyum?

Gözlerimi kırpıştırma kırpıştırma onun görünüşüne bakıyorum. Evet, kabul ediyorum. Çok güzel bir erkek. Reagan’ın da dediği gibi kampüsün en yakışıklı ve en seksi çocuğu olabilir. Sadece dört gündür buradayım. Böyle bir mukayese için yeterince insan tanımadım ama gene de bunun doğru olduğundan eminim. Ve son birkaç gündür, o gecedan hoşlandığımı inkâr edemeyeceğim kadar çok yüz kızartıcı anı, beynimde çakıp duruyor.

Fakat... hayır, ben aynı şeyleri tekrar yapmak istemiyorum. Yani ona baktığımda gördüğüm her şey *yanlış*. Bir Princeton öğrencisiymiş gibi görünmüyor bile. Belli bir *Princeton tipi* insan olduğundan değil, öyle bir şey yok zaten. Gördüğüm kadarıyla birbirinden çok farklı bir öğrenci topluluğu var. Seksenlerin bir sürü filminde gösterildiği gibi, basmakalıp bir *süveterli yelekli şımarık çocuk* diye bir tip yok.

Ama Ashton, benim zihnimdaki Princeton imajına uymuyor. Bunun nedeni, beli fazlasıyla düşük ve rengi kaçmış blucini mi yoksa kolları dirseğine kadar sıvanmış incecik ve gri tişörtü mü yoksa kolunun, dirseğinden aşağıda ve iç tarafında görünüp duran dövme mi yoksa bileğindeki derisi aşınmış şerit mi... ne olduğunu bilmiyorum.

“İrlandalı?”

Adımı söylediğini duyuyorum. *Teb!* Benim adımla değil. *Onun* bana taktığı adımla. O dolgun dudaklarındaki çarpık tebesüme bakılırsa gene beni alık alık bakarken yakaladı ve bunda hoşlanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve cevap güçlkle ağzımdan çıkıyor. “Evet, hepsi fen dersi. Biri hariç.” O biri de İngiliz edebiyatı. Benim tıp kariyerim için gereksiz ve mantıksız ama Dr. Stayner’in bir tavsiyesini yerine getirmek için. Dosdoğru meslek derslerine dalmak yerine en azından bir tane farklı bir konu seçmemi istemişti.

“Dur tahmin edeyim. Tıba hazırlık?”

Gülümseyerek başımı sallıyorum. “Pediatri. Onkoloji.” Gelecekte nasıl bir meslek seçecekleri konusunda ıknıp sıkınan birçok çocuğun aksine ben, arkadaşım Sara Dawson lösemiden öldüğünde hangi mesleği seçeceğimi biliyordum. Dokuz yaşındaydım. Çok kolay karar verdim. Arkadaşım için ağlarken babama, ne yapabileceğimi sordum. Şefkatli bir tebesümle bana, Sara için yapabileceğim bir şey olmadığını ama doktor olup başka çocukları kurtaracak kadar akıllı olduğumu söyledi. Başka çocukları kurtarmak, çok soylu bir amaç gibi göründü. O zamandan beri hiç sorgulamadığım ve hiç değiştirmedığım bir amaç.

Ama şimdi, Ashton’ın suratını buruşturmasına bakılırsa sanki ona bir kanalizasyon arıtma tesisinde çalışma hayallerimi anlatmışım sanılır. Bir duraksama oluyor, sonra konuyu tamamen değiştiriyor. “Bak. Cumartesi gecesiyle ilgili olarak... O gece hiç yaşanmamış gibi yapamaz mıyız?” diye soruyor, ellerini ceplerine sokarken.

Çenem aşağıya düşerken zihnim bu kelimeleri tekrarlıyor. Son üç gündür kendi zihnimde tekrar tekrar söyleyip durduğum kelimeler. Ashton’ın söylediğini yapabilir miyim? Çok isterim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir "sil" tuşuna basıp hâlâ kafamın içinde dönüp duran, aniden yüzümün kızarmasına ve dikkatimin dağılmasına neden olan bütün o görüntülerin hepsi birden soluverse çok kolay olurdu... "Elbette," diyorum, gülümseyerek. "Tabii ablamın ve Reagan'ın da aynı şeyi yapmasını sağlayabilirsek."

Bir kolunu kaldırıp ensesini kaşıyor, tişörtü gerginleşirken göğüs kaslarının kıvrımlarını görebiliyorum. Üzerinde ellerimi gezdirdiğim kaslar. "Evet, eh, ablan burada olamadığına göre çok fazla sorun çıkaramaz diye düşünüyorum."

"Hayır, çıkaramaz," diyorum. *Ama tıpkı dün yaptığı gibi bana, iri yarı kel bir adamı senin kışına dövme tabancası tutarken gösteren bir fotoğrafı mesaj olarak gönderebilir.* Bu fotoğrafı anında sildim tabii ama Kacey'nin telefonundaki bu türden son fotoğraf olmadığından eminim.

"Ve Reagan da tek kelime etmez," dediğini duyuyorum Ashton'ın. Kolunu aşağı indirirken uzaklara bakıyor ve daha çok kendi kendine mırıldanıyor gibi. "O kadar iyi bir kızdır yani."

"Tamam, harika, pekâlâ..." Belki bütün bunları arkada bırakıp tekrar kendim olabilirim. Livie Cleary. Doktor adayı. Terbiyeli kız.

Ashton tekrar yüzüme bakıyor, gözleri bir saniye dudaklarımda oyalanıyor -muhtemelen alt dudağıma kemirir gibi çiğnediğim için. Sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Artık o geceyi hatırlamıyorum bile..." Sesimin kaybolup gitmesine izin veriyorum ve bu yalanı söylerken sergilediğim soğukkanlılık beni öyle şaşırtıyor ki hayran oluyorum.

Başını yana eğiyor ve sanki derin derin düşünüyormuş gibi tekrar uzaklara bakıyor. Sonra dudaklarına alaycı bir tebessüm dokunuyor. "Daha önce, bana böyle söyleyen bir kız tanımadım."

Ağzımın kenarına minik bir tebessüm iliştiriyor, başını eğip onun ayakkabılarına bakıyorum ve nihayet bir puan kazanmışım gibi hissediyorum. Livie: bir. Utanç verici konuşma: bir milyon. "Sanırım her şeyin bir ilki vardır."

Alçak sesli ve boğuk bir gülüş, tekrar dikkatimi onun pırıltılı gözlerine çevirmeme neden oluyor. Sanki özel bir şaka yapacakmış gibi başını sallıyor.

"Ne?"

"Bir şey yok. Sadece..." duraksıyor, sanki söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi. Sonunda, kocaman bir sırtımayla beni utandırmanın doruğuna çıkmaya karar veriyor. "O gece birçok ilk yaşadın, İrlandalı. Her birini tek tek sayıp durdun."

Ölüyormuşum gibi boğuk bir sesine ağzımdan kaçmasını önleyemiyorum. Ki ölüyor olabilirim çünkü kalbim çarpmaktan vazgeçti. Kollarım mı gevşedi yoksa ellerimle ağzımı kapamak için kendim mi onları bıraktım, bilmiyorum. Fakat sıkı sıkı tuttuğum ders kitaplarım bir şekilde kollarımdan kurtulup çimin üstüne dağıldılar ve tam da haysiyetimin son kırıntılarının yanına düştüler.

Kitaplarımı toplamak için basbayağı yere çökerken beynimi tarıyorum. Sorun şu ki Ashton'la çok fazla konuştuğumu hatırlamıyorum. Ve kesinlikle hatırlamıyorum ki tek tek sayıp durduğum şeyler—

Ve aniden beynimin aptal bir bölümü, belli belirsiz bir anının dışarıya çıkmasına yetecek kadar açılıyor. Sırtıma dayanmış o tuğla duvar, Ashton önümde bana dayanmış, bacaklarım onun beline dolanmış, o bana yükleniyor. Ve ben onun kulağına fısıldıyorum: bunu daha önce hiç hissetmediğimi ve hayal ettiğimden çok daha sert olduğunu...

"Oy aman Tanrı'm," diye inliyorum, midemi kavrayarak. Kusacağımdan eminim. Bir de kusma teşhircisi olacağım.

Kalbim tekrar atmaya başlıyor —aslında koşuyor— ve utançın da ötesinde yeni bir dalga bana çarpıyor. Kacey'nin yazın bana seyrettirdiği, Ben'in o rezil videosundaki kadın oyuncu gibi konuşuyordum. Kelimesi kelimesine hem de. O salaklar bir gece film seyredirken kazara salona girmiştim. Kacey bu fırsattan istifade beni kanepeye oturtup yanan yanaklarım ve dehşet içinde attığım çılgınlıklar arasında onu bana seyrettirirken Trent, Dan ve Ben uluya uluya güldü.

Ablam bir deccal. Bütün bunlar onun kabahati. Onun ve Stayner'in. Ve o aptal Jell-O bardakları. Ve—

"İrlandalı!" Ashton'ın sesiyle başım yukarı kalkıyor. Onun da önümde diz çökmüş olduğunu fark etmem biraz vaktimi alıyor —ders kitaplarımdan biri elinde, yüzünde meraklı bir bakış. Eliy-

le dirseğimden tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Çok fazla kendi kafanın içinde yaşıyorsun, değil mi?" diyor, kitabımı bana uzatarak.

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, o yüzden de vermiyorum. Sadece dudaklarımı büzüyorum, kitabımı alıyorum ve usulca, "Cumartesi gecesini unutulmuş say," diyorum.

"Teşekkürler, İrlandalı." Parmak uçlarıyla alınını ovalıyor. "Bunun duyulmasını istemedim. Pişmanım. Yani..." Bana bakarken ezilip büzülüyor, sanki yolda yürürken bana çarpmış da iyi olup olmadığı anlamaya çalışıyormuş gibi. Hafiften nefesini koyverdiğini duyuyorum. Sonra geri geri birkaç adım atıyor. "Görüşürüz."

Başımı hafifçe sallayarak karşılık veriyorum. İçimden ise ciğerlerimin tüm gücüyle çığlık atıyorum. "Cehennemde bile asla!"

*

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, toplanma yerine on dakika geç varınca. Etrafıma bakıp tur grubuna benzer bir şey arıyorum. Gitmişler; bu saygın kolejin tarihi anlamını öğrenmeye gitmişler ve ben burada durmuş, Ashton'la aramızda geçen konuşmayı kafamın içinde tekrar tekrar çalıp dinliyorum. Her seferinde o kelimeler –onun kelimeleri– düşüncelerimin içinde çınılıyor.

Pişmanım.

Benden pişmanlık duyuyor.

Erkek orospu benimle takılmaktan pişmanlık duyuyor. Hem de beni izleyip kimseye anlatmamamı isteyecek kadar. O olayı hatırlamamdan bile rahatsız oldu. O yüzden ezilip büzüldü.

Benim ondan dolayı pişmanlık duymam başka bir şey. Yani ben çok aptalca ve tamamen kişiliğime aykırı bir şey yaptım. Hiç tanımadığım bir adama bir yığın *ilk deneyimimi* verdim. O ise muhtemelen benimle yaptığından çok daha ileri giden yüzlerce tek gecelik sarhoş kaçamakları yaşadı.

Ve benden pişmanlık duyuyor.

Basamaklara oturuyorum ve öylesine ellerime bakıyorum. Vücudumdaki akli başında her kemik bana, düşünmememi söylüyor ama yapamıyorum. Üst üste yutkunuyorum ama Ashton'ın benden pişmanlık duymasına neden olabilecek şeyleri tek tek dü-

şünürken boğazımdaki kuruluk yatışmıyor. Beni itici mi buluyor? Pazar sabahı uyanışım, Kacey'nin bahsettiği o *çakal çirkinliği*nde bir şey miydi? Korkunç görünmüş olabileceğimin farkındayım: saçlar, yabani sıçan yuvası gibi, gözler kıpkırmızı ve papatyaları solduracak kadar berbat bir ağız kokusu.

Belki de benim *beceri seviyem* olabilir mi? Elbette deneyimsiz olduğumu biliyorum ama... o kadar da mı kötüydüm?

Egomu rahatlatmaya öylesine dalmışım ki yakınımındaki birinin, "Affedersin," dediğini duyduğumda başka biriyle konuştuğunu umarak onu duymazdan gelip yere bakmaya devam ediyorum. Ama sonraki kelimeleri –aslında kelimelerinden çok onları söyleyiş biçimi– başımı kaldırıp kimin konuştuğuna bakmama neden oluyor.

"İyi misin?"

Onun yanımdaki basamağa oturuşunu izlerken ağzımın açık kaldığını biliyorum ama umurumda değil. Başımı aşağı yukarı sallarken şaşkın şaşkın, koyu yeşil gözlerine ve tatlı tebessümüne bakıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor yumuşak bir kıkırdamayla. Gü-lüşü de tebessümü kadar tatlı.

"İrlandalı mısın?" diye soruyorum pat diye, kendimi kontrol edemedim. Gözlerimi kapatıyorum ve kelimelerde tökezleye tökezleye açıklamaya çalışıyorum. "Yani... demek istiyorum ki... ben sandım ki... aksanın... İrlanda aksanına benziyor." *Seninki de gerzek aksanına benziyor, Livie.*

"Adım Connor," diyor. "Ve ben, evet, köken olarak—"

"Dublin'densin," diyorum sözünü keserek. İçimde bir heyecan dalgası büyüyor.

Bir kere başını sallayarak memnun olmuş gibi bir selam veriyor. "Ben on iki yaşındayken Amerika'ya taşındık."

Sınıtışım genişliyor. Kendimi tutamıyorum. Tam bir gerzek gibi görünüyorm olmalıyım.

"Ve senin adın, Miss? Yoksa sana sadece *Tebessüm* mü demeliyim?"

"Ah, evet, haklısın." Yüzümü kontrol etmek için dudaklarımı büzüyorum ve elimi öne uzatıyorum. "Livie Cleary."

Elimi sıkarken kaşları yukarı kalkıyor. Eli sıcak ve güçlü... rahat.

"Babam Dublin'de büyümüş. Senin aksanın... tıpkı babamın konuşma biçimine benziyor," diyorum. Babam da on üç yaşındayken Amerika'ya gelmiş; zamanla İrlanda aksanını kaybetse de arada sırada kelimelerine ve konuşmasına hafifçe yansırı. Tıpkı Connor'ın konuşması gibi.

"Yani baban da sevimli ve akıllı biri, öyle mi diyorsun?"

Gülüyorum ve kazara cümlesini geçmiş zaman kipine çevirmemek için dilimi tutarken gözlerimi tekrar yere çeviriyorum. Sevimli ve akıllı *biriydi*. Tanışmanın ikinci dakikasında ölmüş ebeveynimden bahsetmek iyi bir zamanlama değil.

Connor'la aramızda huzurlu bir sessizlik oluyor sonra soruyor: "Peki, neden burada tek başına oturuyorsun, Miss Cleary?"

Lakayt bir tavırla elimi havaya kaldırıyorum. "Ah, şu tarih turuna katılacaktım ama kaçırdım. Biri gecikmeye neden oldu..." Düşüncelerim Ashton'la aramızda geçen konuşmaya kayarken huzurumun birazını da alıp götürüyor. "Hiyarın biri," diye mırıldanıyorum, dalgın dalgın.

Connor, çabucak etrafa bakınıyor ve gülümseyerek tekrar soruyor: "*Hiyar* hâlâ buralarda mı?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Bunu duymamış olman gerekiyordu," diyorum. Stayner'ın bana -ablamın tercih ettiği- argo kelimelerden kullanmamı tavsiye ettiği o haftadan beri ağzımdan çıkan her cümlede, niyetim öyle olmasa da kelime hazinemden daha da renklendiğini fark ettim. Özellikle de gergin ve sinirliysen bu kelimeleri kullanınca birden bire sakinleşiyorum; tıpkı şimdi olduğu gibi. "Yok, hayır. Umarım çok uzağa gitmiştir." *Onu meşgul edecek ve pişman olmayacağı bir kızlar bataklığının dibine kadar yolu var.*

"Eh," -Connor ayağa kalkıp elini uzatıyor- "benim turumun pek o kadar eğitici olacağını sanmıyorum ama ilgileniyorsan ben üç yıldır bu okuldayım." Elini tutmakta tereddüt bile etmiyorum. Şu anda, Dublinli Connor ile Princeton kampüsünde gezinmeye tercih edeceğim daha iyi bir işim yok.

*

Anlaşıyor ki Dublinli Connor, Princeton tarihi hakkında çok az şey biliyor. Ama kendisini urandıran kişisel hikâyeler anlatarak açığını kapatıyor. Gülmekten böğrüm ağrıyor ve benim yurdumun yakınındaki Orta Çağ'dan kalmışa benzeyen kuytu bir avluya varana kadar, bir böğrüm olduğunun bile farkında değildim. Ancak bu avluyu keşfetmem iyi oldu, ders çalışmak için mükemmel bir yere benziyor. "...ve ertesi sabah ev arkadaşımı, üzerinde siyah çoraplarından başka bir şey yokken *tam burada* buldular," diyor Connor, yüzünde tatlı bir tebessümle ahşap bir bankı işaret ederek.

Taniştığımız nokta ile burası arasında bir yerde, Connor'ın ne kadar çekici olduğuna karar vermiş olduğumu fark ediyorum. Derhâl farkına varmadım ama muhtemelen hâlâ Ashton'ı görmenin şaşkınlığı içindeydim. Connor, uzun boylu; kum sarısı -düzgün taranmış ama bir tarzı olan- saçları düz; cildi bronz rengine. Vücudu yağsız ve ince ama yürüdüğünde ütülü hâkî pantolonunun vücuduna ve düğmeleri ilikli ekose gömleğinin geniş omuzlarına oturmasına bakınca sıırım gibi olduğunu görüyorum. Esasen, tam olarak bir gün kampüste birlikte gezeceğimi hayal ettiğim erkek.

Fakat beni Connor'a çeken asıl şey, onun tebessümü. Büyü ve samimi bir tebessüm. Arkasına sakladığı bir şey, bir düzenbazlık yok.

"Sınıflarınızı nasıl geçiyorsunuz? Görünüşe göre sürekli parti veriyor gibisiniz," diye soruyorum, banka dayanıp dizimi oturacak yerine koyarken.

"Ev arkadaşlarımdan tercih edeceği kadar çok parti olmuyor." Onun rahat rahat gülüşünü duymak, bende iç geçirme arzusu yaratıyor. "Dersler başlar başlamaz partiler biter. En azından ara sınavlara kadar. Herkesin fikri kendine elbette ama ben eve dönerken beraberimde mükemmel bir tahsil götürmek isterim, hasta bir karaciğer veya zührevi hastalık değil."

Gözlerim şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Özür dilerim." Hafifçe yüzü kızarıyor ama çabucak bir tebessüme geçiveriyor. "Onlara hâlâ biraz kızgınım. Cumartesi gecesi bir toga partisi verdiler. Hâlâ ev temizliyoruz."

Aniden bütün bedenim kasılıyor. Toga partisi? Kendimi mahvedip Ashton'la seviştiğim parti mi? Gergin bir fısıltıyla sormadan önce yutkunuyorum. "Nerede oturduğunu söylemiştin?" Partinin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ve adresi bilmenin de bir faydası olmaz. Ama Connor'ın da orada olup beni seyredenlerden biri olması ihtimali çok şey fark ettirir.

Meraklı bir ifadeyle bana bakmak için yavaşlıyor. "Kampüsün hemen dışında, birkaç arkadaşla beraber."

Kampüsün hemen dışında. O gece partiye giderken Reagan da böyle demişti. Belki o gece birden fazla toga partisi vardı. Acaba?

"Öyle mi?" Sesimin hafif ve rahat çıkması için uğraşıyorum. Ama sanki birisi hayatıma son veriyormuş gibi çıkıyor. "Cumartesi günü bir toga partisine gittim."

Sırıttıyor. "Sahi mi? Bizim evdeki parti olmalı. Artık insanlar pek fazla toga partisi vermiyor." Gözlerini deviriyor. "Ev arkadaşım Grant, böyle biraz banaldir. Eğlendin mi bari?"

"Ah, sayılır." Göz ucuyla onu izliyorum. "Ya sen?"

"Ah, ben kuzenimin düğünü için Rochester'a gitmiştim," diyor, başını sağa sola sallayarak. "Bir şekilde aynı hafta sonuna denk geldi ama benim ailem... aile meselelerine çok önem verir. O düğünü kaçırırsam annem beni öldürürdü."

Ciğerlerimde biriken havayı, canımı acıtacak ölçüde yavaş yavaş dışarı bırakıyorum ki Connor orada olmadığı için ne kadar rahatladığımı belli olmasın. Aslında orada bulunsaydı herhâlde şimdi burada benimle konuşuyor olmazdı.

"Duyduğuma göre parti rayından çıkmış. Polisler gelip sona erdirmişler."

"Evet, orada bazı sarhoşlar vardı..." diyorum usulca ve sonra konuyu hemen değiştirmek istiyorum ve soruyorum: "Hangi dalı seçtin?"

"Politika. Hukuk hazırlıktaayım." Konuşurken dikkatle beni izliyor. "Her şey yolunda giderse önümüzdeki yıl Yale veya Stanford'da olmayı umuyorum."

"Ne güzel," diyebiliyorum sadece. Sonra kendimi o dost canlısı yeşil gözlere ve tebessüme bakarken buluyorum.

"Ya sen? Hangi dalı seçeceğine karar verdin mi?"

"Moleküler biyoloji. Tıbbı devam etmek istiyorum."

Connor'ın alnında ilk defa bir kırışıklık oluşuyor. "Beşeri ilimlerden de tıbbı geçiş yapabilirsin, biliyor muydun?"

"Biliyorum ama fen dersleri benim için daha kolay."

"Ah." Connor'ın gözleri merak içinde beni değerlendiriyor. "Çok güzel ve akıllı. Ölümcül bir karışım."

Başımı eğiyorum, yanaklarımı kızarıyor.

"Eh, geldik işte." Benim yurt binamı işaret ediyor. "Görkemli bir bina, değil mi?"

Gotik mimari tarzındaki binaya bakmak için başımı geriye

kaykultuyorum. Normal olarak onunla hemfikir olurdum ama şimdi, tatlı gülüşlü Connor ile turumuzun bittiği anlamına geldiği için hayal kırıklığı içindeyim.

Henüz ondan ayrılmaya hazır değilim.

Ellerini cebine sokup geri geri gidişini izliyorum. "Tanıştığımıza sevindim, Miamili Livie."

"Ben de öyle, Dublinli Connor."

Ben durmuş onu seyrederken birkaç sıkıntılı saniye boyunca yerdeki gevşek bir taşı tekmeliyor. Sonra, neredeyse yarı teredütlü bir sesle soruyor: "Cumartesi günü bizim evde küçük bir parti veriyoruz, eğer ilgilenirsen. İstersen bahsettiğin o çılgin oda arkadaşını da getirebilirsin."

Başımı yana eğip dudaklarımı büzerek soruyorum: "Ama dersler başlayınca partilerin sona erdiğini söylediğini sanıyordum."

İnce bir parıltıyla ışıldayan gözleri yüzümü inceliyor. "Güzel bir kızı eve davet etme bahanesi olmadığı sürece." Sonra yanakları kızarıyor ve bakışlarını yere çeviriyor.

Fark ediyorum ki Connor, yakışıklı ve üstüne üstlük çok da sevimli. Ne cevap vereceğimden emin değilim ama sadece, "Cumartesi görüşürüz," diyebiliyorum.

"Harika. Saat sekiz diyelim mi?" Bir cadde adı ve bina numarası söylüyor ve son bir tatlı tebessümle dönüyor, sanki bir yere yetişecekmiş gibi hafif bir koşu tutturuyor. Banka dayanıp onun gidişini izliyorum ve sırf kibarlığından mı böyle davrandı diye merak ediyorum. Ve sonra bir binanın arkasında gözden kaybolmak üzereyken yavaşlıyor, benim yönümde arkasına bakıyor. Hâlâ onu izlediğimi görünce bana bir öpücük üflüyor ve gözden kayboluyor.

Ve ben bir gerzek gibi sırtıp durmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bugün, kesinlikle daha iyiye gidiyor.

Bölüm beş

TEŞHİS

Kendimi ortamın ruhuna ve kültürüne alıştırmak için Princeton kampüsünde düzenlenen hemen hemen her faaliyete katılma girişimlerim sürerken Reagan da bira ve votkayla düzenlenen bütün faaliyetlere katılmaya ve ayrıca kendinin yanı sıra beni de sürüklemeye karar verdi. Ben de sevgili oda arkadaşımı memnun etmek istediğim için bu haftanın her gecesi bir yurt odası partisine katıldım ve her sabah yataktan, açılmak bilmeyen gözlerle kalktım. Elbette o partilere katılma nedenlerimden biri de Connor'ı bir daha görme umuduydu. Aklımın gerisinde ise Ashton'a rastlama korkusu da vardı. Ama sonunda ümit korkuya galip geldi.

Ne yazık ki Connor'ı göremedim ama Ashton'a da rastlamadım. Birkaç birinci sınıf talebesiyle tanıştım. Bir tanesi Koreli bir kızdı. Adı Sun⁹. Benim gibi o da bütün bu parti manzaralarının yabancısydı ve perşembe gecesi, neredeyse dibimden ayrılmadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse ağır dersler arasında Reagan nasıl ayakta kalacak bilmiyorum. Kitapları, bir yığın hâlinde masasının üstünde duruyor, kapaklarını bile kaldırmadı. Şöyle bir içlerine bakmadı. Artık onun bir öğrenci olmadığına inanmaya başlıyorum; muhtemelen Kacey ve Dr. Stayner'in buraya konuşlandırıldığı birisi. Bu planı yaparlarken onların nasıl güлüşüklerini gözümün önüne getirebiliyorum. Ama öğrenci olsun olmasın Reagan'ın oda arkadaşım olmasından memnunum. Tabii bana içki içirmek

9 Sun: Muhtemelen Kore dilindeki bu kelime, İngilizcede "güneş" anlamına geliyor. Metnin geri kalanında bu karakterin adı, "Güneş" olarak çevrildi.

için suratıma köpek yavrusu bakışlarıyla bakmadığı zaman.

*

Durmadan çalan kapıyla uyanıyorum.

"Beni şimdi öldür," diyor Reagan, inleye inleye.

"Öldüreceğim ama önce şu kapıya bakabilir misin?" diye homurdanıyorum, kafamı yastığın altına gömerken ve fevkalade keskin kıyıları olan ders kitabımı altımdan iterken. Dün gece, iki kat yukarıdaki yurt partisinden usulca kaçmayı ve odama gelip biraz okumayı başarmıştım. Son defa baktığımda saat sabahın üçüydü. Şimdi ise yediyi gösteriyor. "Kapıdaki seni arıyor olmalı, Reagan. Ben bu kampüste kimseyi tanımıyorum," diye de gerekçe gösteriyorum, yatağa kıvrılırken.

"Şşşh... çekip giderler nasılsa," diye fısıldıyor Reagan. Ama gitmiyorlar. Kapıyı çalmanın şiddeti hem ses hem de aciliyet olarak artmışa benziyor ve ben, bizim katın yarısının bu sesle uyanmasından endişe ediyorum. Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıyorum ve kapıyı açmak için üst ranzadan inmeye hazırlanıyorum, Reagan'ın bozguna uğramış gibi homurdanmalarını ve çarşaflarının hisirtisini duyuyorum. Kapıya doğru gidiyor, bir dolu küfür ve şeytan hakkında bir şeyler geveleyerek kapıyı açıyor.

"Uyanın bakalım uykucular!"

Öyle hızlı fırlıyorum ki oda dönmeye başlıyor. İyi bir terzi elinden çıkmış elbisesiyle saygın görünümlü bir adam odaya adım atınca "Sen burada ne arıyorsun?" diye soruyorum, tiz bir sesle. Dr. Stayner'ı şahsen, iki buçuk yıl önce gördüm. Hemen hemen hiç değişmemiş, sadece saçları biraz kırlaşmış ve genel olarak biraz seyrelemiş.

Omuz silkiyor. "Bugün cumartesi. Sana cumartesi günü görüşeceğimizi söylemiştim."

"İyi de sen *buradasın* ve saat de *sabahın yedisi*!"

Kaşlarını çatarak saatine bakıyor. "O kadar erken mi sahidin?" diyor. Sonra omuz silkiyor, kollarını havaya kaldırıyor, gözleri içten bir heyecanla parlıyor. "Ne kadar güzel bir gün!" diye bağırıyor. Kolları kalktığı hızla aşağı iniyor ve sakın ses tonuna geri dönüyor.

"Hemen giyin. Öğlen saatinde yetişmem gereken bir konferansım var. Otuz dakika sonra lobide ol."

Odadan çıkmadan önce, buruşuk bir kolsuz tişört ve pembe pijama altı içindeki saç başı dağınık ama meraklı Reagan'ı fark ediyor. Elini uzatıyor. "Selam, ben Dr. Stayner."

Reagan alık alık bakarak uzatılan eli sıkıyor. "Selam, ben de Reagan."

"Ah, evet. Hakkında çok şey duyduğum oda arkadaşı."

Kimden? Ben Dr. Stayner'la en son ne zaman konuştum—İçimi çekiyorum. Elbette *benim çılgın ablamdan* duydu.

"Livie'nin sosyalleşmesini sağla, olur mu? Onun, kendini derslere çok fazla kaptırmak gibi bir eğilimi var. Sadece onu o Jell-O bardaklarından uzak tut," diyor ve bir cevap bile beklemeden geldiği gibi enerjik hareketlerle odadan çıkıyor. Yeni oda arkadaşım aval aval yüzüme bakıyor.

"Kimdi bu?"

Cevap vermeye nereden başlayayım ki? Bacaklarımı ranzadan aşağı sallarken homurdanıyorum: "Şimdi bunu açıklayacak vaktim yok."

"İyi ama... O bir doktor? Yani o..." Reagan tereddüt içinde. "Senin doktorun?"

"Öyle ya da böyle, öyle görünüyor." Birkaç saat daha çarşafı başıma çekip yatmaktan başka bir şey istemiyorum ama biliyorum ki otuz dakika sonra aşağıda olmazsam Stayner koridora gelir ve ciğerlerini patlatana kadar benim adımı bağırır.

"Ne tür bir doktor bu? Yani..." Bir tutam saçını parmağının ucunda döndürüp duruyor. Endişeli Reagan, görülmeye değer bir manzara gerçekten.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sonra duruyorum; aklıma muzip bir fikir geliyor. Dün gece boğazımdan aşağı inmesi için beni resmen zorladığı votka yüzünden ona bir borcum var... Dudaklarımı bastırıp gülümsememi gizliyorum, çekmecemde bir pantolon ve tişört ararken sakın sakın, "Ah, onun başlıca uzmanlığı şizofreni," diyorum.

Bir sessizlik oluyor. Reagan'a bakmıyorum ama ağzının açık kaldığını biliyorum. "Yaa... peki, endişelenmem gereken bir şey var mı?" diye soruyor.

Çantamı alıyorum ve elim kapının tokmağını tutarken

yavaşlıyorum ve sanki derin derin düşünüyormuş gibi bakıyorum. "Sanmıyorum. Yani şey yapmaya başlamadığım sürece..." Elimi öylesine sallıyorum. "Aman boş ver. Muhtemelen bir daha olmayacak," diyorum. Ve hemen kapıdan çıkıyorum. Koridorda ancak dört adım dayanabiliyorum ve gülmeye başlıyorum ve sesim yüksek çıkıyor olmalı ki yan odadan birisi homurdanıyor: "Kes sesini be!"

"Ödeşeceğiz, Livie!" diye bağırtıyor Reagan, kapalı kapının ardından ve sonra kahkahasını duyuyorum.

Bazen muziplik işe yarıyor.

*

"O mesajı Kacey'nin yazdığını biliyordum," diyor Stayner, bugüne kadar gördüğüm en büyük kahve fincanındaki son yudum kahveyi süzmek için kafasını geriye kaykültürken. Diğer yandan benim kahvem soğudu çünkü Dr. Stayner, geçen hafta kampüste olan her şeyi en utanç verici ayrıntısına kadar deşerken kahveme dokunamadım bile.

İnsanı konuşturmakta onun üzerine kimse yoktur. Onu ilk defa görmeye başladığında Kacey'nin nasıl küfredtiğini hatırlıyorum. Ablam o zamanlar hiç iyi değildi. Herhangi bir şeyi -kazayı, kayıplarımızı, parçalanmış kalbini- konuşmayı reddediyordu. Ama o yoğun program sonrasında Dr. Stayner, Kacey'nin ağzından her bir detayı almayı başararak onun iyileşmesine yardımcı oldu.

Kacey, telefon konuşmalarımız başladığında beni Dr. Stayner hakkında uyarmıştı. *Livie, ne bilmek istiyorsa ona anlat. Yoksa öyle ya da böyle onları sana anlattırır. Dolayısıyla hem kendine hem de ona kolaylık olması için, anlat ona. Muhtemelen anlatacaklarını hâlihazırda biliyor olacaktır. Sanırım bir nevi Jedi zihni numaraları kullanıyor.*

Üç aylık terapi olmayan seanslarımız boyunca Dr. Stayner ile konuşmakta bir sıkıntı yaşamadım; hiçbir şeyi fazlasıyla acı, fazlasıyla trajik ve fazlasıyla zor bulmadım. Evet, bana hâlâ hafakanlar basmasına neden olan şeyler yapmamı istedi benden: Mesela bungee jumping yapmamı istedi, mesela *Saw*¹⁰ dizisini ardı ardına

10 2004 yapımı yedi bölümlük bir Amerikan korku filminin adı, *Testere* anlamın-

seyretmemi istedi ki haftalar boyunca kâbuslar gördüm. Fakat —an-nem, babam, çocukluğumla ilgili hatırladıklarım, hatta Raymond enişte ve Michigan'dan neden ayrıldığımız hakkında— asıl konuş-malarımız, benim için asla zor ve rahatsız edici konuşmalar değildi. Pek çoğu da keyifli sayılırdı.

Gene de sarhoş sarhoş sevişme seansım ve bunu takip eden her şey hakkında iki saatlik konuşma, beni dermansız bıraktı ve yü-züm yanıyor. Cumartesi gecesi hakkında sorgulanacağımı biliyor-dum. En utanç verici anların üstünü biraz örterek anlatmayı plan-lamıştım ama Dr. Stayner, en küçük ayrıntıyı bile bulup çıkarmayı çok iyi biliyor.

“Birlikte geçirdiğimiz birkaç ayda epey mesafe katettin, Li-vie.”

“Pek sayılmaz,” diyorum, karşı çıkarak.

“Tanrı aşkına, bu gece bir çocukla çıkacaksın yahu!”

“Buna *çıkma*k denemez. Daha çok bir—”

Lakayıt bir havayla itirazımı engelliyor. “Üç ay önce olsa bir ders kitabı için herifi elinden kaçırırdın ve bir kere daha üzerinde düşünmezdin bile.”

“Sanırım öyle.” Hafif rüzgârın savurduğu bir tutam saçımı yüzümden çekiyorum. “Ya öyle olurdu ya da düşüp bayılırdım.”

Dr. Stayner püf-kürerek gülüyor. “Aynen öyle.”

Bir sessizlik oluyor. Yan tarafa bakıyorum. “Öyleyse tera-pimin bittiği anlamına mı geliyor? Yani bana bak bir kere. Pratikte bir teşhirciye dönüştüm. Ve kısa zamanda parti eğlencelerini bı-rakmazsam beni bir alkol bağımlılığı programına almak zorunda kalacaksın.”

Dr. Stayner yüksek sesli ve şamatacı bir kahkaha patlatıyor. Eğlenmesi sona erince biraz fincanına bakıyor, işaret parmağı fin-canın kıyısında geziniyor.

Asabım bozulmaya başlıyor. Dr. Stayner, nadiren bu kadar uzun süre sessiz kalır.

“Kolej hayatını nasıl istiyorsan öyle yaşamana izin verece-gim,” diyor usulca. “Ne yapman ya da nasıl eğlenmen gerektiğini sana söylememe ihtiyacın yok. O türden kararları kendi başına ve-

receksin.”

Bir rahatlama duygusuyla arkama yaslanıyorum, üzerimden tuhaf bir sükûnet geçiyor. Dr. Stayner nasıl hızla hayatıma girdiyse aynı hızla çıkıyor. “Sanırım Kacey yanıliyordu,” diyorum, daha çok kendi kendime konuşur gibi. Bu açıklama, var olduğunun farkında olmadığım bir yükü omuzlarımdan kaldırıyor.

İşte gene o yumuşak gülüş. “Ah, ablan...” Yanımızdan geçen bir grup bisikletçiyi izliyor. “Kacey ilk defa benim bakımım altına kabul edildiğinde ben seni merak ettim, Livie. Gerçekten ettim. Yaşadığınız onca şeyi düşününce senin nasıl bu kadar iyi olabildiğini merak ettim. Ama Kacey ve Trent’le uğraşmam gerekiyordu. Ve sen de belli bir yolda ilerliyor gibiydin. Hatta baharda, Kacey seninle ilgili endişeleriyle bana geldiğinde ben kuşkuluydum.” Gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkarıyor. “Senin ablan gibi insanlar – yani gerçekten paramparça olanlar– benim işimi kolaylaştırıyorlar.”

Kaşlarımla çatıyorum. Söyledikleri kafamı karıştırıyor. “Ama ben ablam gibi değilim, değil mi?” Kendi sesimde bir bocalama duyuyorum.

Dr. Stayner’ın sallanan kafası kelimelerinden önce soruma cevap veriyor. “Ah, hayır, Livie. Pek çok açıdan hayret ettirecek kadar birbirinize benziyorsunuz ama o türden konularda benzemiyorsunuz.”

“Sahi mi? Ben her zaman ikimizin farklı kutuplar olduğumuzu düşünürdüm.”

Gülüyor. “İkiniz de katır gibi inatçı birer akıl küpüsünüz. Elbette senin mizah anlayışın onunkinden biraz daha tatlı. Ablanın içi dışı bir ama...” Dudaklarını büzüyor. “Ama sen, birkaç fevranında beni çok şaşırttın Livie. Ve ben, kolay kolay şaşırın bir adam değilim.”

Aynı bisikletçilerin başka bir patikadan geçişlerini izlerken Dr. Stayner’ın söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Dudaklarıma küçük bir tebessüm oturuyor. Daha önce hiç kimse beni ve ablamı böyle kıyaslamamıştı. Ben her zaman çalışkan ve sorumlu kardeş olmuştum. Güvene layık kardeş. Tedbirli. Sakin. Mantıklı. Sağduyulu. Ablamsa maytap fişegi gibiydi. Onu bu yüzden gizli gizli kıskanırdım.

Ve geçirdiğimiz yazı düşünüyorum: Hiçbir zaman yapabileceğimi düşünmediğim ve hatta yapmayı bile düşünmediğim şeylerle doluydu. Kacey, çoğu zaman yanımdaydı ve benim yanımda kendi kendini utandırmaya gönüllü oldu. "Bu yaz çok ilginçti," diyorum, gülümseyerek. Dönüp saçları kıvrıllaşmaya başlayan doktora bakıyorum, daha önce asla cevaplamadığı soruyu soruyorum ona ve şimdi cevaplayacağını umuyorum. "Neden bana onca çılgın şeyi yaptırdın? Gerçekten neydi onların amacı?"

Dudaklarını büzüyor, sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor. "Sırf kendi kendimi eğlendirmek için yaptırdığımı söylesem bana inanır mıydın?"

"İnanabilirdim," diyorum, dürüstçe ve onu güldürüyorum. "Yani çok kişiyle çıkmayı anlıyorum ama grup dansı veya etkin küfür gibi şeylerin bana nasıl bir fayda sağlayacağını anlayamıyorum. Ben tersine bir etkisi olacağını düşünürdüm. Bilirsin... aşırı psikolojik incinme gibi."

Dr. Stayner kuşkulu kuşkulu bakıyor. "Grup dansı seni nasıl *incitebilir*?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle bir yere ablamla hiç gittin mi?"

Gözlerini deviriyor. "Ah, dramatikleşme. O kadar da—"

"Kacey'nin mikrofonu vardı!" diyorum. "Doğaçlama müzayedeye yapmaya kalktı, bana çıkma teklif edecek birini bulmak için!" Çok şükür ki Fırtına da yanımdaydı da onu kontrol edebildi... Ve iyi kısmını hatırlayınca ellerim havaya kalkıyor. "Ve ayrıca içeceği me alkol karıştırdı!" Dr. Stayner kıkırdamaya başlıyor ve ben başımı sağa sola sallıyorum. "Hemen fark ettim tabii. Aksi takdirde neler olabileceğini *kim bilirdi ki!*" Tekrar arkama yaslanıyorum ve daha çok kendi kendime mırıldanıyorum. "Muhtemelen bir kovboyla ya da bir mekanik boğayla sevişirdim. Belki kıcıma da bir damga basarlardı..."

Başı arkaya devrilirken boğuk bir kahkaha patlatıyor; birkaç saniye sonra ben de kıkır kıkır ona katılıyorum. "Ah, Livie," diyor, gözlerindeki yaşları silmek için gözlüklerini çıkarırken. "Bunların, benim senden istediğim şeylerle hiç alakası yok. Benim istediğim, her bir ödevi ele aldığında senin coşku ve heyecanını ölçmekti."

Gözlerinde bir hayranlık ve sesinde hafif bir kıkırdamayla bana bakıyor. "Senin bana cehennemine dibine gitmemi söylemeni bekliyordum ama sen telefonlara cevap vermeyi hiç aksatmadın. Senden istediğim her *çılgınlığı* üstlendin ve mükemmel bir şekilde yerine getirdin!"

Başımı yana eğip ona bakıyorum. "Yani sen onların *çılgınlık* olduğunu biliyordun?"

"Sen bilmiyor muydun?" Bana kafasını sallıyor ve sonra yüzüne kederli bir tebessüm yerleşiyor. "Yaz boyunca senin hakkında çok şey öğrendim, Livie. Beyhude koşuşturmaların ve konuşmalarımız arasında. Bu yazın amacı buydu. Bilgi toplamak." Yanağını kaşımak için duruyor. "Sen benim bugüne kadar karşılaştığım en iyi kalpli insanlardan birisin. Aşırı çekingenliğine rağmen, hemen her şeyi yapabilir ve asla başarısız olmazsın. Sınavlarda başarısız olmayı sevmiyorsun ve insanlarda başarısız olmayı da kesinlikle sevmiyorsun. Özellikle de sevdiklerin ve saygı duydukların karşısında." Elini kalbinin üstüne koyuyor ve başını eğip beni selamlıyor. "Ben, gerçekten çok etkilendim."

Başımı eğiyorum, yüzüm kızarıyor.

"Ayrıca şunları da öğrendim: Diğer herkese ve onların hatalarına karşı son derece açık fikirlisin ve kabul ediyorsun ama kendine karşı fevkalade sertsin. Sanırım bir yanlış yapmak seni fiziksel olarak hasta eder." Dr. Stayner, bir an için kendi yüzünün önünde parmak uçlarının birbirine bastırıyor. "Ama en büyük keşfim ne, biliyor musun? Bugün seninle şahsen konuşmak istememin sebebi de bu..." İçini çekiyor. "Sanki seni bir hayat planı yönetiyor. Bu plan senin günlük rutinlerine işlemiş; senin için bir din gibi. Bugüne kadar yaptığın tüm seçimleri ve gelecekte yapmayı planladıklarını sana dikte etmiş. Sen bunu sorgulamıyorsun, sınıamıyorsun. Sadece yapıyorsun." Parmağını fincanın kıyısında gezdirirken daha yavaş bir sesle konuşuyor. "Sanırım bu planı ebeveynin yarattı ve sen ona, sanki anne ve babana tutunur gibi tutunuyorsun." Duraksıyor ve sonra sesi daha da yumuşak. "Ve sanırım, bu senin bireysel gelişmeni baskılıyor."

Sürekli gözlerimi kırıştıtarak bu konuşmanın nasıl olup da mekanik boğalardan benim bireysel gelişmemin baskılanmasına

dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum. “Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. Sesim biraz gergin. Bu bir teşhis mi? Dr. Stayner bana teşhis mi koyuyor?

“Şunu söylüyorum, Livie...” Duruyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açık ve yüzünde, düşünceli bir ifade var. “Diyorum ki artık gerçekten kim olduğunu bulmanın zamanı geldi.”

Karşımda oturan adama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ben kim miyim? Neden bahsediyor bu? Ben kim olduğumu biliyorum! Ben Livie Cleary! Miles ve Jane Cleary’nin kızı! Olgun ve sorumluluk sahibi bir evlat, çalışkan bir öğrenci, sevecen bir kardeş, geleceğin doktoru, iyi kalpli ve düşünceli bir insan! “Fakat ben...” Kelime bulmakta zorlanıyorum. “Kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum, Dr. Stayner. Bu hiçbir zaman sorun olmadı.”

“Ve sen bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi, Livie? Dokuz yaşında pediatriye ve onkolojiye karar veriyorsun ve başka bir hayatının olabileceğini hiçbir zaman düşünmüyorsun ve bu tuhaf değil, öyle mi? Ben dokuz yaşındayken ne olmak istiyordum, bilmek ister misin?” Bir saniyelğine duruyor. “Örümcek Adam!”

“Demek ki benim daha gerçekçi amaçlarım varmış. Bunda hiçbir yanlış yok,” diye cevabı yapıştırıyorum.

“Peki, bugüne kadar neden vebadan kaçır gibi oğlanlardan kaçtığını hiç merak ettin mi?”

“Tam olarak biliyorum. Çünkü ben çekingenim ve çünkü—”

“Oğlanlar kızların beynini emer...”

“Ve onları delirtirler,” diye bitiriyorum, kederli bir tebesümle. Bu, babamın uyarısıydı. Kacey’nin hormonları altüst olmaya başladığı zamanlarda babam beni bu sözlerle uyarırmıştı. Aynı tuzağa düşersem notlarımın da düşeceğini söylemişti.

“Sanırım senin karşı cinse karşı tepkinin çekingenlikle ilgisi, takip etmek zorunda olduğun hayat planından sapmamak konusunda bilinçaltına yerleşmiş sabit fikirle olan ilgisinden daha az.” Bilinçaltına yerleşmiş sabit fikir mi? Bir huzursuzluk, sinsî bir yılan gibi mideme giriyor ve omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Yani Kacey’nin haklı olduğunu mu söylüyor bana? Yani ben... bas-

tırılmış cinsellik mi yaşıyorum?

Öne eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime koyup çenemi avuçlarıma yaslıyorum ve düşünüyorum. Dr. Stayner sahip olduğum kişilikte nasıl olur da bir hata bulabilir? Benden memnun olmalıydı. Kendisi söyledi! Çok iyi bir insan olduğumu söyledi. Annem ve babamın benimle gurur duyacağını biliyorum. Hayır, benim kim olduğumla ilgili hiçbir yanlış yok.

“Sanırım yanıyorsun,” diyorum, usulca. Yere bakıyorum. “Sanırım sen bende teşhis koyacak bir şeyler arıyorsun. Bende veya yaptığım şeylerde hiçbir yanlış yok.” Daha dik oturuyorum, etrafımızı çeviren kampüse –buraya gelebilmek için bütün gücümle çalıştığım muhteşem Princeton kampüsüne– bakıyorum ve öfkemin kabardığını hissediyorum. “Yüce İsa aşkına! Ben, Princeton’a giden ve tüm dersleri A olan bir öğrenciyim!” Şimdi bağırma sınırındayım ama umurumda değil. “Ne halt ettiğini sanıyorsun ki tam koleje başladığım sırada bir cumartesi günü sabahın yedisinde gelip bana bütün hayatımın... ne kadar...” Boğazımdaki ani yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Dr. Stayner gözlüklerini çıkarıp tekrar gözlerini ovalıyor. Sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi tamamiyle sakin. Bir keresinde bana, bağırılmaya alışkın olduğunu ve bundan dolayı asla suçluluk hissetmememi söylemişti. Bugün önüme bıraktığı bombadan sonra kesinlikle herhangi bir suçluluk hissedeceğimi sanmıyorum. “Çünkü farkında olmanı istiyorum, Livie. Tamamen bilinçli ve farkında olmanı istiyorum. Bunlar, yapmakta olduğun şeyleri terk etmeni gerektirmiyor.” Oturduğu yerde hafifçe kayıp yüzüme bakıyor. “Sen akıllı bir kızsın Livie ve şimdi bir yetişkinsin. İnsanlarla tanışacak ve erkeklerle çıkacaksın. Amaçlarına ulaşmak için çok çalışacaksın. Ve umarım dışarı çıkıp eğleneceksin. Sadece başkalarını memnun etmek için değil, *kendin* için seçimler yapmanı ve hedefler koymanı sağladığımızdan emin olmak istiyorum.” Arkasına kaykılıyor ve ekliyor. “Kim bilir? Belki de Princeton ve tıp okulu, gerçekten tam da istediğin şeydir. Belki de hayatının geri kalanında seni mutlu edecek erkek, annen ve babanın da senin için seçecekleri adam olacaktır. Ama belki de bunun, senin için doğru bir yol olmadığını keşfedeceksin. Her hâlükârda ben, senin kendi seçimlerini kendi

gözlerinle yapmanı istiyorum, otomatik pilota bağlanarak değil.”

Bütün bunlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sessiz kalıyorum, hiçbir şeye bakmıyorum; kafa karışıklığı ve şüphe, bütün ağırlığıyla omuzlarıma çöküyor.

“Hayatın, kendi sınavlarını yapmak açısından tuhaf yöntemleri var. İnsanın yüreğini ağzına getirecek öyle şeyler yapar ki seni, planladıklarıyla tam bir tezat oluşturan şeyleri yapmaya, düşünmeye ve hissetmeye zorlar ve sadece siyah ve beyaza göre davranmana izin vermez.” Babacan bir tavırla dizime dokunuyor. “Beni, konuşmak istediğin her an arayabileceğini bilmeni istiyorum Livie. Her an. Ne kadar önemsiz veya aptalca bir mesele olduğunu düşünürsen düşün. Okul hakkında veya erkekler hakkında konuşmak istersen. Ablandan şikâyet etmek istersen” –bunu, çarpık bir tebessümle söylüyor– “ne söylemek istersen. Ve umarım beni ararsın. Düzenli olarak. Konuşmaya hazır olduğunda. Şimdi, sanırım kafamdan aşağı o kahveyi dökmek istiyorsun.” Ayağa kalkıp geriniyor ve ekliyor, “Bütün konuşmalarımız gizli kalacak.”

“Yani artık pis işlerine ablamı karıştırmayacağını mı söylüyorsun?”

Çenesini ovuştururken gülümsüyor ve mırıldanıyor: “Ne kadar da iyi bir emir kulu olmuştu hâlbuki.”

“Sanırım bütün bu *doktor ve hasta sırdışlığı* meselesini zorunlu görmüyorsun, öyle mi?”

Kaşlarını kaldırıp bana tepeden bakıyor. “Sen hiçbir zaman benim hastam olmamıştın, öyle değil miydi?”

“Ve şimdi hastan oldum mu?”

Gene gülümsüyor ve elimden tutup beni ayağa kaldırıyor. “Şimdilik orasını karıştırmayalım. Konuşmak istediğin zaman beni ara.”

“Ücretini ödeyemem.”

“Senden kuruş bile beklemiyorum, Livie.” Sonra sanki birden aklına gelmiş gibi söylüyor: “Sadece ilk doğan çocuğunu istiyorum.”¹¹

Normal şartlarda böyle bayat bir espri karşısında ona göz-

11 Samandan altın eğiren bir cücenin, bu hizmeti karşılığında kraliçenin ilk doğan çocuğunu istediği *Rumpelstiltskin* adlı Grimm Kardeşler masalına gönderme (çev. notu).

lerimi devirerek bakardım. Ama şimdi hiç espri havasında değilim. Dr. Stayner'ın benim hakkımda nasıl bir keşifte bulunacağını görmek için üç ay boyunca sırtımda taşıdığım yük, yirmi dakika önce kalktı ve birdenbire tekrar üstüme düşerken bütün ağırlığıyla beni felce uğrattı.

Stayner'ın yanıldığından eminim.

Ama ya yanılmıyorsa?

Bölüm altı

YA EĞER ve O ZAMAN

Manhattan Çocuk Hastanesi'ne gitmek için hemen hemen iki saat Princeton kampüsünden uzakta olmak, Dr. Stayner'ın sürpriz ziyaretini ve acımasız teşhisini değerlendirebilmem açısından bana bol bol zaman sağlıyor. Hastanede gönüllü olarak çalışmamın ilk seansına kayıt yaptırmak için kabul bankosuna vardığımda ilk başta olduğundan daha ağır bir sarsıntı içindeyim. Ayrıca Dr. Stayner'ın, dâhi psikiyatrist olarak o mucize dokunuşlarını kaybetmekte olduğuna ikna olmuş durumdayım. Ya öyle ya da o bir deli ve henüz kimse fark etmemiş. Belki de iki olasılık birden.

Uzun koridorda onun peşinden yürürken ve sallanan kalçalarına bakarken Hemşire Gale, "Daha önce bir çocuk hastanesinde çalıştın mı Livie?" diye soruyor.

"Hayır, çalışmadım," diyorum gülümseyerek. Ama hastanelerde yeterince uzun bir zaman harcadım. Cihazlardan çıkan *bip* sesleri ile ilaç ve çamaşır suyu karışımı koku kulak ve burun deliklerime dolunca birdenbire yedi yıl önceye ve Kacey'nin, tüpler, bandajlar ve boş bakışlar altında yattığı zoraki tebessüm günlerime dönüyorum.

Köşeyi dönüp oyun odasına yönlendiren işaretleri izleyerek hastanedeki hızlı turumun sonuna gelirken Hemşire Gale, "Duyduğuma göre referansların karanlıkta bile ışıldıyormuş," diyor şakayla. "Çocuklar için doğal bir mıknatıs gibiymişsin."

Kendime hâkim olamadan gözlerimi deviriyorum. Hemşireye değil, Stayner'a. Geçtiğimiz haziranda, hastanedeki gönüllü çalışma programları için müracaat ettiğimi ama henüz bir cevap almadığımı Stayner'a söylemiştim. O da laf olsun diye konuşuyormuş gibi bana, bu hastanede birkaç arkadaşı olduğundan bahsetti. Bu konuşmadan bir hafta sonra hastaneden bir telefon geldi ve benimle kısa bir ön görüşme yapmak istediler. Hemen ardından da cumartesi öğleden sonraları için küçük hastalarla oynamaktan başka bir şey olmayan Çocuk Yaşamı programının gönüllü kadrosunu teklif ettiler. Ben hemen, bu fırsatın üstüne atladım. Elbette bu teklifin her yerinde Dr. Stayner'ın parmak izlerini gördüm ve ona minnet duydum; çünkü tıp okuluna başvurduğumda bu gönüllü çalışmanın müracaat formunda görünmesi yıllardır pediatriye gönül verdiğimi gösterecekti. O zaman bana, amacıma ulaşmam için sanki Stayner bana yardım ediyormuş gibi gelmişti. Ama şimdi benim, esasen burada bulunmaması gereken önceden programlanmış bir *insansız uçak* olduğumu düşündüğü göz önüne alınırsa pek acıklı bir durum ortaya çıkıyor.

Gene de bütün bunları bir kenara itiyorum; çünkü ne istediğimi biliyorum ve ben buraya aitim. Hemşire Gale'e nazikçe başımı sallıyorum ve "Sanırım onlar da benim için birer doğal mıknatıs," diyorum.

Hemşire kapıda duruyor ve düşünceli düşünceli gülümsüyor. "Pekâlâ, onlarla nasıl bir bağ kurduğuna çok dikkat et, duydun mu tatlım?" diyor. Ve bol ışıklı, rengârenk bir odaya giriyoruz. İçeride bir avuç çocuk ve diğer gönüllüler var. O bulaşıcı gülüşmeleri duyduğumda birdenbire omuzlarım gevşiyor. Sanki damarıma di-yazem zerk edilmiş gibiyim.

Hiçbir zaman çok normal olmadığımı biliyorum. Daha çocukken bile, birisinin bir yara bandına ihtiyacı olduğunda öğretmene koşan ilk çocuk, ben olurdum. Veya ortalığı yatıştırmak için bir dalaşın ortasına giren ilk kişi. Onlu yaşlarımdaysa gönüllü YMCA¹² veya havuz veya kütüphane günlerini iple çekerdim. Gerçekten, bu minik insanların bulunduğu her yere gönüllü olurdum. Beni çocuklara çeken şeyde müthiş bir sadelik var. Belki bulaşıcı kıkırdamaları

12 *Genç Hristiyanlar Birliği* anlamında bir yardım kuruluşu (çev. notu).

ve çekingen kucaklamaları. Belki zalimce dürüst olmaları. Belki de korktuklarında veya canları yandığında bana sarılmaları. Bütün bildiğim onlara yardım etmek istediğim. Hepsine.

Tıknaz, orta yaşlı, kısa ve kıvrıcık kumral saçlı, tatlı bakışlı bir kadınla beni tanıştırtırken "Livie, bu Diane," diyor Hemşire Gale. "Çocuk Yaşamı programımızın bir üyesi. Bugün odanın sorumluluğu onda."

Diane, bana göz kırıyor; beş dakikalık hızlı bir turla ışıklı odayı geziyoruz ve buradaki rolünü anlatıyor. Bitirdiğinde yan yana oturan iki oğlanı gösteriyor. Oğlanların, bana arkaları dönük; Bir LEGO yığınının önüne bağdaş kurmuşlar. Aynı boyutlar ama sağdaki biraz daha ince ve başı tamamen saçsız. Soldaki oğlanın ise kısa, kum sarısı saçları var.

"Bu ikisi, bugün senin," diyor Diane. "Eric? Derek? Bu, Miss Livie."

Birbirinin tıpatıp aynısı iki surat, bana dönüyor. "İkizler!" diye bağıyorum, sırtarak. "Dur tahmin edeyim... sen, Derek'sin," diyorum, kafasında saçlı olan soldaki oğlanı gösterirken.

O da bana kocaman gülümsüyor ve eksik ön dişleri ortaya çıkıyor. Fırtına'nın kızı Mia'yı hatırlıyorum hemen. "Ben Eric," diyor oğlan.

Şaşkın şaşkın gözlerimi deviriyorum. "Ah, bunu asla beceremeyeceğim." Ebeveynler neden ikiz çocuklarına kafiyeli isimler koyar acaba? Bunu yüksek sesle söylemiyorum elbette. Sadece gülümsüyorum.

"Derek, kel olanımız. Hatırlaması kolay," diyor Eric, omuz silkerek. "Fakat yakında ben de kel olacağım. İşte o zaman apışıp kalırsın."

"Eric," diye uyarıyor Diane, kaşlarını kaldırarak.

"Özür, Miss Diane." Yüzünde uysal bir ifadeyle dikkatini, yanındaki Hot Wheels oyuncak arabalarına çeviriyor. Göğsüme bir yumruk oturuyor. *İkisi birden mi?*

"Bizimle oynamak için mi buradasın?" diye soruyor Derek, usulca.

Başımı sallıyorum. "Sakıncası var mı?"

Küçük suratı aniden bir tebessümle aydınlanıyor; onun da

ön iki dişinin eksik olduğunu görüyorum.

Dikkatimi, şimdi iki arabayı birbirine vuran öbür kardeşe çeviriyorum ve soruyorum: "Ya sen, Eric? Sence bir sakıncası var mı?"

Eric, omzunun üstünden bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Yok tabii. Sanırım." Ama bana arkasını dönerken o minik gülümsemesini görüyorum ve hiç şüphesiz biliyorum ki ikizlerin afacan olanı, o.

"Tamam, güzel. Önce Miss Diane ile bir iki şey konuşmam lazım, olur mu?"

İki kafa aynı anda sallanıyor. LEGO oynamaya dönüyorlar.

Gözlerim onların üstünde, birkaç adım geri gidiyorum, sesimi alçaltıyorum. "Kanser mi?"

"Lösemi."

"İkisi birden mi? Hoş, ne fark eder ki!"

Diane, sadece başını sallıyor ve içini çekiyor. "Biliyorum."

"Ne kadar—" Yutkunuyorum. Cümleyi nasıl bitireceğinden emin değilim. Boğazıma bir yumruk oturuyor. "Şansları ne kadar?"

Diane, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Şansları yüksek. Yani..." Gözleri Derek'e dönüyor. "Şansları iyi," diyor ilk söylediğini düzelterek. Kolumu okşuyor. "Burada olduğun sürece çok şey göreceksin, Livie. Uykularını kaçırmamaya bak. En iyisi sadece buraya odaklanman ve gerisini tıbbı ve dualara bırakman."

Oğlanların yanına geri dönerken kendime, çatılan kaşlarımı düzeltmeyi telkin ediyorum. Bağdaş kurup karşılarına otururken ellerimi birbirine vuruyorum. "Kim bana şu güzel evlerden birini yapmayı gösterecek?" Besbelli ki ikisi de istemiyor çünkü birdenbire soru yağmuruna tutuluyorum. Birbiri ardına gelen sorulara bakılırsa sanki ikisi oturup saatlerce bunun provasını yapmışlar.

"Biz ikimiz altı yaşında sayılırız. Sen kaç yaşındasın?" diye soruyor Eric.

"On sekiz."

"Annen baban var mı?" Derek'in sesi kardeşinin sesi yanında o kadar hafif ki onu zor duyuyorum.

Sadece gülümseyip başımı sallıyorum, açıklama yapmıyorum.

"Buraya neden geldin?"

"LEGO'larla nasıl inşaat yapıldığını öğrenmek için, elbette."

"Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun?"

"Doktor. Sizin gibi çocuklar için."

"Hah." Eric, küçük arabasını yerde gezdiriyor. "Sanırım ben kurt adam olmak istiyorum. Ama... henüz tam emin değilim. Kurt adamlara inanıyor musun?"

"Hmm..." Düşünüyormuş gibi ağzımı çarpıtıyorum. "Sadece dost canlısı olanlarına."

"Hah." O da bunu düşünüyormuş gibi görünüyor. "Ya da belki yarış arabası pilotu olacağım." Abartılı bir hareketle omuz siliyor. "Bilmiyorum."

"Eh, karar vermeye çok vaktin olduğu için şanslısın, değil mi?" Bilinçaltımın, bu konuşmadan uzaklaşmak için mideme salladığı o küçük tekmenin uyarısını hissediyorum.

Şükür ki Derek sayesinde konu, yeni bir yöne kayıyor. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır, henüz yok. Ama üzerinde çalışıyorum."

Kel kaşları bir araya toplanıyor. "Bir erkek arkadaş üzerinde nasıl çalışıyorsun ki?"

"Yani..." Bir kahkaha patlatmamak için ellerimle ağzımı kapatıyorum. Sol tarafıma hızlı bir bakış atıyorum ve başka bir hastanın resmine yardım eden Diane'in dudaklarını birbirine bastırıldığını görüyorum. Kulak misafiri olacak kadar yakın ve gülmek için kendini zor tutuyor. "Beğendiğim biriyle tanıştım ve onun da beni beğenebileceğini düşünüyorum," diye cevaplıyorum, dürüstçe.

Derek'in dudakları "Oh," hareketi yaparken minik kafası aşağı yukarı sallanıyor. Yeni bir soru sormaya hazırlanıyormuş gibi görünüyor ama kardeşi araya giriyor.

"Bir oğlanla hiç öpüştün mü?"

"Uh..." Bir saniye oyalanıyorum, böyle bir soru beklemiyordum. "Özel konularımı anlatmam. Bu iyi bir kuraldır. Sen de unutmamalısın," diyorum, yüzümün kızarmasıyla mücadele ederken.

"Ah, ben anlatırım. Babam diyor ki bir gün kızları öpmek

isteyecekmişim ama şimdi sadece beş yaşımdayım, istememem normal.”

“Bu doğru, isteyeceksin. İkiniz de isteyeceksiniz.” İkisine de ayrı ayrı bakıp göz kırpyorum.

“Ölmezsek tabii,” diyor Eric, sakın sakın.

Bacaklarımı göğsüme çekip ikisine de sarılıyorum ve nedense bu pozisyon, içimdeki ani gerginliği rahatlatıyor. Birçok çocukla bir arada bulundum ve onlardan birçok şey duydum. Hatta ölüm ve cennet hakkında birçok konuşmaya katıldım. Ama sırf merakla ateşlenen o afacan çocuk muhabbetlerinin aksine, Eric’in kelimeleri bütün bedenimi ürpertti. Çünkü gerçek. Önümdeki bu iki oğlan, hiçbir zaman bir kızı öpemeyebilir, hiçbir zaman bir yarış arabası pilotu olamayabilir ya da –dost canlısı olsun olmasın– kurt adamların var olup olmadıklarını öğrenemeyebilir. Hayatın onlara sunduğu her şeyi kaçırabilirler; çünkü acımasız ve zalim bazı nedenler yüzünden, çocukken ölmek diye bir şey yok.

“Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyorsun,” diyor Eric, iki LEGO parçasını birbirine vurarak. “Ne zaman ölmekten bahsetsek annem de sürekli öyle yapıyor.”

Hiç şaşırmiyorum. Tanrı’m, iki küçük oğlunun sadece birine değil ikisine birden döne döne kimyasal maddeler verilirken ve bunların yeterli olup olmadığının bilemeden ve sonraki birkaç haftanın, ayların veya yılların neler getireceğini merak ederken o zavallı kadın neler çekiyordur!

Bunu düşününce bile acı veren bir yumruk boğazımda şişiyor. *Ama bunları düşünmem,* diye hatırlatıyorum kendime. *Ben, onlar bunu düşünmesin diye buradayım.* “Bir kural koyalım mı?” diyorum yavaşça ve yutkunarak. “Oyun oynarken ölümden bahsetmek yok. Tedaviniz bitip eve döndüğünüzde neler yapacağınızı konuşacağız sadece, tamam mı?”

“Eric kaşlarını çatıyor. “Ama ya eğer—”

“Hayır, hayır!” Başımı sağa sola sallıyorum. “Ya eğer, diye başlamak yok. Anladın? Ölmek değil yaşamak üzerine plan yapacağız. Anlaştık mı?”

Birbirlerine bakıyorlar ve sonra, “Peki, kızları öpme planı yapabilir miyim?” diye soruyor Eric.

Odadaki ağır hava aniden dağılıyor ve birçok nedenle biriken gözyaşlarının eşiğine gelmişken bir kahkaha patlatıyorum. "Büyüyüp yaşlanmanı ve buruş buruş olmanı içerdği sürece istediğin planı yapabilirsin. Hadi el sıkışalım."

İkisinin de gözleri parlıyor ve sanki gizli bir anlaşma yapıyormuşuz gibi minik elleriyle uzattığım elimi tutuyorlar. Sanırım bu anlaşmaya, benim de onlar kadar ihtiyacım var.

İkizlere yardım ediyorum ve LEGO parçalarıyla bir savaş gemisi, bir kargo uçağı ve -Eric'in fikrine uyarak- bir işkence odası yapıyoruz. Tastamam ikiz kardeşlerin yapmasını bekleyeceğim şekilde aralarında konuşuyor, zaman zaman atışıyorlar. Öylesine normal ki bu iki oğlanın, kanser nedeniyle hastanede olduklarını unutuyorum. Hemen hemen unutuyorum. Göğsümde bir huzursuzluk kıpırdanıp duruyor ve hiçbir kıkırdama, hiçbir kahkaha ile sakinleşmiyor.

Hemşire kafasını kapıdan uzatıp oğlanların toplanma ve odalarına dönme vaktinin geldiğini söylediğinde dört saatin ne kadar çabuk geçtiğine hayret ediyorum. "Tekrar gelecek misin?" diye soruyor Eric, gözlerini kocaman kocaman açarak.

"Yani, önümüzdeki cumartesi tekrar gelmeyi düşünüyordum. Sizin için de uygunsa tabii."

Lakayt bir havada omuz silkiyor ama hemen ardından gülümsediğini, göz ucuyla görüyorum.

"Tamam, o zaman," diyorum, ayağa kalkıp saçlarını okşayarak. "Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz, Eric." Çekingen bir gülümsemeyle bana bakan Derek'e dönüyorum. Gözlerinin etrafındaki kırmızı halkaları ve sarkık duruşunu fark ediyorum. Burada geçirdiği dört saat onu yormuş olmalı. "Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz, Derek. Anlaştık?"

"Evet, Miss Livie."

Diane'e hafifçe el sallıyorum ve usulca koridora çıkıyorum. Dışarıda, bir kadın duruyor; toprak sarısı saçlarını dağınık bir atkuyruğunda toplamış.

"Selam," diyor. "Ben Connie -anneleriyim." Uykusuzlukla gölgelenmiş gözleri, belli bir LEGO parçasının hangi kutuya konacağı üzerinde tartışan oğlanlara kayıyor. "Onlarla oynamanızı sey-

rediyordum. Ben..." Boğazını temizliyor. "Ben, haftalardır onların bu kadar çok gülümsediğini görmedim. Teşekkür ederim."

"Ben Livie." Elimi uzatıyorum. Kadının elleri pütürlü ve güçlü. Bir garson üniforması giydiğini fark ediyorum, sanırım me-saisi yeni bitmiş. Hastane masraflarını karşılamak için ne kadar çok çalışmak zorunda olduğunu tahmin edebiliyorum. Belki bu yüzden cildi o kadar kuru ve bana sadece kederli ve dermansız bir tebes-süm gösterebiliyor. Bu düşünceler, onun için yüreğimi ağrıtıyor ama bunları bir kenara itiyorum. "Sizin küçük adamlar çok sevimli," di-yorum.

Anne tekrar pencereden içeri bakarken Eric'in bahsettiği gibi dudaklarını büzdüğünü görüyorum; sanki düşünceler içinde kaybolmuş gibi. "Onlar benim için hâlâ bebek," diye fısıldıyor. Göz-lerindeki ani sulanmayı bastırmak için kirpiklerini kırpıstırmasını izliyorum. "İzin verir misiniz?" diyor. Pençe pençe kızarmış yüzüne umut ve mutluluk dolu, pırıl pırıl bir tebessüm oturtarak odaya gi-rişini seyrediyorum.

"Ee?" diyor Hemşire Gale, hemen arkamdan. "İlk günün nasıldı?"

"Harika," diye mırıldanıyorum, dalgın dalgın. Annelerinin iki yana açtığı kollarına koşan oğlanlara bakıyorum. Ufak tefek bir kadın ama ikisini birden kucaklamayı beceriyor ve onlara sımsıkı sarılıyor. Hatta Eric, kollarından kurtulmak için kıpırdasa da vaz-geçmiyor, bir an daha sürsün istiyor; gözleri sımsıkı kapalı. Sanki onların gitmesini asla istemiyormuş gibi sıkıyor. Her bir sarılışında son kucaklamaymış gibi hissedip etmediği merak etmemek elimde değil.

Ama ya eğer öyleyse? Ya bir hafta sonu buraya geldiğimde onlardan birinin... gitmiş olduğunu görürsem? Buraya, böyle bir şeyin olmayacağını sanarak körü körüne gelmiş değilim. Ama şim-di o ihtimale eklenen küçük suratlar ve sesler var. Sanırım ağlarım. Kabul etmek zorunda kalırım. Ve yoluma devam ederim. Fakat eğer bunu yaparsam, eğer doktor olursam *o zaman*, bir pencereden bakıp ebeveynlerin çocuklarına sarılışını kaç kere daha izleyebilirim? Kaç kere daha suya düşecek anlaşmalar yapabilirim? Midemdeki bu hastalık duygusuna bağışıklık kazanabilir miyim?

Kafamın içinde birbirine dolanan bu düşüncelerle burada dikilirken ani bir şokla gözlerim büyüyor. Dokuz yıldır ilk defa, doktor olmayı bu “eğer” ve “o zaman” kelimeleriyle birlikte düşündüğümü fark ediyorum.

Bölüm yedi

DÜNYA KÜÇÜK

“Princeton nasıl?”

“Biraz fazla büyük,” diyorum, içimi çekerek. “Perşembe ve cuma günü sınıflarımı bulmaya çalışırken kayboldum. Her birine hocalar kendilerini sınıfa tanıttıktan sonra yetişebildim. Az daha kriz geçirecektim. Ben hiçbir derse geç kalmam. Bu kampüsün çok büyük olduğunu biliyordum ama ne kadar büyük olduğunu tam olarak fark etmemişim. Gelecekteki muhtemel krizleri önlemek için her bir sınıfa gidiş yolunun krokisini çıkardım.”

“Hadi ya! Ama bugün şu gönüllü şeyin vardı senin. O nasıl gitti?” Kacey’nin son kelimeleri Mia’nın çığlıklarına karışıyor ve gelen seslere bakılırsa arkadaşımız Ben, arka planda manyakça gülüyor.

“İyiymiş. İki tane oğlan var—”

“Dur bi dakika, Livie.” Boğuk sesler duyuyorum, sanırım Kacey eliyle telefon alıcısının üstünü kapatıyor. “Millet! Livie’yle konuşuyorum burada! Biraz... toz olun ya!” Bir saniye sonra “Selam, Livie!” sesleri geliyor telefondan, sanki millet telefonun yanından geçip gidiyor. Yüreğim kabarıyor ve derhâl büzüşüyor. Kacey telefondan elini çekiyor ve “Özür, Livie. Buralarda cumartesi geceleri nasıldır bilirsin.”

Özlemle gülümsüyorum. Evet. Cumartesi geceleri oralarda nasıldır, çok iyi bilirim. Ferah feza mutfak, sekiz kişilik

yemek masası için asla yetmez. Daima Kacey ve ben, artı Trent ve genellikle Penny'nin barından birkaç arkadaş vardır. Zaman zaman ev sahibimiz Tanner da katılır. Şu anda, muhtemelen Fırtına masayı temizliyordur, Dan de bulaşıkları yıkıyordur –tabii eğer Miami'nin suçlularını tutuklamak için sokaklarda değilse. Tam bir uyumsuzlar takımı ancak... bir aile. Evim.

Kendi yurt odama göz gezdirirken içimi çekiyorum. Temiz ve tertipli ama merak ediyorum, kendimi buraya ait hissetmeye başladığımda bu hâli yıpranıp gidecek mi acaba?

"E, nasıldı hastane? İki oğlan diyordun?" Geri plandaki seslerde mutfak dolabı kapakları açılıp kapanıyor. Kacey'nin, bir yandan benimle konuşurken bir yandan dolap düzelttiğini anlıyorum. Mutfığa girdiğinde kasırga gibi eser.

"Evet. İkizler. Eric ve Derek."

"Ciddi misin?" Onun gözlerini devirdiğini duyacağım neredeyse.

Gülüyorum. "Biliyorum. Ama gerçekten çok tatlılar."

"Ve onlar..." başka kelime söylemiyor. Söylemesi de gerekmiyor. Bu arada benim midem gene kasılıyor.

Yutkunuyorum. "Hastalığın seyri iyiymiş." Bunu tam olarak bilmiyorum ama gene de söylüyorum çünkü ikimize de iyi gelecek. Yurda dönerken katettiğim uzun mesafe bana, değerlendirmeye yapma ve üzerimdeki baskıyı boşaltma fırsatı sağladı. Bir çocuk hastanesindeki hasta – ve muhtemelen ölecek– çocuklarla geçen ilk günün, yüreğimdiki tellerin birkaçını gereceğini kabul ettim. Elbette daha iyiye gidecek. Herhâlde tıp okuluna başladığımda ve ilk kadavrayı gördüğümde de ödüm patlayacak. Herkesin patlar. Normal bir şey. Benim oraya ait olmadığım ve bununla başa çıkamayacağım anlamına gelmez. Bu akşam yurt odama geri döndüğümde üzerimdeki bulutlar dağılmış ama Stayner yüzünden hissettiğim çoraklık on kat artmıştı.

Kacey için çekiyor: "Eh, bu iyi haber." Fırın kapağının açılmasıyla çıkan gıcırtyı duyuyorum ve gülümsüyorum. Ardından neyin geleceğini biliyorum.

İşte, bir şaplak sesi, ardından bir ciyaklama. Kacey, "Kahretmesin, Trent!" diyerek çığlık atarken ben gülüyorum. Çünkü

Kacey ne zaman eğilse ve dikkatli değilse Trent, yakaladığı fırsatı kaçırmadan Kacey'nin poposuna şakacı bir şaplak indirmekten kendini alamıyor. Bir iki saniye sonra telefondan gürültülü bir öpüşme sesi geliyor ve Kacey kıkır kıkır gülüyor.

"Selam, Livie," diyor, boğuk bir erkek sesi.

"Selam, Trent," diyorum, gülümseyerek. Ablam ve Trent birbirlerine ne kadar âşıklar ve üç yıl geçmesine rağmen hâlâ ne kadar birbirlerine düşkünler! İki kişinin, geçmişte onlarınki kadar büyük bir enkazdan çıkıp her şeyi rayına oturtabildiklerini bilmek, insanın içini ısıtıyor. Ama bunu gece yarısı duymak o kadar da içimi ısıtmıyordu. Dan'ın defalarca kapılarına vurup sessiz olmalarını istediği zamanlar oldu. Ben genellikle ertesi gün Trent ile göz göze gelemezdim ve Kacey müthiş eğlenirdi.

"Okul nasıl gidiyor?"

"İyi. Perşembe günü dersler başladı ama şimdilik gayet iyi."

"Öyle mi?" Kısa bir duraksama. "Başka heriflerle de seviştin mi?"

Ağzım açık kalıyor, öbür uçtan bir itiş kakış sesi geliyor; sonra bir şaplak sesi ve Trent'in gülüşü gitgide uzaklaşıyor.

"Özür," diye mırıldanıyor Kacey.

"Ona nasıl söylersin?" Trent benim için ağabey gibi oldu. Neredeyse ablamın yaptığı kadar bana sataşmaya bayılan koskoca bir adam ve çocuksu bir kardeş. Ama Trent yaptığında yüz kat daha fazla utanıyorum. "Bunun sonu asla gelmeyecek! O gidip Dan'e anlatacak ve sonra hep birlikte üstüme gelecekler!"

"Sakin ol, Livie!" diyor Kacey, araya girerek. "Trent kimseye bir şey söylemeyecek. Ayrıca. Telefonumdaki erkek kışkıranını ona izah etmek zorundaydım ki gidip onu aldattığımı falan sanmasın."

"Ya!" diyorum ve dudagımı ısırıyorum.

"Ama merak etme. Bu gece onu senin için bir güzel paraklayacağım." Bu son kısmı daha yüksek sesle söylüyor ve bu patakla-ma meselesinin Trent'in işine geleceğini biliyorum. Büyük ihtimalle Trent şu anda sırtıyordur.

"Harika," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devire devire. Ablam, bastırılmış cinsellik göstergesinin tam öbür ucundadır.

"Ee... o herife bir daha rastladın mı? Neydi adı?"

"Ashton. Evet." diyorum, gönülsüz gönülsüz.

"Ve... nasıl gitti?"

İçimi çekiyorum. "Bir benzin havuzunun yanında çakılan kibrit kadar iyi."

"Vaay!"

Ashton'la konuşmamızı anlatıyorum.

Yüksek sesli bir tangirtı duyuluyor. Kacey lavaboya bir şeyler düşürüyor herhâlde. "Vay adi şerefsiz! Bir dahaki sefere oraya geldiğimde söz verdiğim gibi o herifin hayalarını koparacağım."

"Hayır yapmayacaksın. Sorun değil. Atlattım. Reagan ve ben bu gece arkadaşlarla dışarı çıkıyoruz. Onun banyodan çıkmasını bekliyorum. Sonra hemen çıkacağız."

"Oh, iyi. O pilici seveceğimi biliyordum." Teras kapısının kayarak açıldığını duyuyorum. Telefona ani bir esinti sesi çarpıyor, ardından Kacey inliyor. Bütün bunlar bana, Kacey'nin arka terasa çıktığını şezlonglardan birine yayılıp rahatladığını anlatıyor. "Pekâlâ, umarım eğlenirsiniz. Belki Jell-O içmekten vazgeçmelisin, baskı altındaki hayvan ortaya çıktığında seni kontrol etmek için orada olamadığıma göre."

"Çok komik." Tereddüt içinde dudağımı ısırıyorum. *Dr. Stayner'in bana söylediklerini ablama anlatsam mı acaba? Nasıl karşılayacağından emin değilim. Herhâlde hoş karşılamayacaktır. Kacey'nin benim için endişelenip durmasını istemiyorum çünkü endişelenecek bir şey yok. Dr. Stayner yanılıyor.*

Ne yapacağıma karar veremeden önce Kacey gene tipik Kacey tarzında konuşuyor. "Ama bir kere daha o vahşi âleme dala-cak olursan herifin kaput giydiğinden emin ol."

"Vay canına, Kacey. Erkek gibi konuşuyorsun," diyor, Trent'in arka plandan gelen sesi.

"Ne! Ben, içindeki vahşi hayvan ipini koparmadan önce bakire kardeşimin bütün bunları düşünmesini istiyorum sadece!"

"Hangi hayvan? Livie'nin hayvanı mı var?" diye şakıyor bir erkek sesi arkadan. Ben! Yani ablamın, bar-fedailiğinden-dön-me-yakışıklı-avukat arkadaşı. "Vay! O hayvanla tanışmam lazım! Hayvanlara bayılırım!"

Ve artık resmen açıklandı! Ablam, bin mil uzaktan bile

bende ölme arzusu yaratabiliyor. İnlıyorum. Yüzümü avuçlarımla kapatıyorum. "İçmek için neden koleje gelmeyi bekledim ki ben, Kacey? Yıllar önce bunu sistemimden çıkarıp atmalıydım. Neden beklememe izin verdin?"

"Hey, denedim. Hatırlasana? Eğer buzlu çayına alkol katmam kardeş sevgisi sayılmıyorsa ben vazgeçtim."

Kapı açılıyor, Reagan içeri giriyor, elindekileri şifonyerin üstüne atıyor. Saatini gösteriyor ve koridorda bekleyeceğini işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve elimle *bir dakika daha* işareti yapıyorum. "Kacey. Benim kapatmam lazım. Herkese selam söyle ve onları özlediğimi de söyle."

"Tamam, Livie. Biz de seni çok özlüyoruz. Sensiz, eksik oluyor."

Gene *dırdırcı* bir hisse kapılıyorum. Dr. Stayner'ın söylediklerini ona anlatmalıyım ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Stayner'ın haklı olmadığını biliyorum... Ama ya haklıysa? Kacey'nin ona inanacağını biliyorum. Belki de bu yüzden ablama anlatmak istemiyorum. Çünkü ne diyecek ki? Ne yapmamı söyleyecek? Büyük ihtimal, her zaman söylediklerini: *Git ve hatalarını yapmaya devam et.* "Hey, Kacey?"

Sesimdeki ciddiyet tonunu ayırt edebilmiş olmalı ki şakacı havası kayboluyor. "Evet, Livie?"

"Hayatını yaşamanın doğru yolunu nasıl biliyorsun?"

Uzun bir sessizlik oluyor. Öyle uzun ki hattın kesilip kesilmediğini kontrol etmek için telefonun ekranına bakıyorum.

"Deneme ve yanılma, Livie. Benim bildiğim tek yöntem bu."

*

"Oldukça sakın görünüyor," diyorum, ön verandaya kadar giden otomatik kilitli araba yolunda Reagan'ın peşinden yürürken. Ev, modern Craftsman tarzı bir malikâne; etrafında kule gibi meşe ağaçları var. Bir hafta önce ben bu taşlarda gene yürüdüm ve gene aynı şekilde heyecanlıydım. Ancak bu sefer içerideki birini tanıyorum.

Connor. Ve bu tuhaf gerginlik ve heyecan dalgası, midemi altüst ediyor.

"Erkenciyiz," diyor Reagan, sadece. Zıplaya zıplaya merdivenleri çıkıyor, sanki bin kere bu eve gelmiş gibi. Uzanıp ön kapıyı açıyor.

"Reagan! Kapıyı çalmamız gerekmez mi veya—"

Bir erkek sesinin, "Gidget!" dediğini duyuyorum. Reagan'ın kafasının üstünden bakınca uzun koridordan birinin bize doğru geldiğini görüyorum; çıplak ayaklarıyla ahşap parkede yürürken şap şap ses çıkarıyor.

Ağzımı kıpırdatmadan fısıldayarak soruyorum: "Kim bu?"

Reagan'ın, partiye gelecek birçok insanı tanıdığını söylediğini hatırlıyorum ama burada oturan çocukları tanıyor mu? Connor'ı tanıyor mu? Ona Connor'dan bahsettim ama "Tamam gelirim!" demekten başka bir şey söylemedi.

"Grant'i nasıl unutabilirsin?" diyor Reagan, o kocaman tebessümlerinden birini takınarak ve yüksek sesle. Reagan'ın doğasında ince eleyip sık dokuma yok.

Çocuk, yaklaştıkça yavaşlıyor, yüzünden mahzun bir ifade geçiyor. "Beni hatırlamıyor musun?" diye soruyor, kalbi acıyormuş gibi bir elini göğsüne koyarak.

"Ben... ah..." diye kekeleyorum, yanaklarım kızarıırken Reagan'a bir bakış fırlatarak. İkisi birden gülmeye başlıyor.

Çocuksu bir tebessümle elini uzatıyor. "Selam, ben Grant. Hanımlar, gelebildiğinize çok sevindim."

Çekingen çekingen gülümsüyorum, elini sıkıyorum. "Ben Livie."

"Sen benim için her zaman İrlandalı olacaksın," diyor, göz kırparak ve sonra dönüp koskoca ev boyunca uzanan koridorda yürümeye başlıyor.

Bana İrlandalı dedi.

Neden bana İrlandalı dedi?

Onu hatırlamıyorum.

Onu neden hatırlamıyorum?

Oy, aman Tanrı'm. Beni öyle gördü! Ashton'ı tanıyor olmalı! Ashton'la neler yaptığımı biliyor mu? Benim içtiğim zaman manyak-

laştığını Connor'a söyleyecek mi? Halihazırda Connor'a söylemiş olabilir mi? Ya şimdi Connor benimle görüşmek istemezse?

Bu bir felaket.

Reagan, kolumu tutup sıkıyor. "Livie, gözlerini kırıp durma. Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. *Önemli değil*, diyorum kendi kendime.

Grant'ı takip ediyoruz. Sağ tarafta, ferah feza bir salonun önünden geçiyoruz ama içeride kimse yok. "Reagan benim ebedi aşkımı kazandı ama o geleceğine yatırım yaparken ben etrafta takılıp başkalarıyla çıkmaya razıyım," diyor Grant, omzunun üstünden.

"Öyleyse yaşlanıp saçın başın ağarana kadar başkalarıyla çıkıyor olacaksın," diyorum, göz ucuyla Reagan'a bakarak.

Grant duruyor, bize dönüyor, Reagan'a kocaman bir tebessümle gülümsüyor. "Olsun, o buna değer. Siz hanımlar, içecek bir şey ister misiniz?"

Ben su veya kola isteyecekken Reagan, iki parmağını kaldırıp siparişi veriyor bile. "Her zamankinden, Grant. Teşekkür ederim." Bana kalırsa bu *her zamankinden*, ilerideki mutfak tezgâhı üzerinde gördüğüm içki şişeleri koleksiyonundan gelecek. Ve Grant, bu "her zamankinden" in ne olduğunu bildiğine göre Reagan'ı iyi tanıyor olmalı.

"Sen ne istersen, Gidget," diyor Grant, yeni bir sevimli tebessümle bir köşeyi dönerken.

Reagan'ı kolundan yakalayıp durduruyorum. "Grant'ın burada oturduğunu biliyor muydun, Reagan?"

Kaşlarını çatıyor. "Ah, evet. Elbette."

Benim kaşlarımsa yukarı kalkıyor ve alnımın ortasına kadar çıktılar herhâlde. "Yani Connor'ın ev arkadaşının Grant olduğunu biliyordun..."

"Ah-hah," diyor dalgın dalgın, elimden kurtuluyor ve hızla mutfığa gidiyor.

Neden böyle yan çizer bir hâli var acaba?

"Hey, Livie!" dendiğini duyuyorum. Dönüyorum, Connor'ın merdivenden indiğini görüyorum, yüzü ışıldıyor. Rahat bir nefes alıyorum. *Tamam, beni davet ettiğine pişmanmış gibi görün-*

müyör...

Bir saniye sonra bunu teyit ediyor. Kollarını bana doluyor, daha yeni tanışmış iki insan gibi değil de sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi bir samimiyetle bana sarılıyor. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim," diye mırıldıyor kulağıma ve bütün vücudum ürperiyor.

"Ben de seni," diyorum, kıkır kıkır ve kollarının arasında eriyorum.

Elini nazikçe sırtıma koyup beni, her tarafı koyu ahşap rengi ve paslanmaz çelikte kaplı kocaman bir mutfığa götürüyor. Parti gecesi bunların hiçbirini görmemiştim. Bodrum kata evin arkasından girmişiz. Bir grup üniversite öğrencisinin böyle bir yerde oturuyor olmasından dolayı hayretler içindeyim. Arka duvarın tamamı pencere ve ağaçlarla dolu kuytu bir arka bahçeye bakıyor.

"Tavish ile tanıştın mı?" diye soruyor Connor, benim boyumda tıknaz birini göstererek. Tavish, tezgâhın üstüne eğilmiş bir parça pizzayı kokluyor.

"Bana Ty de," diyor, elini pantolonuna silip bana uzatırken.

"Hey dostum! Burası Amerika. Burada Barbarlar yaşıyor. Hanımların elini sıkacaksan önce ellerini yıka," diyor Grant ve kaşlarını oynata oynata bana bir içki uzatıyor. Çok hoş ve dostça bir tebessümü var.

"Bile yer heid!"¹³ diye bağıyor Ty, Grant'e. Koyu bir İskoç aksanı ama uyduruk olduğunu düşünüyorum çünkü biraz önce gayet aksansız konuştu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama Grant'in azarlaması işe yaramış olacak ki lavaboya gidip ellerindeki pizza yağını yıkıyor.

"Eğer kilt giyen kısa boylu bir adama ihtiyacın olursa, adamın Ty'dır," diyor Connor, alaycı bir tebessümle.

"Bir kilt?" diye tekrarlıyorum tiz bir sesle. Ve ablamın telefonundaki fotoğrafları hatırlıyorum.

"Ty, geleneksel takılır, değil mi Ty?" diye şakıyor Reagan, arkamdan kıkırdayarak. O fotoğraflara Reagan da baktı, benim ne hatırladığımı gayet iyi biliyor.

Ty, yüksek perdeden geçirip sonra da sırtarak cevap veri-

13 İskoç dilinde "Git başımda bel" manasına gelen bir söz (çev. notu).

yor.

"Ty adamım, rahatla biraz," diyor Connor, gülerek ve başını sağa sola sallayarak. Bana dönüyor. "Ty, *ufak doxlar* tipinde bir adamdır. Ve o şeyi giyip gezindiğinde *doxsuz* tipte bir adama dönüşür. Şahit olmak istemezsin. Hiç hoş değil, inan bana."

Reagan'ın kahkahası sanki uluyor, benim yanaklarım yanıyor ve Connor konuşmaya devam ediyor. *Hiçbir şey bilmiyor.*

Connor, kaşını kaldırıp Reagan'a dönüyor. "O kadar komik olan ne, Reagan?"

"Ah, hiçbir şey..." Yüzünde afacan bir sırıtma dolanıyor ve sonra geçiyor. "Seni gördüğüme sevindim Connor."

Connor onun yanına gidip Reagan'a sarılıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Reagan. Ama Princeton seninle başa çıkmaya hazır mı bilmiyorum..."

Reagan, cevap olarak sadece göz kırpmıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup sinsi oda arkadaşına sivri bir bakış fırlatarak soruyorum: "Pekâlâ, tam olarak birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz?" Reagan hemen Grant'in arkasına saklanıyor, benimle göz göze gelmekten kaçınıyor.

"Reagan'ın babası kürek takımının antrenörüdür. Sana bunu söylemedi mi?"

"Birkaç ayrıntıyı dışarıda bıraktı." Reagan'ın babasının kürek takımının antrenörü olduğunu biliyorum ama bana, bırak onun da kürek takımında olduğunu söylemek bir yana, Connor'ı tanıdığını bile söylemedi. Omzumun üstünden bir kez daha bakıyorum. Reagan, yarı saklanmış bir vaziyette Grant'e yaslanmış, üzgün üzgün beni izliyor.

"Bizler aynı zamanda Tiger Inn üyesiyiz. Princeton'ın yeme kulüplerinden biri. Bunları duymuştun, değil mi?"

"Bir tür okul derneği, değil mi?"

Connor omuzlarını kaldırıyor. "Bir dernekten çok daha gevşek bir yapı ama biz orada "bicker"¹⁴ yaparız.

Hıyar gibi görünmemek için Princeton'ın sosyal hayatıyla ilgili bildiklerimi hemen gözden geçiriyorum. "Bicker... bu bir nevi... taahhüt, değil mi?"

14 Ufak tefek, önemsiz konularda veya ayrıntılar üzerinde tartışmak, atışmak (çev. notu).

"Doğru. İkinci sınıfın bahar dönemine kadar *bicker* yapamazsın ama bu kulüpleri tanımaya başlamalısın." Connor, elimi tutuyor ve beni başka bir odaya doğru sürüklüyor.

"Demek sen de kürek takımındasın, öyle mi?"

"Evet, dördümüz de öyle. Gel hadi." Connor beni öne doğru itiyor. "Gel, Ash ile tanış."

Beynimin bu sözü anlaması, midemin sarkması ve bacaklarının gücünü kaybetmesine yetecek kadar bir zamanda, bir çalışma odasına giriyoruz. Eminim ki yüzümde mükemmel bir şok, utanç ve dehşet karşıma sergileniyor. Orada, büyük bir koltuğa yayılmış, bir elinde bira, bir elinde uzaktan kumanda; hayatımdan atmaya çalıştığım, uzun boylu, koyu ela gözlü, gür saçlı, sırf kastan oluşmuş bir silüet.

Ashton "Pişmanım" Henley.

"Bu Ashton, takım kaptanımız ama yemin ederim neden kaptan olduğunu ben çözemiyorum," diyor Connor şaka yaparak. Bense Ashton'ın kim olduğunu çok iyi biliyorum ve yere yığılmak üzereyim.

O yüze bakarken; o gözlerin benden Connor'a ve Connor'ın benim elimi tutan eline kayışını, aynı anda da büyük bir yudum bira içişini izlerken konuşamıyorum.

"İrlandalı" diyor nihayet, ifadesiz bir sesle. Çenesini sıkıştığını fark ediyorum. Muhtemelen bu durum, benim için ne kadar rahatsa onun için de o kadar rahat. Pişmanlık gecesi -unutmak istediği kız- evine gelmiş.

"Bir dakika..." Connor elimi bırakıyor. *Ah... İşte başlıyoruz...* Connor başını bir yana eğip parmağıyla beni işaret ediyor. Kocaman gözlerle ev arkadaşına bakıyor. "Seni dövme yaptırmaya ikna eden bu kız mı?"

Gözlerimi kapıyorum, birkaç kere derin derin nefes alıyorum, sessizce Connor'la gelişebileceğini umduğum ilişkiye veda ediyorum. Gözlerimi açtığımda ikisi de bana bakıyor.

"Vay, şu işe bak!" Connor kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor. "Sen bu evde şöhret oldun!"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Şöhret mi?" diyebiliyorum, gıcırdar gibi. Ne olarak? Robot dansı yapan ve surat

yalayan bakire ayyaş olarak mı? Arkama dönüyorum, Grant ve Reagan da gelmişler. Bana bu pusuyu kurduğu için Reagan'ın suratına en sivri bakışlarımla bakıyorum. Derhâl Grant'in arkasına saklanırken ağzını içki bardağını bastırıyor.

Ben, unutmak istediğim herife ve etkilemeyi umduğum çocuğa dönüyorum ve bugünün daha fazla nasıl berbatlaşabileceğini merak ediyorum.

"Ashton. Bebeğim, uçağa vaktinde yetişeceksem çıkmamız lazım." Başka bir kapıdan odaya, kolunda bir ceket ve omzunda çantasıyla giren sarışın bir kızın konuştuğunu duyuyorum. Ashton'ın koltuğuna eğiliyor ve onun dudaklarına uzun bir öpücük konduruyor.

Connor, cahil bir mutlulukla bana doğru eğiliyor. "Bu, Ashton'ın kız arkadaşı, Dana."

Bölüm sekiz

ERKEK OROSPU

Bu noktaya geldiğimizde ben artık, konuşmaktan vazgeçtim. Ağzımdan çıkacak her şeyin, sersem salak, abuk sabuk bir şey olacağını biliyorum çünkü asap bozukluğu, şok ve kızgınlık anlarımda hep öyle olur. Şimdi burada dikilmiş, Ashton ve kız arkadaşının öpüşmesini seyrederken bu üçlünün yarattığı muazzam bir fırtına kopuyor içimde.

Dana, kendi ismini duyunca Ashton'dan uzaklaşıyor. "Selam, Reagan! Selam..."

"Bu, Livie," diyor Connor.

Dana, içten bir tebessümle bana gülümsüyor. "Selam, Livie. Tanıştığımıza sevindim."

Ben de ona gülümsemeye çalışıyorum. Sanırım o kadarını başarabildim. Emin değilim; kuduz bir hayvanın hırlamasına benzermiş olabilir. Fena hâlde, kafamın içindeki çığlıkları sakinleştirmekle meşgulüm.

O büzük herif, bu kızı *aldattı*. Benimle!

Gözlerim Ashton'a bakıyor ve onun da tuhaf bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Her zamanki kibirli ifade değil. Çaresizlik.

Hiçbir şey söylememem için bana yalvarıyor. Kız arkadaşının bilmesini istemiyor. Şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor. Aramızda geçenlerin duyulmasını bu yüzden istemiyor. Fakat iyi de... ben

neden *şöbretli* oluyorum?

Gizlice Connor'a bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum. İçten bir tebessüm. Oda arkadaşıyla seviştiğini bildiği kızı, aynı oda arkadaşının hiçbir şeyden şüphelenmeyen kız arkadaşına tanıştıran bir herifin alaycı tebessümü gibi değil. Ya olan bitende yanlış bir şey olmadığını düşünüyor –ki bu da onu tam bir hıyar yapar ve benim zannettiğim gibi iyi bir herif değildir– ya da hiçbir şey bilmiyor.

Anlamıyorum. Ama herkes bana bakıyor ve Dana'ya cevap vermemi bekliyor. Yutkunuyorum ve hoş bir edayla "Selam, Dana. Ben de tanıştığımıza sevindim," demeye zorluyorum kendimi. Geçer not almış olmalıyım; çünkü Dana, gülümsüyor, başını sallıyor ve sonra Ashton'ın kolunu tutup çekiyor. "Hadi. Ciddiyim, Ash. Kaldır o muhteşem kucığını da gidelim. Yoksa geç kalacağım."

Ashton itaat ediyor, rahatça koltuğundan kalkıyor ve Dana'nın karşısına kule gibi dikiliyor. Dana ona bakmak için başını yukarı kaldırırken saçlarının bukleleri sırtına düşüyor. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa (Trent evdeyken Kacey'nin gözlerindeki ışıltının aynısı) Dana'nın, Ashton'a sırlıslıkla aşık olduğunu söyleyebilirim.

Bu tatlı ve masum kız ve onun zampara erkek arkadaşının bulunduğu oda haricinde başka herhangi bir yerde olmak istiyorum şimdi. "Connor, tuvaletiniz nerede?" diye soruyorum, sesimin titremesini önlemeye çalışarak.

Başıyla sol tarafı işaret ediyor. "Şu kapıdan çıkınca bir tuvalet var, hemen köşeyi dönünce sağdan ilk kapı."

Arkamızdan Grant'in sesi geliyor. "Ah, ben olsam orayı en az bir saat kullanmazdım. Ty girmişti. Hanımlara uygun değil. Ya da çoğu insana uygun değil."

"Ananın getirdiği o kuru fasulye yüzünden!" diye bağılıyor Ty, mutfaktan.

Connor, ev arkadaşının sözleri karşısında kafasını sağa sola sallıyor. "Üst kat, sağdan üçüncü kapı," diyor bana. "Göstermemi ister misin?"

"Hayır, ben bulurum, teşekkür ederim." Connor'ın koluna dokunuyorum ve bir an önce odadan çıkmak için kapıya yöneliyorum.

"Tanıştığımıza sevindim, Livie," diye sesleniyor Dana, ar-

kamdan.

"Ben de," diyorum arkama dönüp ve merdivenlere yöneliyorum. Umarım bu, çok kaba bir davranış olmamıştır ama elimde değil. Süper tatlı bir kız ve ben çığlık atmak istiyorum.

Arkamdan Ashton'ın sesini duyuyorum. "Beş dakikaya benim arabanın orada buluşalım. Ben üstümü değiştirip cüzdanımı alayım," diyor Dana'ya.

Ama beni takip ediyor.

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Hızlanıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve onun yüzünü bir daha görmeden önce kilitli bir kapı ardında olmaya kararlıyım. Ve belki bunu becerecektim ama ayak parmaklarım üst basamağın kıyısına takılıyor ve yer döşemesinin sert ahşabı üzerine yüzükoyun kapaklanıyorum.

Ellerim ve dizlerim üzerine kalkmaya çalışırken yüzüm yanıyor, hâlâ saklanmaya kararlıyım ama arkamda hafif bir kıkırdama duyuyorum, iki el beni belimden tutup hiç zahmetsiz ayağa dikeyor.

"Ah, İrlandalı," diye mırıldanıyor Ashton. Sırtımda ellerinin temasını hissedince tüylerim diken diken oluyor.

"Bundan sonrasını hallederim," diyorum öfkeyle. Ondan uzaklaşıp hızla tuvalete yöneliyorum.

Daha hızlı adımlarla peşimden geliyor. "Hiç sanmam," diyor ama gülmüyor. Sağdaki üçüncü kapıya vardığımda Ashton beni kalçalarımından tutup geniş tuvaletin içine resmen itiyor, dönüp kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama çok geç. İçeri girme manevrasını başardı bile. Arkasından kapıyı kapatıyor ve kilitliyor.

"Sen ne yap—" diye başlıyorum, onu ısıracaktım gibi ama elini ağızıma kapatıyor.

"Kes sesini." Granit lavabo tezgâhına kadar beni ittiriyor. Kuyruk sokumum tezgâhın kıyısına çarpıyor. Bu arada eli hep ağızımda. Elini ısırmayı düşünmüyor değilim ama kendimi tutuyorum. Kan çıkarabilirim. O kadar öfkeliyim. Bir de *Isırgan Livie* olurum. Hakkımda ortalıkta dolaşan Tanrı bilir kaç tane hikâyeye bir de bu eklenir.

Bana bakıyor, o koyu ela gözleri dikkatli ve düşünceli. Bunun deliklerine o misk kolonyasının kokusu tekrar doluyor. Anında cumartesi gecesinin anıları tetikleniyor. Beni asla rahat bırakmaya-

cak anılar.

Başımı başka tarafa çeviriyorum, kalbim güm güm atıyor ve sırtımdan aşağı inen ter damlalarını hissediyorum. Sadece ondan uzaklaşmak istiyorum ama yapamıyorum. Beni kapana kıştırdı. Bütün bu durum fazlasıyla bunaltıcı ve bir de dizlerimin bükülmemesi için uğraşıyorum. Veya belki de beni bunaltan, Ashton'ın kendisi. Onunla ilgili her şey. Durmadan yutkunuyorum.

"Elimi çekersen sessiz kalacağına ve sana bir şey açıklamama izin vereceğine söz veriyor musun?" diyor, beni uyarıyormuş gibi bakarak.

Kaşlarım çatılıyor. Sarhoş olup kız arkadaşını aldatması hakkında açıklanacak ne var ki? Ama şu anda sadece ondan kurtulmak istiyorum. O yüzden kafamı sallıyorum.

Elini ağzımdan çektiği saniyede öfkem alevleniyor. "Sen nasıl olup da—" Sözüm tekrar kesiliyor çünkü Ashton beni belimden kavradığı gibi yüzüm aynaya bakacak şekilde döndürüyor. Göğsümü arkaya çevirip ondan kurtulmak üzereyim ama sonra aynadaki görüntümüze bakıyorum, kara gözlerindeki bakışlar bütün gücüyle beri yerime mıhlıyor. Kalbim yalpalıyor.

"Connor'ı nereden tanıyorsun?" Sesi gayet sakin. Elini kaldırıncı daha da geriliyorum, uzun siyah saçlarımı yana çekiyor parmakları enseme dokunuyor.

"Evvelki gün tanıştık," diyorum, gönülsüzce ve şaşkın şaşkın. "Söylemedi mi?" *Ne yapıyor bu?*

"Hayır." İşaret parmağı usulca tişörtümüm ensesini çekiyor, ta ki dövmem ortaya çıkana kadar. "Dünya küçük," diye mırıldanıyor, parmağını dövmemim üzerinde gezdirerek. Hafifçe üflüyor; nefesi, sırtımdan bacaklarıma kadar ürpermeme neden oluyor, bütün bedenim kasılıyor.

Çenemi sıkıyorum. "Maalesef."

Alev alev gözleri aynadaki gözlerime bakarken parmağı duruyor. Tekrar dövmememe bakınca kelle gibi sırtıttığını görüyorum. Parmakları dövme yazının üzerinde gidip geliyor, hareket ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor, yüzüm gittikçe kızarıyor. "Geçen cumartesi gecesinin neden aramızda kalması gerektiğini şimdi biliyorsun."

"Daha en baştan hiç olmamalıydı," diyorum, çatlak bir sesle. Kaslı kolu ileri uzanıyor, tezgâhın üstündeki şişeden parmağına losyon pompalıyor. Elini tekrar bana doğru getirirken irkiliyorum. Fevkalade yumuşak bir dokunuşla losyonu dövmemin üstüne sürüyor. Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, bir an için kremin serinliğinin tadını çıkarıyorum. Nalet dövme, geçen bütün hafta boyunca beni delirtti. Bakımına özen gösteriyorum ama kabul etmeliyim ki benim ellerim onunkiler kadar iyi bir his bırakmıyor.

Bunu kabul etmekten nefret ediyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldanıyor, kısık bir sesle. Bütün vücudumdan ateş fişkırıyor.

"Evet," diye mırıldandığımı duyuyorum. *Bi dakika...* Gözlerim açılıyor ve aynadaki yansıamamı izlediğini görüyorum. *Kabretsin! Nasıl beceriyor bunu!* "Hayır!" diyorum hemen, ondan kurtulmaya çalışarak dönüyorum, kapıya doğru atılıyorum ama Ashton'un koca elleri beni belimden yakalıyor. Hoyratça beni havaya kaldırıyor, yüzüm ona dönük vaziyette tezgâhın üstüne oturtuyor. "Kes şu lanet inadı da dinle beni, İrlandalı," diyor. Elleri iki tarafımdan beni sıkıyor, parmakları kalça kemiğime batıyor.

Beni korkutan, onun ses tonu. "Connor benim en iyi arkadaşım. Birbirimiz dört yıldır tanıyoruz. Onu çok iyi tanıyorum." Duruyor, gözleri yüzümde dolaşiyor. "Yumuşak başlı biri gibi göründüğünü biliyorum ama... aramızda bir ilişki olduğunu bilmekten hiç hoşlanmayacağını söyleyebilirim. Hatta bir gecelik bile olsa. Hatta düzüşmüş olmasak bile." Kabalığı karşısında ağzım açık kalıyor ama özür bile dilemeden devam ediyor. "O yüzden, onunla aranda bir şey olmasını istiyorsan sessiz kalman iyi olur."

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum. Bildiğini sanıyordum—"

"Hayır, bilmiyor," diyor Ashton, kafasını sağa sola sallarken.

"Hiçbir şey mi?"

Geriye doğru bir adım geri çekilirken Ashton'un elleri yavaşça belimden kalçama, bacaklarımın yanından dizlerime kadar geliyor. "Hiçbir şey."

Onun dokunuşuyla kasıklarımda tuhaf bir yanma hissediyorum ama dişlerimi sıkıyorum ve cevabına odaklanıyorum. "İyi de

o zaman neden ben, *söbret* İrlandalı oluyorum?"

"Ah." Başını eğip kıkırdıyor. Bana baktığında gizli bir te-
bessüm görüyorum. "Çünkü daha önce bunu yapmaya cesaret ede-
memiştim." Kafam karışmış gibi baktığımı görünce ekliyor. "Döv-
me. Kıçımdaki."

Yanaklarımın tekrar kızardığını hissediyorum ama mera-
kım galip geliyor. "O zaman neden yaptırdın?"

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak. "Kendime göre sebep-
lerim var." Bana bakışı –ve gözlerinin ardında bir sır olduğunun
ipucu– bir anda ağzımı kurutuyor. "Ve şimdi senden, hiçbir şey
söylememeni bir kere daha istiyorum. Dana için. Onun incinmesi
gerekmiyor."

Dana'nın adını söyleme biçimindeki saygıyı hemen hisse-
diyorum. Onu önemsiyor. Belki o da benim gibi sadece sarhoştı...
"Gene de ona söylemen gerekmez mi? Yani, bu..." Doğru kelimeyi
ararken sesim kayboluyor. *Alçaklık. Namertlik. Yanlış. Günah.*

"Karışık bir durum," diyor. "Seni ilgilendirmez. Eğer Dana
için sessiz kalmayı kabul etmiyorsan Connor için yap. Tabii onunla
ilişki kurmak istiyorsan." Kapının kilidini açıyor ve dışarı çıkıyor.
Ama aniden duruyor. "Bir şey daha..." diyor, omzunun üzerinden
bana bakarken. Midem kasılıyor. "Reagan'a söyle, onu öldürece-
ğim." Sonra merdivenlerden aşağıya indiğini duyuyorum.

"Tabii önce ben öldürmemiş olursam," diye mırıldanıyo-
rum, aynadaki kırmızı surata.

*

"Sana söyleyemedim!" diye kişniyor Reagan, koca koca
açtığı ceylan gözleriyle yalvararak. "O zaman asla gelmezdin!"

"Bu doğru değil," diyorum, inatla. Ama Reagan haklı. Ke-
sin gelmezdim. Burada, bu arka terasta oturup masum Connor'ın
bana *Jack and Coke*¹⁵ getirmesini bekliyor olmazdım. Yorgun düşen
sinirlerim sayesinde bu geceki üçüncü içkim. "Ya Dana?" diye tıslı-
yorum. "O konuda bir uyarıya ihtiyacım olacağını düşünmedin mi?"

Reagan büzüşüyor. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim, hele

15 JD viski ve Coca Cola ile yapılan bir kokteyl (çev. notu).

de senin kafan, o gece olan şeylerden sonra her an patlamaya hazır mış gibi görünürken. Ve gerçekten Ashton'dan hoşlandırıysan o zaman—"

"Hoşlanmıyorum," diye patlıyorum, acele acele.

Dudaklarında hafif bir tebessümün büküldüğünü görüyorum ama hemen kendini topluyor. "Güzel. Çünkü sen, seks arkadaşı olacak tipte bir kız değilsin ve Ashton da erkek arkadaş olacak adam değil. Doğruya doğru."

İçimi çekip mırıldanıyorum: "Geçen hafta sonu bana neden söylemediğini anlıyorum. Muhtemelen kafam gerçekten patlardı. Ama bu evin içine adımımı atmadan önce bana söylemenin iyi bir fikir olacağını da mı düşünmedin?"

Elindeki bardağı sehpanın üzerine bırakırken utangaç utangaç bakacak kadar terbiyeli. "Belki de... Üzgünüm. Bana Connor'la tanıştığını ve bugün buraya gelmek istediğini söylediğinde artık aldırmayacağını sandım. Yani Ashton'ı gördüğün zaman."

Ona ters ters bakıyorum. "Peki, kız arkadaşıyla karşılaşmamı ne yapalım?"

"Onun çoktan Seattle'daki okuluna dönmüş olması gerekiyordu!" diye inliyor Reagan, yüzünü avuçlarının içine alarak. "Çok üzgünüm. Ben korkunç bir arkadaşım. Rezil bir oda arkadaşım. Tatsız durumlarda doğru davranmayı beceremiyorum."

"Al benden de o kadar. Özellikle de o çalışma odasında düşürüldüğüm gibi durumlarda."

"Gidget!" Arka kapı açılıyor ve sırttan bir Grant, Reagan'a içki vermek için dışarıya adım atıyor. Reagan'ın sus pus olmuş suratını görünce tek kelime etmeden hemen dönüp içeri kaçıyor. Bacaklarının arasına kışkırdığı suçluluk kuyruğunu gördüğümü söyleyebilirim.

"Yani Grant de bu işin içinde mi?"

"O tek kelime etmez. Ciddiyim." Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Lütfen benden nefret etme, Livie."

İnatla dişlerimi sıkarken geniş arka bahçenin karanlığına bakıyorum ve düşünüyorum. Bunların hiçbirisi Reagan'ın hatası değil. Ashton'la sevişen benim. Connor'la tanışıp buraya gelmek isteyen benim. Kız arkadaşını aldattığı için Ashton'a kızan benim. Öpüşme ve okşama anılarının beynime doluşmasına izin veren benim.

Ashton'la ilgili şeyleri düşünüp durmayı bırakmalıyım ve o harika, sarışın, müsait, İrlandalı çocuğa odaklanmalıyım. Böylece belki yeni bazı anılar edinir, Dr. Stayner'a yanıldığını gösterebilirim. "Senden nefret etmiyorum, Reagan," diyorum, içimi çekerek. "Hâlâ uykunda seni öldürebilirim ama bunun yaparken senin hakkında iyi şeyler düşüneceğim."

Yüksek sesle nefesini dışarı veriyor. "Ama önceden haber ver-rirsın, değil mi? Her zaman bir *tekila larvası*¹⁶ yemek istemişimdir. Bunu bu gece yapmalı mıyım yoksa bekleyeyim mi?"

Yarı hırlar yarı kıkırdar bir sesle gülüyorum ve aramızdaki gerilim düşüyor. "Grant sana neden *Gidget* deyip duruyor?"

Bu aptal isim karşısında kafasını sallıyor ve mırıldanıyor. "Ellili altmışlı yıllardan kalma bir karakterinin adı. Bilirsin, *Gidget Büyüyor*, *Gidget Evleniyor* falan. Onunla ilgili bir sürü kitap ve film var. Hatta televizyon şovu bile yapıldı. Anladığım kadarıyla yazar, *girl* ve *midget*¹⁷ kelimelerini birleştirmiş. Ve işte," diyor, kendini göstererek ve zoraki bir tebessümle. "İyi ki boy kompleksim yok."

Onun öz güveni karşısında hafifçe kıkırdıyorum. Zihnimi tazeliyor. "Hâlâ Ashton'a neden bana İrlandalı deyip durduğunu sora-madım. Onu ne zaman görsem yutkunmaktan soruyu soramıyo-rum. Sence Grant biliyor mudur?"

Reagan başını sağa sola sallıyor. "Ona sordum. Bilmiyor. Sa-dece Ashton biliyor."

Uzun bir sessizlik oluyor; bu arada Reagan, bardağındaki içkiden büyük bir yudum yutuyor. O minnacık bedeninin onca alko-le nasıl dayandığını bilmiyorum. Sonra birden, "Connor sana abayı yakmış," deyiveriyor.

Yüzüm kızarıyor. Omzumun üstünden mutfak penceresin-den içeriye bakıyorum. Connor, Grant ve yeni gelen birkaç kişiyle konuşuyor. "Sahi mi?"

Başı aşağı yukarı sallanıyor. "Ah, evet. Görebiliyorum. Göz-lerini senden alamıyor. Muhtemelen daha sonra sana neler yapacağı-nı hayal ediyor."

16 Tekila yapılan bitki üzerinde yaşayan bir güve kelebeğinin larvasının, pazarla-ma taktiği olarak kullanılmasından gelen bir anlayış (çev. notu).

17 "Girl", kız anlamında; "midget" ise cüce, mimi minnacık, tıfıl, ufak anlamla-rında bir kelime (çev. notu).

"Reagan!" O sırıtırken bu sefer ben kafamı sağa sola sallıyorum. Ablam kadar utanmaz.

Şapırdata şapırdata bir koca yudum daha içiyor ve hiç niyetim olmasa da aklım tekrar Ashton'a gidiyor. "İyi bir kıza benziyor," diyorum.

"Kim?"

"Ashton'ın kız arkadaşı."

"Ah..." Reagan duruyor. Sonra anlatmaya başlıyor. "Evet, Ashton için çok fazla iyi. Dana'yı her gördüğümde suçluluk hissediyorum. Keşke Ashton pantolonunu kışında tutabilseydi..."

Bi dakika... "Yani Dana'yı hep aldatıyor mu?" *Yani sadece benle değil?*

Reagan omuzlarını kaldırıyor. "Bir sürü şey duyuyorum. Bir sürü. Ashton bayağı iştahlı. Kalbi ve beyni birbirinden tamamen ayrı birimler ve birlikte davranamıyorlar. Asla. Zavallı tatlı Dana'nın onu tatmin etmek gibi bir şansı hiç mi hiç yok."

"Eminim hiç kimsenin yoktur," diye mırıldanıyorum, Ashton'ı usulca erkek orospular totem direğinin en tepesine yerleştirirken.

*

Tekrar içeri girdiğimizde mutfakta ve çalışma odasının karşısında evin sağ tarafını kaplayan yandaki salonda, bir düzine kadar yeni gelen misafir var. Ön kapıda da içeri girmeye hazırlanan başkaları var.

"Siz ikiniz, iyi misiniz?" diyor Connor, elinde benim içki bardağımla. "Özür dilerim, dışarı getirecektim ama ciddi bir şey konuşuyor gibiydiniz."

"Öyleydik ama..." diyorum, etraftaki insanlara el sallayıp dirsek atmak ve gülümsemekle meşgul Reagan'a bakarak. Grant, Reagan'ın hemen iki adım arkasında; yüzünde *şavalak* bir ifade var ve gözleri Reagan'ın kafasının arkasına yapışmış gibi. Kendi kendime gülümsüyorum ve Grant'in cidden ona nasıl deli olduğu hakkında Reagan'ın en ufak bir fikri olup olmadığını merak ediyorum.

"Aması ne?"

Connor'ın İrlandalı aksanıyla kendimi topluyorum ve

onun güzelim yeşil gözlerine, yumuşak tebessümüne dönüyorum. "Kız konuları," diyorum, bardağımı onunkine tokuştururken.

O tebessüm Connor'ın yüzünden asla düşmüyor; hatta onu bir saniyelğine dudaklarıma bakarken yakaladıktan sonra gözlerime bakıp "İlk derslerin nasıldı?" diye sorduğunda bile.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama müzik setinden bir gürültü patlıyor. İkimiz de dönüp bakıyoruz. Ty, kilt eteği içinde kibirle kasılıyor ve kalabalığı süzerken ellerini, kabarttığı göğsünde gezdiriyor.

"Otururken kazara teşhirlerle insanları şaşırtmayı pek sever."

Kaşlarını kalkıyor. "Kazara mı?"

Kafasını sallarken "Hayır," diyor. Elimi tutuyor. "Gel," diyerek beni arka terasa, biraz önce gecenin serinliğinde Reagan ile birlikte bulunduğumuz yere götürüyor.

Connor, benim ister istemez titrediğimi fark etmiş olmalı çünkü bir kolunu omzuma doluyor ve beni kendisine çekiyor, geniş göğsüne yaslanıyorum. "Daha iyi mi?" diye mırıldanıyor, bir elini aşağı yukarı hareket ettirerek kolumu ısıtmaya çalışırken. "Tamam, şimdi anlat bana bakalım, dersler nasıldı?"

Kendimi, bir an için Connor'ın vücut sıcaklığının himayesine bırakıyorum, burnuma kolonyasının kokusu geliyor -hafif ve temiz bir koku, lavanta gibi. Ve sessizce, bunun ne kadar rahat olduğuna hayret ediyorum.

Ona, perşembe ve cuma günü iki fen dersimden ve önümüzdeki hafta gireceğim derslerden söz ediyorum. Hastanedeki gönüllü programından bahsediyorum, ikizleri anlatıyorum, beni sorgulamalarını tekrarlıyorum.

"Derek ve Eric ikizler?"

Gözlerimi deviriyorum gülererek. "Biliyorum."

Bir yudum bira içiyor, kolu tekrar arkaya gidiyor, beni daha çok kendine çekiyor. "Peki, pediatriyi istemene sebep olan şey ne?"

"Küçüklüğümden beri olmayı istediğim bir şey. Kendimi onun dışında bir iş yaparken düşünemiyorum." Stayner'ın bu sabahki sözleri düşüncelerimin içine sızmaya çalışıyor ama onları derhâl kovalıyorum.

"Bu çok, asil bir şey. Ve tatlı," diyor Connor. Başımın biraz geri kaymasına izin veriyor, başının bana döndüğünü hissediyorum, dudak-

ları alnıma sürtünüyor. "Ve güzel."

Yutkunuyorum, başımı eğiyorum; gene yüzümün kızardığını biliyorum. "Peki sen, avukat?"

Omuzlarını kaldırıncı ben de hafifçe kıpırdıyorum. "Ben, bir dizi avukatın soyundan geliyorum. Ben de Ashton da. Bir aile geleneği. Senin ebeveynin doktor mu?"

Kederle gülümserken başımı sallayarak "Hayır," diyorum. "Babam, lise müdürü ve matematik öğretmeni, annem de müzik öğretmeni idi."

Uzun bir sessizlik oluyor. "Öğretmeni-ydi?"

Derin bir nefes çekiyorum, Connor'dan uzaklaşıp yüzündeki ciddi ifadeye bakıyorum. "Evet... Öğretmeni-ydı." Bardağımdan uzun bir yudum içiyorum. Sonra ona her şeyi anlatıyorum -trafik kazası hakkında, Kacey'nin az daha öleceği hakkında ve o gece ölen herkes hakkında. Trent hakkında. Her şeyi.

Ben konuşurken omzuma doladığı kolunu daha da sıkıttığını, diğer kolunu da vücuduma doladığını hissettim. Bir eliyle yanağıma avcunun içine aldı, başparmağı yanağıma okşadı, beni daha da çok kendine çekti; ta ki ben, onun kalp atışlarının hızını dinleyerek ve onun sıcaklığına sığınarak güven içinde gözlerimi kapayıp onun göğsünde eriyene kadar.

Bütün bir şarkı boyunca orada öylece, hiç konuşmadan ve müziğin ritmiyle hafifçe sallanarak dururken Ty kapıdan fırlıyor. Yirmi dakika önce olduğundan çok daha sarhoş. "Seni şimdi hatırladım!" diye bağıyor, ellerini uzatıp parmaklarını oynatarak. "Hadi, göster bana şu resmi. Bakalım iyi çıkmış mı."

"Aman Tanrı'm, hayır," diyorum geri kaçarak.

Connor, hiçbir şeyden şüphelenmeden gülüyor ve şakayla karışık, Ty'ı içeri itiyor. Elimden tutup beni geri götürüyor. "Gel sana evi gezdireyim." Evin içinden geçerken ve beni birkaç kişiyle tanıştırtırken hep yakınında tutuyor. Sanırım bu insanların birkaçını hatırlıyorum. Onların beni veya onları sevdiğimi söyleyişimi hatırlamamaları için dua ediyorum. Ve elbette beni ve Ashton'ı birlikte hatırlamamalarını.

Giriş katının tamamını gezdikten sonra Connor beni merdivenlere götürüyor. "Bu Grant'ın odası," diyor, başıyla soldaki odayı

işaret ederek. "Onun karşısındaki Ty'in odası." Tuvaletin önünden geçerken mırıldanıyor: "Burayı zaten gördün." Başımı sallıyorum ve kapısına bakarken sanki tuvaletin kendisi tiksiniç bir şey yapmış gibi dudağımı ısıyorum. Ve koridorun sonunda karşı karşıya iki kapı var. "Bu Ash'in odası," diyor, açık kapısından battal boy bir yatak ve koyu gri yatak çarşafı görünen odaya doğru elini sallayarak. Birdenbire, Ashton'ın o çarşafın üstünde benim odamda uyandığı sabahki gibi yatışı geliyor gözümün önüne, midem kasılıyor.

Sağdaki kapalı kapıyı açan Connor beni, iki tane devasa penceresiyle bir tane çift kişilik yatağı olan büyük bir odaya sokuyor ve "Burası da benim odam," diyerek küçük bir lamba yakıyor.

Connor'ın yatak odasındayım. Beni buraya belli bir amaçla mı getirdi? Gözlerim etrafta dolaşüyor ve yatakta biraz oyalanıyor. Bu gece seks yapacağımızı mı düşünüyor? Boğazımı temizliyorum. "Güzel ev," diyorum, etrafımda dönerken ve hafifçe kapının aralık bırakıldığını fark ediyorum.

Connor bir duvara yaslanmış, dikkatle beni izliyor. "Ebeveynimin evi. İki yıl önce satın aldılar. Üçüncü ve dördüncü sınıfta kampüs dışında olabilmem için. Buralardaki hemen herkes kampüste kalıyor ama ben o kadar sevmiyorum. Ve çocuklar da evi benimle paylaşmak için atladılar. Ev için pek fazla bir şey ödemi-yorlar, bu da onlara iyi geliyor." Öne çıkıp gözümün önündeki bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor. "Rahat ol, Livie. Seni buraya herhangi bir beklentiyle getirmedim." Elleri aşağı inip çenemi tutuyor. "Sadece bir ümit..." Eğiliyor; dudakları yavaş yavaş, sanki bir karşılık bekler gibi, benimkilere yaklaşıyor. Korkusuz, içten ve hoş bir duygu.

Elbette, yanlış bir şey yapmaktan ve sonra Connor'ın da benden pişmanlık duymasından çekinerek taş kesilmediğim anlamına gelmiyor. Uzaklaştığında temel şeyleri öğrenmem için sarhoş bir gecenin yeterli olup olmadığını merak ediyorum. Alt dudağım dişlerimin arasında, başımı yukarı kaldırıyorum; normalden daha koyu yeşil ve daha parlak gözlerini görüyorum.

"Ben sadece..." Kaşlarım çatılıyor. "Ben pek tecrübeli değilim."

Alnuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor:

"Önemli değil. Dürüst olmam gerekirse senin *farklı* olman gerçekten hoşuma gidiyor." Bu farklı kelimesinin tercümesi *bakire* mi? Alnıma bir öpücük daha kondururken elleriyle yüzümü iki yandan tutuyor ve tekrar mırıldanıyor: "Yavaş ve aheste ilerleyelim." *Yavaş ve aheste*. Bu ne demek?

"Tamam," diyorum. Dikkat dağıtmak için içkimi kullanıyorum, bardağıma dudaklarıma götürüp büyük bir yudum içiyorum; sağ olsun Mr. Jack Daniel, sakın kalmama yardımcı oluyor.

"Duyduğuma göre geçen hafta dövme yaptırmışsın."

Konunun çabucak değişmesine seviniyorum. Gene de homurdanıp gözlerimi deviriyorum, elbette. "Öyleye benziyor. Senin dövmen var mı?"

Connor ellerini yüzümden çekiyor, saçlarını karıştırıyor. "İh, iğnelerden nefret ederim. Ash bana da yaptırmak için ısrar edip duruyor ama reddediyorum."

"Ablamla içmeye git, sonunda istesen de istemesen de bir dövmen olur," diye mırıldanıyorum ama içimden Ashton'ın dövmelerini sayıyorum -ayıkken gördüklerimi ve nasıl olduğunu bilmeden hatırladıklarımı: sol kolunun dirsekten aşağı iç tarafında bir kuş, sol omzunda Çince bir yazı, göğsünün sol tarafında Keltçe semboller, kışında *İrlandalı*...

Ve tekrar yüzüm yanmaya başlıyor. *Kahretsin!*

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey! Dövmemi görmek ister misin?" diye yumurtluyorum, dikkatini benden ve benim sapıkça düşüncelerimden uzaklaştırmak için.

"Elbette. Yani, görülmeyecek bir yerin—"

"Evet. Yani, hayır. Yani sırtımda, evet, görebilirsin." Bocalayan tarafıma sinirlenirken arkamı dönüyorum, saçlarımı bir tarafa topluyorum. Tişörtümün yakasını çekiyorum. "Görüyor musun?"

"Hı-hı." Dövmemi bakarken uzun bir sessizlik oluyor. Bana dokunmuyor. Dokunmak isteyip istemediğini merak ediyorum. Bu, daha önce Ashton'ın mağara adamı gibi davranışlarından çok farklı. Connor'ın, Ashton'ın tam tersi olduğunu görebiliyorum. Nasıl çok arkadaş iyi olduklarını bilmiyorum. "Ne anlama geliyor?"

"Ah, babam beni böyle çağırırdı," diyorum, dalgın bir te-

bessümle.

"Tamam..." Connor'ın eli nazikçe elimi tutuyor, tişörtüm yerine oturuyor. Connor saçlarımı önceki hâline düzeltiyor ve elini omzuma koyuyor. Ağzı kulağımın dibine gelene kadar eğildiğini hissediyorum. "Çok güzel," diye fısıldıyor, sesi kasten kısılmış gibi; parmakları sırtımda dolaşıyor. Connor'ın herhangi bir beklentisi olmayabilir ama kesinlikle bazı fikirleri var.

Sanırım şimdi beynimin yok olması gerekiyor. Kulağıma fısıldayan seksi çocuk tarafından kafamın içinden emilecek. En azından ben hep, öyle olacağını varsaydım. İlk defa seksi bir adamla bir yatak odasındaysan ve sana, "Çok azdım ve seninim," dışında başka şeyler söylüyorsa kaçacak delik aramazsın. Kapıyı kilitlemenin bir yolunu ararsın ki onun üstünü başını parçalayıp beyin gerektirmeyen her şeyi yapabilesin.

Ama sorun şu ki benim beynim hâlâ yerinde ve bana tekrar onun göğsüne yaslanıp sıcaklığını hissetmemi söylüyor. Belki bir öpücükle bile baş edebilirim. Belki. Ama kendi kendime dürüst olmam gerekirse bir öpücük bile şu anda bana tam uymuyor.

Benim bastırılmış cinsellik altında olmamın kanıtı mı bu? Belki gene sarhoş olmam gerek. Belki o zaman uyar.

Belki de kendimi buna alıştırmak için zamana ihtiyacım vardır.

Ya da belki şimdi her şeyi bırakıp manastıra kapanmalıyım.

Müziğin sesi aniden arşa çıkıyor, pencerenin camları zıngırdıyor. Connor isteksiz isteksiz üflüyor, elimi tutuyor ve homurdanıyor: "Özür dilerim. Aşağı insek iyi olur. Aşağı inip yularını takmazsam Ty, bütün polisleri eve toplayacak."

Omuzlarımın rahatlayarak gevşediğini hissediyorum. Oda-dan çıkarken yüzüme mutlu bir sırıtma yayılıyor, ihtiyacım olan zamana kavuştuğum için memnunum. Ta ki Ashton'ın oda kapısının kapalı ve tokmağında bir kırmızı çorap asılı olduğunu fark edene kadar. Reagan'ın bahsettiği kırmızı çorap kuralını hatırlıyorum.

"Dana gitti sanıyordum."

Connor başını sağa sola sallıyor ve omuzunun üstünden bana bakıyor. "Gitti."

Bölüm dokuz

OYUNLAR

Pazartesi sabahı kuşluk vaktindeki ders için öğrenciler soğuk amfiye gelmeye başlarken ben de ön sıraya doğru ilerliyorum. İlk sıranın tamamı boş ama umurumda değil; kürsüye yakın bir yer buluyorum. Midem bir sinir yumağı gibi, zor bir sömestir bekliyorum. Bu İngiliz edebiyatı dersini, inadına bırakmayı düşünüyorum. Dr. Stayner, başkalarının benden istediği değil, kendi istediklerini yapmam konusunda kararlı görünüyordu ve bu ders de başkası tarafından almam istenen bir ders.

Herkes sanıyor ki ben bir dâhiyim, notlar benim kucığıma düşüveriyor çünkü kalkülüs ve fizik gibi zor derslerde mükemmelim. O notların diğer birçok kişiye göre daha kolaylıkla bana ulaştıkları doğru. Konular dolambaçsız –siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış. Hiçbir şeyi gizlemeyen özü sözü bir konulara varım.

Felsefe, tarih ve başlamak üzere olduğum İngiliz edebiyatı gibi konularsa... bana bir anlam ifade etmiyor. Doğru cevabı bulmak için bir formül varsa ben onu bulurum. Fakat bunun gibi derslerde gördüğüm tek şey, doğruluk ve yanlışlık dereceleri ve bunları anlamak için çok çalışmam gerekiyor. Sonunda derslerimden A alıyorum –ben jimnastik dâhil hiçbir şeyden A dışında bir not almam– ama işte bunun gibi derslerin notları, kolayca kucığıma düşüvermiyor.

Tahtanın yanındaki kapı açılıyor ve saçları kırlaşmaya baş-

lamış; siyah, dik yaka kazak giymiş; gözlükleri tel çerçeveli, bir yığın kitap ve kâğıtlar taşıyan bir adam giriyor. Elindekileri kürsüye koyuyor. Gülümsüyorum. Nihayet, Princeton'ın nasıl olacağına ilişkin hayallerime uygun bir manzara görüyorum.

"Hey, İrlandalı."

Ivy League'in ayaklı çelişkisi gelip hemen yanıma oturuyor. İri yapısıyla bütün alanı dolduruyor ve biraz da benden tarafa taşıyor.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye tıslıyorum, başımı çevirdiğimde koyu renk blucini ve gök mavisi gömleği içinde Ashton'ı görünce. Bunun, onun tipik giyim tarzı olduğunu fark etmeye başlıyorum -kusursuz ama özensiz. Ama kıyafetini kolayca da çıkarabiliyor çünkü öyle bir vücudu var ki leopar desenli taytları bile seksi gösterir.

Yerinde dik otururken etrafına bakınıyor. "Bu, Profesör Dalton'ın İngiliz edebiyatı dersi, değil mi?"

"Bunun ne dersi olduğunu biliyorum!" diye hırlıyorum ve sesimdeki asabiyet, kürsüdeki profesörün bize bakmasına neden oluyor. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Ben bir öğrenciyim ve derse girmek için buradayım," diyor usulca; ifadesi gayet ağırbaşlı. "Bazılarımız buraya ciddi bir tahsil için geliyor, İrlandalı. Sırf parti yapmaya değil."

Ona dik dik bakıyorum, suratına bir yumruk atma arzuma karşı koymaya çalışıyorum. Gözlerinde gene o haşarı pırıltı var ve hemen ardından çarpık bir tebessüm geliyor ki bunun, markası Ashton'a ait bir flört hareketi olduğunu öğrendim. Sarhoşken beni etkilediği kesin bir hareket ama ben ayıkken ve öfkeliyken kesinlikle işe yaramayacak.

"Sen son sınıftasın."

"Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin, İrlandalı."

Dişlerimi gıcırdata gıcırdata ona ters ters bakıyorum ve cevabını bekliyorum. Nihayet omuz silkiyor, defterini açıyor, birkaç kez kaleminin tepesine basıp bırakıyor. "Yakmam gereken bir ders vardı ve bu ders de açtı."

"Yok devenin başı!" Kendimi kontrol etmeme fırsat kalmadan kelimeler ağzımdan fırlayıveriyor. Profesör başını kâğıtlardan

kaldırıyor ve dik dik bize bakıyor. O bakışlar altında yanaklarım yanıyor. Başını eğdiğinde Ashton'a dönüyorum.

"Sakin ol, İrlandalı. En azından koca amfide tanıdığın biri var."

Haksız değil. Etrafıma baktığımda bir sürü yabancı surat görüyorum. "Ve sanırım her derste gelip yanıma oturacaksın," diyorum.

"Bilmiyorum. Sen sinirli bir öğrenciye benziyorsun. Profesörün beni seninle bağdaştırmasını isteyip istemediğimden emin değilim."

Kasten ondan uzağa kayıyorum ve komik bir homurtu duyuyorum. "Yani gidip bu dersi almanda benim ders programımı görmenin hiçbir etkisi olmadı?" diye soruyorum.

"Ne? Yani bu dersi sırf sen buradasın diye aldığımı mı sanıyorsun? Bunu neden yapayım?" Kaşlarında tuhaf kıpırtılar var.

İyi soru. Ama kesinlikle biliyorum ki ben burada olduğum için o da burada. Sadece nedenini bilmiyorum. "Dersi nasıl alabildin ki? Uzun bir bekleme sırası vardı."

Parmaklarının, bileğindeki deri şerit üzerinde gezindiğini görüyorum. "Öğrenci işlerindeki hanımlardan birini tanıyorum," diyor.

"Belki de cumartesi gecesi odanda olandır, ha?" diye yurmurtluyorum. O şapşal kırmızı çorabın görüntüsü hâlâ beynimi yakıyor ve bana, onun ne kadar *yanlış* biri olduğunu kanıtlıyor.

Duruyor; sonra dönüp başını yana eğerek bana bakıyor. "Kıskandın mı, İrlandalı?"

"Neyini kuskanacağım? Sen öyle bir hödüksün ki kız arkadaşını bırakır bırakmaz hemen yatağına başka bir kadın atıyorsun."

"Yatağımda kimse yoktu," diyor savunmaya geçmiş gibi. Dili hafifçe alt dudağında geziniyor. Ağzına bakmamak için gayret sarf ediyorum.

"Yok muydu?" rahatlayarak bir nefes çekiyorum. Ve birden, *rahatlama nefesi* aldığımı fark ediyorum. *Ben bunu neden yaptım şimdi?*

Başını sağa sola sallıyor. Kalemının tepesine birkaç kez daha basıyor. "Zor durumdaydım... duşta..."

Kitaplarımı toplamaya başlıyorum, profesör derse başlamadan önce yer değiştireceğim. Ama Ashton'ın eli elimin üstüne iniyor ve beni yerime mıhlıyor. "Ne önemi var ki? Sen de Connor'la onun odasındaydın, değil mi?"

"Hayır, ben..." Boynumdan yukarı ateş basmaya başlıyor. "Biz sadece konuşuyorduk." Başımı sağa sola sallıyorum. Gerçekten, ne önemi olduğunu bilmiyorum. Kız arkadaşının arkasından yaptıkları, ahlaksızlık ama haklı -benim üstüme vazife değil. Sonunda başına ne gelecekse gelecek. "Önemi yok, Ashton. Ben sadece, kız arkadaşını aldattığın için pişman olduğunu sanıyordum."

"Ben *öyle* bir şey söylemedim," diyor usulca, elimi tutan elini gevşeterek. Profesör derse başlamak için yakasına mikrofonunu takarken Ashton oturduğu yerde kaykılıyor. "Ben, *seninle* aldattığıma pişman olduğumu söyledim."

Çenem kilideniyor ve gururum bir kez daha kırılıyor. "Al benden de o kadar," diye mırıldanıyorum, bunun bir işe yaracağını düşünerek. Ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Güzel etek, İrlandalı," diyor usulca. Gözleri, hiç saklamadan bacalarımın bakıyor. Siyah eteğimi çekeştiriyorum. *Keşke biraz daha uzun olsaydı.*

Sonraki bir saat boyunca derse odaklanmakta sıkıntı yaşıyorum, Ashton'ın kelimeleri üstüme çökmüş gibi. Profesör Dalton'ın anlattıklarını orasından burasından yakalıyorum ve bazı yerleri tamamen kaçırıyorum. Onun, dizime ya da dirseğime değmesi beni yerimden zıplatıyor. Oturuşumu düzeltiyorum. Kıvranıyorum. Defalarca ona dik dik bakıyorum. Ama ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Not tutmadığını fark ediyorum. Defterine bir şeyler karaladığını görüyorum ama dersle ilgili olduklarından kuşkuluyum.

Ders bittiğinde amfi merdivenlerinden yukarıya koşmaya hazırım. Ya da kalemimi onun bacağına saplamaya.

Profesör ilk ödevimizi tahtaya yazarken Ashton'ın mırıldandığını duyuyorum. "Bu dersi neden almak istemediğimi şimdi hatırladım."

"Bırakman için hâlâ vakit var," diyorum, hemen.

Ashton'ın asap bozacak kadar güzel yüzünde alaycı bir dehşet ifadesi beliriyor. "Ve bütün bir sömestir boyunca haftada iki

kez senin keyifli arkadaşlığından mahrum kalayım, öyle mi? Tanrı korusun, hayır!"

Teslim olmuş gibi kafamı sallıyorum. "Pekâlâ, cidden Ashton. Çekil."

"Yoksa n'aparsın?"

"Yoksa... Connor'a anlatırım."

"Hayır, anlatmazsın," diyor, usulca.

"Neden? Sonrasında beni istemeyeceğini mi sanıyorsun? Öyle hissediyorum ki yanılıyorsun." Öyle hissetmiyorum. Aslında, öyle hissediyorum ki Ashton haklı. Ama aynı zamanda Ashton'a karşı bir galibiyet elde etme arzusu içindeyim. Kahretsin, hiç olmazsa bir kere!

Omzu benim omzumu bastırana kadar yana eğiliyor ve mırıldanıyor: "Hayır... Çünkü bana âşıksın."

Boğazımdan tuhaf -gargara sesi gibi bir ses çıkıyor.

Galibiyet arzusu kaçtı.

Kalbim boğazımda atıyor. Buna nasıl bir cevap vereceğimden emin değilim ama güdülerim cevap vermem gerektiğini söylüyor; kısmen kendimi savunmak için, kısmen de beni utandırmaktan hoşlandığını düşündüğüm için. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışarak birkaç kez yutkunuyorum. "Eğer sana âşık olmak, hayallerini koparıp eline vermek anlamına geliyorsa o zaman..." Dönüyorum ve buz gibi olmasını umduğum gözlerle ona bakıyorum. Yüzü, benimkinden birkaç santim uzakta ama vazgeçmiyorum. "Evet. O zaman sana deli gibi âşığım."

Kacey benimle gurur duyardı.

Cevap olarak ne beklediğimden emin değilim. Daha önce hiç kimseyi tehdit etmedim. Belki bir irkilme; belki, üreme organlarını sakatlamaktan bahseden bu deli kızıdan biraz uzaklaşma? Ama kesinlikle o nalet sırtımayı tekrar görmek istemiyorum. Ancak sanırım, biraz daha bana doğru eğiliyor. "Seni sinirlendirmeye bayılıyorum, İrlandalı." Kitaplarımdan birini kaptağı gibi kapağın içine bir şeyler karalıyor ve katlanmış bir kâğıdı kitabın içine sokuyor. "Şimdi hatırladım... Ben bu dersi üç yıl önce almıştım. Sınıftaki en yüksek notu aldım. Ödevlerinde yardıma ihtiyacın olursa beni ara." Hemen ardından defterini topluyor. Oturduğum yerde dönüyorum

ve profesör dersin bittiğini söylemeden önce onun, hemen hemen bütün kızların ve birkaç oğlanın hayran bakışları altında amfi merdivenlerini çıkışını izliyorum.

Kafamı sallaya sallaya kitabın kapağını kaldırıyorum. "İrlandalı, Ashton'ı seviyor," yazmış, kocaman bir kalbin içine. Ve bir de telefon numarasını. "Kahretsin," diye söyleniyorum. İki yüz dolarlık ders kitabımı mahvetti. Hem de hâlâ ne olduğunu sormayı beceremediğim o takma isimle. İyi tarafı, artık bu sınıfta değil. Notta ne yazdığını merak ederek kâğıdı açıyorum.

Pişmanlık duyduğum tek şey, bitmiş olması. Asıl kıskanan benim. Hem de deli gibi.

Kalp atış hızım, havai fişek gibi fırlıyor.

*

"Güzel etek," diyor, elleri çıplak bacaklarımdan yukarı kayarken ve daha yukarılara alev dalgaları gönderirken. O, yatağının kıyısında oturuyor; ben de önünde, ayakta duruyorum. Titriyorum. Güçlü parmakları bacaklarıma dolanıyor, sıkıyor; daha önce hiç dokunulmamış yerlerime tehlikeli derece yakın. Ama bedenim ona karşılık veriyor. Kalbim güm güm atıyor, nefes alışım hızlanıyor ve daha da heyecanlandığımı hissediyorum. Ellerini daha da yukarı kaydırıyor, parmaklarını çamaşırlarımın kıyısına geçiriyor, aşağı çekiyor; ta ki kendiliğinden yere düşene kadar. Bir adım atıp onlardan kurtuluyorum.

"Buraya gel," diyor, kucaklarını göstererek. İtaat ediyorum; bir dizimi bir bacağının, öbür dizimi öbür bacağının üstünden atarak kucaklarına oturmama yol göstermesine izin veriyorum. Ellerim omuzlarını kavırıyor ve hayranlıkla ne kadar güçlü olduklarını düşünüyorum. Eteğimi yukarı itiyor ve belimin etrafında topluyor. Birdenbire utangaçlık hissediyorum. "Bana bak," diye emrediyor ve bakıyorum. Kara bakışlarının gözlerimi ele geçişi ve kaçırmama izin vermeyişini izliyorum. Hiç kıpırdatmadan. Bir elini arkama dolayıp belime yerleştirirken gözlerine bakıyorum. Öbür eli kasıklarımın iç tarafında gezinirken gözlerine bakıyorum. Dokunuşuyla nefesim tekleyor. "Gözlerini benden

kaçırma, İrlandalı," diye fısıldıyor; önce parmaklarından biri, sonra diğeri ile bana dokunurken...

Nefesimin kesilmesiyle birlikte uyanıyorum, karnımın üstündeki ders kitabı kayıyor ve yere düşerek gürültü çıkarıyor. Oy, aman Tanrı'm. Bu da neydi böyle? Bir rüyaydı. Sadece öğleden sonra uyuyakalmışım ve Ashton'la ilgili edepsiz bir rüya görüyordum. Doğrulup yatakta oturuyorum. Yalnızım. Tanrı'ya şükür, yalnızım! Kasıklarımda tuhaf bir huzursuzluk var. Sanki... *hüstan* gibi mi? Kacey ve Fırtına'nın bahsettiği şey bu muydu?

Keşke bunun üzerinde düşünecek vaktim olsa. Ama biri kapımı çalıyor. Beni uyandıran da bu olmalı. Yani kapı çalınıyor olmasa rüyamda Ashton'la seks mi yapacaktım? Hayır... benim beynim böyle bir şeyi nasıl hayal edeceğini bile bilmez.

Panik içinde olmasam belki aynaya bakmayı akıl edebilirdim. Bu akıllıca bir davranış olurmuş. Ama Ashton ve Ashton'la ilgili her şey beni bir maymuna çeviriyor.

Öylece kapıyı açıveriyorum.

"Connor!" diye bağırıyorum, fazlasıyla heyecanlı bir sesle. Gözlerim şaşkınlıkla büyüyor.

Onun, üzerimdeki delik deşik Lululemon pijama altını ve babamın, bana üç beden büyük gelen Princeton tişörtünü süzdüğünü görüyorum. "Burada ne arıyorsun?" diyorum. Parmaklarımla çaktırmadan saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Pösteki gibi görünmediğini bilmem için aynaya ihtiyacım yok.

Gülümseyerek içeri giriyor ve arkasında duran eli öne doğru çıkarken bir saksı yeşil yaprak görünüyor. "Bu sana."

Başımı eğip kaşlarımı çatarak bitkiyi inceliyorum. "Yonca?"

"İyi bir öğrenci olarak burada olduğun süre boyunca sana beni hatırlatması için."

"Vaay." Yanaklarım yanarken yutkunuyorum. *Evet, bende burada bunu yapıyordum. İyi bir öğrenci oluyordum.* "Teşekkür ederim." Nefesimi düzene sokmaya ve normal davranmaya çalışıyorum.

"Dersler nasıl gidiyor?"

"Yoğun. İngiliz edebiyatında boğuldum bile."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Ee... ilginç." Bir elim, bilinçsizce cebimdeki katlı kâğıda dokunuyor. Sürekli açtığım ve tekrar katladığım için ebediyen buruşuk kalacak not. Parmaklarımı kuyusunda gezdirdiğim ve ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığım not. Son derece öfkeli olması gerektiği hâlde gayet terelelli bir havadaki kendi tepkimin nedenini anlamaya çalıştığım not. Sanki Ashton'ın aramızda geçenlerden pişman olmadığını söylemesiyle o tek geceden geriye kalan uygun-suz anıları, sonrasında kızarmış bir suratla darmadağın ve dik-katimi kaybetmiş bir vaziyette kalmak pahasına, gittikçe daha sık hatırlamak için zihinsel ehliyet kazanmışım gibi. Hatta Reagan bile bu hâlimi fark etti.

"Öyleyse seni meşgul etmeyeyim." Connor beni belimden yakalayıp kaldırarak üst ranzaya oturturken cıyıklıyorum. Benim altmış kilo civarında olduğum düşünülürse kolay bir iş olmamalı. Ama şaşırمامam gerektiğini fark ediyorum; hele de bugün giydiği gri çizgili gömleğin içindeki kollarının yapısına bakınca. Ashton kadar uzun boylu ve yapılı değil ama hemen hemen onun kadar güçlü.

Ashton... düşüncelerim sürekli Ashton'a kayıyor.

Connor, ellerini belimden aşağıya kaydırıp dizlerimin üstüne koyuyor. "Yarın akşam Shawshanks'e gidiyoruz. Yakınlarda bir bar. Gelmek ister misin?"

"Elbette," diyorum, gülümseyerek ve kafa sallayarak.

"Gerçekten emin misin? Yani, Ty da geliyor."

"Kilt giyerek mi?"

"İ-ih, o etekle onu kapıdan içeri sokmazlar," diyor Connor kıkır kıkır gülerken ve sanki bir şey hatırlamış gibi kafasını sallayarak. "Yani en azından bir kez daha sokmazlar."

"Tamam, Ty'la başa çıkabilirim."

"Sahi mi? Ya Ashton'la?"

Midem buruluyor. Ne demek istiyor? Connor ne biliyor?

Ne—

"Geçen cumartesi gecesinden sonra onun hakkında pek de iyi düşünmediğinin farkındayım. Yüz ifadeni gördüm. Biliyorsun, Dana'yı bıraktıktan sonra..." Sanki sonunu söylemek istemiyormuş gibi kelimeleri bitiyor.

"Yaptığı domuzca zamparalığı mı kast ediyorsun?" Bunu neden söyledim, bilmiyorum. Belki de böylesine ağır bir ifade kullanarak kendi kendime; neden Ashton'ın yanlış adam olduğunu ve o not kâğıdını yakıp bilinçaltımı da onu ameliyatla aldırmağa tehdit etmem gerektiğini hatırlatmak istiyordum. Dudağımın içini ısırdım. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Tam olarak yani."

Connor sevecen sevecen dizimi sıkıyor. "Eh, bu gezegendeki diğer her kadın gibi, senin de onu çekici buluyor olmamandan memnunum. Ama o kadar kötü biri değildir. Sadece çoğu zaman beyniyle düşünmüyor." Basamağa basınca yüzü benim seviyeme gelene kadar ranza merdiveni zıngırdıyor. Beni öpmek için uzanıyor. Bu sefer dilinin alt dudağımda kayışını hissediyordum, nazikçe yolunu bulup benim dilime dolanıyor. Asla zorlamıyor, asla ısrarcı değil. Sadece... nazik ve hoş. "Yarın görüşürüz, Livie," diye mırıldanıyor.

Sonra aşağı atlıyor, bana kocaman bir tebessüm gönderirken göz kırpmıyor ve odamdan çıkıyor.

Elimde yonca saksısı kendimi yatağa atıp gözlerimi kapıyorum ve Connor'ı düşünüyordum. *Evet, annem ve babamın ona bayılacağından eminim, Dr. Stayner. Unutmuş değilim. Yüz tane adam yan yana dizilse sırf o tebessüm yüzünden onu seçeceklerini biliyorum. Sorun değil. Connor, onların isteyeceği adam. O, her kızın isteyeceği tipte bir adam.*

Birkaç saniye sonra bir *bip* sesi ve tıkırtı duyuyordum. Reagan koşudan dönüyor ve nefes nefese içeri giriyor. "Connor'ı gördüm. Mutlu görünüyordu. Azgın seks seanslarınızdan biri miydi?" diyor, acıyormuş gibi yan tarafını sıkarken iki nefes arasında şaka yaparak.

"O, gerçekten tatlı biri, Reagan." Yüzükoyun dönüp çene mi kollarımın üstüne koyuyordum. "Ne kadar tatlı olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum. Kız arkadaşlarına çok iyi davrandığını duymuştum."

Ha?.. Neden bilmiyorum; belki de çok aptalca bir sebeple Connor'ı başka biriyle hiç düşünmedim. Ashton'ı herkesle düşündüm ve midemi bulandırdı. Ama Connor, harika ve akıllı bir son sınıf öğrencisi. Besbelli ki kız arkadaşları olmuştur. Ve kabul

edelim ki Connor seks de yapmıştır. Muhtemelen birçok kez. Benimle ilişkisinde neden bu kadar yavaş olduğunu merak ediyorum. "Sence kaç tane kız arkadaşı olmuştur."

"Buraya geldiğinden beri iki ya da üç." Reagan pabuçlarını ayağından fırlatıyor. "Birinci sınıfta hep yalnızdım. Tanrı'm, o zaman ona nasıl da âşıktım!" Yüzünü buruşturuyor. "Ama dışlerimde tellerim ve koca bir kucum vardı. Kısa boylu ve kıvrımlıysan böyle oluyor işte. Koşu yapmaya devam etmezsem... Başını çevir!" Tişörtünü kafasında çıkarıp yığın hâlinde yerde duran diğer giysilerinin üstüne atıyor. Reagan dünyanın en tertipli insanı değil. Ama önemsemiyorum. Onun çılğın mizacına uyuyor. "Biliyorsun, sen de benimle koşuya başlamalısın!"

"Ben dünyanın en dengeli insanı değilim," diyorum, yüzümü ekşiterek onu uyarırken. "Düşerken seni de devirmeyeyim."

Omuz silkiyor. "Önemli değil, ben düşünce kalkmayı bilirim."

"Belki bir gün." Belki koşmayı severim. Denemeden bilemeyeceğim.

O zamana kadar şimdi midemin içinde uçuşup duran kelekleri sakinleştirmeye çalışabilirim; yarın akşam Ashton'ı göreceğim.

Hayır, Connor. En iyi arkadaşını çekici buluyor değilim. Hem de hiç.

Bölüm on

KISKANÇLIK

Herkes Connor'ı tanıyor. En azından, barın içinde servis görevlisinin peşinden yürürken öyle görünüyor. Sol tarafımda bir çocuk Connor'a el sallıyor. Sağ tarafımdaki biriyle erkeklere özgü o yumruk tokuşturma hareketiyle selamlaşıyor. Dört genç kadının oturduğu bir masanın yanından geçiyoruz. Birisi, "Hey, Connor!" diye sesleniyor. Connor onlara bir tebessüm gönderiyor, kıbarca başını sallıyor ve yürümeye devam ediyor. İşte o zaman dört kadının gözleri benim üstüme yöneliyor ve ben, onuncu sınıf fen dersinde neşterimin altında yatan o talihsiz kurbağaya dönüşüyorum. Bakışlardan kurtulmak için usulca ilerliyorum ve önümdeki Connor'a bindiriyorum. "Özür dilerim," diyorum ve o da bana, inci gibi dizilmiş mükemmel beyazlıktaki dişleriyle gülümsüyor. Topuklarının dibinde olmamdan rahatsız olmuşa benzemiyor. Hiçbir zaman rahatsız olmuşa benzemiyor.

Kırklı yaşlardaki servis görevlisi alımlı kadın, bize altı kişilik bir masa gösteriyor ve el işi bir *Reserved* işaretini masanın üstünden alıyor. "Teşekkürler, Cheryl," diyor Connor.

Kadın Connor'ın omzuna hafifçe vuruyor. "Size ne getireyim?" diye soruyor.

"Bana bir Corona ve Livie için bir Jack and Coke. Değil mi Livie?"

Ben sadece çenemi sıkıp kafa sallıyorum ve sadece on sekiz

yaşında olduğumu, burada bana alkol servisi yapılmaması gerektiğini, cümle âleme ilan etmemek için kendimi zor tutuyorum. Ablamın verdiği sahte kimlik üzerimde ama onu kullanmak zorunda kalma dehşeti içindeyim. Cheryl benden, cüzdanımdaki kimliği çıkarıp göstermemi isterse sanırım, bayılabilirim.

Cheryl benden kimlik sormuyor. Sadece başını sallayıp gidiyor ve yanından geçerken gözlerini indirip Connor'ın poposuna bakıyor.

"Güzel bir gece olacak. Müzik grubuna en yakın sıradaki masadayız," diyor Connor, tam önümüzdeki podyumu göstererek.

"Burada masa ayırtılamadığını söylediğini sanıyordum."

Connor başını öne eğiyor. Ben o gamzelerini görüyorum. "Cheryl'e iyi bahşiş veriyoruz, o da bizi kolluyor. Bizi sever." *Evet, hangi parçanı sevdiğini biliyorum...* Ashton'ın ona ne tür bahşiş verdiğini merak ediyorum ama o *domuzca zamparalık* gibi bir laf etmemek için dudağımı ısııyorum. Ne de olsa Connor'ın en iyi arkadaşı. *Ve zampara bir domuz.*

Ceketimin fermuarını açıyorum, sandalyemin arkasına asıyorum ve Shawshank'e göz gezdiriyorum. Büyük, geniş bir alan: her taraf ahşap ve vitray kaplı. Tamamıyla tuğla bir duvarda, gelişigüzel asılmış eklektik bir sanatsal çalışma koleksiyonu var. Arka tarafa doğru, duvardan duvara uzanan bir bar tezgâhının üstünde, en az yirmi tane piriñten yapılmış bira musluğu görünüyor. Barmanın arkasındaki dört sıra rafta alkollü içki olarak sayısız seçenek duruyor. Diğer ucta -yani bizim oturduğumuz tarafta- bir podyum ve dans pisti var.

"Çok iyi müzik grupları getiriyorlar," diyor Connor, gözlerim podyumdaki müzik aletlerine döndüğünde.

"O yüzden mi bu kadar kalabalık?" Bütün masalar dolu ve çoğu da kolej talebesi yaşında insanlar.

Connor hafifçe omzunu kaldırıyor. "Dersler kızıştığında biraz seyreilir. Herkes derslere odaklanır. Ama her zaman, kafa dağıtmak isteyen birileri tarafından bir yerlerde parti verilir. Genellikle de yeme kulüplerinden birinde. Bir tesisat sorunu yüzünden meyhaneyi kapatmamış olsalar bu gece Tiger Inn'de olacaktık. Gel" -bir sandalyeyi işaret ediyor- "buraya otur ki—"

"—ki Tavish gelip" Ty'in yaygaracı sesi kulağında patlıyor ve iki sinsi kol belime sarılıyor, beni yerimden kaldırıyor, daire çizer gibi döndürüyor —yaklaşan Grant ve Reagan'ın yanından geçiyorum— ve podyuma dönük vaziyette indiriyor, daha ayaklarım yere değmeden Connor'ın bana gösterdiği sandalyeye oturuyor ve "buradaki en iyi sandalyeye çökmesin!" diye bitiriyor.

"Hey!" diye hırlıyor Connor, sesindeki rahatsızlığı fark ediyorum: Normalde çok rahat görünen yüzünde, bir azarlama ifadesi şekilleniyor.

"Önemli değil. Gerçekten." Sorun çıkmaması için Connor'ın kolunu sıkıyorum, o sırada Grant eğilip yanağımdan öpüyor ve aynı anda Ty'in tepesine bir şaplak indiriyor.

"Hey, Livie!" diyor Reagan, ceketinin fermuarını açarken.

"Selam, Reagan. Odada seni özledim," diyorum, gergin gergin yutkunarak etrafta Ashton'ı görmek üzere bakınırken. Onun mevcudiyetinde nasıl davranacağımdan emin değilim. Benim mevcudiyetinde o nasıl davranacak, tahmin bile edemiyorum.

"Odaya vaktinde dönemedim, Grant ile buluşup onunla geldim," diyor Reagan ve Grant'in yanındaki sandalyeye oturmak üzereyken ona gizemli bir bakış atıyor.

"Öyle mi?" Sırıtmamak için ağzımın içini ısıtıyorum ve soruyorum: "Politika dersi nasıldı?" Reagan, bir sürü ders alıyor. Üç farklı konuşmada bana, politika ve mimari okumak istediğini söylemişti ve iki gün önce de tarih ve müzik istediğini söylemişti. Sanırım Reagan, Princeton'dan sonra ne yapmak istediğinden emin değil. Bu kadar büyük bir belirsizlik içinde nasıl uyuyabiliyor bilmiyorum.

"Çok politik," diye cevap veriyor, soğuk soğuk.

"Hmm. İlginç." İlginç; çünkü Reagan'ın sınıf arkadaşlarından biri olan Barb, odamıza girdi ve derse yetişememiş olan Reagan için ders notu fotokopileri bıraktı. Besbelli ki Reagan yalan söylüyor ama nedenini bilmiyorum. Yanına oturduğu uzun bacaklı çocukla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Eğer bana yaptığı... ah, her şey... için ona kötülük etmek istesem herkesin önünde bu konuya devam edebilirim. Ama yapmıyorum.

"Bu gece hangi grup çalıyor?" diye soruyor Ty, elindeki menüyü gürültü çıkara çıkara masaya vurarak.

"Arkadaş, böyle yapınca garson daha çabuk gelmiyor; sen tam bir hıyar gibi görünüyorsun, o kadar," diye mırıldanıyor Grant, menüyü onun elinden kaparak.

Ama anlaşılan Ty'in yaptığı, işe yarıyor; çünkü iki saniye sonra Cheryl, bizim içeceklerle masaya geliyor ve "Geri kalanınıza ne getireyim?" diye soruyor.

Öyle bir sırtıyor ki Ty'in suratı ortadan yarılmış gibi. "Sen ne demiştin bakayım, Grant?"

"Dedim ki: 'İşkembe iyi'. Bir torba daha cips ye."

Ty, cevaben karnına vururken sırtması geçmiyor. Orada iş-kembeye benzer bir şey yok. Bir yudum içki içerken merakla onları inceliyorum. Üçünün de bedeninin hiçbir yerinde bir gram yağ yok. Üçünün de yapıları farklı: en kısa ve kalın olan Ty; Grant, uzun boylu ve ince; Connor'da ise boy ve kilo olarak mükemmel bir denge var. Ama üçünün de aynı ölçüde sportif bir yapısı var. Sanırım Reagan'ın babasının onlara uyguladığı eziyetli antrenman programı yüzünden.

"Herkes ne içiyor?"

Bu sesi her duyduğumda kalbimin teklemesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum; çünkü genellikle aynı zamanda o ağzın benim ağzım üzerine kapanışının anısını tekrar yaşıyorum. Şekerli bir lezzet gibi orada kalıyor ve Connor yanımda oturuyor olduğu hâlde kendimi ondan kurtaramıyorum. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına takıp usulca omzumun üstünden bakıyorum ve Ashton'ı görüyorum; gözleri yavaş yavaş kalabalığı tarıyor, bir eli bileğindeki deri şeridin üstünden tenini kaşıyor. Gömleği biraz havaya kalkmış; blucinin beli, kasık bölgesinin V şekilli başlangıcı görünecek kadar düşük. İki hafta önce o kasıkları kendi odamda gördüğümü hatırlayınca nefesim kesiliyor. O zaman üzerinde bir giysi de yoktu.

"İyi misin, İrlandalı?"

Bu ismi duyar duymaz aptal aptal bakarken yakalandığımı anlıyorum. Gene, Connor'a kaçamak bir bakış atıyorum, Grant ile konuştuğunu görünce rahatlıyorum. Başımı geriye atınca Ashton'ın manalı manalı sırttığını görüyorum.

"İyiyim," diyorum, pipeti ağzıma sokup bardağımdan oldukça büyük bir yudum çekerek. Viskisi bol. İyi ki öyle çünkü o ılık

karıncalanma içime daha çok yayılacak demektir. Ve eğer Ashton bu gece burada olacaksa o karıncalanmaya çok ihtiyacım olacak. Ve tabii bu böyle sürüp giderse ben de alkolik olup çıkacağım.

"Hey, biz sana neden *İrlandalı* demeye başlamıştık?" diye soruyor Ty, Ashton'ın o güzelim bedeni yanımdaki sandalyeye otururken. Bacaklarını dizlerinden kıvrıp iki yana ayırarak oturuyor ve benim alanıma tecavüz etmekten, dizinin benimkilere yaklaşmış olmasından rahatsız olmuyor.

İyi soru. Cevabı tam olarak bilmiyorum. Ağzımdaki koca yudumu yutmak üzereyim ve sonra da Cleary soyadımın aslında bir İrlanda adı olduğunu açıklayacağım ama benim kelimelerim ağzımdan çıkamadan Ashton lafa giriyor ve bütün masa ile birlikte muhtemelen komşu masaların da duyabileceği kadar yüksek bir sesle ilan ediyor: "Çünkü bize bir İrlandalıyla düzüşmek istediğini söyledi."

Karamel renkli sıvı ağzımdan fışkırıyor ve ben öksürürken bütün masaya, Grant'ın ve Reagan'ın üstüne kadar sıçırıyor. Öksüre öksüre ölmek için dua ediyorum. Bu işe yaramazsa birisi bardağıma Drano¹⁸ koysun diye dua ediyorum; böylece kasılma nöbetleriyle giderken bu dehşetten de kurtulurum.

Dualarım kabul olmuyor ve benim yanaklarım cayı cayı yanarken Ty'ın, bütün barın dönüp bize bakmasına neden olan gök gürültüsü gibi kahkahasını dinlemekle baş başa kalıyorum. Hatta Grant ve Reagan bile, üzerlerine sıçrattıklarını temizlemekle meşgul oldukları hâlde gülmelerini saklayamıyorlar. Connor'ın gözlerine bakamıyorum. Tek kelime söylemedi. Ya buna inanırsa?

Dişlerimi öyle sıkışmışım ki sanırım kırılacaklar. Öylece Ashton'a dönüyorum ve bakışlarımla onu bıçaklamak istiyorum. Bana bakmıyor bile. Menüyü okumakla meşgul. Ve tebessüm ediyor. Kendisiyle gurur duyduğu çok açık.

Bu gece ondan ne bekliyordum bilmiyorum ama bu türden laflar beklemediğim kesin. Ve şimdi hemen buradan uzaklaşmazsam Connor beni, en iyi arkadaşının üstüne atlamış bir dişi Tarzan olarak görecektir. Sıkı dişlerimin arasından ortaya konuşuyorum: "Birazdan dönerim." Sandalyemi iterken yüksek bir gıcırta sesi çıkıyor ve tuvalete koşuyorum.

18 Tıkalı boru veya lavaboları açmakta kullanılan bir kimyasalın markası (çev. notu).

Oraya varıp kendimi bir kabine kilitlediğimde kafamı kapının serinliğine dayıyorum, birkaç kez de vuruyorum. Bundan sonra hep böyle mi olacak? Onunla uğraşmak zorunda mı kalacağım? Ablamın, Trent'in, Dan'ın ve... eh, aslında hepsinin bana sataşmalarına alışığım. Beni utandırmaktan zevk alıyorlar çünkü iş böyle laflara gelince ben her zaman rahatsızlık duyuyorum. Öyleyse neden Ashton yaptığında kanımın sıcaklığı kaynama derecesine kadar çıkıyor?

Belki de Connor'ın önünde sükunetimi kaybetmemi istiyor. Yazdığı not doğruysa en iyi arkadaşını kısıyor; o zaman Connor benim kafadan kontak olduğumu düşünecek ve kolayca benden uzaklaşacak. Hayır... Hem bir kız arkadaşı hem de kuyruksa bekleyen bir sürü tek gecelik ilişkisi olan bir herif için bu kadarı çok zahmetli bir iş. *Kabretsin!* Bu konuyu çok fazla düşünüyorum. Düşüne düşünce bir saplantıya doğru gidiyorum. İşte bu yüzden bugüne kadar erkeklerden uzak durdum. Bunlar insanı delirtir.

İşte bu yüzden Ashton'ı düşünmeyi bırakmalı ve "yavaş ve aheste" Connor'a odaklanmalıyım.

Çantamdan telefonumu çıkarıp ablama mesaj yazarken gözlerim yanıyor:

Ashton bir eşek.

Cevabı hemen geliyor:

Ashton koca bir eşek.

Çocukluğumuzdan beri oynadığımız -hâlâ çocuksu ama artık daha renkli- bir oyun oynayarak hemen cevap yazıyorum:

Ashton koca bir uyuz eşek.

Ashton penisile banjo çalan koca bir uyuz eşek.

Bunu gözümün önüne getirirken kıkırdıyorum ve cevap yazıyorum:

Ashton penisile banjo çalarken "Ali babanın çiftliği" şarkısını söyleyen koca bir uyuz eşek.

Cevaben bir resim geliyor: Ashton, dövmececinin sandalyesinde öne eğilmiş, dövmece elinde dövme tabancasıyla iş başında ve Ashton'ın suratı, iğrenç bir abartıyla kayarak buruşmuş.

Kıkırdamaktan kırılıyorum ve omuzlarımdaki gerginlik geçiyor. Kacey her zaman beni nasıl rahatlatacağını bilir. Hâlâ gülererek ona cevap yazarken tuvalet kapısı gıcırıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum.

"Kim burada, gördün mü?" diyor, burundan konuşan bir kadın sesi.

"Ashton'dan bahsediyorsan... Kim onu görmezden gelebilir ki!" diyor başka bir ses, odanın içi musluktan akan suyun sesiyle dolarken.

Kulaklarımı dikiyorum. Kacey'e onu sevdiğimi söyleyen mesajım için *gönder* tuşuna basıyorum. Sonra telefonu sessize alıyorum.

"Ama oturduğu masada iki kız var," diye devam ediyor ikinci ses.

İşte o zaman emin oluyorum. Benim Ashton'dan bahsediyorlar. Yani... *benim* Ashton değil tabi... Yanaklarım kızarıyor. Muhtemelen bunu dinlememeliyim. Ama çok geç. Şimdi çıkamam. Ben o *iki kızdan* biriyim.

"N'olmuş? Geçen sefer buradayken de yanında bir kız vardı ama ben gene de eve, onula birlikte gittim," diye mırıldanıyor ilk ses mağrur mağrur. Onun, aynaya eğilmiş ruj sürdüğünü sanıyorum. Sonra inler gibi bir ses çıkıyor. "Tanrı'm, ne geceydi ama."

Şimdi çok rahatsızım. Dinlemek isteyeceğim en son şey, Ashton'ın pis maceraları. Bu kızı da sınıfına kadar takip edip kalp resimleri ve telefon numarasıyla onun kitaplarını da mahvedip etmediğini merak ediyorum.

İlk sesin sahibi ya kabinde birinin olduğunu fark etmedi ya da umursamıyor. "Arka terasta yaptık. Açık havada. Herkes bizi görebilirdi!" diye fısıldıyor heyecanla. "Ve beni bilirsin... Saygın biriyimdir..." Gözlerimi deviriyorum ve Ashton'ın, onun peşinden koşmasına pek gerek kalmadığına karar veriyorum. "Ama onunla... Aman Tanrı'm, Keira. Yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptım."

Kesin öyledir, sürük.

Aklımdan geçeni kulağım duyarken elim ağzıma gidiyor. Saldırgan terbiyesizliğime şaşıyorum. Bir saniye için bunu yüksek sesle söylemiş olmaktan korkuyorum.

Sanırım söylememişim. Burnundan konuşan devam ediyor "Yanında kimin olduğu umurunda değil. Ashton bu gece benimle gelecek."

Gözlerimi kapayıp kollarımı bedenime doluyorum. Hapşırırmaktan, öksürmekten ayaklarımı kıpırdatmaktan korkuyorum; o zaman dinlediğimi anlayacaklar ve oraya çıktığımda beni Ashton'ın yanında otururken görecekler.

Neyse ki makyaj tazelemeye ve Ashton'ın dünyayı sallayan marifetlerini konuşmaya gelmişler; kısa zamanda tuvaletten çıkıyorlar. Ben de kabinden çıkıyorum, ellerimi yıkıyorum. Bu esrarengiz kızın bu gece isteğine ulaşip ulaşamayacağını merak ediyorum. Muhtemelen ulaşacak. Düşüncesiyle bile midem kasılıyor.

"Ah, işte buradasın." Reagan tuvalete giriyor. Derin derin içini çekip sırtımı okşuyor. "Böyle tepki vermeye devam edersen seni asla rahat bırakmaz. Ona gününü göstermelisin."

"Biliyorum, Reagan. Biliyorum. Haklısın. Ama bu konuda hiç iyi değilim." Bir hazırcı cevap kraliçesiyle birlikte büyüdüğüm hâlde, benim de öyle olmamam hayret bir şey. Ama Ashton'la başa çıkmayı öğrenmezsem "yavaş ve aheste" Connor, "hızla ve birden" benden kaçacak.

"Gülüp geç," diyor Reagan, kapıya doğru giderken sevecenlikle kolumu sıkarak.

O sırada, Kacey'nin gönderdiği Ashton resmini hatırlıyorum. Çocukça olduğunu biliyorum ama kindar bir tebessümle telefonu kaldırıyorum. "Şuna bak Reagan."

Masaya geri dönene kadar öyle çok gülüyoruz ki gözlerimizden yaşlar boşanıyor.

Connor'ın yeşil gözleri şaşkınlık ve gülme karışımı bir bakışla ışıltıyor. Oturmam için sandalyemi çekerken "Komik olan ne?" diye soruyor. Ashton'ın daha önceki lafı onu nasıl etkilemiş bilmek zor.

"Ah, hiçbir şey," diyorum, her şey yolundaymış gibi. Bir ön-

ceki bardağımda kalanı içiyorum ve yokluğumda birinin benim için ısmarladığı yeni bardağı önüme çekerken Ashton'ın beni izleyişini kasten görmezden geliyorum.

"Göster ona, Livie," diyor Reagan, afacan afacan sırtarak. "Borç ödeme konusunda ne derler bilirsin..."

Sırıyorum; telefonu kaldırıyorum.

Resmi gördüklerinde Connor, Grant, ve Ty gibi üç yetişkin adamın, böyle uluyarak güldüğünü hiç görmedim. Ty ellerini birbirine vurarak bağırıyor. "Bunu büyüttürüp duvara asmamız lazım!" Sonra Ashton'ın suratını taklit etmeye çalışıyor, gırtlaktan gelen alçak bir ses çıkararak ev arkadaşını gösteriyor. Ashton'ın ne olup bittiğinden haberi yok, çünkü telefonu onun göremeyeceği şekilde tutuyorum.

Kalın bir kol, elimden telefonu kapmak için önüme uzanıyor ama buna hazırlıklıyım. *Kapat* tuşuna basıp telefonu cebime atıyorum. Pipeti ağzıma alıp yavaş yavaş içkimi içmeye devam ediyorum. Çocuklar hâlâ gülüyorlar. Bardağıma bırakıp ellerimi dizlerime koyuyorum. Ashton'dan tarafa kaçamak bir bakış atıyorum; gözlerinde hasarı bir pırıltıyla dudagının içini çiğniyor. Ödeşmek için bütün yolları düşündüğünden eminim. Bir tarafım ağzından çıkacak şeyin dehşeti içinde; çünkü büyük olasılıkla beni fena hâlde aşağılayacak.

"Selam, Ashton." Omuzumun üstünden arkaya bakıyorum. Müthiş güzel bir Latin Amerika kökenli kadın, makyajlı kirpiklerini kırpıştıra kırpıştıra Ashton'a bakıyor. Tuvalette duyduğum sesi derhâl tanıyorum; sadece, sesindeki "benimle eve gel" diyen şehvetli ton, tavan yapmış durumda.

Ashton, ona hemen dönüp bakmıyor. Yavaş yavaş sandalyesinde dönüyor, bir kolunu sandalyenin arkasına atıyor, sonunda onunla yüz yüze geldiğinde gözleri kadının kıvrımlı vücudunda geziyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Ashton'ın kafasına güçlü bir yumruk atma arzusu içindeyim.

"Selam?" diyor nihayet ve söyleyiş biçimine bakınca bunun, *selam-seni-tanıyorum* manasına mı yoksa *selam-ama-neden-be-ni-rahatsız-ediyorsun* manasına mı geldiğini çıkaramıyorum. Kadın

da bunu merak ediyor olmalı; çünkü dili hızla dışarı fırlayıp gergin gergin dudaklarını yalıyor. "Biz... geçen yıl tanıştık. Daha sonra bir içki için vaktin varsa ben şuradayım," diyor. Uzun, siyah, dalgalı saçlarını işveli bir hareketle düzeltirken sol tarafımızdaki bir masayı işaret ediyor. Ama sesindeki şehvetli tonun biraz azaldığını ve şimdi kendinden o kadar da emin olmadığını fark ediyorum.

Ashton, yavaş yavaş başını aşağı yukarı sallarken kadına ki-barca gülümsüyor –pek flört havasında görünmüyor– ve "Tamam, teşekkürler," diyor. Sonra kolunu sandalyenin arkasından alıyor ve yüzünü bizim masaya dönüyor. İçkisinden bir yudum içiyor, telefonunu kontrol ediyor.

Arkama bakıyorum ve kadının sessizce uzaklaştığını görüyorum. Teşhirci egosu, buraya geldiği andakinden çok daha küçük görünüyor.

Onun için üzülmem lazım. Ashton ona kaba davranmadı ama içten davranmadığı da kesin.

Onun için üzülmem gerektiğini biliyorum.

Ama üzülmiyorum. Ashton'ın onunla eve gitmesini istemiyorum. Kimseyle gitmesini istemiyorum.

Üzülmek yerine göğsümde bir rahatlama dalgası hissediyorum ve öyle bir dalga ki "Onun tuvalette konuştuğunu duydum," diye, aptalca bir laf yumurtlayıveriyorum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Ne halt etmeye ona bunu söyledim ki?

"Sahi mi?" diyor Ashton, bana bakan gözleri parlayarak. "Ne diyordu?"

Gözlerindeki pırıltıdan o kadını hatırladığını ve söylemiş olabileceği şeyler hakkında gayet iyi bir fikri olduğunu anlıyorum.

İçkimden uzun bir yudum çekiyorum. Ashton'ın gözleri dudaklarıma inip orada kalıyor. Bardağı kaldırıp dudaklarımı gizliyorum. Tebessümü büyüyor. *Beni rahatsız etmek hoşuna gidiyor.* Herif kendinden o kadar emin ki midemi bulandırıyor. Ona gerçeği söyleyip o güvene katkı sağlamak gibi bir niyetim yok. "Daha iyilerini yaşadığını söylüyordu," deyiveriyorum.

Bu nereden çıktı şimdi? Bilinçaltımın şeytani bir ikizi mi var?

Sanırım doğru cevap verdim çünkü masada ikinci bir kahkaha tufanı patlıyor. Bu sefer Grant, ellerini masaya vura vura gülüyor, masadaki içkiler zıplıyor. Ne kadar zapt etmeye çalışsam da suratıma yayılan o aptalca sırıtmayı engelleyemiyorum, Ashton'ın yanaklarının parlamasını izliyorum.

Nihayet. Hâlâ bu geceki utancımдан ölebilirim ama en azından içim rahat giderim.

Ardından ne geleceğinden emin değilim. Ashton'ın parlak gözlerini okumak çoğu zaman oldukça zor, sadece o bakışların bela anlamına geldiğini biliyorum. Eli dizimi tutup bacağımanın üstünde aşağı –ve tamamen uygunsuz kaçmayacak ama içime huzursuz bir sıcaklık yayılmasına neden olacak kadar– yukarı gezindiğinde tıpkı kalabalık önünde çırılçıplak soyunmak gibi sancılı bir işkence olacağını tahmin ediyorum.

“İçinde ne sakladığını biliyorum, İrlandalı,” demekten başka bir şey söylemiyor. Masanın üzerine eğiliyor ve sesleniyor: “Ee, Connor... bu gece ayakkabılarımın içine işmeden birkaç içki götürebileceğini düşünüyor musun?”

Başım hızla dönüyor, Connor'ın şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdığını görüyorum, yanakları hafifçe kızarmış. Boğazını temizliyor, bana bakarken mırıldanıyor: “O, Ty'dı.”

Bir el masaya vuruyor. “Ben hiç kimsenin ayakkabısının içine ne işedim ne de işerim!” diye bağırıyor Ty, kızgın kızgın.

“Öyle mi? Ya benim botlarım?” diyor Grant, sesinde bir acılıkla.

“O çirkin kırmızı kürklü şeyler mi? Kendileri istedi.”

“Senin yüzünden sınav zamanı bir hafta kışlık botsuz kaldım, seni çük kafalı! Az daha soğuktan donuyordum!”

“Soğuktan donmaktan söz etmişken büyük yarışın sabahında Koç'un, Connor'ı çırılçıplak kıcı havada kayıklardan birinin içinde yatarken buluşunu hatırladınız mı?” diyerek eski günlere dalyor Ashton. Kollarını kaldırıp ellerini başının arkasında kenetleyerek geriniyor ve sırıtıyor. “Az daha takımdan atılıyordun.”

“Ah, ben bunu duydum!” diyor Reagan, açık ağzını elleriyle kapatarak. “Babam ne kızdıydı ama!”

Connor'a bakarken kıkırdıyorum, bana göz kırpmıyor ve “Se-

nin Meksika'da o travesti tarafından soyulup ellerin kelepçeli çıplak bırakıldığındaki kadar kötü değildi," cevabını yapıyor.

Kimsenin üstüne püskürtmemeyi beceriyorum ama ağzımdaki yudum ikinci defa püskürünce üstüm başım batıyor.

Ashton uzanıp elimdeki bardağı alıyor ve benimkilere sürünen parmakları bütün bedenime bir şok dalgası gönderiyor. Ondan gelen her temas, aynı etkiyi yaratıyor sanki. "Birisi İrlandalıya bir mama önlüğü bulsun," diyor.

Oğlanlar, sonraki iki saat boyunca –genellikle kamusal alanda çıplak bulunmakla biten– ayyaşlık maceralarını anlatıyorlar ve ben de kendi kendime gevşeme izni veriyorum. Ve sanıyorum ki Ashton'ın yakınlarda olması nihayetinde o kadar da katlanılması güç bir durum değil. Müzik grubu yerini almaya başladığında alkolün etkisini hissetmeye başlamış durumdayız ve bütün kirli çamaşırlar ortaya döküldü –özellikle de Ashton ve Connor'ınkiler. Sanki bütün gece bu konuda birbirleriyle sidik yarıştırdılar.

Müzik çalarken konuşmak zor, arkamıza yaslanıp dinliyoruz. Connor bir kolunu benim sandalyemin arkasına attı; başparmağı, müziğin ritmiyle omuzuma dokunup duruyor. Yerel bir müzik grubu; esasen popüler parçalar ve birkaç tane de kendi şarkılarından çalıyorlar. Gerçekten güzel çalıyorlar. Ashton'ın bacağı sürekli benim bacağıma sürünüp duruyor olmasa keyifle dinleyebilirim. Bacaklarımı Connor'ın kucığına koymama az kaldı ama gene de Ashton'dan kurtulabilmiş değilim.

Grup ilk molasını aldığı anda uydu radyonun sıkıcı müziği duyuluyor. Connor bana doğru eğiliyor. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama benim şimdi gitmem lazım. Yarın sabah erkenden bir dersim var."

Saatime bakıyorum, gece yarısına yaklaştığını görünce şaşıyorum. Biraz hayal kırıklığına uğrasam da ceketimi almak için arkama dönüyorum.

Connor, elini omzuma koyup beni durduruyor. "Hayır, sen gitmek zorunda değilsin. Eğlenmene bak." Biraz dili dolanarak konuşuyor.

Masaya bakıyorum, herkesin elindeki içki bardağı dolu. Ashton, Grant ve Reagan ile konuşurken elinde bir bardak altlığıy-

la oynuyor. Hiç kimse gitmeye niyetliymiş gibi görünmüyor.

Ashton da gitmeye niyetli görünmüyor.

İçimdeki minik bir dürtü bana, benim de gitmeye hazır olmadığımı söylüyor.

"Emin misin?" Belki ben de biraz dilim dolanarak konuşuyorum.

"Evet, elbette." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra ceketini giymek için ayağa kalkıyor. "Görüşürüz," diyor herkese. "Livie'nin sağ salım yurda dönmesini sağlayın." Sanki bir şey hatırlamış gibi duruyor. Bakışları en iyi arkadaşının üzerinde geziyor, sonra bana bakıyor. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup eğiliyor, dudaklarıma yarım yamalak bir öpücük konduruyor. Ensem karıncalandığını hissediyorum çünkü Ashton'ın seyrettiğini biliyorum. "Çok fazla içme," diye fısıldıyor Connor, kulağıma. Cevaben, uyuşma derecemi ölçmek için dilimi yuvarlıyorum. "Yeni dövmelemlerle uyanmak istemezsin," diyor.

Onun gidişini seyrediyorum; Ashton'ın hâlâ bana baktığından adım gibi eminim. Üzerimden bir huzursuzluk dalgası geçiyor; artık içmeyi bırakmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum ve bunun, yeni dövmelemlerle uyanıp uyanmamakla alakası yok. Tuvalete gitmek için de iyi bir zaman. Ellinci defa.

Tekrar masaya döndüğümde müzik grubu yeni bir yavaş parçaya başlamış. Önderindeki dans pisti, müziğin ritmiyle birlikte sallanan insanlarla dolu, bazıları da başsolisti daha yakından izlemeye çalışıyor. Ty, Asyalı arkadaşım Güneş'e şehvetli tebessümler göndermekle meşgul. Güneş ile burada karşılaştım ve onu masadakilerle tanıştırmak gibi bir hata yaptım. Ashton, oturup müzik dinlemekten memnun görünüyor, ellerini başını arkasına kilitlemiş, yüzünde tuhaf, huzurlu bir tebessüm var.

Kadının, salonun öbür tarafından yaklaşmakta olduğunu görüyorum.

Ateşli Latin teşhirci, bizim masaya doğru geliyor. Ashton'ın daha önce onu nazikçe başından savması egosunu yaraladıysa bile çabucak iyileşmiş ve şimdi ikinci bir atağa kalkıyor. Papa'yı bile baştan çıkarabilecek bir kadının onunla bir kez daha buluşmak için bu kadar istekli olmasına bakılırsa Ashton'ın gerçekten o kadar iyi

olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Umarım kadını gene başından savar.

Ya savmazsa?

Kadın bizim masadan sadece birkaç adım uzakta, karşı taraftan yaklaşıyor. Neden bilmiyorum ama kadın yetişmeden önce hızla masaya yetişmek istiyorum, bu arada tökezliyorum, çabucak kendimi toparlıyorum ama Ashton yüzü bana dönük oturduğu için hepsini görüyor. Kocaman ve içten bir sırıtmayla bana bakıyor. "İrlandalı, acelen ne?" diye soruyor Ashton, kadının uzun tırnakları koluna uzanırken. "Gel benimle dans et, Ash." Kadın benden önce yetişiyor. Vay canına, ne kadar kendinden emin! Ben de kendimden o kadar emin olmayı gerçekten çok isterdim.

Ashton'ın gözlerinden bir farkındalık ışığı geçerken nefesimi tutuyorum. Kadını duyduğunu biliyorum ve Ashton'ın o kadınla gitmesini istemediğimi biliyorum. Bir kolu başının arkasından çıkıp uzanırken onu seyrediyorum, bileğimi kavırıyor. "Belki başka sefer," diyor, ayağa kalkarken omuzunun üstünden arkaya doğru. Ben ne olduğunu anlayana kadar kule gibi boyuyla bana yaslanıyor ve beni dans pistine doğru götürüyor.

Bütün damarlarımda adrenalin patlaması yaşıyorum.

Bir sürü insanın arasına karışınca beni bırakacağını sanıyorum çünkü kadını başarıyla savdı. Ama o gün banyoda yaptığı gibi beni kolayca döndürüyor ve kendine çekiyor. Ellerimi tutup kendi ensesine koyuyor, sonra parmakları kollarımdan, yanlarımdan, ta kalçama kadar aşağı doğru kayıyor.

Müzik, konuşmalar duyulamayacak kadar yüksek. Belki bu yüzden Ashton'ın ağzı kulağımın dibinde. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyor. Bütün bedenim ürperiyor. "Ve benim yanımda gergin olmana gerek yok, İrlandalı."

"Gergin değilim," diye yalan söylüyorum ve bundan nefret ediyorum ama kulağıma fısıldayıp durmayı bırakmazsa ben de... Ben, ne yapacağımı bilmiyorum.

Elleriyle beni sıkıyor, kalçalarıma bastırıyor, beni kendi bedenine yapıştırıyor -şu anda hissetmiyor olmam gereken şeye. Oy, aman Tanrı'm. Ashton sertleşmiş! Bu yanlış! Ellerim aşağı kayıyor; avuçlarım göğsünde, onu itmek istiyorum ama yapamıyorum; tıpkı

rüyamdan hatırladığım gibi vücuduma, geri çekilmek için söz geçiremiyorum.

“Sana neden İrlandalı dediğimi biliyor musun?”

Başımı sağa sola sallıyorum. O geceki sarhoşluk sersemliğiyle aile köklerimi ifşa etmiş olduğumu zannediyordum. Şimdi ise bu ismin ardında başka şeyler olduğunu anlamaya başlıyorum.

“Pekâlâ,” diyor, şehvetli bir sırıtmayla. “Beni istediğini kabul et, ben de sana nedenini söyleyeyim.”

Kafamı inatla sağa sola sallayıp mırıldanıyorum: “Hiç şansın yok.” O gece bütün gururumu dans pistinde bırakmış olabilirim ama aynı şeyi bu gece de yapmayacağım.

Ashton’ın dolgun ve muntazam dudakları hafifçe büzülüyor, düşünceli düşünceli dikkatle yüzüme bakıyor. Az önce söylediği dışında ne düşündüğünü bilmiyorum. Bir tarafım açık açık sormak istiyor. Diğer bir tarafım ise kendimi bu duruma düşürdüğüm için salak olduğumu söylüyor. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Sonra Ashton’ın başparmakları kalça kemiklerim üzerin gezinip duruyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Şimdi, keşke o şehvetli teşhircinin Ashton’ı alıp götürmesine izin verseydim diye düşünüyorum çünkü kendi kendimi gerçek bir belanın içine soktum.

Bu yüzden, Ashton’ın bir sonraki sözleri beni şaşırtıyor. “Connor benden, kendimi sana sevdirmemi istedi,” diyor sıradan bir şey söyler gibi. Kalçalarımıdaki elini gevşetiyor, şimdi sertliğine doğrudan dokunuyor değilim ve tekrar nefes alabiliyorum. Ekşi bir şey yemiş gibi ağzı yamuluyor. “Senden gerçekten hoşlanıyor.” Sonra içini çekiyor, başımın üzerinden başka tarafa bakıyor ve ekliyor: “Ve ben, onun en iyi arkadaşıyım.” Sanki bunu kendine hatırlatıyor gibi.

Evet. Connor. Yutkunuyorum. Ellerim hâlâ en iyi arkadaşının –daha iki hafta önce defalarca avuçladığım– göğsüne yaslanmışken Connor’ın benim için hissettiklerine değinmesi, kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

“Ee?” diyor, kara gözlerini ciddiyetle yüzüme dikerek. “Bunu nasıl yapacağım, İrlandalı? Kendimi sana nasıl sevdireceğim?” Sorusundan zaten ima damlıyor ama –arzuyla çatlak çatlak çıkan– bu tonla konuştuğunda hemen ağzım kuruyor. Ve ilk seferinde neden

kendimi onun kollarına attığımı tamı tamına hatırlıyorum. Ve aynı şeyi tekrar yapmak üzereyim.

Dönüp gitmek için irademi toplamaya çalışıyorum. Derinden bir iç geçiriyorum. Ellerimi tekrar onun boynuna koyuyorum ve gözlerine bakıyorum. Konuşmuyorum. Hiç konuşmuyorum. Alt dudagımı ısıtıyorum. Gözleri dudaklarıma gidiyor; benimkilere dokunacakmış gibi dudakları aralanıyor. Hiç düşünmeden bir şey söylemeyi beceriyorum. "Beni utandırmayı bıraksan?"

Sanki düşünüyormuş gibi başını aşağı yukarı sallıyor. Duruyor. "Ya istemesem de seni utandırırsam? Sen çok çabuk utanıyorsun."

Söylediğine iyi bir örnek olarak hemen yanaklarım kızarıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Sadece üsteleme."

Ashton'ın elleri hafifçe yukarı kayıp tekrar iniyor. Parmaklarını yanlarımda ve sırtımda açılmış durumda; küçük parmakları, popoma dokunma sınırında. "Tamam. Başka? Hadi İrlandalı. Yardım et bana."

Dudaklarımın içini çiğneyerek düşünüyorum. Başka ne söyleyeyim? Bana öyle bakmayı bırak? *Bana böyle dokunmayı bırak? Bu kadar seksi olmayı bırak?* Hayır... Dürüst olmam gerekirse şu anda bunlar beni rahatsız etmiyor. Muhtemelen sarhoş olduğum için.

"Elbette senin odana gidebilir ve—"

"Ashton!" Göğsüne sıkı bir yumruk atıyorum. "Çizgiyi geçme!"

"Biz o çizgiyi çoktan geçtik." Aniden kollarını sıkıp beni kendi bedenine yapıştırıyor; ta ki ben, onun vücudunun her tarafını hissedene kadar. Sadece bir dakikalığına, sinir uçlarımdaki bütün elektrikle bedenim ona cevap veriyor.

Nihayet, beynim bu manyetik çekimi kırmayı başarıyor. Omzundaki bir kası çimdikliyorum, açıyla kaçınıyor ve kolları gevşiyor.

Henüz beni bırakmaya hazır değil, ellerini tekrar kalçama koyuyor. "Cesurca. Bu tarafını seviyorum, İrlandalı. Sadece şaka yapıyordum."

"Hayır, yapmıyordun. *Hissettim.*" Başımı yana eğip bir kaşımı kaldırarak sorgular gibi bakıyorum.

Bu, onu sadece güldürüyor. "Elimde değil, İrlandalı. İçimdeki cevheri dışarı çıkarıyorsun."

"Seni tanımlayan bu mu?"

"Bazıları diyor ki..."

"Bu yüzden mi o kadar çok kadınla..."

Dudaklarından dalgacı bir gülücük geçiyor. "Söyleyemediğin şey ne, tatlı küçük İrlandalı? Bu yüzden mi o kadar çok kadınla düzüşüyorsun?"

Cevabı bekliyorum, ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Yüzünden çok tuhaf bir ifade geçiyor. "Benim için bir kaçış. Unutmak istediğim... şeyleri... unutmama yardım ediyor." Gözlerine yansımayan bir tebessümle ekliyor: "Beni çözdüğünü sanıyorsun."

"Eğer fiyakacı, zampara, kendine âşık bir hayvan olduğunu düşündüğümü kastediyorsan... eh." İçmeyi bırakmalıyım. Resmen *patavatsızlık* belirtileri göstermeye başladım. Birazdan terbiyesiz rüyamı da anlatırım.

Usluca başını aşağı yukarı sallıyor. "Başkalarıyla yatıp kalkmayı bırakırsam kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Eh, kız arkadaşının kendini çok daha iyi hissedeceği kesin," diye mırıldanıyorum.

"Ya kız arkadaşım da yoksa?"

O da durana kadar ayaklarımın durduğunu fark etmiyorum. "Sen... Dana'dan ayrıldın mı?"

"Ya öyle olduğunu söylersem? Senin için bir şey fark eder mi?"

Sesime güvenmediğim için başımı sağa sola sallıyorum. Hayır, kafamın içinde biliyorum ki fark etmeyecek çünkü o yanlış adam.

"Hiç mi fark etmez?" diye sorarken gözleri ağzıma kayıyor ve ses tonu çok nazik, çok kırılgan, hatta sanki... incinmiş gibi.

Bedenim, elimde olmadan ona cevap veriyor, Ellerim ensesini daha sıkı tutuyor, onu kendime çekiyorum, onu rahatlatmak istiyorum. Ona karşı tam olarak ne hissediyorum?

Yavaş müzik sona eriyor ve hareketli bir *rock* parça başlıyor. Ama biz hâlâ göğüs göğüse duruyoruz.

Sormamam gerektiğini biliyorum ama gene de soruyorum:

“Notta yazdıkların. Neden?”

Bir an için başka tarafa bakıyor ve çenesini sıkıldığını izliyorum. Tekrar gözlerime baktığında orada teslimiyet görüyorum. “Çünkü sen *tek gecelik* kız değilsin, İrlandalı.” Çeneme bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve fısıldıyor: “Sen benim, *ömürlük* kızsımsın.”

Elleri benden uzaklaşıyor, arkasını dönüyor. Kalbim boğazımda atarken orada durup onun, sakın sakın masaya dönüşünü ve ceketini almasını izliyorum.

Ve sonra da kapıdan çıkıp gidiyor.

Bölüm on bir

ÇEKİM

Sen benim, ömürlük kızsımsın.

Sözlerinden sıyrılamıyorum. O güzel dudaklardan döküldükleri andan beri üzerimde asılı duruyorlar.

Ayyaş sersemliğim içinde yurda kadar benimle geldiler, benimle birlikte yatağıma kıvrıldılar, bütün gece orada kaldılar ve sabahleyin gözümü açtığım anda beni selamladılar.

Dahası, Ashton bunları söylediğinden beri onun hakkında hissettiklerimden de sıyrılamıyorum. Veya bütün gece boyunca bana hissettirdiklerinden. Bunun nasıl bir duygu olduğunu isimlendiremiyorum; sadece, daha önce bu duyguyu hissetmediğimi biliyorum. Ve şimdi ayık olmama rağmen, o duygu hâlâ yerli yerinde duruyor.

Ashton Henley'in çekimine kapılmış durumdayım. *İşte. Kabul ettim.* Ona veya Reagan'a veya başka birine söylemiyorum ama kendi kendime kabul edip bununla başa çıkmayı öğrensem daha iyi: *Sarhoşken bir gecelik ilişki yaşadığım çocuğun çekimine kapıldım.* Ki o, hem kız arkadaşı olan *namüsaît* bir orospu hem de benim erkek arkadaşım sayılabilecek çocuğun ev arkadaşı. Bir dakika. Kız arkadaşı var mı? Bu soruma hiç cevap vermedi. Ama bir orospu her zaman *müsaîttir*, dolayısıyla bu, tartışmalı bir nokta.

Burada uzanıp tavanıma bakarken en azından bir konuyu çözdüm. Sanki bedenim, aklıma ve kalbime isyan ediyor ve alkol

tüketimi de isyancının eline bir bıçak takımı vermek gibi.

Reagan'ın inlemesi sessiz konuşmalarımı bölüyor. "Jack kötü..." Grant ile içki yarışı yaparken her zamanki gibi kendini kapıp koyverdi. Grant ondan en az elli kilo daha ağır. "Kendimi at kıcı gibi hissediyorum. Bir daha asla içmeyeceğim."

"Sen geçen sefer de bunu söylemedin mi?" diye hatırlatıyorum, dalga geçerek.

"Sus şimdi. İyi bir oda arkadaşı ol ve kendi kendimi kandırmama yardım et."

Doğrusunu söylemek gerekirse benim de ondan farklı hissettiğim söylenemez. "Alkol gerçekten kötü, değil mi?" Fanatik Hristiyan Darla teyzem, belki de o kadar deli değildi.

"Ama gecelere de eğlence katıyor."

"Eğlenmek için alkole ihtiyacımız yok, Reagan."

"Kamu spotu gibi konuşuyorsun."

Ben de inliyorum. "Hadi kalk, derse gitsek iyi olur."

"Uf... Hangisine?"

Başımı yana çeviriyorum. Şifonyerin üstündeki kırmızı dijital saati görüyorum. Saat, öğlen bir. "Kahretsin!"

*

"Hâlâ bana kızgın mısın, Livie?" diye soruyor Dr. Stayner, o dolambaçsız ve soğukkanlı konuşma tarzıyla.

Trenime doğru giderken yerdeki bir taşa tekme atıyorum. "Emin değilim. Olabilir." Bu bir yalan. Kızgın olmadığımı biliyorum. Ama bu, telefonu kapattığımda tekrar kızgın olmayacağım anlamına gelmiyor.

"Sen hiçbir zaman kin tutamadın..." diyor. Kacey haklı. Bu adam zihin okuyabiliyor. "Nasılsın?"

"Dün bir dersi kaçırdım," diyorum ve soğuk soğuk ekliyorum: "Senin *otomatik pilot* dediğin planın bir parçası gibi görünmüyor, değil mi?"

"Hmm... ilginç."

"Yani," diyorum gözlerimi devirerek ve itiraz ediyorum,

"pek ilginç sayılmaz. Uyuyakalmışım. Kasten değildi."

Kıkırdıyor. "Eh, madem oldu, şimdi ne hissediyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tuhaf bir şekilde sorun etmedim." Yirmi dört saat biraz eridikten -yani panik içinde laboratuvar arkadaşımı arayıp profesörün yokluğunu fark etmediğini ve onun notlarını alabileceğimi en az beş kere teyit ettirdikten- sonra gayet rahattım.

"Yani bir dersi kaçırmak dünyanın sonu değil, öyle mi?" Gene hafif bir kıkırdama sesi duyuyorum.

Onun rahat tavrı karşısında yenik düşüp telefona gülümsüyorum. "Belki de değil."

"Güzel, Livie. Bu iğrenç suçla başa çıkabileceğine sevindim. Peki, hastanedeki gönüllü hizmetinin ilk günü nasıl geçti?" Sesindeki perde değişikliğini yakalıyorum. Bunu çok iyi tanıyorum. Aslında cevabı biliyor ama gene de bana soruyor.

"Livie? Orada mısın?"

"İyiymi. Çocuklar çok sevimli. Ayarladığın için teşekkür ederim."

"Elbette, Livie. Mümkün olduğunca tecrübe kazanmaya inanan biriym ben."

"Oraya ait olmasam bile mi?" diye cevabı yapıştırıyorum, buruk buruk.

Uzunca bir sessizlik oluyor, sonra patlıyorum. "Zordu." Açıklamam için sessizce bekliyor. "Benim, olacağını sandığımdan daha da zordu."

Ben söylemesem bile ne dediğimi çok iyi biliyormuş gibi geliyor bana. "Evet, Livie. O koridorlarda yürümek benim gibi huysuz bir ihtiyar için de çok zor. Anaç mizaçlı olduğun için senin için daha da zor olacağını biliyordum."

"Ama daha iyiye gidecek, değil mi? Yani," diyorum, kafası karışmış gibi kaldırımın ortasında dikilen bir kadına çarpmamaya çalışırken "oraya gittiğim her gün o kadar üzülmeyeceğim, değil mi? Alışacağım, yani?"

"Belki de alışamayacaksın, Livie. Alışmanı umalım. Ama daha kolaylaşmazsa ve başka bir yol denemek istersen çocuklara yardım etmenin başka yollarını bulursun, sorun değil. Fikir değiş-

tirdiğin için kimseyi zora sokuyor olmazsın.”

Dudaklarımın içini ısırırken bunu düşünüyorum. Fikir değiştirmek gibi bir niyetim yok ve o da bana fikir değiştirmemi söylüyor değil. Bunu biliyorum. Sanki eğer öyle bir seçim yapacak olursam buna izin veriyor. Ki böyle bir şey yapacak değilim.

“Şimdi anlat bakalım peşindeki oğlanlarla neler yapıyor-sun?”

Oğlanlar? Çoğul? Gözlerim kısılıyor, etrafıma bakıp insanları inceliyorum. “Beni takip mi ediyorsun?”

Konuşmaya devam etmeden önce yaklaşık on saniye boyunca onun kahkahalarının dinmesini bekliyorum. Ona ne sormak istediğimi biliyorum ama *onunla* konuştuğumu da biliyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Anlı Şanlı bir PTSD terapistine böylesine önemsiz, böylesine kadınca bir şeyi sormalı mıyım? Dr. Stayner’ın, telefonun öbür ucunda sessizce beklerken bir şey yudumladığını duyabiliyorum. “Bir erkeğin senden hoşlandığını nasıl anlarsın? Yani *gerçekten* hoşlandığını? Sadece...” Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. Kendi kelimelerimle boğulabilirim. “Sadece *fiziksel* açıdan değil yani?”

Uzun bir duraksama oluyor. “Genellikle söylediği değil yaptığı şeylerden anlarsın. Ve eğer bunları çok belli etmeden yapıyorsa fena hâlde hoşlanıyordur.”

Sen benim, ömürlük kızsımsın.

Bunlar sadece laf. İşte, Dr. Stayner da teyit ediyor. Ashton’ın sarhoşken söylediklerine kafayı takmamalıyım çünkü bunlar sadece kelime. Azgın hormonların etkisinden başka bir şeyler olduğu anlamına gelmiyor. Bunu fark edince yüreğim eziliyor biraz. Ama en azından bir cevap ve bilinmedik bir şey değil.

Connor’a bağlı kalmalıyım. Doğru adam, o.

“Teşekkür ederim, Dr. Stayner.”

“Bu bahsettiğin kişi tanıştığın o İrlandalı çocuk mu?”

“Hayır...” İçimi çekiyorum. “Ashton.”

“Ah, şu Jell-O hırsızı.”

“Evet. Ayrıca Connor’ın hem ev arkadaşı hem de en iyi arkadaşı.” Ve bir kız arkadaşı da var veya olmayabilir. Ama bu kısmı anlatmıyorum. Zaten yeterince karmaşık.

"Eh, bayağı sıkıntılı bir durum içindesin, Livie."

Hemfikir olduğumu belirtmek için tek cevabım, bir hor-murdanma oluyor.

"Bu Ashton seninle ilgileniyor olsa ne hissederdin? Sadece fiziksel açıdan değil yani?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama "Bilmiyorum," demekten başka bir cevabımın olmadığını fark ediyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Çünkü önemli de değil. Connor mükemmel ve rahat. Ashton ise mükemmel olmaktan çok uzak. Şimdi Kacey ve Fırtına'nın "sade suya seks"ten bahsederken ne demek istediklerini anlıyorum. Bu Ashton. O, *ömürlük sürecektir* tipi değil. Connor ise *ömürlük tipi*. Yani, sanırım öyle. Bunu anlamak için henüz çok erken.

"En azından kendine, Ashton'ın çekimine kapıldığını itiraf ettin mi?"

Kahretsin! Eğer ona dürüstçe bir cevap verirsem sonrasında inkâr etmem daha da zor olacak. Daha da gerçeklik kazanacak! "Evet," diye mırıldanıyorum nihayet, gönülsüz gönülsüz. *Evet, hayalimdeki erkeğin, bir erkek orospu olan en iyi arkadaşının çekimine kapılmış durumdayım. Hatta edepsiz rüyalar görmeme neden oluyor.*

"Güzel. Bunun aradan çıktığına sevindim. Bu konuda inat edip durmanın aylar süreceğinden korkuyordum."

Her boku bilen bu doktor karşısında gene gözlerimi deviriyorum.

"Ben olsam bu arada n'apardım, biliyor musun?"

Merakla ağzımı yamultuyorum. "N'apardın?"

"Saçlarıma iki *belik* örerdim."

Hissettiğim şoku atlatıp "Ne?" diye sormam beş saniyemi alıyor.

"Aşık oğlanlar, belikli kızlar karşısında kendilerini kontrol edemezler."

Harika. Şimdi de bir psikiyatrist benimle dalga geçiyor. *Benim* psikiyatristim hem de. İlerideki tren istasyonunu görüyorum, saatime bakıyorum; tren birazdan gelecek. Beni çocuk hastanesine götürecek tren. Böylece daha önemli şeylere odaklanabilirim. Kafamı sallıyorum ve "Dinlediğiniz için teşekkür ederim, Dr. Stayner,"

diyorum.

"Ne zaman istersen ara Livie. Cidden."

Telefonu kapatıyorum. Kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim.

*

"Şimdi bizi ayırabiliyor musun?" Eric, bugün daha solgun görünen Derek'in yanında duruyor. Saçsız başını ovalıyor. İkisi de sırıtıyor.

Gülmemek için dudaklarımı büzüp kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim bir birine bir öbürüne bakarken aklım fena karışmış gibi çenemi kaşıyorum. Eric'i işaret ediyorum. "Sen Derek'sin?"

"Ha, ha, ha!" Eric'in cılız kolları, komik bir dans hareketiyle havaya kalkıyor. "I-ıh! Ben Eric. Kazandık!"

Kafamı geriye atıp alnıma bir şaplak atıyorum. "Ben sizi asla ayıramayacağım!"

"Bu sabah benim başımı tıraş ettik," diye anlatıyor Eric, sekerek yanıma gelirken. "Elle bak. Gerçekten dümdüz."

Hâlâ belli olan saç çizgisinde parmaklarımı gezdiriyorum. "Dümdüz."

Burnunu kırıstırıyor. "Tuhaf geliyor. Ama uzayacak. Tıpkı Derek'in saçlarının hep uzaması gibi."

Tıpkı Derek'in saçlarının hep uzaması gibi. Bir saniye için mide kaslarım geriliyor. Bu zavalı çocuk kaç kez tedaviye girdi acaba?

"Kesinlikle uzayacak, Eric," diyorum, yüzümde zoraki bir gülümsemeyle masaya doğru gidip otururken. "Bugün ne yapmak istiyorsunuz, bakalım?"

Derek sessizce yanımdaki sandalyeye oturuyor. Yavaş hareketlerine bakınca kardeşi kadar enerjik olmadığını fark ediyorum. Diane'in söylediğine göre Eric'in tedavisi bu hafta başlamış. "Resim?" diyor Derek.

"İyi bir plan. Ne çizmek istiyorsun?"

Derin derin düşünürken alnı kırıstırıyor. "Büyüdüğümde polis olmak istiyorum. Polisler güçlü ve insanları kurtarıyorlar. Bunu çizebilir miyim?"

Derin bir nefes çekiyorum. Gülümsüyorum. "Bence harika bir fikir."

Oğlanlar çalışmaya başladıklarında oyun odasını inceliyorum. Bugün burada başka çocuklar da var, pembeler içinde küçük bir kız da dâhil. Pembe pijama, pembe pelüş terlikler, saçsız olduğunu tahmin ettiğim başına bağlanmış pembe bir mendil. Kolunun altındaki pembe ayıya sarılmış. Pembeli kız, bizden tarafa kaçamak bakışlar atarak bir oyuncaktan öbürüne uçarken birisi -muhtemelen başka bir gönüllü- onun peşinden gidiyor.

"Selam, Lola!" diyor Eric. Sonra bana doğru eğilerek fısıldıyor. "Dört yaşında sayılır. Fena değil. Bir kız olarak yanı."

"Eh, o zaman bizimle oturması için onu davet etmeliyiz," diyorum, kaşımı kaldırıp bekleyerek.

Eric'in gözleri büyüyor, onun davet etmesini önerdiğimi anlıyor. Ağzında çekingen bir tebessüm şekilleniyor, gözünün kenarından kıza bakıyor.

Ama yumuşak ve hırıltılı bir sesle "Bizimle oturmak ister misin, Lola?" diyen, Derek oluyor.

Eric, benim yanımdaki sandalyeye oturmak için kıvranıyor, biraz daha yakınıma oturuyor ve Lola usulca Derek ile onun arasındaki boş sandalyeye otururken bir atmaca gibi kıızı izliyor. "Kafama dokun, Lola," diyor, saçsız başını Lola'nın yüzüne yaklaştırarak eğilirken.

Lola, kıkırdaya kıkırdaya başını iki tarafa sallıyor ve ellerini koltuk altlarına saklayarak hafifçe ellemekten kaçınıyor.

Derek bunu hiç komik bulmuyor, kardeşine ters ters bakıyor. "İnsanlardan kafanı ellemelerini isteyip durmaktan vazgeç."

"Neden?"

"Çünkü çok garip." Derek'in gözleri Lola'ya dönüyor, ters bakışlar anında kayboluyor. "Değil mi, Lola?"

Lola sadece omuz silkiyor, gözleri iki kardeş arasında gidip geliyor ama bir cevap vermiyor.

Lola'yı saçsız başıyla etkilemekten vazgeçen Eric, bir tank resmi çizerek kendini oyalıyor. Ama Derek, Lola'ya bir kâğıt ve renkli kalemelerini uzatıyor. "Al bak. Benimle bir resim çizmek ister misin?"

Ve birden anlıyorum. Derek, küçük Lola'ya âşık! Lola'yı buraya getiren orta yaşlı gönüllüye bakıyorum. Tahminimde yanılmadığımı doğrular gibi bana göz kırıyor.

Oğlanlar ve Lola, tam bir saat boyuyorlar. Bir deste kâğıt kullanarak kendilerini polis, kurt adam, dalgıç, rock yıldızı olarak çiziyorlar ve bu süre boyunca gözlerimi Derek'ten alamıyorum: Lola'ya boya kalemini nasıl tutacağını gösteriyor ve dört yaşındaki bir çocuk için *neredeyse* altı yaşındaki bir çocuğa göre daha zor olan kısımları, Lola'nın yerine çiziveriyor.

İzlerken kalbim hem eriyor hem de ağrıyor.

Bir saatin sonunda Lola'nın gönüllüsü, artık dinlenme vaktinin geldiğini söylüyor. Eric, çizdiği arabanın tekerleğini boyamakla meşgulken "Güle güle, Lola!" diye sesleniyor. Derek ise kendini polis olarak çizdiği resmi alıyor ve odasına asması için Lola'ya veriyor.

Gözlerime hücum eden yaşları görmemeleri için başka tarafa dönüyorum.

Bölüm on iki

EV HASRETİ

“Buna inanabiliyor musun?” diyor Kacey. Çenesini arkamdan omzuma dayamış, birlikte okyanusa bakıyoruz. Üzerimizdeki mürdüm rengi ipek nedime tuvaletleri, hafif esintide uçuşuyor. “İlk defa çıktıkları geceyi bile hâlâ hatırlıyorum. Fırtına, taş kesilmiş gibiydi. Ve şimdi evleniyorlar ve bir çocukları olacak.”

Birlikte dönüyoruz ve arka plandaki gün batımına karşı fotoğrafçıya poz veren güzel çifti seyrediyoruz. Fırtına altı aylık hamile ama kasıklarındaki o sevimli şişkinlikle –azgın hormonları silikonlarıyla birleştikten– devasa irilikteki göğüsleri dışında, her zaman olduğundan hiç farklı değil. Tıpkı bir Barbie bebek.

Bu Barbie bebek, tapılacak kadar sevimli küçük kıızıyla birlikte, onlara en çok ihtiyacımız olduğu bir anda hayatımıza daldılar. Tesadüfen başlayan bazı ilişkilerin nasıl mükemmel bir uyum yarattığını görmek çok tuhaf. Kacey ve ben Miami’ye kaçtığımızda köhne bir apartmana yerleştik ve yan komşumuz, barmeydlik ve sahne gösterisi yaparak beş yaşındaki kızını tek başına büyötmeye çalışan biriydi. Fırtına ve Mia. Ablamı ve beni, hiçbir çekince göstermeden ve en ufak bir kaygı duymadan hayatlarına kabul ettiler. Bu yüzden, ben onları komşu veya arkadaş gibi göremiyorum.

Çok tuhaf da olsa onlar benim ailem.

Gün batımındaki plaj düğünü için evin dışında toplanan küçük kalabalığa bakarken hepsinin *ailem* olduğunu bir kez daha kabul ediyorum. Aklınıza gelebilecek en karmaşık ve birbirine hiç

benzemeyen insan grubu: her zamanki gibi münasebetsiz, yanındaki kız arkadaşının elini tutmuş dalgın dalgın karnını kaşıyan ev sahibi-miz, Tanner; ablamla Fırtına'nın bir zamanlar çalıştığı barın sahibi ve şimdi bir içki yudumlarırken dudaklarında gururlu bir tebessümle Fırtına ve Dan'i izleyen Cain; eskiden Penny'nin yerinde bar fedaisi olarak çalışan ve bizim yakın arkadaşımız hâline gelen, şimdi çalıştığı avukatlık bürosundan sevimli bir sarışınla kol kola girmiş, Ben. Bunun hoş bir tablo olduğunu kabul etmeliyim çünkü Ben, on sekizime girdiğim günden beri pek fazla gizlemeye gerek bile görmeden benimle çıkmak istiyordu.

"Keşke daha uzun kalabilseydin," diye inliyor Kacey. "Düğünlle uğraşmaktan konuşmaya fırsat bulamadık. Artık senin hayatında neler olup bittiğini bilmiyormuşum gibi geliyor."

Çünkü bilmiyorsun, Kacey. Ona hiçbir şey anlatmadım. Onun bildiği kadarıyla statükoya devam; okul iyi gidiyor ve ben iyiyim. Her şey iyi. Ona gerçeği -aklımın karmakarışık olduğunu- söylemedim. Bütün uçak yolculuğum boyunca her şeyin yoluna gireceğine dair kendi kendimi ikna etmeye çalıştım. Bütün olan bitene ayak uydurmak zorundayım, hepsi bu. Ve ayak uydurmaya çalışırken dikkatleri Fırtına ve Dan'in düğün gününden başka tarafa çekmek istemiyorum.

"Kacey!" Trent, iki elini ağzının iki yanına koymuş, ablama sesleniyor.

"Ah, benim gitmem lazım!" diyor Kacey, muzip bir gülücük dudaklarına yerleşirken kolumu sıkarak. "İlk dansları için on beş dakika sonra evde ol." Kum üstünde yalın ayak seke seke smokinli Trent'e doğru koşmasını izliyorum. Trent ile ilk defa tanıştığımda bol bol terlemeden onunla aynı odada duramıyordum. Fakat öyle bir an geldi ki Trent, ablamın budala ruh ikizine dönüştü. Ve şimdi, bir şey planlıyorlar. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama fısıldaşmalardan çıkardığım kadarıyla içinde bir şişe şampanya; Fırtına'nın, Penny'nin yerinde çalışırken gösteri için kullandığı gümüş renkli bir halka ve evli çiftle ilgili utanç verici, montaj bir video kaset var.

Trent ve Kacey'nin, mükemmel bir beraberlikleri var.

Umarım bir gün benim de olur.

Gün batımını seyretmeye dönüyorum. Nefes alıyorum. Yavaş yavaş nefes çekip bırakıyorum. Nefes alıp bu harika anın, bu güzel günün keyfini çıkarmaya, korku ve endişelerimi bir tarafa itmeye

Çalışıyorum. Bunun çok da zor olmadığını görüyorum. Dalgaların sesi ve Ben peşinden koşarken Mia'nın attığı kakhahalar, ayaklarımı yerde tutan bir çıpa vazifesi görüyor.

"Kolej nasıl Livie?"

Ses beni  a ırtıyor ve sırtımdan a a ıya kadar bir karınca-
lanma iniyor. Dönüyorum, o kahverengi gözlerin benimle birlikte
okyanusu seyrettiğini görüyorum. "Selam, Cain. Gayet iyi." Ailem-
den saysam da saymasam da ablamın eski patronunun yanında hâlâ
kendimi çok rahat hissediyor değilim. Hiçbir zaman beni rahatsız
edecek bir şey yapmış değil ve aslında, hayatım boyunca tanıdım
en saygın adamlardan biri. Ama kendisi bir nevi muamma. Sanki
zamanla bir ilişkisi yokmu a benzeyen, hem çok geç hem de ya lı
bir bilge gibi. Kacey onunla ilk tanıştı ında otuzlu ya larının ba ın-
da olduğunu d   nm   t  ama Cain, bir gece laf arasında yirmi do-
kuzuna girdiğini a zından kaçırdı. Bu da yetişkinler için o kulübü
ilk a tı ında yirmili ya larının başında olduğu anlamına geliyordu.
Parayı nereden bulduğunu hiç kimse bilmiyor. Hiç kimse, onun ai-
lesi ve geçmişi hakkında herhangi bir şey bilmiyor. Bütün bildiğimiz
seks sektöründen kazandığı parayla zengin bir hayat yaşadığı. Ama
Kacey ve Fırtına'nın anlattıklarına bakılırsa bütün istediği,  alı anla-
rına kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için yardım etmek. Ve asla
Çizgiyi açmaz.

A sa bile muhtemelen dans ılarının pek çoğu bunu dert
etmezlerdi. Hiç  a ırmazdım. Cain sadece yakışıklı bir adam değil;
 evresine erkeksi bir öz güven de yayıyor -iyi bir terzi elinden  ık-
mı  elbiseleri, düzgün taranmış koyu renk saçları, vakur ve mesafeli
davranışları,  ekicili ine çekicilik katıyor. Bütün bunların altında ne
var? Eh, söylemem gerekir ki Cain bir a  kez plajın keyfini çıkarmak
için buraya geldiğinde Trent ve Dan, kendi kadınlarına daha yakın
durma gereği hissettiler. Kacey, Cain'in bir d v    vücuduna sahip
olduğunu söylüyor. Benim bütün bildiğim ise çekici yüzü, sert kas-
ları ve bir sürü ilginç dövmesi arasında, birçok kez onu seyrederken
yakalandı ım.

"Sevindim. Biliyorsun, ba ardı ın her şeyden dolayı ablan
seninle gurur duyuyor."

Karnım kasılıyor. *Hatırlattı ın için sa  ol...* Gözlerini y -
z mde hissedince kızanıyorum. Ona bakmıyorum ama beni inceledi-

ğini biliyorum. Cain böyledir. İcini okuduğunu sanırsın.

“Hepimiz duyuyoruz, Livie. Büyüdün ve harika bir kadın oldun.” Bir yudum içki içiyor –muhtemelen kanyak, onun içki tercihi budur– ve ekliyor: “Yardıma ihtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Sana numaramı vermiştim.”

Şimdi dönüp ona bakıyorum ve içten tebessümünü görüyorum. “Biliyorum, Cain. Sağ ol,” diyorum nazikçe. Bir ay önceki veda partimde de aynı şeyi söylemişti. Hormonlarının saldırısı altındaki Fırtına ile birlikte ağlaya ağlaya bir hâl olmuşum o gün. Cain’i işlerime karıştırmayacağımı biliyorum ama gene de bunu bilmek rahatlatıcı.

“Ne zaman dönüyorsun?”

“Yarın öğleden sonra,” diyorum, içimi çekerek. Mutlu bir iç çekiş değil. Geçen sefer Miami’den ayrılırken üzgündüm ama uçağa binmek için, kolej için duyduğum heyecan yetmişti. Şimdi aynı şekilde heyecanlı değilim.

En azından kolej hayatının *dersler* faslı için değilim.

Bölüm on üç

DÜŞÜŞ

“Baban bu partiyi her sene mi veriyor?” diye soruyorum, Reagan’a. Taksi ücretini kredi kartıyla ödedi ve indik. Önünde indiğimiz iki katlı eve bakılırsa ya Princeton kürek takımı antrenörü çok iyi maaş alıyor ya da Reagan’ın ailesinin başka gelir kaynakları olmalı. Taş ve tuğlayla inşa edilmiş binanın, dik bir çatısı ve çatıya uygun bir kulesi var. İngiliz tarzı bahçenin özenle biçilmiş çimi ile araba yolu, ön kapıda büyük bir daire oluşturuyor. Bir düzine kadar araba, şimdiden daire içine park edilmiş; Connor’ın beyaz Audi’si de aralarında.

“Hiç şaşmaz,” diyor Reagan. “Bir tür, *yeni-döneme-hoş-geldiniz/büyük-yarış-kazanacağız/kış-boyunca-sizi-canınız-çıkan-kadar-çalıştıracam* partisi.” Reagan’ın peşinden gidiyorum, evin yan tarafından yürüyoruz ve ön taraf kadar güzel bir arka bahçeye giriyoruz. Yaklaşık elli kişi kadar iyi giyimli insan var, ellerinde içkilerle birbirlerine karışmışlar, smokin giymiş garsonların gezdirdiği atıştırmalık yiyeceklerden alıyorlar. Kalabalığın büyük çoğunluğu erkek ama arada kızlar da var. Reagan onların kız arkadaşlar olduğunu söylüyor.

İçgüdüsel olarak dar eteğimi düzeltiyorum. Reagan, partiyi “şık ama mütevazı” olarak tasvir etmişti. Hâlâ sıcak olan havalara uygun çok fazla şık kıyafet getirmediğimden dar bir etek ve menekşe rengi kolsuz ve sırtı açık bir ipek bluzla sınırlıydım. Bluzumun sırtı maalesef dövmemin görünmesine neden oluyor.

Reagan, dövmem yüzünden ebeveyninin benim hakkımda olumsuz düşünmeyeceğini söyledi. Ama ben gene de uzun siyah saçlarımı sırtıma *salık bıraktım*.

Connor'ı arayarak misafirlere bakıyorum. Ashton da gelecek mi bilmiyorum. Takım kaptanı olduğuna göre gelmesi beklenir... Ama ondan, kız arkadaşını aldatmaması da beklenir. Ashton henüz bu kadarını öğrenememiş.

"Ah, Reagan! Nasılsın?" diyor bir kadın sesi. Dönüyorum, Reagan'ın daha yaşlı bir versiyonu, kollarını açmış hızla bize doğru geliyor. Gülümsüyorum. Anne kız, boy, yapı ve tebessüm... her şeyiyle birbirinin kopyası.

"İyiyim, anne," diyor Reagan, sakın sakın. Annesi yanağına bir öpücük konduruyor.

"Nasıl gidiyor? Dersler nasıl? Dışarı çıkıyor musun?" diye soruyor annesi, acele acele. Aşırı heyecanlı görünüyor, sanki konuşma için çok fazla vakti yokmuş ve kızından mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyormuş gibi.

"Evet anne. Oda arkadaşım ile partilere gidiyoruz. Bu, Livie." Reagan, annesinin ilgisini bana yöneltmeye çalışıyor.

"Ah, tanıştığımıza sevindim, Livie. Bana Rachel diyebilirsin," diyor içten ve nazık bir tebessümle. "Tanrı'm, ne kadar güzelsin! Ve ne kadar uzun boylusun!"

Boynumdan yukarı bir sıcaklık yayılıyor. Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama ilgisi Reagan'a döndü bile. "Ve yurt nasıl? O küçük yataklarda rahat uyuyor musun? Keşke daha büyük yataklar koysalar. Onlar insana uygun değil!"

Rachel çene çalarken gülmem geliyor, çabucak yüzümü kapatıp öksürüyormuş gibi yapıyorum. *Kızının yatağı bir şekilde iki kişi alabiliyor.*

Reagan, kocaman bir sırtımayla cevap veriyor: "Kötü değil. Beklediğimden daha rahat."

"Tamam, güzel. İyi uyuyamamandan korkuyordum."

"Anne, gayet iyi uyuduğumu biliyorsun. Seninle dün konuştum. Ve önceki gün. Ve ondan önceki gün..." Reagan sabırlı sabırlı konuşuyor ama sesinde biraz kızgınlık fark ediyorum.

"Biliyorum, tatlım." Rachel kızının omzunu okşuyor. "Şim-

di gitmem lazım. İkramlara nezaret etmem gerekiyor." Reagan'ın annesi, havada bir duman bulutu gibi hızlı ama zarif hareketlerle uçup gidiyor.

Reagan bana eğiliyor. "Onun kusuruna bakma. Ben tek çocuğum ve annem de biraz aşırı korumacı davranır. Fazlasıyla gergindir. Onu sakinleştirici ilaçlardan uzak tutmaya çalışıyoruz." Hemen ardından ekliyor: "Aç mısın? Çünkü gidip—"

Bir erkek sesi gümbürdüyor. "Reagan!"

Reagan'ın gözleri parlıyor, elimi tutuyor. "Ah, gel seni babamla tanıştırayım!" Hızlı ve heyecanlı adımlarla beni eve doğru sürüklerken ona zor yetişiyorum. Kabul etmek istemese de Reagan, daha çok annesi gibi. Çünkü sadece, aniden nereden çıktığı belli olmayan Grant'i iki elinde bizim için birer içkiyle görünce derhâl yavaşlıyor. "Hanımlar," diyor Grant. Kısa bir selamla içkilerimizi veriyor, Reagan'a göz kırpıp aynı hızla ortadan kayboluyor. Bir yudum içince içinde viski olduğunu anlıyorum ve rahatlıyorum. Bugün hastaneden ayrıldığımdan beri sinirlerimde hafif bir gerginlik var.

Reagan, erkek kalabalığı içinde yoluna devam ediyor —aralarından geçerken her birine sırtıyor— üstü kapalı bir teras çıkıyoruz. Sakalı özenle tıraş edilmiş, biraz göbekli, dev gibi bir adam —sanırım Reagan'ın babası— Connor'ın yanında duruyor.

"Selam, babacığım!" diye *cikiliyor* Reagan ve adamın kollarına atılıyor.

Babası onu kucaklarken havaya kaldırıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Ah, benim bebeğim gelmiş."

Connor'ın, bana sarılmak için uzattığı kollarının arasına girerken Reagan ve babasını izliyorum ve göğsümde küçük bir kıskançlık dalgası hissediyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor Connor, dudaklarına nezih bir öpücük kondururken.

"Teşekkür ederim. Sen de harika görünüyorsun." Evet, gerçekten öyle. Connor daima iyi giyiniyor ama buraya gelirken ütülü kumaş pantolon ve bembeyaz bir gömlek giymiş. O gamzeli tebessümüyle bana gülümserken göğsümden dışarıya çıkan havayla rahatlıyorum. Connor'ın yanında olduğum zamanlarda çok daha

sakin ve rahat olduğumu fark ediyorum. Onun böyle bir havası var. Rahat, sakın ve destekleyici.

Doğru, bu.

"Bugün hastane nasıldı?"

Sanki karar veremiyormuşum gibi başımı bir o yana bir bu yana eğiyorum. "İyi. Zor ama iyi."

Hafifçe kolumu sıkıyor. "Merak etme. Daha iyi olacak. Başaracaksın."

Reagan ve babasına dönerken zoraki bir tebessümle gülümsüyorum. Bana güvenen birisinin olmasından memnunum.

"İlk ayın nasıl geçti bakalım? Umarım fazla çılgın değildir, ha?" diye soruyor Reagan'ın babası, kızına.

"Hayır, oda arkadaşım bana göz kulak oluyor." Reagan dönüp beni işaret ediyor. "Bu Livie Cleary, baba."

Adam, içten bakan mavi gözleriyle benimle tanışmak için dönüyor. Bana elini uzatıyor. "Selam, Livie. Ben Robert."

"Selam, efendim... Robert. Ben Livie Cleary," diyorum, kelimelerimi yüzüme gözüme bulaştırarak. Gergin bir kıkırdama ağzımdan kaçıyor ve kafamı iki yana sallıyorum. "Özür dilerim. Reagan zaten kim olduğumu söyledi."

Robert da kıkırdıyor. Gözlerinin arkamda bir yere takıldığına görüyorum. "Ah, teşekkür ederim," diyor içkisini almak için uzanırken.

Uzun boylu bir karaltı Robert'in yanına geliyor. Upuzun kirpiklerle çevrili koyu ela gözler, içimi titretiyor. "Bir şey değil," diyor Robert'a, kibarca.

Ashton, en basit elbiseler içinde bile daima muhteşem görünüyor. Ama bu akşam, antrenörünün giyim kuralına daha bir saygılı davranmış. Saçını özenle taramış ama hâlâ çok seksi. Blucin ve spor ayakkabılar yerine terzi elinden çıkmış bir pantolon ve deri ayakkabılar giymiş. Sırtında, yıpranmış tişörtü yerine de gece mavisini bir gömlek var: Ütülü ve omuzlarına mükemmel oturmuş. Onun, içkisinden bir yudum alışı izlerken o yıpranmış deri şeridin bileğinde olduğunu fark ediyorum. Şu ana kadar tanıdığım Ashton'a benzeyen tek şey o deri şerit. Ashton, GQ dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyor.

Nedeni bu dönüşüm mü yoksa nihayet onu çekici bulduğumu kendi kendime itiraf etmiş olmam mı, bilmiyorum ama o etraftayken hissettiğim huzursuzluk kaybolmaya –ya da dönüşüm geçirmeye– başlıyor; tamamıyla farklı ama hiç de nahoş bir duygu değil. Gene de dikkatimi dağıtıyor.

Robert'ın neşeli sesi düşüncelerimi bölüyor. "Çocuklar, hissedebiliyorum. Bu sene çok iyi bir takımımız var." Kocaman eliyle takım kaptanının omzuna bir şaplak atıyor.

Ashton, içten ve son derece saygılı bir tebessümle karşılık veriyor. Daha önce onu hiç böyle görmedim.

Robert bana dönüyor, "Ee, Livie, kızım ile birlikte sen de Princeton'ın yeni mahsullerinden birisin demek ki," diyor.

Dönüp Robert'a bakmadan ve dikkatimi ona vermeden önce Ashton'la göz göze geliyoruz ve kalbim hopluyor. "Evet, efendim," diyorum, boğazımı temizleyerek.

"Peki, şu ana kadar nasıl, sevdin mi?" Bakışları belime iniyor; Connor'ın kolunun gevşekçe belime dolanmış olduğunu hatırlıyorum. "Bu hergelelerin hiçbiri seni rahatsız etmiyordur, umarım?"

Utangaç utangaç Connor'a bakıp gülümsüyorum, o da bana muzipçe gülümsüyor. "Hergelelik yok," diyorum ve son yudum içkimi içiyorum. Bunu nasıl bu kadar çabuk bitirdim ben? Son yudumu bitirmeden önce gözlerim Ashton'a kayıyor; onun gözlerinin de göğsüme odaklanmış olduğunu görüyorum. İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve Ashton, kendi bardağını ağzına götürürken bu hareketime sırtıyor. *Belki bir hergele vardır.*

"Güzel. Bunlar iyi çocuklardır," diyor Robert, başını da sallayarak. Sonra, kilt eteğiyle Ty içeriye girdiğinde bir tezahürat duyuyoruz ve Robert ekliyor: "Zaman zaman çılgınlaşılabiliyorlar ama hangi kolej öğrencisi öyle değil ki. Değil mi Grant?"

Grant'in, boş bardak tespit eden bir radarı olduğuna ve min edebilirim. Ya da bir atmaca gibi bizi izliyor; çünkü aniden Reagan'ın arkasından ortaya çıkıp bana, dolu bir Jack and Cokes bardağı uzatıyor. "Doğru, efendim," diyor.

"O içkide alkol yok, değil mi Cleaver?" Soruyu sorarken Robert'ın iki kaşı da alının ortasına kadar havaya kalkmış vaziyette.

"Bir damla bile," diyor Grant, o şaşaal tebessümü yerine bir samimiyet maskesi takarak.

"Elbette yok, baba," diye katılıyor Reagan, tatlı tatlı.

Robert, bugüne kadar tanıdığım gerçekten öyle olan herhangi birinden çok daha kolayca *masum bakire okullu kız* rolü oynayan kızına bakıyor. Yani... eh... benden daha iyi oynayan, sanırım. Kızına inanıp inanmadığını bilemiyorum. Bütün yapması gereken, eğilip kızının bardağını koklamak ama üstüne gitmiyor. "Eh, ne tahsili yapacaksın bakalım, Livie?" diye soruyor bana.

"Moleküler biyoloji."

Kaşlarını kaldırışından etkilendiğini görebiliyorum.

"Livie, pediatriye gidecek," diye şakıyor Connor, gururla.

"Ne güzel. Neden Princeton'u seçtin, peki?"

"Babam da Princeton'a gitti." Cevap ağzımdan kolayca çıkıyor. Herhangi bir cevap kadar iyi. Aslında Harvard veya Yale'e de gidebilirdim. Okul danışmanın onlara da müracaat etmemi sağlamıştı ve hepsinden de kabul mektupları aldım. Ama hangi okulu seçeceğim konusunda hiçbir tereddüdüm olmadı.

Robert, sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. Sanırım bunu sık sık duyuyor. Birkaç kuşağın üst üste Princeton'u tercih etmesi sıra dışı bir durum değil. Kaşlarını çatıyor. "Hangi yılda?" diye soruyor.

"1982."

"Hah... ben de '81." Derin derin düşünüyormuş gibi sakalını kaşır. "Soyadın ne demiştin?"

"Cleary."

"Cleary... Cleary..." diye tekrarlıyor Robert, tekrar tekrar sakalını kaşırken. Beyninde araştırma yaptığını söyleyebilirim. Onu izlerken büyük bir yudum daha içiyorum. Babamı tanıması mümkün değil ama hatırlamaya çalışması hoşuma gidiyor.

"Miles Cleary?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken boğazımdaki sıvıyla az daha boğuluyorum.

Robert kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bakıyor. "Vay canına, buna ne demeli!"

"Sahi mi? Onu tanıyor muydunuz? Yani ben—" Heyecanı-

mı bastırmaya çalışıyorum.

"Evet," diyor, yavaş yavaş başını sallayarak ve sanki anıları hızla tazeleniyormuş gibi. "Evet, tanıyordum. İkimiz de Tiger Inn üyesiydik. Bir sürü partiye beraber gittik. İrlandalı arkadaş, değil mi?"

Kafamın aşağı yukarı sallandığını hissediyorum.

"Dost canlısı, yumuşak başlı." Hafifçe kıkırdıyor ve bronzlaşmış yüzünden hafif bir hüsrana anısı geçtiğini fark ediyorum. "Kısa bir süre için aynı kızla çıktık." Tekrar kıkırdıyor ve hatırasıyla birlikte yanakları kızarıyor. Eminim bu hatırayı duymak istemiyorum. "Sonra o siyah saçlı enfes kızla tanıştı; ondan sonra da onu pek görmedik." Gözlerini kısıp benim yüzümü inceliyor. "Sana bakınca o kızla evlendiğini söyleyebilirim. Ona çok benziyorsun."

Gülümsüyorum ve başımı sallarken gözlerimi yere çeviriyorum.

"Bu ne hoş, Livie!" diye şakıyor Reagan, heyecanla gözlerini iri iri açmış. "Bir dahaki sefer buraya geldiklerinde onları eve davet etmeliyiz!"

Robert da kızıyla hemfikir, başını sallıyor. "Evet, Miles ile tekrar görüşmeyi çok isterim."

"Umm..." Heyecan balonumun gerçekten yüz yüze gelip sönmesine pek bayılıyorum doğrusu. Evet, Robert ve babamı birlikte görmek çok iyi olurdu. Annem ve babamı buraya getirmek. Babamın gülüşünü seyretmek. Ama böyle bir şey olmayacak. Hiçbir zaman. Connor'ın kolunun beni sıktığını ve kendine çektiğini hissediyorum. Burada gerçeği bilen bir tek o var. Şimdi herkes öğrenecek. "Aslında, ben on bir yaşındayken annem ve babam bir trafik kazasında öldü."

Böyle bir haberi verdiğinizde karşılaştığınız standart bir yüz ifadesi var. Önce şok, sonra yüzün solması, sonra kaşların kalkması. Genellikle tek bir baş hareketi. Bunu binlerce kez gördüm. Robert'ın yüzünde T harfine benzer izler oluşuyor; *oda-arkadaşın-hakkında-böyle-bir-şeyi-neden-bilmiyorsun* bakışıyla kızına bakıyor. Ama Reagan'ın kabahati değil. Ona anlatmadım. Ondan gizlediğimden değil; sadece anlatmaya fırsat yaratacak bir konuşmamız olmadı. "Ben... ben bunu duyduğuma çok üzüldüm, Livie,"

diyor Robert, kısık bir sesle.

Nazik bir tebessüm ve rahatlatıcı kelimelerle onu teselli etmeye çalışıyorum. "Önemli değil. Uzun zaman oldu. Ben... ben iyiyim."

"Yani..." Tuhaf bir sessizlik oluyor ve bir grup insan içinde bunu paylaşmaktan kaçınma nedenim de bu. Sonra Grant, konuyu yaklaşan yarışlara getirerek beni ilgi odağı olmaktan kurtarıyor. Annemle babam hakkındaki konuşma boyunca ilk defa başımı kaldırıp Ashton'la göz göze geliyorum.

Onun yüzünde de o standart ifadeyi göreceğimi sanıyorum. Ama öyle bir ifade bulamıyorum. Gözleri bana kilitlenmiş ve çok farklı bir ifadeyle bakıyor. Dudaklarında minik bir tebessüm, bakışlarında bir yumuşaklık...

Bu ifadeyi nasıl tasvir edebilirim bilmiyorum...

Belki de... *Huzur* diyebilirim.

*

"İşte bütün o yaygaranın nedeni bu."

Gururla gülen Connor, Prospect Caddesi'nde -ya da Princeton'da herkesin kullandığı adıyla "Cadde"-de elimi tutmuş yürürken ön bahçesi kahverengi yoncayla süslenmiş, Tudor tarzı, etkileyici bir binanın basamaklarına geliyoruz. Perşembe gecesindeyiz. Kapının önünde bir kuyruk var ama Connor kulüp kimliğini gösteriyor ve kolayca içeri giriyoruz.

Geçmem için ağır kapıyı tutuyor ve eliyle içeriye doğru bir hareket yapıyor. "*En iyi yeme kulübüne hoş geldiniz!*" Kahkaha ve müzik sesi derhâl yüzüme çarpıyor.

"Sanırım hepiniz kendi kulüpleriniz hakkında böyle söylüyorsunuz," diye takılıyorum, tabandan tavana ahşap kaplı duvarlarına ve antika mobilyalarına bakarak içeri girerken. Geçen Cumartesi Robert, babamın da bu kulübün üyesi olduğunu söyledikten sonra, Connor bana burayı gezdirmeye söz verdi. O günden beri heyecan içindeyim. "Güzel bir yer." Derin bir nefes çekiyorum; sanki bu hareketim bana, Miles Cleary'nin bu salonun duvarlarında asılı kalmış mevcudiyetini gösterecekmiş gibi.

"Henüz bir şey görmedin." Connor gülümsüyor ve kaslı kolunu büküp bana doğru uzatıyor. "Tür rehberiniz emrinizde."

Connor bana, yeni bir tadilatla büyütülen kulübün çeşitli katlarını, baş döndürücü yemek salonunu, kütüphaneyi ve üst kat lobisini gezdiriyor. Bodrum katı en sona bırakıyor -loş bir ışıkla aydınlatılmış, garaj yeri gibi bir mekân; buraya "meyhane" diyorlar.

"Şu anda burası fena değil," diyor Connor, elimi tutup beni aşağı kata indirirken. "Gece yarısı olduğunda kıpırdayamayacağız. Burası Princeton'ın en büyük ve en iyi meyhanesi." Sırtarak ekliyor: "Ve bunu sırf burasının üyesi olduğum için söylemiyorum."

"Bundan şüphem yok," diye mırıldanıyorum, etrafıma bakarken. Bir sürü gülen veya gülümseyen -kızlı erkekli- öğrenci, ellerinde biralarıyla ortalıkta dolaşıyor.

Birkaçının elinde plastik kılıçlar ve karnaval maskeleri var. Connor, muhtemelen başka bir yerdeki bir maskeli balodan çıkıp buraya geldiklerini söylüyor.

İçeride görebildiğim tek mobilya, birkaç tane yeşil beyaz renkli, büyük ahşap masa; üzerlerinde kulübün logosu var. Nasıl oluyor bilmiyorum ama masanın öbür ucunda piramit şeklinde dizilmiş plastik bardaklara bir testiden bira doldururken birine bağırın sesin, Ty'a ait olmasına hiç şaşırıyorum.

"Hey, dostum!" diyor Ty, serbest eliyle Connor'ın sırtına bir şaplak atarken. Kafasını bana doğru uzatarak o sahte İskoç aksanıyla "İrlandalı!" diye bağırıyor ve beni güldürüyor. Konu Ty olunca çok zahmetsiz bir duygum var. İncelikten yoksun, yüksek sesle konuşuyor ve bazen düpedüz sapık ama onu sevmekten kendimi alamıyorum. Onun Kacey ile arkadaş olmasını gözümün önüne getiriyorum. Belki de o yüzden Ty'ın yanında kendimi rahatsız hissetmiyorum. Tuhaf bir *kilt kaldırma* anısıyla birlikte Ty, bana evimi hatırlatıyor.

Connor onun omzunu sıkıyor. "Çoğu günler yemek için hepimiz buraya geliriz ama Ty, hep burada yaşıyor desem yeridir. Buranın yürütme kurulunda. Belki de bu yüzden burası böylesine çığırından çıkmış bir yer. Herhangi bir dersten nasıl geçiyor bilmiyorum."

Yakındaki bir sandalyenin üstünde açık duran ders kitabını

başıyla işaret eden Ty'in yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ne demeye getirdiğini bilmiyorum. Ben en iyi çalışmalarımı burada yapıyorum." Testiyi yere bırakıp iki tane pinpon topu uzatıyor. "Hazır mısın?"

Connor omuz silkip bana bakıyor. "Oynar mısın?"

Masaya ve toplara bakıyorum ve soruyorum: "Bu da ne... bira tenisi mi oynuyoruz?"

Ty, elindeki bira kupasını masaya vuruyor ve haylaz bir sırıtmayla ilan ediyor. "Ah, bir Beyrut bakiresi! Buna bayıldım!" İşaret parmağını bana doğrultuyor. "Buna asla bira tenisi deme. Ve ödlelik etme yoksa senin o güzel kışını buradan dışarı tekmelerim!"

"Neden boku yemişim gibi hissediyorum, acaba," diye mırıldanıyorum dizili bira bardaklarına bakarken. Ama Ty'in tehdidinin boşuna olmadığını biliyorum. Kaçmaya çalışırsam muhtemelen bütün kulübün önünde aşağılanacağım.

"Deli İskoç," diye mırıldanıyor Connor ama gözleri parlıyor. Kolunu belime doluyor ve kıkırdıyor. "Merak etme. Ben bu oyunda¹⁹ iyiyimdir. Benim yanımda güvendesin."

Beni bırakmadan önce kolunu hafifçe sıkıyorum ve bu hatırlatmayla biraz rahatlıyorum. Connor'ın yanındayken güvende olduğumu biliyorum. Ashton'la birlikte olsaydım bambaşka bir hikâye olurdu. Muhtemelen, sırf zilzurna sarhoş olmam için oyunu kaybederdi. Her hâlükârda insanoglunun bildiği en minik yudumlarla içeceğim.

"Bu ikiye karşı bir numarası da ne? Senin ortağın kim?" diye soruyor Connor.

"Kim dersin?" diye delişmen bir cevap duyuyoruz, bal sarısı bir atkuyruğu sallanırken kocaman bir gülümseme ortaya çıkmadan önce.

"Reagan! Tanrı'ya şükür. Kurtar beni bundan."

"Kurtaramam sevgili oda arkadaşım," diyor, bir eliyle haylaz haylaz sırtımı okşayıp diğer eliyle Grant'in uzattığı bir bira kupasını alırken ve ona, cilveli cilveli göz kırparken. Reagan'ı bu gece burada gördüğüme sevindim. Ebeveyninin evindeki o konuşmadan

19 Dizili bira bardaklarına pinpon topu atma ve topun içine düştüğü bardaktaki biranın rakip oyuncu tarafından içilmesi kuralıyla oynanan bir bira içme oyunu (çev. notu).

sonra benim yanımda çok fazla konuşmadı. Annem ve babamdan ona bahsetmemiş olduğum için bana kızmış olabilir. Bilemiyorum, bu konuyu hiç açmadı. Ama bu gece normal görünüyor; memnun oldum.

Herkes burada ama... Bir tutam saçımı kulağımın arkasına geçirip etrafıma bakıyorum ve o uzun boylu karaltıyı arıyorum.

"Yarın çok önemli bir sınavı var," diye mırıldanıyor Reagan, bilgiç bilgiç. "O gelmeyecek."

"Ah." Bu kadarla bırakıyorum ama hayal kırıklığımı engelleyemiyorum. Sonra sessizce kendi kendimi azarlıyorum. *Ben buraya Connor'la geldim. Connor. Connor.* Bunu unutmamam için kaç kez daha tekrarlamalıyım?

"Pekâlâ, Gidget!" diyor Ty. "Yanıma gel. Connor ve bakire bu akşam tarihe geçecek!"

Bütün kafalar benden tarafa dönünce yüzüm kızarıyor. "Ben bu oyunu daha önce hiç oynamadım!" diye açıklık getiriyorum yüksek sesle ama nereden bakarsan bak Ty haklı.

"Tura gelirse biz başlıyoruz," diye ilan ediyor Ty, para havaya uçarken. Yazı turayı onlar kazanıyor ve etrafımıza çabucak bir kalabalık birikiyor. Anlaşılan o ki bu Beyrut, oyunu izleyicisi olan bir spor. Çok geçmeden anlıyorum ki insanların çok hızlı nasıl sarhoş olduğunu izliyorlar.

Connor temel kuralları anlatıyor —eğer rakibin bir bardağa topu sokarsa veya sen topu attığında masayı ıskalarsan birayı içiyorsun. Eh, bu kurallarda benim için iki problem var. Birincisi, rakiplerimiz bu oyunda fevkalade iyi. İkincisi, ben fevkalade kötüyüm.

Connor'un top isabet ettirmedeki başarısına rağmen çok geçmeden Ty ve Reagan öne geçiyorlar. Ve bacaklarıma yayılan alkolün etkisiyle benim isabetlerim gittikçe kötüleşiyor ve hatta ben atış yapacağım zaman kafalarına bir top yememek için insanlar geri çekiliyor.

"Egzersiz yaparak da daha iyiye gitmiyorsun, değil mi?" diye sataşıyor Connor, belimi sıkarak.

Cevaben ona dil çıkarıyorum. Yüzünde bir nişan alma ifadesiyle masaya odaklanırken gizlice onun sarhoş kollarını, marka blucinin biçimli poposunu inceliyorum. Sanki dalıp gidiyorum ama

tam değil. Çok çekici. Bir an için güzel bir sarışının onun kolunu tutmasına sinirleneceğim kadar. "Hey, Connor," diyor sarışın. Tebessümünün cilveli olduğu kesin.

"Selam, Julia." Kıza o sevimli gamzeleriyle gülümsüyor ama derhâl oyuna dönüyor, atışına odaklanıyor; besbelli ki kızla ilgilenmiyor. Bu, süngüsü düşmüş gibi görünen Julia için olduğu kadar benim için de aşıkâr.

Son bardağa geldiğimizde -Ty ve Reagan kazanıyor elbette- ben çoktan havlu atmıştım ama -kendi kendini hakem tayin eden- Grant emredince içiyorum.

Connor yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sen güvenilir bir ortaksın. Sanırım dışarıya çıkıp temiz hava almaya ihtiyacın var. Gel benimle." Bir kolunu belime doluyor; kısmen sevgiden kısmen de eminim ki beni ayakta tutabilmek için. Beni üst kata götürüyor ve bir çıkıştan geçip sessiz bir yere geliyoruz.

"Oh, bu iyi geldi." Serin ve temiz havayı içine çekiyorum.

"Evet, orası çok sıcak olmaya başlamıştı," diye mırıldanıyor Connor, yüzümdeki saçları gözlerimin önünden çekerken. "Eğleniyor musun?"

Sırıtmamın gerekli cevabı verdiğinden eminim ama gene de söylüyorum. "Evet, çok eğlenceliydi, Connor. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Önce alnıma bir öpücük konduruyor ve sonra yanımda duvara yaslanıyor. "Elbette. Seni buraya getirmek için ölüyordum. Özellikle de babanın da bu kulübün üyesi olduğunu öğrendiğimden beri."

Başımı duvara dayarken kederle gülümsüyorum. "Senin baban da buraya üye miydi?"

"Yok, o Cap and Gown üyesiydi. Büyük kulüplerden biri."

"Senin o kulübe katılmanı istemedi mi?"

Parmaklarımı benim parmaklarımın arasına geçiriyor. "O sadece Princeton'a gelmiş olmamdan memnun."

"Ya." *Tıpkı benim babamın da olacağı gibi...*

Connor düşünceli görünüyor. "Biliyor musun, son birkaç yıla kadar babamla ne kadar iyi bir ilişkim olduğuna hiç şükretmemiştim." Uzunca bir süre duruyor ve ekliyor: "Ta ki Ashton'la

tanışana kadar.”

Beyrut oyunu ve Connor’a takılan kızla o kadar meşgul olmuşum ki bir süreliğine de olsa Ashton’ı düşünmeyi bırakmışım. Şimdi gene geri dönüp beni huzursuz ediyor. “Ne demek istiyorsun?”

Connor içini çekiyor ve nasıl cevap vereceğini düşünüyor-muş gibi yüzünü ekşitiyor. “Babası birkaç kez yarışları izlemeye geldiğinde Ashton’ın yanında bulundum. Babası farklı bir insan. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Aralarındaki ilişki... gergin. En azından benim izlenimim öyle.”

Meraklanıyorum. “Peki, ona sormadın mı?”

Kelimelerinden önce bir homurdanmayla sorumu cevap-lıyor. “Bizler erkeğiz Livie. Biz duygulardan bahsetmeyiz. Ash-ton’ın... Ashton’ın bir hıyar olduğunu düşündüğünü biliyorum ama istediği zaman çok iyi bir insandır. İtiraf edemeyeceğim kadar çok kez benim kıcımlı kurtardı. Benim kayıpta yakalandığım hikâyeyi hatırlıyor musun?”

Kıkırdıyorum. “Kıçın havada? Evet, hatırlıyorum,”

Utangaç bir tebessümle başını eğiyor ve itiraf ediyor: “Ash-ton olmasa sanırım Koç beni takımdan atacaktı. Ashton ne söyledi veya ne yaptı bilmiyorum ama affedilmemi sağladı. Onun dandik bir kaptan olduğunu söyleyerek birçok espri yaptığımı biliyorum ama çok iyi bir kaptandır. Hem de çok. Buradaki üç yılım boyunca gördüğüm en iyi kaptan. Takımdaki bütün çocuklar ona saygı gösterir. Ve bu saygı sadece, hepimizi toplasan onun kadar eylemde bulunamadığımızdan değil.”

Buna gözlerimi deviriyorum. Ashton’ın -kız arkadaşı veya değil- başkalarıyla eylemlerinden her gün daha fazla nefret ediyorum ve bu laf midemi buruyor.

“Ashton konusunu açtığım için üzgünüm. Onu çok seviyorum ama onun hakkında konuşmak istiyor değilim. Şimdi başka şeyden konuşalım...” Dönüp beni belimden kavırıyor, eğiliyor, dilini ağzıma sokuyor ve o ana kadar yapmadığımız kadar uzun bir öpücük oluyor. Uzun olmasına aldırmıyorum. Aslında, ellerimi göğsüne koyarak öpmek hoşuma gidiyor. Tanrı’m Connor’ın gerçekten çok güzel bir vücudu var; diğer kızların da fark ettiği gibi. Neden

bendeki hormonlar bunun deęerini ancak bu gece anlıyor?

Muhtemelen bira yüzünden.

Veya belki de nihayet, Connor'ın benim için *en doğru adam* olduğunu kabul ettiler.

*

"Seni uyarmıştım," diye hatırlatıyorum, bacak kaslarımı ısıtmaya çalışırken.

"O kadar da kötü durumda olamazsın."

Cevap vermeden önce yüzümün nasıl ekşidiğini görmesini sağlıyorum. Lisedeyken mecburi parkurdaki ve Dr. Stayner'in beni bir tavuk çiftliğinde tavuk kovalamaya gönderdiği zamanlar haricinde her türlü koşudan uzak durdum. Bana eğlenceli bir iş gibi gelmiyor ve genellikle her seferinde en az bir kere tökezliyorum.

"Yapma ama!" diye *cikliyor* Reagan en sonunda, sabırsızlıkla yerinde zıplarken.

"Tamam, tamam." Saçımı atkuyruğu *topluyorum* ve ayağa kalkıyorum, caddede onun peşinden koşmaya başlamadan önce son bir kez kollarımı başımın üstünde esnetiyorum. Serin ve kapalı bir gün, çiselemeye başladı başlayacak; koşma fikrine karşı olmamın bir nedeni de bu. Reagan, yerel hava tahminlerinin bir saat sonra güneş çıkacağını söylediğine yemin ediyor. Sanırım yalan söylüyor ama onunla tartışacak değilim. Babasının partisinden beri aramızdaki ilişki biraz garipti. O yüzden bugün onunla koşuya gelmemi istediğinde derhâl kabul ettim; yolların ıslak olabileceğini kafaya takmadım.

"Eğer buradan sonuna kadar gider ve geri dönersek iki mil. Bunu kaldıracabilir misin?" diye soruyor Reagan ve ekliyor: "Çok gevversen koşmayı bırakıp yürüebiliriz."

"Yürürken gevrek yemek fena olamazdı," diyorum, sırtarak.

İğrenmiş gibi burnundan üflüyor. "Evet, sen hapsirince bile kilo verenlerdensin belki de."

Birkaç dakikamı alıyor ama çok geçmeden uygun bir hızda yan yana koşmaya başlıyoruz; Benim uzun ve yavaş adımlarıma

karşılık o hızlı ve kısa adımlarla koşuyor. İşte tam o sırada patlıyor. "Bana neden anne ve babanı anlatmadın?" Kızgın olduğunu görebiliyorum. Reagan'ı hiç kızgın görmedim. Ama alt dudağını ısırışından ve çatık kaşlarından, incinmiş olduğunu anlayabiliyorum.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "Bu konu hiç açılmadı ki. İnan bana tek sebebi bu. Özür dilerim."

Bir süre konuşmuyor. "Bu konuda konuşmak istememen yüzünden değil mi yani?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Yani kaçınıyor olduğumdan değil." Her şeyi, ağır yanan bir dinamit lokumuyla birlikte bir kabre gömen ablam gibi değildim. Sabah gözümü açtığımda elinde bir İncil ve şişmiş gözlerle yatağımın kıyısında oturan Darla teyzemi gördüğüm sabahtan beri bunu kabul etmiştim. Etmek zorundaydım. Ablamın durumu ölümle yaşam arasında, daha çok ölüme yakındı. Dikkatimi ona vermem ve hayatımıza devam etmem gerekiyordu. Ve böylece, on bir yaşında ve beni o trafik kazasının içinde bulmaktan alıkoyan grip hastalığının hâlâ etkisindeyken yataktan çıktım ve duş yaptım. Telefonu aldım. Okuluma ve annemle babamın okuluna telefon edip haber verdim. Yan komşuya kadar gidip onlara da haber verdim. Darla teyzeme eşyalarımızı toplamak için yardım ettim. Sigorta evrakımızın doldurulmasına yardım ettim. Hemen yeni okuluma naklimin yapılmasını sağladım. Annemle babamın öldüğünü bilmesi gereken herkese haber vermeyi ihmal etmedim.

Bir süre konuşmadan koşuyoruz sonra, "Bana her şeyini anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diyor Reagan.

Minik arkadaşşıma gülümsüyorum. "Biliyorum." Duruyorum. "Ve sen de bana her şeyini anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerinin altındaki gamzeleriyle kocaman ve neşeli sırıtması, onun yerine hemen cevap veriyor.

Bunun, konuyu değiştirmek için çok uygun bir zaman olduğunu düşünüyorum. "Mesela Grant ile birlikte değilmişsiniz gibi yapmayı kesebilirsin." Reagan'ın kaldırımından aşağı yuvarlanmasını önlemek için onu tutmayı becerecek kadar atik davranıyorum. Tekrar dengesini bulduğunda gözlerini iri iri açarak bana bakıyor, yanakları alev alev. "Senin yüz kızarmasına karşı bağışıklığın oldu-

ğunu sanıyordum, Reagan."

"Şu konuşana bak!" diye tıslıyor. Sanki oralardaki çalıkların arasında birileri saklanmış olabilir mi gibi, gözlerini kısıp atkuyruğunu sallaya sallaya sağını solunu kontrol ediyor. "Kimse bilmiyor, Livie."

"Sen ciddi misin? Kimsenin bilmediğini mi sanıyorsun?"

Yüzü daha da kızardıkça daha büyük bir tatminle onu izliyorum. "Bence herkes biliyor. Ya da en azından kuşkuluyorlar." Geçen gün Connor, Grant'ın nasıl Reagan'ın peşinden ayrılmadığı konusunda bir laf etmişti. Ty'in onlara bakıp kafasını salladığına birkaç kez şahit oldum. Eğer Ty bunu fark ettiyse dünyanın geri kalanı da fark etmiş olmalı.

Düşünceli düşünceli dudaklarını ısıyor. "Gel. Burada böyle dikilip duramayız." Tekrar koşturaya başlıyoruz. "Sanırım bir süredir içten içe kayınıyordu. Ben ondan her zaman hoşlandım. Geçen yıl benimle flört edip durdu. Sonra bir gece ona kütüphanede rastladım. Kuytu bir köşe vardı. Etrafta kimsecikler yoktu..." Omuzlarını silkiyor. "Yani birden bire oluverdi."

"Kütüphanede mi?" diye ciyaklıyorum.

"Şışış!" Kıkırdaya kıkırdaya koşarken ellerini yüzüne doğru sallıyor.

"Ama..." Yüzümün yamulduğunu hissediyorum. "Nerede?" Birçok kez kütüphaneye gittim. Okumaktan başka bir işe yarayacak karanlık ve kuytu bir köşe gördüğümü hatırlamıyorum.

Şeytani bir sırıtmayla bana bakıyor. "Neden sordun? Orada Connor'ı delirtmek için mi?"

"Hayır!" Connor için böyle bir şeyi ima etme fikri bile Reagan'ı azarlamama neden oluyor.

Ama bu Reagan'ı ikna etmeye yetmiyor. Bana bir dirsek atıyor. "Ya Ashton'ı?"

Ensemden yukarı bir alev dalgası çıkıyor. "Onunla aramızda bir şey yok."

"Livie, geçen gece sizi Shawshanks'te gördüm. Ona nasıl baktığını görüyorum. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

"Ne? Yoksa benim hayal gücü fazla geniş bir oda arkadaşım mı var?"

Gözlerini deviriyor. "Ne kadar uzun bir zaman geçerse o kadar zorlaşacağını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, zorlaşmayacak çünkü aramızda bir şey yok!" Hatırlayınca hemen soruyorum. "Hey, Dana'dan ayrıldı mı?"

Omuz silkiyor. "Ben bir şey duymadım ama Ashton söz konusuysa kim bilebilir ki. O, kapalı bir kutudur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani belki bir düzine kardeşi vardır ama kimse bilmez." Reagan, şişesinden bir yudum su içmek için duruyor. Koluyla ağzını siliyor ve devam ediyor. "Babam, takımını tanımaya çalışır. Bilirsin işte -ailelerini, notlarını, hangi dalda tahsil gördüklerini okuldan sonraki planlarını falan... Hepsinin kendi oğlu olduğunu düşünür." Hafta sonunda tanıştığım, takımının sırtını sıvazlayan iri yarı adamı ve sorduğu soruları düşününce Reagan'ın ne demek istediğini anlıyorum. "Ama takımının kaptanı hakkında pek bir şey bilmez. Hatta hiçbir şey."

"Hah... Neden acaba." Kafamın içinde küçük bir alarm zili çalmaya başlıyor.

"Grant, annesinin ölümüyle ilgili bir şey olduğunu düşünüyor."

Ayaklarım hareket etmeyi bırakıyor. Kalakalıyorum. Reagan, olduğu yerde koşarak yavaşlıyor.

"Nasıl?" diye soruyorum, derin bir nefes çekerek. Ebeveynini kaybetmiş diğer insanlarla karşılaşmak her zaman içimdeki bir tele dokunur. Hatta tamamıyla yabancı olduğum kişilerle bile, böyle bir benzerlik yüzünden kolayca arkadaş olurum.

"Hiçbir bilgim yok, Livie. Ben sadece, bir gece onun ve babamın, çalışma odasındaki bir konuşmasına kulak misafiri olduğum kadarını biliyorum. Ama babamın ondan öğrenebildiğinin tamamı bu kadar. O her zaman konuşmaktan kaçınmanın bir yolunu bulur. Yani... Ashton'ı tanıyorsun. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Midemde bir sancı büyümeye başlıyor çünkü ayrıca biliyorum ki normal olarak bazı şeyleri konuşmamanın, bir nedeni vardır. Hem de kötü bir neden.

"Gel hadi." Popoma şaplak atıyor ve koşmaya devam ediyor. Ona katılmak için kendimi zorluyorum ama artık koşma

isteyim kalmadı. Oturup düşünmek istiyorum. Connor'ın Tiger Inn'de anlattıklarını hatırlıyorum ve soruyorum: "Ashton'ın babasıyla karşılaştın mı hiç?"

"Sonbahar yarışlarında. Genellikle yanında bir kadınla geliyor."

"Karısı mı?"

"Son dört yılda birkaç farklı kadın gördüm." Duruyor. "Ama Ashton babasının yanındayken garip bir titreşim hissediyorum. Sanki Ashton onun yanında söylediklerine ve yaptıklarına çok dikkat ediyor gibi."

Demek ki böyle bir şeyi hisseden sadece Connor değilmiş...

"Her neyse peki öyleyse n'olmuş?"

"Ne... öyleyse n'olmuş?" diye tekrarlıyorum, anlamadığım için.

"Yani Dana'dan ayrıldıysa?"

"Ah." Reagan, tuhaf durumlardan kaçınabiliyor ama zor soruları sormaktan kaçmıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Şimdiyse sorguya çekilmenin sırası değil. "Hiçbir şey. Ben Connor'la beraberim." *Sanırım.*

"Evet. İkinizin arasında neler dönüyor bakalım? Şey falan..." Manalı manalı kaşlarını oynatıyor.

Sadece kafamı sallayıp mırıldanıyorum. "Sen de ablam kadar rezilsin. Hayır. Yavaş ve abeste ilerlemeye karar verdik."

"Bana sorarsan çok sıkıcı," diye homurdanıyor, soğuk soğuk. "Bahse girerim, Ashton'la olsa hızlı ve sert giderdiniz."

"Reagan!" Şakayla onu ittiriyorum. Kıkırdıyor. Ama bu düşünce, mideme parendeler attırıyor. Connor yerine Ashton olsaydı? *Hayır. İmkânsız.*

"Ashton veya Ashton'la ilgili bir şey varken çok farklı görünüyorsunuz."

Homurdanıyorum. "Kızgın gibi mi?"

Sırıttırıyor. "Ateşli."

Konuyu kendi üzerimden atmam lazım. "Peki, sen ve Grant birlikte misiniz?"

Reagan bir su birikintisinin üstünden dikkatlice atlıyor. "Henüz emin değilim. Plansız takılıyoruz. Bir isim koymaya hazır

değiliz. Henüz.” Başını eğiyor. Dudaklarına utangaç bir tebessüm oturuyor. “Ama ona deli oluyorum, Livie. Onu başka bir kızla görürsem herhâlde kafayı yiyip ikisini de öldürürüm.”

Grant’i başka biriyle gözümün önüne getirmek için kaşlarımı çatıyorum ama kara sevdalı encik gibi Reagan’ı nasıl takip ettiğini hatırlayınca getiremiyorum. Ve Connor’ın da başka kızlarla görüşüp görüşmediğini merak ediyorum çünkü biz de bir isim koymadık. Ya görüşüyorsa? “Yavaş ve aheste”, “başkalarıyla da çıkabilir” anlamına mı geliyor? Eğer onu başka bir kızla görürsem kafayı yer miyim? Tiger Inn’de gördüğüm kızlara bakınca muhtemelen Connor’ın da seçebileceği kadınlar olduğunu fark ettim. Ama beni rahatsız etmedi. Ashton ve Dana’nın öpüşme görüntüsü beynimde çakarken midem ağrıyor. Doğru olmadığını biliyorum ama şimdi şoktan öte bir şey olduğunu hissediyorum. Kıskançlık. Tıpkı barda onun hakkında konuşan kızı dinlerken olduğu gibi. Ve sonra da koluna dokunduğunda olduğu gibi.

Reagan içini çekince kendime geliyorum ve konuşmamıza dönüyorum. “Adı ne olursa olsun Grant okulunu bitirene kadar gizli tutmak zorundayız.”

Çatık kaşlarım anlamadığımı ele veriyor.

“Babam diyorum! Dinlemiyor muydun? Ah, Livie,” diyor yorulmuş gibi. “Bazen senin aklının nereye gittiğini merak ediyorum... Babam Grant’e hasta oluyor.”

“Neden?”

“Grant’in hayatı ciddiye almadığını düşünüyor. Grant de öğrendiği takdirde babamın onu takımdan atmasından korkuyor.”

“Ama... Grant Princeton’a gidiyor. Daha ne kadar ciddiye alacak?” diyorum duyduklarımın inanmıyormuş gibi homurdanarak.

“Koç’un kızıyla kütüphanede şey yapmayacak kadar ciddiye,” diye mırıldanıyor ve hızlanıyor.

Gayet haklı.

Yağmur tekrar başlıyor. Hafif ve serin bir çiseleme ama denizci mavisini tişörtümün sırsıslıklanması uzun sürmüyor. Umursamıyorum. Reagan’ın seçtiği koşu güzergâhı; bakımlı bahçeleri, güzel evleri, yapraklarının rengi henüz değişmeye başlamış ulu ağaçlarıyla Pleasantvillesque mahallesi içinde sakin bir cadde.

Kampüsten uzakta olmak hoşuma gidiyor. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Belki de kampüs içinde çok fazla vakit geçiriyorum ve içim şişmeye başlıyor. Kampüsten kaçışımın keyfini çıkarırken sakın çevrenin beni sarmalamasına izin veriyorum; nefesime odaklanıyorum ve Reagan'a ayak uydurabildiğime şaşırtıyorum.

Ve Ashton'ı düşünüyorum. Onun hayatını, ebeveynini, annesini ve annesini nasıl kaybettiğini merak ediyorum. Acaba ani bir ölüm müydü? Trafik kazası gibi? Yoksa kanser gibi bir hastalık mı? İlk hafta Ashton'la konuşurken ona pediatri ve özellikle de onkoloji okuyacağımı söylediğimde verdiği tepkiyi düşününce kanser olabileceği sonucuna varıyorum.

Henüz caddenin sonuna varmadık ama Reagan sesleniyor. "Dönelim. Ben üşümeye başladım ve geriye daha bir mil yolumuz var." Koşuya karşı tarafta devam etmek için caddenin karşısına geçiyor. "Biraz daha hızlı koşabilir misin? Bu yağmur berbat."

"Belki de o hava raporuna güvenmemeliydin," diyorum, iğneleyerek. Bir yudum su içiyorum. Ağzımın içi o kadar kurudu ki ciğerlerim acıyor ama kramp gireceği korkusuyla çok fazla su içmiyorum.

"Hangi hava raporu?" diyor omuzunun üstünden dönüp bana hınzır hınzır göz kırparak. Ona yetişmek için hızımı arttırıyorum. Bu hamlem onun daha da hızlanmasına neden oluyor. Benim için fazla hızlı olduğuna karar veriyorum ve önümdeki sakın caddeye baka baka birkaç adım gerisinde gideceğim bir tempo tutturuyorum. Uzun bir cadde, dikkatle atlamamız gereken tümsekler ve çukurlar var. Dikkat etmezsem kendi ayaklarıma dolanabilirim.

Caddenin -biraz önce koştuğumuz- karşı kıyısında yalnız başına koşan birine gözüm takılıyor. Bu havada koşan başka bir kaçık. Devam ederken gözlerim yer ve o silüet arasında gidip geliyor. Çok geçmeden onun bir erkek olduğunu fark edeceğim kadar yaklaşıyoruz. Daha da yaklaşıncı koyu renkli gür saçları tanıyorum.

Ashton.

Eşit hızda adımlar, pürüzsüz hareketler, ifadesiz bir surat: Ashton profesyonel bir atlet gibi koşuyor. Göğsündeki her kıvrımı ortaya koyan ıslak bir beyaz tişört giymiş bir atlet. Gözlerimi ondan

alamıyorum. Koştuğum için zaten kalp atışlarım hızlı ama şimdi adrenalinin damarlarımda delice aktığını hissediyorum: bir enerji patlaması gibi. On mil daha koşabilecekmişim gibi hissediyorum: Mesela arabaların üstünden atlayabilirim. Mesela—

Ellerim, suratımın kaldırıma yapışmasını son anda önlüyor.

Sanırım yeterince gürültü çıkarmış olmalıyım ki Reagan düştüğümü duyuyor. Adımı bir çığlıkla birlikte haykırıp geri koşuyor. “İyi misin?”

Kendimi yukarıya kaldırmaya çalışırken irkiliyorum, ayak bileğimde keskin bir acı var ve avcuma bir şey batıyor. “Evet, iyi—” Cümlem yeni bir acı dalgasıyla kesiliyor. “Kaldırımdaki şu çatlağa takılmış olmalıyım.”

Yürüyüp betonu inceliyor. “Yani şu gözün görmediği, saç kılı kadarcık çatlağa mı?”

Ağzımı açmadan küfredip mırıldanıyorum. “Seni uyarmıştım.”

“Evet, uyardın. Şimdi ne yapacağız?” alt dudağını ısırırken kapüşonlu ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor. “Grant yakınlarda mı bakayım. Belki gelip bizi alabilir.”

“Çok etkileyiciydin, İrlandalı!” diye sesleniyor Ashton, cadenin karşısına geçip nefes nefese bize doğru koşarken. Reagan, şaşkınlıkla ona bakıyor —sanki onun bu yönde koştuğunu fark etmemiş gibi. Usulca başını eğerken gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. *Aynen öyle. Tanrı’m, onun caddede koştuğunu nasıl fark etmezsin, Reagan!* Bilgiç bilgiç bana bakıyor ve o kütüphanede-terbiyesizce-seks yapan zihniyetiyle beni neyin düşürdüğünü anlavacak kadar noktayı birleştiriyor. “Selam, Ashton,” diyor, hâlâ bana bakarken oynak bir sesle.

Ashton çabucak başıyla onu selamlıyor ve bir dizini yere koyuyor. Bileğimi incelerken onun kesik kesik çıkan nefesini dinliyorum ve aniden ağzıma dolan salyayı yutuyorum. Ağzımdaki salya da nereden geldi? Bir dakika önce ağzımın içi kavruluyordu! Nazik davranırsa da parmaklarının baskısı irkilmeme neden oluyor ve gerçeğe geri dönüyorum.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye soruyor, o güzelim ela gözleriyle endişeli endişeli bakarak.

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Elleri, her an bana yardım edebilmek için belimde. Yurda dönerken koşuyor veya yürüyor olmayacağım kesin. "Sanırım burkuldu." Bu duyguyu bilecek kadar çok defa ayak bileğimi burktum.

"Ben Grant'i arıyorum," diyor Reagan, telefonu havaya kaldırarak.

Aniden yerden kopuyorum, Ashton'ın güçlü kollarındayım ve caddede yürüyoruz. Parmakları giysilerimin üstünden tenimi yakıyor. "Bu yağmurda burada durup Cleaver'ın gelmesini bekleyemem," diyor Ashton.

"Nereye gidiyoruz?" diyorum. Bizim yurt ters yönde ve bir mil ötede.

Dosdoğru ileri bakıp mırıldanıyor: "Seni benim eve götürüyorum, İrlandalı." Dudaklarındaki çarpıklıktan kasten kinayeli konuştuğunu anlıyorum. Ama çabucak bundan sıyrılıyor ve daha yumuşak bir sesle konuşuyor: "Kolunu omzuma koyarsan daha kolay olur."

İtaat ediyorum, kolumu kaldırıp elimi ensesine koyuyorum. Parmağım yakasının kıyısındaki bir yırtığa takılıyor. Ağırlığım altında kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyorum. Beni ne kadar taşıyabileceğini merak ediyorum.

Reagan da merak ediyor olmalı. Yanımızda koşuyor ve "Ama bayağı uzak!" diyor.

"En fazla yarım mil. Sen koş," diyor Reagan'a göz kırpıp çenesiyle ileriye işaret ederek. "Grant'in, o güzel kıcının yağlandığını görmesini istemezsin, değil mi?"

Efsanevi şişko kıçtan bahsetmesi yeterince iyi bir teşvik sağlıyor. Reagan, Ashton'a dilini çıkarıp ve bana da sivri bir bakış fırlattıktan sonra, öncekinden daha da hızlı koşmaya başlıyor. Beni Ashton'la yalnız bırakıyor.

"Ter için üzgünüm, İrlandalı. Beni uzun bir koşunun ortasında yakaladın," diye mırıldanıyor, tekrar caddeye bakmadan önce ela gözleriyle bana bakarak.

"Önemli değil. Bence sorun yok," diyorum, sesim çatlayarak. Gerçekten de tepeden turnağa ıslak olsa da sorun etmediğimi

fark ediyorum. Yağmurdan mı yoksa terden mi bu kadar ıslak olduğunu bilmiyorum. Saçları kafasına ve yüzüne yapışmış ama gene de seksi bir üfürükle uçlarını yüzünden savurmayı becerebiliyor. Yanağından aşağı bir damlanın yuvarlandığını görüyorum, uzanıp silmek arzusu hissediyorum ama bunun fazla samimi kaçıp kaçmayacağından emin değilim. Onun için silmiyorum. Ama kalbim, koşarken attığından daha hızlı atıyor.

“Bana bakmayı kes, İrlandalı.”

“Bakmıyordum.” Dönüp caddeye bakıyorum, gene yakalanmış olmanın utancıyla yanaklarım yanıyor.

Daha rahat tutabilmeye çalışırken hafifçe omuzlarımı sarıyor.

“Beni indirmek ister misin?”

Sırıttıyor. “Sekiz yıl kürek çekmek seni taşımayı kolaylaştırıyor.”

“Sanırım.” Sekiz yıl. Bu onun fevkalade sağlam yapısını açıklıyor. “Gerçekten severek yapıyor olmalısın.”

İçini çekerek mırıldanıyor. “Evet, suyun üstünde olmak ve bir amaca odaklanmak insanı sakinleştiriyor. Diğer her şeyi kafadan atmayı kolaylaştırıyor.”

Ashton’ın kafası hızla yana dönüyor. Başka bir yağmur damlasının yanağından indiğini görüyorum. Silkelemek için kafasını salladığını anlıyorum.

“Ben yapayım,” diye mırıldanıyorum, ona yardım etmek için uzanırken. Koyu gözleri azarlar gibi yüzüme bakıyor, anında elimi çekiyorum. Bunu yanlış okumuş olmalıyım. Ama olamam... Çok geçmeden beni azarlamadığını anlıyorum. Düşüğümde avcunun içinde açılan berbat yaraya bakmış. Ashton ve bileğimle dikatim dağıldığı için avcumu tamamen unuttum.

“Bir daha asla koşmamayı ciddi ciddi düşünmelisin, İrlandalı,” diyor.

“Ve sen de koşarken biraz daha giyinmelisin,” diye cevabı yapıştırıyorum, öfkem hiçbir uyarıda bulunmadan alevlenince. Ve ardından da saç diplerime kadar kızarıyorum.

“Nedenmiş o?”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek vakit kazanmaya ça-

lışıyorum ama sonra soruyu duymazdan gelmeye karar veriyorum. "Grant'ın gelmesini bekleyebilirdim."

"Ve zatürreeden ölebilirdin," diyor, hiddetle. Tekrar beni tutuşunu ayarlıyor. Hareketiyle bacaklarım ve dolayısıyla ayağım sallanıyor; bacağıma bir acı saplanıyor. Ama inlememi bastırıyorum çünkü onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Ashton, dümdüz karşıya bakarak sessiz ve hızlı adımlarla yürüyor ve konuşmamızın burada bittiğini düşünüyorum.

"Annen ve baban için üzüldüm," derken o kadar alçak sesle söylüyor ki az daha duymayacaktım.

Göz ucumla ona bakıyorum, dümdüz karşıya baktığını görüyorum; yüzü bir maske gibi.

Ben de senin annen için üzüldüm.

Dilimin ucuna kadar geliyor ama çenemi tutuyorum. Nihayetinde Reagan bunu, kulak misafiri olurken duymuştu. Bilmemesi gereken bir şeydi. Benim de bilmemem gerekiyor. Kendisi anlatmadığı sürece.

Bu yüzden bir şey söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve sessizce ikinci adımı atmasını bekliyorum. Ama atmıyor. Son derece uzun ve tuhaf bir duraksama boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Ashton, yürürken dümdüz karşıya bakıyor ve benim gözlerim, onun yüzü ve renk değiştiren ağaçlar arasında gidip geliyor. Onun vücut ısıyla ısınırken tamamıyla onun terine bulandığının farkındayım. Onun kalp atışlarını dinlerken kendi kalbimin atışlarını da onunkine uydurmamaya çalışıyorum. Ve sonra bunun son derece gülünç olduğunu kabul ediyorum.

Bu sessizliğe katlanamıyorum.

"Reagan'ın babasının onları tanıdığına inanamıyorum," diyorum, öylesine konuşuyormuş gibi ve ekliyorum: "Bana bakıp annemi tanımasına da inanmadım. Birbirimize o kadar çok benzediğimizi bilmiyordum."

Ashton'ın kaşları çatılıyor. "Ama annenin nasıl görüldüğünü hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama annemle babam, çocukluk ve kolej dönemi fotoğraflarını bir selde kaybettiler; o yüzden annemin, benim yaşımdayken nasıl görüldüğünü bilmiyorum."

Parmak uçlarımın, Ashton'ın sıcak tenine sürtündüğünü hissediyorum ve dalgınlığa düştüğüm sırada elimin, aklıma isyan ederek tişörtünün yakasından içeri girdiğini fark ediyorum. Parmaklarımın, kendi iradeleri uyarınca onun teninde daireler çizişini seyrediyorum. Bugün kendimi ne kadar cesur hissettiğimi görünce ve ancak cevabını bilmeyen bir insanın soracağı masum bir soru olduğunu düşününce sesimi sıradan ve hafif bir tona ayarlayarak sormaya karar veriyorum. "Peki, senin ebeveynin?"

Bir sessizlik oluyor. "N'olmuş onlara?" diyor. Sanki sıkılmış gibi konuşuyor ama kollarını beni tutuşundaki kasılmayı ve ense-sindeki kasların gerginliğini hissedince belli bir sinir ucuna dokunduğumu anlıyorum.

"Bilmiyorum..." Dönüp yola bakarken öylesine konuşuyormuşum gibi mırıldanıyorum. "Bana aileni anlatsana."

"Anlatacak çok fazla bir şey yok." Sıkılmış gibi gelen sesi şimdi rahatsız olmuş gibi çıkıyor. "Neden soruyorsun? Reagan ne duymuş?"

Gözümü yoldan ayırmıyorum, derin bir nefes çekiyorum ve yalan söylememeye karar veriyorum. "Annenin... gittiğini?"

Ashton'ın nefesini üflediğini duyuyorum. "Doğru söylemiş. Gitti." Duygusuzca konuşuyor ve başka sorulara kapalı.

Şansımı zorlamam için beni neyin dürttüğünü bilmiyorum. "Ya baban?"

"Ne yazık ki... o gitmedi." Babasını aşağıladığı fark edilmeyecek gibi değil. "Fazla kurcalama, İrlandalı."

"Peki, Ashton."

*

Onların evine varana kadar Ashton'a en az beş kere daha beni yere indirip dinlenmek isteyip istemediğini sordum ve o da bana en az beş kere daha, çenemi kapamamı ve bu soruyu sorup durmaktan vazgeçmemi söyledi.

Ve başka bir şey konuşmadık.

Ashton -taze duş almış ve Grant'in tişörtlerinden birinin içinde kaybolmuş- Reagan'ın ve şaşkın şaşkın bakan Grant'in ya-

nundan geçip yürüyor, üst kata çıkıyor, misafir tuvaletini geçiyor ve kendi odasındaki banyoya giriyor. Beni dikkatle tezgâhın üstüne oturtuyor.

Ve beni bırakırken çıkardığı inleme sesi, uzun zaman önce bunu yapması gerektiğini ele veriyor.

“Özür dilerim,” diyorum, suçluluk duygusuyla.

Reagan ve Grant kapıda dururken Ashton, göğsünün önünde kollarını esnetiyor, başının üstüne kaldırıp tekrar esnetirken bir daha inliyor.

“Şu güçlü kaslara bak hele,” diyor Grant, Ashton’ın pazısını sıkamak için uzanırken abartılı bir pelteklikle.

“Siktir ol git, Cleaver,” diyor Ashton, kolunu kaçırarak. Aslıdan bir havlu alıyor, yüzümü ve saçlarımı silmeye başlıyor.

“Ne! Gelip sizi alacaktım ama Reagan dedi ki siz ikiniz—” Reagan’ın sivri dirseği Grant’in böğrünü dürtünce cümlesinin ortasında sesini kesiyor.

“Sana çay getirdim,” diyor Reagan, bana dumanı tüten bir kupa uzatarak.

Bir yudum aldığımda sadece çay olmadığını anlıyorum. “Sakatlanan bir insanın çayına alkol katıyorsunuz,” diyorum, dümdüz bir sesle. Alkol boğazımı yakıyor. “Kim yapıyor bunu?”

“Sakatlanan atlara verilenden daha iyidir,” diyor Reagan, ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp çoraplarımı çıkarırken. Dişlerimin arasındaki hava tıslıyor. “Çok acıyor mu? Seni hastaneye götürelim mi?”

Ayak kemerimin üstünde morarmaya başlayan yeri ve şişmiş bileğimi görüyorum. “Hayır, sadece bir burkulma sanırım.”

“Henüz doktor değilsin, İrlandalı,” diye mırıldanıyor Ashton, eğilip bileğimi incelerken. Ve ben onun bedenine ikinci bir deri gibi yapışmış tişörtünün sırtını görüyorum. Sırt kaslarının her bir çıkıntısı, her bir kıvrımı ve her parçası ortaya çıkmış. Mükemmel. Benim bedenim onun göğsünü korurken sırtı yağmura maruz kaldı. Üşüdüyse bile belli etmiyor. “Şimdilik buz koyalım ama daha kötüye giderse seni hastaneye götüreceğim,” diyor. Başımı aşağı yukarı sallarken sanki benim bir söz hakkım yokmuş gibi Ashton’ın meseleye el koyduğunu görüyorum.

"Bunlar sana yardımcı olur." Grant, bir çift koltuk değneği uzatıyor. Kaşlarını çatınca açıklıyor. "Bunlar Ty'ındı. Partilerde eğlenirken yılda en az iki kere bileklerini sakatlar. Bereket versin ki Ty kısa boylu. Bunlar senin kullanabileceğin yükseklikte."

"İzin verir mi?"

"Ah, kasım ayına kadar bu değneklere ihtiyacı olmayacak. Kurulmuş saat gibidir," diyor Grant. Sonra ayağına bakıyor. Gü-lümsüyor.

Aniden kendimi topluyorum. "Neye bakıyorsun?"

Grant omuz silkiyor. "Ayakların çok seksi, İrlandalı," diyor. Kelimelerini, Reagan'ın homurdanması ve göğsüne attığı yumru-ğun sesi takip ediyor.

"Oda arkadaşımın ayaklarına sulanmayı kes!"

"Tamam, o zaman izin ver seninkilere sulanayım."

"Üğğğ!" diye haykırıyor Reagan. Grant'in kolunun altından geçip odadan kaçıyor. Grant de peşinden koşuyor.

"Buraya buz getirin!" diye sesleniyor Ashton, peşlerinden ve mırıldanıyor. "Bu gerzek kendini takımdan attırarak."

Ashton'ın, banyo dolaplarının içini aramasını bir ilk yar-dım çantası bulmasını izliyorum. "Koç öğrenmezse atılmaz. Birlik-te gayet mutlular."

Ashton donup kalıyor. En az dört saniye boyunca öylece duruyor sonra çantadan antiseptik ve bandaj çıkıyor. "Connor'ı arayıp burada olduğunu bildirmek ister misin?"

Connor. "Ah, evet." Onu aramak aklımın köşesinden bile geçmedi. Sanki onu... bir nevi unuttum... Bir nevi falan değil, ta-mamen unuttum. "O ödevi için kütüphanede çalışıyor, değil mi? onu rahatsız etmek istemiyorum."

Yaralı avcumu eline alıyor, başını kaldırıp usulca soruyor: "Emin misin?"

Bana tamamıyla farklı bir şey soruyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Connor'a olan duygularımdan emin olup olmadığımı soruyor sanki.

Banyonun içindeki hava aniden ağırlaşıyor, ciğerlerim hava çekip bırakmakta zorlanıyor ve o kara gözler, cevap beklerken yü-zümü inceliyor. "Sanırım," diyebiliyorum, sadece.

Titrer gibi ürperiyor. Onun hâlâ sırlıslıkla olduğunu hatırlıyorum. "Üstünü değiştirmelisin. Hastalanacaksın," diyorum, gözlerimi tişörtüne dikerek.

Yaralı elimi bırakıyor, tişörtünün omuzlarından tutuyor ve kafasının üstünden çekip çıkarıyor. Banyonun bir köşesine atıp elime dönüyor. Haftalardan beridir aklımdan atamadığım göğsüne bakıyorum. Anında nefesimi kesen o göğse. Ayık olduğumda böylesine pervasızca bakma fırsatı bulamadığım o göğse. Şimdi bakıyorum. Gözüne ışık tutulmuş geyik gibiyim. Bütün kıvrımlarını aklıma kazımadan başka tarafa bakacak durumda değilim.

"Bu ne demek?" diyorum, kalbinin üstündeki dövmeyle çenemle işaret ederek.

Ashton cevap vermiyor. Parmağını alt dudağıma sürerek soruyu tamamen duymazdan geliyor. "Dudağında biraz salya vardı," diye mırıldanıyor, avcumdaki yaraya dönmeden önce. Yüzümün alev alev yandığına dikkat etmiyor.

"Çok kötü görünmüyor," diye mırıldanıyorum, Ashton elimi lavaboya götürürken. Bileğindeki deri şerit dikkatimi çekiyor. Sanki o şeridi hiç üstünden çıkarmıyor. Hiç. Boşta olan elimle şeride uzanıyorum. "Bu ne için?"

"Bugün çok soru soruyorsun, İrlandalı." Çenesine sıkması-na bakılırsa sorunun cevabı o kapalı kutunun içinde gizli.

Reagan haklıydı. Ashton, kişisel meseleleri hakkında konuşmuyor. İçimi çekerek onun antiseptik şişesinin kapağını açışını izliyorum ve elimi uzatmış bekliyorum. "Hatta—" Ağzımdan "acıyor bile" kelimeleri çıkmak üzereyken anadan doğma kibirli denizcilere taş çıkartacak bir dizi ayıp kelime ağzımdan dökülüyor. "Sen ne bok yediğini sanıyorsun? Kahretsin! Onu öyle dökmeyiz, seni nalet eşek büzüğü! Siktir!" Acıyla kıvranıyorum.

Ashton hiç aldurmıyor, elimi o yana bu yana çevirip dikkatle inceliyor. "Temizlenmiş görünüyor."

"Evet, çünkü içinde ne bok varsa öldürdün!"

"Sakin ol. Birazdan acısı geçer. Antiseptik işleyene kadar bana bakarak dikkatini dağıtabilirsin. Zaten bu duruma da bana bakarken düştin..." Dalga geçen gözleri benimkilere bakarak parlıyor ve sonra tekrar elime bakıyor. "Bu arada iyi küfürdü. Eşek bü-

züğü. Sahiden öyle miyim?"

"Olabilecek en iyi anlamıyla söyledim," diye mırıldanıyorum ama dudaklarımın bir tebessümle kıvrılması uzun sürmüyor. Sanırım durumum gerçekten komik. Ya da tekrar yürümeye başladığımda öyle düşüneceğim... Yeni bir çılgınlık yapmamaya kararlıyım. Banyonun içinde etrafıma bakıyorum: seramiklere, cam duş kabinine, duvarların kirli beyazına, yumuşak havlulara...

Ve Ashton'ın vücuduna geri dönüyorum çünkü kabul edelim, seramiklerden ve havlulardan çok daha cazip. Veya aklıma gelebilecek diğer her şeyden. Kolunun dirsekten aşağı kısmının iç tarafındaki Amerikan kartalı dövmesine bakıyorum. Kocaman, en az on beş santim büyüklüğünde ve desenin tüm detayları işlenmiş. Hatta o kadar ayrıntılı ki altındaki yara izini mükemmelen gizliyor.

Yara izi.

Sormak için ağzımı açıyorum ama sonra sıkıca kapıyorum. Omzundaki Çince yazıya bakıyorum; orada da büyük bir ustalıkla gizlenmiş bir yara izi var. Başka bir gizli yara izi.

Midemin safrası boğazıma yükselirken yutkunuyorum. Ablamın eve geldiği günü düşünüyorum: Bacağındaki yaranın üzerinde devasa bir dövme —beş tane kuzgun deseni vardı. Kaza gecesinde geriye kalan en berbat yara izini gizliyorlardı. Beş tane kuş. Kaza sırasında arabanın içinde ölen her kişi için bir tane ve biri de kendisi için. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. İki yıl öncesine kadar bana anlatmadı.

Derin bir nefes çekiyorum ve gözüm göğsündeki dövmeye gidiyor ve onu da yakından görüyorum.

Muazzam bir ustalıkla gizlenmiş bir yara izi daha.

"Ne oldu?" diyor Ashton, bandaj paketini açarken. "Yüzün soldu."

"Ne—" Ne olduğunu sormadan önce kendimi tutuyorum çünkü cevap vermeyecek. Düşünmek için avcumdaki yaraya bakıyorum. Belki hiçbir şey olmamıştır. Muhtemelen önemsizdir. İnsanlar yara izlerini kapatmak için her zaman dövme yaptırıyorlar...

Ama karnımdaki her şey bana, hiç de önemsiz olmadığını söylüyor.

Bandajı yaramın üstüne sarışını izliyorum. Artık acımıyor

ama üzerinden zaman geçtiği için mi yoksa aklım, bulmacanın parçalarını bir araya getirmekle meşgul olduğu için mi bilmiyorum. Ama birçok parçayı bulamıyorum. Mesela o deri şerit gibi basit parçalar...

Deri şerit.

Deri şerit.

Daha yakından bakınca onun sadece bir şerit olmadığını anlıyorum.

Koyu kahverengi deriyi incelemek için Ashton'ın elini tutup kaldırıyorum: kenarları dikişli ve iki ucunu bir arada tutan bir çıkıt var; muhtemelen bir zamanlar bel kayışymış.

Bir kayış.

Birden bire ağzımdan tuhaf bir ses çıkıyor. Gözlerim hızla koluna, omzuna ve nihayet göğsüne gidiyor; bütün o dövmelerin altında, ustaca gizlenmiş yaralar var.

Birdenbire anlıyorum.

Dr. Stayner, Kacey ile yaşadıklarımın sonra benim, başkalarının hissettiği acıyı ortalama bir insandan daha keskin bir şekilde algıladığımı ve daha yoğun bir tepki gösterdiğimi söyler. Belki de haklı. Belki de bu yüzden kalbim duruyor, midem bulanıyor ve gözlerime biriken yaşlar sessizce yanaklarımdan yuvarlanıyor.

Ashton'ın fısıltısı, onun yüzüne bakmama neden oluyor, kederli bir tebessüm görüyorum. "Kendi iyiliğine zarar verecek kadar akıllısın, İrlandalı. Bunu biliyor muydun?" Âdemelmasının aşağı yukarı oynadığını görüyorum. Hâlâ bileğini tutuyorum ama elini çekmiyor. Bakışlarımdan kaçmıyor. Ve boştaki elim uzanıp göğsündeki dövmeye dokunduğunda irkilmiyor.

O kadar çok soru sormak istiyorum ki! *Kaç yaşındaydın? Kaç kere oldu? Neden o kayış hâlâ bileğinde gezdiriyorsun?* Ama sormuyorum. Soramıyorum. Çünkü parmaklarımdan altındaki deri kayışa ürkek ürkek bakan korkmuş bir oğlan çocuğu görüntüsü, gözlerime daha çok yaş dolduruyor. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun, değil mi Ashton? Hiç kimseye söylemem," dediğimi duyuyorum, titrek bir sesle fısıldayarak.

Yüzüme eğiliyor, bir gözyaşı damlasını öperek siliyor; sonra bir tane daha, bir tane daha; ağzıma doğru kayıyor. Bu anın yoğun heyecanı mı bilmiyorum -çünkü kalbim onun için ağlıyor, bede-

nim ona cevap veriyor ve aklım tamamen çekip gitmiş durumda-
ama dudakları benimkilerin kıyısında durduğunda fısıldıyor: "Gene
bana bakıyorsun, İrlandalı." Otomatik olarak gözlerine bakıyorum.

Hızla harekete geçiyor, hiç zaman kaybetmeden ağzı ağzı-
mın üzerine kapanıyor, ağzımı açmaya zorluyor. Gözyaşlarımın tu-
zunu tadıyorum, dili dilime dolanıyor. Bir eliyle ensemini tutup beni
daha çok kendine çekiyor, daha yakınımaya daha derinime girmeye
çalışıyor. Ve ben ona itiraz etmiyorum. Çünkü ona yakın olmak is-
tiyorum, unutmamasını sağlamak istiyorum. Bunu nasıl yaptığımı veya
doğru yapıp yapmadığımı umursamıyorum. Eğer böyle hissediyor-
sam doğru olmalı.

Elimi göğsünden, parmaklarımın altında atan kalbinden
çekmiyorum. Bu tek öpücük ebediyen uzayacak gibi görünüyor, ta
ki gözyaşlarım kuruyana, dudaklarım morarana kadar ve ben Ash-
ton'ın ağzındaki o mükemmel lezzeti tekrar hissediyorum.

Aniden, beni nefes nefese bırakarak çekiliyor. "Sen titriyor-
sun."

"Fark etmedim," diye fısıldıyorum. Gerçekten etmedim.
Hâlâ etmiyorum.

Bütün fark ettiğim, parmaklarımın altında güm güm atan
kalbi, gözlerimin önündeki o güzelim yüz ve nefes almakta sıkıntı
çektiğim.

Beni kucığına alıyor, odasına taşıyor, yatağının üzerine bı-
rakıyor. Bir şey arar gibi dolabına gidiyor, yanından geçerken oda-
sının kapısını ittirip kapatıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Etrafıma
bile bakmıyorum. Sadece sırtını seyrediyorum. Zihnim bomboş.

Yanıma döndüğünde gri bir tişört ve bir eşofman altı geti-
rip yanıma koyuyor. "Bunlar sana uyabilir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum dalgın dalgın. El-
lerim yumuşak giysilerin üzerinde geziniyor, kafamın içi fırl fırl
dönüyor.

Sonraki birkaç dakikayı açıklayamam. Belki bir ay önce olanlar
yüzünden, belki de banyoda olanlar yüzünden. Ama Ashton, "Kollarını
kaldır, İrlandalı," dediğinde bedenim, iyi eğitilmiş bir askerin yavaş ha-
reketleriyle itaat ediyor. Parmak uçları tişörtümün eteğini kavradığında
yutkunuyorum; ıslak tişörtü yukarı... yukarı çekiyor; ta ki başımdan

çıkana ve beni pembe renkli spor sütyenimle ortada bırakana kadar. Bana bön bön bakmıyor veya beni sınırlendirecek bir şey söylemiyor. Sessizce, yanımda duran gri tişörtün dürüsünü açıyor, yakasını kafamdan geçiriyor, omuzlarıma indiriyor. Ashton önüme diz çöktüğünde henüz kollarımı giymiş değilim. Yutkuna yutkuna onun yüzünü izliyorum; elleri, gri tişörtün altından sırtıma gidiyor, ustalıkla sütyenimin kopçasını açıyor. Bütün bu süre boyunca gözlerime bakıyor. Sütyenimi çıkarıp yere atıyor, kolları giymeye yardım etmemi bekliyor.

"Doğru," diyor usulca ve bedenim gene itaat ediyor. Destek almak ve sakatlanan bileğimi korumak için bir elimi omzuna koyuyorum. Tişört bana en az beş beden büyük, bacaklarımin yansına kadar iniyor. El yordamıyla kemerime uzanıp pantolonumu da aşağı çekerek hiçbir yerim görünmüyor. Ama o hâlâ dizlerinin üstünde ve gözleri gözlerimde. Asla başka yere bakmıyor. Pantolonum yere indiğinde bile. Elleri tekrar tişörtün altından yukarı çıkıp külotumun kıyasını tutarken bile. Çamaşırının elastik bandını tuttuğunda bir kez daha yutkunuyorum. Yere düşene kadar aşağı çekiyor. Aniden derin bir nefes çekerek bir an için gözlerini sımsıkı kapatıyor ve sonra tekrar açıyor.

"Otur," diye fısıldıyor. Oturuyorum.

Islak giysilerimi sakat bileğimden uzaklaştırmaya, eşofman altının dürüsünü açmaya, paçalarını ayaklarımdan geçirmeye ve olabildiğince yukarıya çekmeye yetecek kadar aşağı bakıyor. "Ayağa kalk, İrlandalı," diyor. Gene ona dayanarak kalkıyorum, eşofmanı yukarı çekiyor ve belini büzen ipi bağlıyor. Ve bütün bunları yaparken bana, uygunsuz bir şekilde dokunuyorum.

Eğer dokunmayı denemiş olsa onu durdurmaya çalışmayacağımı biliyorum.

İşini bitirdiğinde ve ben giyindiğimde ve ne olup bittiğinden tam emin olmadan nefes nefese onun önünde dikilirken elini uzatıp elimi tutuyor. Kaldırıyor ve daha önce yaptığım gibi tam kalbinin üstüne koyuyor. Elini elimin üzerine koyup orada tutuyor; ya soğuktan ya da başka bir sebeple titriyor ve kalbi güm güm atıyor. Başımı kaldırıp kederli ve kaderine boyun eğmiş gibi bakan gözlerini görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışırken fısıldıyorum: "Ne için?"

"Unutmama yardım ettiğin için. Kısacık bir süre olsa bile."

Parmaklarımın boğumuna bir öpücük konduruyor ve ekliyor: "Bu yürümez, İrlandalı. Connor'la kal."

Elimi bıraktığında midem içine göçüyor; banyoya doğru yürüyor, bedeni kaskatı, başı biraz öne eğik, sanki yenilmiş gibi.

Korkarım, şimdi sormazsam bir daha asla soramayacağım. "Ömürlük kız ne demek?"

Kapıya uzanırken adımları yavaşlıyor, bir eli kapının kolunu tutuyor, öbür eli kapının çerçevesini buluyor, kol kasları geriliyor. Bedeni banyoya doğru esniyor. Bir cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

"Özgürlük," diyor ve kapıyı ardından kapatıyor.

Benim ömürlük kızım. Benim özgürlüğüm.

Bütün yapabileceğim, koltuk değneklerini alıp o odadan çıkmak. Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve Ashton yanımdayken düşünebilmem imkânsız.

Bu yürümez, İrlandalı. Connor'la kal.

Kabretsin. Connor.

Onu unuttum. Gene.

Bölüm on dört

ÇIKAR AĞZINDAKİ BAKLAYI

“Koşmaya gittim. Bilirsin işte, yeni bir şey denemek için. Eğlenmek için.”

“Vay, sahi mi? Eğlendin mi peki?”

“Koltuk değneğiyle geziyorum, Dr. Stayner. Bileğimi burktum.”

“Vah vah. Bu pek eğlenceli görünmüyor. Ama koşmak, eğlenceli bir iş değildir.”

“Değil. Eğlencenin tam tersi bir şey.” Buz torbaları, dersler ve Reagan’ın yardımıyla birkaç tuhaf duş alma denemesi arasında geçen bir buçuk hafta, yarı yarıya kâbus gibiydi. Geçen cumartesi günü olan gönüllü çalışmamı kaçırdım çünkü çok acım vardı. Connor beni oraya kadar arabayla götürmeyi teklif etmese bu hafta da gidemeyecektim.

“Onun dışında vaziyet nasıl?”

“Kafam karışık.”

“Hangi oğlan kafanı karıştırıyor?”

“Sence hangisidir?” diye mırıldanıyorum, Connor’ın beyaz Audi arabasının yolunu gözlerken. Ona, parktaki bankta bekleyeceğimi söyledim. Hemen kaldırımın kıyısına yanaşabilir ben de kolayca arabaya binebilirim. Onca dersinin arasında bütün bir cumartesi gününü bana ayırdığı için ona minnettirim. Önümüzdeki haftaya yetiştirmesi gereken çok önemli bir ödev üzerinde çalıştığını biliyorum.

Ve Ashton’la aramda geçenlerden sonra, Connor’ı hak etmiyorum.

Bunu, geçici bir cinnet anı olarak kaydettim. Hem kalbime hem de libidoma geniş çaplı ve eş zamanlı bir Ashton saldırısı altında bir anlık akıl tutulması gibi.

Ashton'ın odasından kaçtığımda Grant ve Reagan beni yurt odama getirdiler. Reagan'ın delici bakışları altında ezilerek ayağıma buz koymak, ders çalışıyormuş gibi yapmak ve o gün öğleden sonra yaşadıklarımı tekrar tekrar hatırlamak arasında mücadele ettim.

Ve esasen –bazı derslerimi de kaçırarak– son sekiz gün boyunca aynı şeyleri yapmaya devam ettim. Ashton'dan uzak durdum. Gelip beni aramadı. Ki bu iyi bir şeydi çünkü onu görmeye dayanamayacaktım ve çünkü Connor karşısında hissettiğim muazzam utançla baş etmeye çalışıyordum. Connor her gün gelip beni ziyaret etti; bana çiçekler, pastalar ve üzerinde “bir an önce iyileş” yazan bir oyuncak ayı getirdi. Sanki elinde, “en iyi arkadaşımın gizli gizli sevişen Livie'yi utançtan nasıl patlatırım” yazan bir liste var ve her geliş gidişinde bir maddesini işaretliyor. Bir dizi düşüncesizliğimi yumurtlamaktan kaçınmak yüzünden hissettiğim suçluluk duygusu dişlerimi gıcırdatmama sebep oluyor ve öyle bir suçluluk duygusu ki Connor'ı öpüp durmaktan dudaklarım şişmeye başladı.

Mesele, Connor'la kaç kez öpüşürsem öpüşeyim Ashton'la bir kez paylaştığım öpücüğün yerini tutmaması. Bütün açıklığıyla söylemem gereken neden bu.

Ama buna devam edemeyeceğim. Çok korkuyorum. Çok zayıfım. Korkarım, bir daha asla tekrarlanmayacak *bir-anlık-bir-öpücük* yüzünden büyük bir şeyi heba edeceğim. Evet, nihayetinde Connor “yavaş ve aheste” dedi. Bu kolayca, başka ilişkilere “açık” anlamına gelebilir. Belki bunu aklımda yeterince çok kez tekrarlırsam buna kendim de inanabilirim.

Veya Ashton ve benim aramda geçenler asla olmamış gibi davranabilirim. Tamamıyla yok sayabilirim.

“Ne olduğunu bana anlatacak mısın?” diye soruyor Dr. Stayner, sakın sakın. “Zorlama yok, elbette.”

İçimi çekip mırıldanıyorum: “Yapamam.” Konuşmaya başlırsam Ashton'ın sırrını ele vereceğimden korkuyorum. “Ona, kimseye söylemeyeceğime söz verdim.”

“Tamam... Peki, nasıl yardım edebilirim?”

“Edemezsin. Ben sadece ondan uzak durmak zorundayım. Sanırım o çöküntü yaşıyor. Kacey gibi.”

“Anladım. Ve sen, her zaman yaptığın gibi, bunun farkına varmadan önce duygusal olarak ona bağlandın.”

“Sanırım, öyle oldu...” Onu düşündüğüm her seferinde kalbim ağrıdığına ve Ashton’ın nasıl bu hâle geldiğine dair bir düzine senaryo yazdığımı ve babasını bulup ona bağışlamak istediğime göre? Evet, bu anlama geldiğinden gayet eminim.

“Ve senin, ona karşı hissettikleriyle her şey çabucak kontrolden çıkıyor; özellikle de en iyi arkadaşıyla bir ilişkiye devam ederken.”

Utanç içinde başımı eğiyorum; çünkü benim beyin okuyan terapistim bir kere daha, bir hafta boyunca içimde yaşattığım türbülansı iki cümlede özetleyiverdi. “Çok yakışıklı bir çocuğu ve onun sorunlarını görmezden gelemiyorum. Dikkatimi fazlasıyla dağıtıyor. Önümüzdeki... yıllar boyunca onu görmemeliyim.”

“Connor’la aynı evde oturduğu dikkate alınırsa bu çok zor olacak.”

“Alternatifinden daha iyidir,” diye mırıldanıyorum, alnımı ovuşturarak.

“Hmm...” İşte uzun bir sessizlik... sonra Dr. Stayner’in ellerini birbirine vurduğunu duyuyorum. Benimle hoparlörden konuşuyor olmalı. “Buldum! Bu haftaki ödevinin ne olacağını biliyorum.”

“Ne? Ödev yok, Dr. Stayner. Olmayacağını söyledin. Dedin ki—”

“Yalan söyledim, Livie. Şimdi... Ashton’ın beş olumlu niteliğini bulacaksın.”

“Sen beni dinlemiyor musun?”

Tam da Dr. Stayner’a uyan bir tarzda sorumu duymazdan geliyor. “Ödevinin bir parçası olarak her zaman, düşündüğün neyse onu söyleyeceksin. Gerçeği. Üzerinde çok fazla düşünme, kelimelerini seçme. Ağzındaki baklayı çıkarıver. Ve eğer o sana bir soru sorarsa sen de dürüstçe cevap vermelisin.”

“Nee? Hayır. Neden?”

“Diyelim ki deney yapıyoruz.”

"Ama... Hayır!" diye cızırdıyorum.

"Neden olmasın?"

Çünkü Ashton etrafımdayken genellikle düşündüğüm şeyler, onun vücut parçaları oluyor! "Çünkü... Hayır!"

"Bir ay içinde ayrıntılı bir rapor bekliyorum."

"Hayır, büyük olasılıkla onu bu ay görmeyeceğim. Sınavlarım var. Meşgul olacağım."

"Eminim olacaksın."

"Hayır."

"Bana yardımcı ol."

İnatla çenemi sıkıyorum. "Sana her zaman yardımcı oldum Dr. Stayner. Bu sefer olmaz diyorum. Bu kötü bir fikir."

"Güzel. Bir ayın var."

"Beni zorlayamazsın."

"Ah, sahi mi?"

Dudaklarımı büzüp derin bir nefes çekiyorum. "Ben de yalan söyleyebilirim."

"Ve ben de üzerinde adın yazılı bir deli gömleğiyle yurt odanın kapısına dayanırım."

Ağzım açılırken gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. "Yapamazsın..." *Gayet güzel yapar.*

"Bunu öğrenmeye çalışmayalım, olur mu? Bir ay, Livie. Onu tanımaya çalış."

"Peki, ya Connor?"

"Onu tanımaya çalışma sürecinin bir parçası olarak Ashton'ı götür, demedim ki ben."

Büzülüyorum. "Oy, aman Tanrı'm."

"Üzgünüm, benim oğlanlar böyle konuşuyor. Ne havalı, değil mi?"

"Bu konuşmayla ilgili hiçbir şey havalı değil, Stayner," diye inliyorum. "Benim kapatmam lazım. Connor birkaç dakikaya gelir."

"Sadece, bu konuda bana güven, Livie. Sadece bir kez daha güven. Bu iyi bir fikir."

"Ah-hah." Birbirimize veda edip telefonları kapatıyoruz. Yüzümü avuçlarıma içine alıyorum ve bütün bunların içine nasıl düştüğümü düşünüyorum. Bunu yapmayacağım. Reddediyorum.

İsterse deli gömleğiyle gelsin. Nasılsa bana gayet güzel yakışır. İşin komik ve acı tarafı, Ashton'ın yanındayken zamanımın yarısı hiç o niyette olmasam bile bazı şeyleri yumurtlayıvermekle geçiyor. Mesela desem ki *her şey*...

Bir korna çalıyor.

Başımı kaldırıyorum ve beyaz bir Audi görmeyi bekliyorum. Ama bordürleri parlak gümüşü, dört kapılı şık bir siyah araba görüyorum. Sürücü kapısı açılıyor; uzun boylu, esmer bir silüet iniyor: sonbahar modasına uygun bir deri ceket ve pilot tipi güneş gözlükleri... Arabanın etrafından dolanıyor, yolcu kapısını açıyor. "İrlandalı! Arabaya bin."

Dr. Stayner'in, önünde bir kristal küre ve parmaklarına bağlı kukla ipleriyle şeytani bir büyücü olduğuna karar veriyorum. Bir şekilde bütün bunların planlayıcısı gibi. Kesinlikle şu anda ofisinde kahkahalar atıp duruyordu.

Ashton'ın arabasının arkasındaki trafik, korna çalmaya başlıyor. "Hadi," diyor. Sesinde gergin bir ton var.

"Kahretsin!" diye mırıldanıyorum, beni bekleyen arabaya doğru giderken. Koltuk değneklerimi ona uzatırken arabanın içindeki ten rengi deri döşemeye bakıyorum. Değnekleri alırken parmakları benimkilere sürtününce bütün koluma bir elektrik dalgası yayılıyor. Koltuğuma oturup emniyet kemerimi takarken Ashton da sürücü koltuğuna oturuyor ve benim nabzım deli gibi atıyor.

"Bileğin nasıl?" diye soruyor, trafiğe girerken. Gözleri bacaklarıma kayıyor. Kısa bir pilili etek giymeye karar vermişim. Pantolon altına kısa çorap giymek, bileğim yüzünden naylon çoraptan daha zor oluyor. Şimdi bir de eteklerim belimde Ashton'ın kucağına oturduğum rüyayı hatırlayınca tek parça kayak tulumu giymediğim için pişmanım.

"Daha iyi. Biraz üzerine basarak yürüyebiliyorum." Dışarıdaki serin havayla kıyaslayınca arabanın içi sauna gibi. Deri ceketimin içinde hafifçe titriyorum. "Düşündüğüm gibi, hafif bir burkulma."

"Connor hastaneye gittiğini söyledi."

Ah, evet, Connor. "Sen burada ne arıyorsun?" diye kaçıveriyor ağzımdan, sonra derin bir nefes çekiyorum. "Yani, Connor'a ne

oldu?"

Omuz silkiyor. "Perşembeye yetiştirmesi gereken ödevi var. Ben de seni götürebileceğimi söyledim. Sence bir mahzuru var mı?"

"Ah, elbette yok. Teşekkür ederim." Ve şimdi ben koca götünü taşıyamayan bir ahmağım. Ashton olmasa ikizleri bir hafta daha göremeyecektim. İyilik yapmaya çalışıyor. Yağmur altında beni yarım mil taşıyarak bunu ispat etti bile. Şimdi de beni ta Mantattan'a kadar götürecektir.

"Önemli değil, İrlandalı," diye mırıldanıyor, otoyol tabelalarını izlerken.

Sessizce deri ceketimin fermuarıyla oynuyorum ve Dana'nın bütün bunlara ne diyeceğini merak ediyorum. Rahatsız olur muydu? Hâlâ birlikteler mi? Ne teyit etti ne de inkâr etti. Sormalı mıyım?

Ashton'a bir göz atıyorum ve göğsüme baktığını görüyorum.

"Yola bak!" diye bağıryorum, boynumdan yukarı bir sıcaklık yayılırken. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Dalgacı bir tebessümle soruyor: "Yani senin bana bakman serbest ama ben sana bakamam, öyle mi?"

"O farklıydı. Ben çıplak değilim."

"Havada pike yapıp kaldırıma düştüğünde ben de çıplak değildim."

Vücudumu ondan uzaklaştırıyorum ve pencereden dışarıya bakıyorum, kafamı sallıyorum. *Orada gülüp durduğunu duyabiliyorum, Dr. Stayner.*

"Hey." Ashton elini koluma koyuyor. "Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... uzun zamandır seni görmedim."

Bu basit hareketin ne kadar iyi geldiğini ve benim de onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Başımı sallıyorum ve dönüp onun, bana bakan ela gözlerine bakıyorum. "Yola bak," diyorum tekrar ama bu sefer asabi değilim, daha yumuşak söylüyorum.

Artık alametifarıkası saydığım o çarpık tebessümle gülümüyor ve bence şimdi o kadar kibirli değil ve daha şakacı. Kolumu hafifçe sıkarak bırakıyor.

"Benim için cumartesi gününden vazgeçtiğin için teşekkür

ederim."

"Önemli değil," diye mırıldanıyor, şerit değiştirirken yan aynasını kontrol ederek. "Senin için önemli olduğunu biliyorum. Ufak bir tereddütten sonra ekliyor: "Daha sonra bir randevum var, zaten Manhattan'a gidecektim.

"Randevu mu?"

İki kaşının arası hafifçe kırışıyor. "Seni arabaya almadan önce, oturduğun bankın üstünde gergin görünüyordun. Neden?"

Sorumu duymazdan geldi. İşimi çekiyorum.

"Ah, önemli değil. Garip bir telefon konuşması işte." Kendimi, ceketimi dürüp kucağıma yerleştirmekle meşgul ediyorum.

"Dr. Stayner kim?"

Ellerim buz kesiyor. "Ne?"

"Az önce mırıldandın. 'Orada gülüp durduğunu duyabiliyorum, Dr. Stayner,' dedin."

"Ben... ah... o..." *Ben bunu yüksek sesle mi söyledim! Kendi kendimi ele vererek düşüncelerimi söylemeye mi başladım! Kukla ipleri! Vay! Oy, aman Tanrı'm! Şimdi de yüksek sesle mi konuşuyorum? Gözümün kıyısından Ashton'ın ifadesine bakıyorum. Bir kaşını kaldırmış bir bana bir yola bakıyor. Onun ne düşündüğünü çıkaramıyorum. Düşünmeyi bırakmalıyım Bütün düşünme işlemleri durmalı!*

"Sakin ol, İrlandalı! Gözlerin fıldır fıldır dönüyor. İşte şimdi beni korkutuyorsun."

Ona anlatamam. Hiç sanmıyorum. Kendimi birkaç derin nefes çekmeye zorluyorum ki gözlerim yuvalarına otursun.

"Tepkine bakılırsa psikiyatristin olduğunu tahmin ediyorum."

Kacey haklı -sadece yüz güzeli biri değil.

"Yüzümün güzel olduğunu mu düşünüyorsun, İrlandalı?"

Ağzıma vuruyorum. Tekrar yaptım!

Nihayet gülmesi sona erince Ashton nefesini uzun uzun dışarı veriyor. "Demek... terapi görüyorsun?"

Ashton'ın Dr. Stayner'ı bilmesini istiyor muyum? Bu soruya nasıl cevap verebilirim ki? Teknik olarak terapi görüyor değilim ama evet, Dr. Stayner bir psikiyatrist. Hızlı arama tuşuma bağlı

olsun olmasın, öyle. Zaten dört aydır Dr. Stayner ile yaşadıklarımı anlatsam kafayı sıyırmış gibi görüneceğim.

"New York'a kadar çok yolumuz var," diye uyarıyor, parmaklarıyla direksiyon simidinde tempo tutarken.

Ashton'a hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Bunlar onu ilgilendirmez. Onun kendi sırları var; benim de kendi sırlarım. Ama belki bunun zamanı gelmiştir. Belki kendi meselelerimi anlattıysam o da kendi sorunlarını anlatmaya başlayabilir. Bulmaca çözmek için harcadığım onca zaman göz önüne alınırsa belki de bu iyi bir başlangıçtır...

"Evet, Dr. Stayner benim psikiyatristim," diyorum usulca ve yola bakıyorum. Şu anda onun gözlerine bakamam. Oradaki yargıyı görmek istemiyorum.

"Peki, neden bir psikiyatriste gidiyorsun?"

"Azgın seks güdüm yüzünden desem?"

"İrlandalı..." Bu ismi söyleme biçimi, ona bakmama neden oluyor ve tam o anda, sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi koltuğunu düzelterip pantolonunu dizlerinden hafifçe yukarı çektiğini görüyorum. "Anlat bana."

Belki de bu noktada bir pazarlık yapabilirim. "Ancak bana neden İrlandalı dediğini söylersen."

"Beni istediğini söylersen ben de nedenini açıklayacağımı söyledim."

Çenemi sıkı sıkı kapatıyorum. Hayır, Ashton'la pazarlık imkânsız.

"Ciddiyim, İrlandalı. Bana ruh doktorunu anlat." Duraksıyor. "Tabii benim azgın seks güdülerimin detaylarını ve bana nasıl yardım edebileceğini öğrenmek istemiyorsan," diyor, pürüzlü bir sesle. Anında ağzım kuruyor, kasıklarım ısınıyor; bir ay önceki ilk gecenin, geçen haftanın ve rüyamın görüntüleri, utanç verici bir sıcaklıkla beynimde birbirine karışıyor. Kahretsin, Ashton! Beni nasıl kıvrandıracağını çok iyi biliyor. Ve bu, onun hoşuna gidiyor; yüzüm kızarıırken yumuşak yumuşak gülüyor. Aniden, Dr. Stayner hakkımda konuşmak bana o kadarda utanılacak bir şeymiş gibi gelmiyor.

"Kimseye anlatmayacaksın, değil mi?"

"Sırların benimle güvende." Çenesinin gerildiğini görünce

hemen ona inanıyorum.

"Pekâlâ. Geçtiğimiz haziranda ablam delice bir fikre kapıldı..." İlk başta anlattıklarım, doğallıktan yoksun cümlelerdi. Ama anlatmaya devam ettikçe - ve yaz boyunca Kacey ile birlikte bir köprüden nasıl kuğu dalışı yaptığımızı, Oscar Mayer sosis kostümüne uygun şarküteri alışverişimizi dinlerken Ashton'ın tatlı kıkırdamaları arttıkça- anlatmam kolaylaşıyor, itiraflar kolaylaşıyor ve bunlara gülmek kolaylaşıyor.

Ashton bir kere bile sözümü kesmiyor. Kendimi aptal veya deliymişim gibi hissedeceğim bir şey söylemiyor ve yapmıyor. Sadece dinliyor, gülümsüyor, hafif hafif kıkırdıyor ve araba kullanıyor. O iyi bir dinleyici. Bu basbayağı *olumlu* bir nitelik. *Biri gitti dördü kaldı.*

Ashton başını sağa sola sallıyor ve mırıldanıyor: "Bu herif bir kaçığa benziyor..."

"Biliyorum. Bazen onun çalışma ruhsatı olup olmadığını merak ediyorum."

"Öyleyse neden onunla konuşup duruyorsun?"

"Ucuz da ondan, desem?" diyorum, zayıf bir şakayla. Aslında bu soruyu ben de binlerce kez kendi kendime sordum. Bulabildiğim tek bir cevap var. "Çünkü o bunun önemli olduğunu düşünüyor ve ben ona, ablamın hayatını borçluyum. Anlayamazsın neler..." Boğazıma takılan büyük bir yumrukla kelimelerim kayıp gidiyor. "Annemle babamı öldüren araba kazasında, arabanın içinde ablam da vardı. Çok kötüydü, Ashton. Dört kişi öldü. Az daha ablam da ölüyordu." Duruyorum. Kucağımda birbirine dolanmış parmaklarımı inceliyorum. Bunları anlatmak benim için hâlâ zor. "Bir bakıma, Kacey o gece gerçekten öldü. *Taburcu olabilecek kadar güç toplayıncaya dek* bir yıl hastanede kaldı..." Alaycı bir homurtu çıkarmaktan kendimi alamıyorum ve başımı sağa sola sallıyorum, onu taburcu eden doktorlara hâlâ kızgınım. *Taburcu olabilecek kadar güç toplayınca...* Ne için yeterince güçlüydü ki? Şişe kaldıracak ve dudaklarıyla bir şeyler tüttürecek kadar mı? Sayısını bilmeyi istemeyeceğim kadar çok herifi tatmin edecek kadar mı? Kendini tüketene kadar kum torbası yumruklayacak kadar mı? "Ablam uzun süre kendini kaybetti. Yıllarca. Ve sonra Dr. Stayner—" Gözyaş-

larım gözlerime birikirken onları yerinde tutmak için yutkunuyorum. Ama bir kaç gene de yuvarlanmanın yolunu buluyor. Silmek için acele ederken Ashton'ın eli bir şekilde benden atik davranıyor, parmakları yüzüme dokunuyor, hafifçe yaşlarımı siliyor ve hemen elini çekip bacağının üstüne koyuyor. "Dr. Stayner ablamı bana geri getirdi."

Uzun ama huzurlu bir sessizlik oluyor. Bizi Manhattan'a sokacak köprünün üstünden geçerken masmavi gökyüzüne bakıyorum. "Vay, gelmişiz bile," diye mırıldanıyorum dalgın dalgın.

"Evet, yoksa susmayacaktın," diye mırıldanıyor Ashton, soğuk soğuk. Sonra bana göz kırpmıyor. "Demek seni almadan önce onunla konuşuyordun?"

"Evet."

"Acayip olan neydi? Ne konuşuyordunuz?"

Derin derin iç geçiriyorum. "Seni." Direksiyonu tutan ellerinin kasıldığını fark ediyorum ve hemen ekliyorum. "Ona senin hakkında bir şey anlatmadım." Gözlerim bileğindeki deri şeride gidiyor. "Anlatmayacağıma dair sana söz vermiştim."

Âdemelması bir yutkunmayla inip çıkıyor. "Eh, o zaman neden *beni* konuşuyordunuz?"

Pencereden dışarı bakıp homurdanıyorum. "Bu çok utanç verici."

"Şimdiye kadar bana anlattıklarında daha fazla mı?" Ashton, çok meraklanmış gibi oturduğu yerde öne eğiliyor, yüzünde tuhaf bir tebessüm var.

"Olabilir." Ona anlatmalı mıyım? Ensemi kaşıyıp saçlarımı kulaklarımın arkasına takarak oyalanıyorum, alnımı ovalarken kıpırdanıp duran elimi tutuyor ve aramızdaki konsolun üstüne koyuyor.

Boğazımı temizliyorum ve el ele olduğumuzu fark ediyorum. Ellerimize baktığımı görünce daha sıkı tutuyor.

"Bana anlatırsan bırakacağım."

"Ya anlatmazsam?"

"O zaman neden el ele olduğumuzu Connor'a açıklarken şansın bol olsun."

"El ele tutuşmak beni en az endişelendiren şey," diye mır-

rıldanıyorum, doğrudan yüzüne bakmadan önce ve itiraf ediyorum. "Seninle ilgili beş olumlu nitelik bulmahyım."

Yüzü, *hepsi-bu-mu* der gibi buruşuyor. "Bunun nesi utanç verici?"

Tavana bakıp mırıldanıyorum: "Çünkü ayrıca sana, düşündüğüm her şeyi dosdoğru söylemem gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oluyor. Ashton koltuğunda oturuşunu düzeltiyor, poposunu hafifçe ileri kaydırıyor, biraz daha gevşiyor, bacaklarını biraz daha dik büküyor. Sonra birden yüzüne büyük, haşarı bir sırıtma yayılıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Cevabım hazır, başımı sağa sola salıyorum. "Hayır, olmayacak. Çünkü bunu yapmayacağım."

"Ne?" Ashton şimdi dik oturuyor, gözlerini iri iri açarak bana bakıyor. "Ama yapmak zorundasın!"

"Hayır..." Elimi elinden çekip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Değilim."

"Eh, o zaman benim en olumlu beş niteliğimi nasıl bileceksin?"

"Eminim sen bana anlatacaksın," diyorum, buruk bir tonla.

Sanki bunu düşünüyormuş gibi omuz silkiyor. "Haklısın. Yapabilirim. Bir bakalım..." Dilini dişlerinin üstünde gezdiriyor ve midemdeki bir düğümlenme buna pişman olacağımı söylüyor. "Kadınlara çığlık attırmanın bir yolunu biliyorum. Onlara—"

"Kes sesini!" Yumruğum havada uçup omzuna çarpınca inliyor.

"Ciddiyim, İrlandalı. Yapma. Bak bu çok eğlenceli olacak!" Ashton'ın gözleri parlıyor ve samimi bir heyecanla yüzü aydınlanıyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmedim ve neredeyse Dr. Stayner'ın çatlaklığı dâhil her şeyi kabul edeceğim.

Ama şöyle bir soru soruyor: "Beni rüyada görüyor musun?" Birden bire dişlerimi kilitliyorum. Sımsıkı.

*

"Beni ön kapıda indirebilirsin, hemen atlarım," diyorum, onun park etmeyi planladığını anlayınca.

Kaşlarını çatıyor. "Ah, hayır, ben de içeri geliyorum."

"Yaa. Randevun burada mı?" *Ashton hasta mı? Doktora mı ihtiyacı var?*

"Hayır. Birkaç saat boş vaktim var." Duruyor. "Görmek için bunca yolu geldiğin o çocuklarla tanışabileceğimi düşündüm."

"Gelemezsin." Sanki ayrı tutulması gereken iki dünya çarpışmak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Benimle birlikte görünmekten utanıyor musun, İrlandalı?"

"Hayır, yani..." Yüzüne bakıp bir incinmişlik izi arıyorum. *Yok.* "Sadece herkesi içeriye almadıklarını söylemek istiyorum."

Tuhaf bir şey söylüyor. "Sen o sevimli güzel kafanı buna yorma, İrlandalı. Onlar beni içeri alır."

*

"Ben, ee...birini getirdim. Umarım—" Gale'e boş boş bakıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Gözlerini benden ayırıp Ashton'a bakıyor ve başını sağa sola sallamaya başladı bile. Bir rahatlatma hissediyorum. Bir sürü hasta çocuk ve Ashton'a aynı anda dayanamam.

Ama sonra Ashton, o seksi çarpık tebessümünü ve o gamzelerini göstere göstere gülümsüyor. "Selam, ben Ashton. Aslında buraya babam adına geldim. David Henley. Henley ve Ortakları."

Gale her ne söyleyecektiye unutuyor herhâlde. "Yaa, bu harika! Babanızın buraya yaptığı bağışlara öyle müteşekkirim ki. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Gale sağına soluna bakınıyor. "Normal olarak bu bölüme ziyaretçi almıyoruz ama bu defalık görmezden gelebilirim."

"Harika." *Hiç de değil.*

"İkizler, heyecanla seni görmeyi bekliyor, Livie."

"Ben de onları özledim." Ayağımı işaret ediyorum ve ekliyorum: "Geçen cumartesi için çok üzgünüm."

"Ah, dert etme. Cep telefonun olduğuna memnun oldum. İyi eğlenceler!" Elindeki dosyaları gözümün önünde sallıyor, "Benim işimin başına dönmem lazım!" Ters istikamete doğru yürüyüp gidiyor. Bir kere geri dönüp bakıyor, Ashton'ın asansöre yöneldiğini

görünce, bana göz kırpmıyor ve dudaklarında bir "Uuuu!" okuyorum.

Yüzümün sarardığını hissediyorum. Şimdi herkes bizim birlikte olduğumuzu düşünecek.

Tam asansör düğmesine basarken Ashton'a yetişiyorum. "Yani babanın ismini kullanarak buraya girebileceğini biliyordun, değil mi?"

Biraz önceki sevimliliği yok olup gitmiş, yerine nefret oturmuş. "En azından bir işe yarıyor."

"Babanın... hastaneye bağış yapması çok iyi bir şey." Gale babasının adını hemen hatırladığına göre önemli miktarda bir katkı yapıyor olmalı.

"Vergiden kurtuluyor ve imajını parlatıyor." Parmaklarının kolundaki deri şeritle oynadığını görüyorum. Kendimi tutamıyorum. Uzanıp kolunu sıkıyorum.

Asansör kapısı açılıyor. Benim arkamdan asansöre binerken söylediğim katın düğmesine basıyor ve mırıldanıyor. "Ya onun adını söyleyecektim ya da hemşireyi birkaç dakikalığına arka odalardan birine götür—"

"Ashton!" Koluna vuruyorum ve elim acıyınca irkiliyorum. Kürek çekmek ona, her şeyin kaya gibi sertini vermiş. "Bu, kesinlikle olumlu niteliklerine bir darbe."

"Ah, yapma. Gerçekten bunu ciddi ciddi söylediyimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kapındaki kırmızı çoraba bakınca..."

Yüzüne acılı bir ifade yayılıyor. "O gece, Connor'la seni unutmaya çalışıyordum," diyor usulca. "O zamandan beri öyle bir şey yapmadım."

Ona inanayım mı? "Neden?"

Alev alev yanan gözlerle bana dönüyor, eliyle çenemi tutuyor, Parmağıyla dudagımı okşuyor. "Sanırım nedenini gayet iyi biliyorsun, İrlandalı."

"Hâlâ Dana ile birlikte misin?"

Tenimi ürperten o boğuk ses tekrar ortaya çıkıyor. "Hayır desem ne olacak?"

"Ben... ben bilmiyorum." Sormadan önce tereddüt ediyorum. "Neden 'Bu yürümez,' dedin?"

Dudakları aralanıyor. Sanırım bir cevap alacağım.
 "Bu bluzun içinde göğüs uçların enfes görünüyor."
 Beklediğim cevap bu değil.

Asansörden çıkıyor, ben sekerken kapıyı tutuyor; suratım pancar gibi. Tipik bir Ashton kıvırtması. Çenemi tutuyorum ve oyun odasının kapısına gelene kadar onu yok sayıyorum.

Yeni bir endişe dalgası üzerime üzerime geliyor; bu çocuklarla birlikteyken hissettiğim endişe ama bu sefer daha da büyük. "Tamam, seni o tatlı küçük oğlanların yanına götürmeden önce birkaç temel kuralı bilmen lazım."

"Söyle bakalım."

"Bir," -vurgulamak için parmaklarımı sayıyorum- "ölüm-den bahsetmek yok. Ölüme dair veya ölümü hatırlatacak hiçbir şey yok."

Dudaklarını sımsıkı kapatıp başını sallıyor. "Hiç endişen olmasın."

"İki, onlara bir sürü pis kelime öğretmek yok."

"Senden öğrendiklerim dışındakiler mi?"

Gözlerimi devirip devam ediyorum. "Üç, onlara karşı nazik ol ve yalan söyleme. Onlar sadece küçücük çocuklar."

Yüzünde bir bulutlanma görüyorum ama bir şey söylemiyor.

Kapıyı itiyorum. İkizler, LEGO parçalarıyla yere yayılmışlar. İlk önce Eric başını kaldırıyor. Kardeşini dürtüyor, ayağa kalkıyorlar ve bana doğru geliyorlar. Onları görmeyeli iki hafta oldu; hareketleri daha durgun, seslerinin tonu daha neşesiz.

"Hey, çocuklar!" diyorum, boğazımdaki bir yumağı zorla yutarak. Değişimin sadece kimyasal tedaviden geldiğini ümit ediyorum.

"Ne oldu?" diyor Derek, koltuk değneğini tutarak.

"Tökezledim ve bileğimi burktum."

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor Eric, Ashton'ı göstererek.

"Ah, hayır. Bir arkadaşım. Bu—"

"Bir oğlanla arkadaş mısın?" diyor Eric, sözümü keserek.

Ashton'a bakıyorum; aramızdaki her şey aklımdan geçiyor.

"Evet, sanırım öyleyim."

Ashton öne eğilip elini uzatıyor. "Bana Ace diyebilirsin. Arkadaşlarım öyle diyor."

İkisi de soru soran gözlerle bana bakıyorlar ve gülüyorum; başımı hafifçe Ashton'a çevirmeden önce onların ne kadar küçük olduklarını hatırlıyorum.

Eric, Ashton'ın elinden tutuyor ve sanki kulağına gizli bir şey söyleyecekmiş gibi başıyla biraz ileriye işaret ediyor. Elbette beş yaşındaki bir oğlanın fısıltısı megafonla konuşuyormuş gibi çıkıyor. "Senin derdin ne ya? Livie gerçekten güzel bir kız."

Gülmemeye çalışıyorum. Ashton'ın gözleri bana kayıyor, haşarı bir pırıltıyla bakıyor. Bir panik duygusuna kapılıyorum. Bu soruya verebileceği cevapları düşününce...

"Denedim küçük dostum. Ama Livie benden o kadar çok hoşlanmıyor."

"Yani senin arkadaşın ama senden hoşlanmıyor mu? Neden ki?" diye soruyor Derek, alnında derin kırışıklarla.

Ashton omuzlarını kısıyor. "Bilmiyorum. Elimden gelenin hepsini yaptım ama..." Sonra, incinmiş bir oğlan rolü yaparken omuzları sarkıyor ve tebessüm etmeyi bırakıyor -Akademi Ödülü alacak mükemmellikte oynuyor.

Oğlanlar, esrarengiz bir uyumla başlarını bana çeviriyorlar. "Onu neden sevmiyorsun, Livie." diye soruyor Derek.

Ve ben, filmin kötü karakterine dönüşüyorum.

"Güzel soru. Gelin bunun cevabını bulmaya çalışalım çocuklar." Ashton onları çocuk masasına götürürken elimi sallayıp Diane'nin dikkatini çekiyorum. Ashton'ı göstererek dudaklarımı oynatıyor, "Gale'in haberi var," diyorum.

Göz kırıp kendi sorumluluğundaki çocuğa dönüyor ama sık sık ve ilgiyle Ashton'a baktığı gözümünden kaçmıyor. Gale'in, koridorda karşılaştığımız hemşirelerin, park yerindeki kadın görevlinin ve -biri erkek- iki doktorun, Ashton'a bakışlarından farklı değil.

Koltuk değneklerimi duvara dayıyorum ve dikkatli adımlarla Ashton'ın rahatça oturduğu masaya doğru ilerliyorum; uzun bacaklarını uzatmış, deri ceketini yanında yere koymuş. Yanındaki sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Oturuyorum; onun yanına

oturmayı istediğim kadar, lüzumu hâlinde dirseğimle kaburgalarını dürtbilmek için.

Oğlanlar, Ashton'ın karşısına oturuyorlar; yüzlerinde, sanki çok önemli bir problemi çözeceklermiş gibi ciddi bir ifade var. "Ee, çocuklar," diyor Ashton, dirseklerinin üstünde onlara doğru eğilerek "bir tahmininiz var mı?"

"Köpek yavrularını sever misin?" diye soruyor Derek, usulca.

"Hı-hı."

"Güçlü müsün? Yani Süpermen gibi?"

"Süpermen'i bilmem ama..." Ashton kolunu büküyor ve kara gömleğinin altından bile, şişen pazısını görebiliyorum. "Buna ne dersiniz?"

Oğlanlar uzanıp onun koluna dokunuyorlar ve aynı anda "Vaay!" diyorlar. "Şu pazılara bak, Livie."

"Ah, hayır." İstemediğimi belirterek elimi sallıyorum ama Ashton elimi yakalayıp pazısının üstüne koyuyor. Parmakların kol çevresinin yarısını bile sarmıyor. "Vay, güçlüymüş," diyorum, gözlerimi devirerek ama hafifçe gülümsemeden edemiyorum. Tabii boyumdan yukarı yükselen sıcaklığı da önleyemiyorum.

"Zengin misin?" diye soruyor Eric.

Ashton omuz silkiyor. "Ailem zengin, sanırım ben de öyle sayılırım."

"Büyüdüğünde ne olacaksın?" diye soruyor Derek.

Eric, kardeşini dirseğiyle dürtüyor. "Akıllım, o büyümüş bile!"

"Hayır, henüz büyümedim," diyor Ashton. "Hâlâ okula gidiyorum. Ama bir pilot olacağım."

Şaşıyorum. *Avukatlık ne oldu?*

"Ağzın kokuyor mu?" diye soruyor Eric.

Ashton avcuna üflüyor ve sonra kokluyor. "Sanmıyorum. Sen ne dersin, İrlandalı?"

"Hayır, ağzın kokmuyor." Gülümsüyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına geçirirken kızaran yüzümü saklamaya çalışıyorum. Ashton'ın ağzı, nane tadında bir mutluluk. Naneli cennet.

"Neden ona İrlandalı diyorsun?"

"Çünkü o İrlandalı. İçtiği zaman İrlandalı damarı ortaya çıkıyor."

"Ashton!"

Oğlanlar kıkırdamaya başlıyor. Diane tarafından gelen pufkurma sesine bakılırsa o da bunu duydu.

"Lütfen." Bir an için yüzümü ellerimle kapatıyorum, oğlanlar daha çok kıkırdıyor, Ashton daha çok sırtıyor ve çok geçmeden ben de onlarla birlikte gülüyorum.

Nihayet daha ciddi sorular gelmeye başlıyor. "Annen baban var mı?" diye soruyor Eric.

Ashton böyle bir soru beklemiyor olmalı. Onun duraksadığını, yutkunurken âdemelmasının aşağı yukarı oynadığını görüyorum. "Herkesin anne ve babası vardır," diyor.

"Seninkiler nerede?"

"Ah... babam evinde. Annem... artık gitti."

"Annen öldü mü?" diye soruyor Eric, bütün masumiyetiyle. Ashton'ın yüzünden kederli bir gölge geçiyor.

"Anlaşmamızı unutmayın, çocuklar," diye araya giriyorum, bir kaşımı kaldırarak.

"Ben sadece bizim ölümümüzden bahsetmeyeceğiz sanmıştım," diyor Derek, ciddiyetle.

"Hayır, bu genel bir kural. Herkesi kapsıyor."

"Tamam. Üzgünüm, Ace," diyor Eric, başını eğerek.

Ashton uzanıp onun omzunu sıkıyor. "Hiçbir şey için üzülme, dostum. Bu kız, katı kurallar koyan birisi, değil mi?"

Eric, abartılı abartılı gözlerini deviriyor. "Hem de nasıl."

Oğlanlar, küçük çocuklara has masum sorularına devam ediyorlar, Ashton onlara cevap veriyor. Ashton'ın annesinin İspanyol olduğunu öğreniyorum; demek ki koyu ela gözlerini ve esmer tenini annesinden almış. Ailenin tek çocuğu olduğunu öğreniyorum. New York'ta doğup büyüdüğünü öğreniyorum. Ashton hakkında, beş yaşındaki iki meraklı çocuğun sorgulamasıyla mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla bilgi ediniyorum. Belki de Ashton Henley hakkında birçok insanın bildiğinden çok daha fazlası.

Nihayet Ashton ayağa kalkıyor. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor. Bir yere yetişmem lazım. Sizinle takılmak harbiden iyiydi, çocuklar." Yumruk çakma hareketi için elini uzatıyor.

"Evet, harbiden," diyor Eric. Kardeşiyle birlikte delikanlı havalarında ellerini uzatıyorlar. Yumrukları Ashton'ın yumruğu yanında pek minik. Üçü birlikte bana bakıyor ve o zaman duygularımı ele veren bir ses çıkardığının farkına varıyorum.

Ashton hafifçe dirseğime dokunuyor. "Üç saat sonra dönüp seni ana girişten alırım, tamam mı?" diyor ve gidiyor.

Gönüllü saatlerimin geri kalanı hızla geçiyor. Lola geliyor; sanki daha da küçülmüş ve onu son gördüğümünden beri daha solgun, daha hâlsiz. Derek bana, Lola'nın oyun odasına gittikçe daha seyrek geldiğini fısıldıyor. Oğlanlar da en fazla bir saat daha kalabiliyorlar; kendilerini iyi hissetmediklerini söylüyorlar ve odalarına dönüyorlar. Midem buruluyor. Vaktimin geri kalanını diğer çocuklarla geçiriyorum –bir tanesi bir trafik kazası nedeniyle geçirdiği ameliyattan sonra iyileşme yolunda, diğeri nadir rastlanan türden bir kalp hastası.

Kendimi, birçok sebeple saati gözlerken buluyorum.

*

Ana girişte beni, üç saat öncekinden bambaşka bir adam karşılıyor. O minyatür masada iki hasta çocukla oynayıp onları güldüren şakacı ve muzip adam gitmiş. Psikiyatrist talimatı utanç verici maceralarımı uzun uzun anlatırken gayet rahat beni dinleyen adam değil.

Hayır... yanımda oturan adam tek kelime bile etmiyor neredeyse. Şehirden çıkmaya çalışırken yüzüme bile bakmıyor diyebilirim. Ne oldu bilmiyorum ama bir şey değişmiş. Bir şey onun çenesini kilitlemiş sanki. Gözleri dosdoğru ileri bakıyor. Onu bu kadar tedirgin eden şey her neyse yükselen nabzımla birlikte benim de göğsümü ağrıtıyor. Hastaneden ayrılırken var olandan daha güçlü bir ağrı.

Kararmakta olan gökyüzüne ve cadde aydınlatmalarına bakarak, defalarca saçlarımı kulak arkasına atarak, tekrar tekrar oturduğum pozisyonu ayarlayarak bir saat kadar sessiz kalabiliyorum; sonra Princeton sapağına yaklaşırken gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapmaya karar veriyorum.

"Ben seni almadan önce hastanenin sakinleştirici ilaç deposuna mı girip çıktın, İrlandalı?" Sorunun kendisinden çok ses tonu, gözlerimin şaşkınlıkla derhâl açılmasına neden oluyor. Dönüp bakınca o bulutun içinden hafif bir tebessüm çıktığını görüyorum ve rahatlayarak iç geçiriyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum. Ama üzgün falan değilim. Ashton'ı daha rahatlamış görmekten mutluyum.

"Gönüllü vazifenin geri kalanı nasıldı?"

"Zor. Bazen gitgide kolaylaşıp kolaylaşmayacağını merak ediyorum. Çocukların yanında olmaya bayılıyorum, onlara yardım etmek istiyorum ama..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. "Etrafımdakilerin hangisinin hayatta kalacağını merak edip durmayı ne kadar sürdürebilirim, bilmiyorum." Ashton sessiz. Elimle yanaklarımı siliyorum.

"Ne olmak istediğini söylediğinde ben de bunu merak ettim," diyor usulca. "Oturup birinin ölmesini beklemek, çok özel bir kişilik gerektiriyor, özellikle de elinden hiçbir şey gelmiyorsa."

Senin başına gelen de bu muydu, Ashton? Oturup annenin ölmesini mi izledin? Bunu yüksek sesle söylemiyorum. "Öyle bir kişiliğim olduğundan emin değilim," diyorum. Biraz durup ekliyorum: "Vay canına. Daha önce bunu yüksek sesle hiç söylemedim. Hiç kimseye."

"Doktoruna bile mi?"

"Hayır! Özellikle de ona söylemedim. Benim her şeyimi çözdüğünü sanıyor," diye mırıldanıyorum.

"Ne demek bu?"

Başımı sağa sola sallıyorum. "Mümkünü yok, Ashton. Bugün, hakkımda yeterince çok şey öğrendin."

Parmakları direksiyonda trampet çalıyor. İçini çekiyor. "Pekâlâ. Ben ayrıldıktan sonra ikizler nasıldı?"

Gülümsüyorum. "Senin tekrar gelip gelmeyeceğini sordular," diye itiraf ediyorum, kıkırdayarak.

Yüzüne büyük bir tebessüm yayılıyor. "Sahi mi? Beni o kadar çok mu sevmişler?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bence seni benden daha çok sevdiler. Eric dedi ki İrlandalı damarım tuttuğunda gerçekten çok öf-

keli oluyormuşum ki sen benim erkek arkadaşım olmayı istemiyormuşsun."

Ashton'ın ağzından, gırtlaktan gelen boğuk bir kahkaha kaçıyor. "Sen ne dedin?"

"Ah... Sen varken İrlandalı damarım tutmasa bile sık sık çıldırdığımı söyledim."

Bir kahkaha daha atıyor. "Kendi kendini sansürlemediğin zaman buna bayılıyorum. Yani, sadece aklından geçeni söyleyip gerisini kafaya takmadığında."

"O zaman sen ve Stayner pek iyi geçinirsiniz..." Kampüs levhalarını geçiyoruz; Ashton'la geçen günümün sona ermesi için pek fazla bir zamanımın kalmadığını ima ediyorlar. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Düşüncesi bile canımı yakıyor.

"Doğru. Senin, içindekileri bana dökmen gerekiyor, değil mi?"

Başımı koltuğun arkasına dayıyorum ve daha çok kendi kendime söyler gibi mırıldanıyorum: "Önce sen."

Bunu söylerken özel bir imada bulunmadım aslında. Ashton bir bulmaca gibi ve yakın zaman içinde onun ağzından bir şeyler duymayacağımı biliyorum. Gene de arabanın içindeki havanın aniden soğuduğunu hissediyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diyor. Ses tonu sakın. Hatta biraz tedirgin.

"Ben—" Sesim kısılıyor. Sesimi öylesine konuşuyormuşum gibi bir ayara getirip en masum olduğumu düşündüğüm sorudan başlıyorum. "Oğlanlara pilot olmak istediğini söyledin. Neden?"

Nefesini dışarı verirken mırıldanıyor: "Çünkü onlara yalan söylemememi istedin."

Tamam. "Peki avukatlık?"

"Bir pilot olabileceğim güne kadar avukat olacağım." Ses tonu öyle sakın ki bana rahatlama ninnisi söylüyor gibi.

Vites değiştirip soruyorum: "Annenle ilgili en sevdiğin hatıran nedir?"

Biraz duruyor. "Bu soruyu pas geçeceğim, İrlandalı." Hâlâ sakın ama sınıra yaklaştığı belli.

Dalgın dalgın deri şeritle oynamasını izliyorum. "Kaç ya-

şındaydın?”

“Sekiz,” cevabı, çatlak bir sesle geliyor. Gözlerimi kapıyorum; sonra, önünden geçtiğimiz binaların ışıklarını izlemeye dönüyorum. O ışıkların, kafamın içindeki *korkmuş küçük oğlan* görüntüsünün yerine geçmesini umuyorum.

Ashton elimi tutuyor. “Sadece bir kez kontrolünü kaybetti. Yara izleri ondan. *Diğer zamanlarda* asla yara izi bırakmadı.” Diğer zamanlar. “Dolabın içi genellikle en sevdiği yerd. Beni saatlerce oraya kapatırdı. Sessiz kalmamı sağlamak için genellikle bir ambalaj bandı kullanırdı.” Boştaki elimle bir hıçkırığı önlemeye çalışıyorum ama yapamıyorum; tuhaf, boğuk bir çığlık gibi çıkıyor.

Bir süre konuşmuyoruz ama Ashton hakkında daha fazlasını bilmem lazım. Her şeyi bilmem lazım. Boğazımdaki yumruğu yutkunuyorum ve soruyorum: “Neden bileğinde taşıyorsun?”

“Çünkü ben, kendi hayatımın içinde lanet bir rutsağım, İrlandalı!” Sanki bu patlama kastını aşmış gibi çenesi kilitleniyor. Elimi bırakıyor.

Gözlerim, onun yüzüne kaçamak bakışlar ve eteğimin düzgün pilileri arasında gidip geliyor. Ama sessiz otoparka dönene kadar bir şey söylemiyorum. Arabayı otoparkın en ilerisinde kuytu bir köşeye götürürken motoru durdurup arabadan ineceğini ve bir an önce benden kurtulmaya çalışacağını düşünüyorum. Ama öyle yapmıyor. Radyo hafif hafif çalarken rölantide çalışmaya bırakıyor ve burnunun kemerini sıkıyor.

“Muhtemelen, abarttığımı düşünüyorsun, değil mi?” Ses tonu yine öfkeli. Oturup dinliyorum. “Ben âlem yapıp hayatımı yaşıyorum, değil mi? Bu okul, para, kız arkadaş... bu lanet araba.” Konsola öfkeyle vuruyor. “Zavallı lanet ben, değil mi?” Ellerini ensesine koyup ardına yaslanıyor, gözlerini kapatıyor. “İplerim onun elinde, İrlandalı. Hayatım. Ve hayatımdaki her şey. Kapana kısılmış durumdayım.” Sesindeki acıyı duymamak imkânsız. Yaralı, kahredici bir ses; göğsümü daraltıyor.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yok. Ashton'ın vücudunda yara izleri bırakanla aynı kişi olduğundan eminim. Neden ve nasıl kapana kısıldığını sormak için ölüyorum ama çok fazla zorlamak istemiyorum. Çenemi tutsam daha iyi. Fısıldıyorum: “Ben

nasıl yardım edebilirim?"

"Unutmamı sağla." Bana bakıyor. Bir hafta önce gözlerinde gördüğüm keder tekrar ortaya çıkıyor.

"Ben..." Duruyorum. Benden ne yapmamı istiyor? Unutmak için seksi kullandığını daha önce belli etmişti. Fakat ben yapmayacağım... Yapamam... İçimde yükselen panik duygusu yüzümden okunuyor olmalı.

"Öyle değil, İrlandalı," diye fısıldıyor. "Senden onu istemiyorum. Senden onu yapmanı asla istemeyeceğim." Emniyet kemeri çözüyor. Uzanıp benim kemerimi çözüyor. Elimi tutuyor, göğsüne çekiyor. Hiç tereddüt etmeden ve büyük bir rahatlamayla koltuğumda dönüyorum, ta ki elim, onun kalbinin üstüne ulaşana kadar. Kalbi hemen cevap veriyor, daha güçlü daha hızlı atmaya başlıyor; elini elimin üstüne bastırıp ısıtıyor.

"Elini böyle koyduğunda ne kadar inanılmaz bir duygu yarattığını sana anlatamam," diye fısıldıyor, arzu dolu bir tebessümle. İçimden bir titreme geçerken dudağımı ısıırıyorum; onu rahatlattığımı görüyorum ve kendimi ona bağlanmış hissediyorum.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapatırken usulca soruyor: "Beni düşünüyor musun, İrlandalı?"

"Evet." Cevabım, beklediğimden de hızlı dökülüyor ağzımdan ve parmaklarımın altındaki taklayı hissediyorum.

"Çok mu?"

Bu soruda tereddüt ediyorum, utancımı yutmaya çalışıyorum.

Bir gözünü açıp bana bakıyor ve mırıldanıyor: "Bana aklından geçeni söylemen gerekiyor, biliyorsun."

"Doğru." Kendi kendime gülümsüyorum. "Evet." Bir takla daha.

Ashton duruyor; sonra fısıldıyor: "Seni, benim için ağlatmak istemedim, İrlandalı. Bütün o kötülükler uzun zaman önceydi. Artık canımı yakamaz. Kendine göre yöntemleri var tabii, ama..."

Hırıltılı bir iç çekişle ona gülümsüyorum. "Özür dilerim. Ben, çok çabuk ağlarım. Ablam benimle dalga geçer. Ve sanırım bugün tamamıyla duygusal bir gün geçirdim. Bazen kötü şeylere direnmek çok zor oluyor."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanıyor, sonra kapatıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormuyorum. Kalp atışlarını hissederken yüzündeki sükûneti seyrediyorum sadece. "Bir süreliğine unutmama yardım etmemi ister misin?"

"Ben..." Gözlerim iri iri, ağzına bakıyorum.

Ve aniden harekete geçiyor; koltuğunda dönüyor, usulca beni kendi koltuğumda geriye itiyor, bedenimin kasıldığını fark etmemeye fırsat kalmadan gevşememi söylüyor.

Ashton tereddüt etmiyor. Dudakları, dudaklarımı buluyor ve tadiyor. Göğsüm hem boş hem de ağır gibi ve vücudum da hem yanıyor hem de buz gibi soğuk. Birdenbire hiçbir şey ve hiç kimse umurumda değil, sadece kendimi ve onunla birlikte olmayı düşünüyorum.

Dilinin ne kadar nazik ve aynı zamanda ne kadar güçlü olduğuna, benim dilime dolanmasına sessizce hayran kalıyorum. Ağzı, tam da hatırladığım gibi lezzetli bir naneli cennet. Öyle lezzetli ki koltuğumun geriye yattığını bile zor fark ediyorum. Daha rahat bir pozisyona ayarlıyor. Ben hâlâ oturuyorum ama geriye yaslanabilirim. Ağzı, kulağıma kayıyor, kulağıma dokunurken içimdeki her teli titreten o pürüzlü sesle fısıldıyor.

"Şimdi bir şey yapacağım, durmamı isteyebilirsin." Bacağıma bir el dokunduğunda ve yukarı doğru hareket ederken hızlı bir nefes çekiyorum. "Ama dilerim istemezsin."

Sanırım ne yapmak istediğini biliyorum ve bunun olduğuna inanamıyorum. Bunun olmasına izin verecek miyim? Doğal bir dürtü kısa bir süre dizlerimi birbirine bastırmama neden oluyor ama sonra Ashton beni daha büyük bir arzuyla öpmeye başlıyor. Dizlerim gevşiyor; dokunuşlarıyla birlikte bedenim kıvrılıyor ve elinin naylon çorabımın üzerinde gezinmesi, hoşuma gidiyor.

Elinin her hareketine cevap verdiğimi hissediyorum ve Ashton'ın da bunu fark edip etmediğini merak ediyorum. İçgüdüsel olarak elim ensesine -saçının koyu renkli, seksi tutamlarına gidiyor, avcum saçlarını kavırıyor ve hafifçe çekiyor. Öpüşü daha da ateşleniyor; eli, bacağımda daha hızlı geziniyor; ağzımdan minik bir inilti kaçırıyor ve görünüşe bakılırsa bu, onu kamçılıyor.

Ashton kıpırdıyor, eli naylon çorabın derinliklerine ilerli-

yor, dikiş yerlerini parmaklarının arasına alıp çekiyor ve bir yırtılma sesi arabanın içinde patlıyor. Belki buna biraz içereyebilirim ama vakit yok; eli hiç zaman kaybetmiyor, çamaşırlarımın kıyısında ilerliyor.

Yutkunup öpüşünden kurtuluyorum ve gözlerine bakıyorum; bütün bedenim gergin ve titriyorum. "Ben hiç—" Beni bir öpücükle susturuyor.

"Biliyorum, İrlandalı. Hatırlasana? Jell-O, senin sırlarının kriptonitiydi."²⁰

Gözlerimi kapıyorum, inliyorum, alnımı onun alnına dayıyorum, yanaklarım yanıyor. "Sana gerçekten de söyledim mi, hiç kimsenin bana—" Kelimelerimi söyleyecek kadar bile kendimi toparlayamıyorum.

Sanki bir cevap gibi, Ashton bir parmağıyla usulca ilerliyor. "Hiç kimse sana ne yapmadı, İrlandalı?" diye fısıldıyor, öbür parmağı da takip ederken. Cevaben çıkan inlememle birlikte ağzı ağzımın üstüne kapanıyor.

Aklımın gerisinde, aslında bir otoparkta duran bir arabanın yolcu koltuğunda oturduğumun farkındayım. Dehşet içinde olmam gerekir. Ama hemen makul bir sebep buluyorum: pencereler siyah camlı ve etrafta kimsecikler yok. Çok geçmeden Ashton'ın, ne yaptığını bilen ustaca hareketleriyle bedenim gevşiyor, bacaklarım birbirinden ayrılıyor; şimdi arabanın etrafını zombiler bile çevirse umurumda olmayacağını farkındayım.

Saçlarını çektiğim ve kazayla dudağını ısırduğım hâlde şikâyet etmiyor. Nefesinin sıkışmasıyla birlikte ağzı daha girişken; bundan hoşlandığını anlıyorum. Ve karnımın alt kısmında yükselen duyguyu hissettiğimde Ashton'ın eli daha hızlı hareket ediyor, beni kavrandırıyor; debeleniyorum ve onunla birlikte hareket ediyorum.

"Sesini duyayım, İrlandalı," diyor, gergin bir fısıltıyla. Elinin altında bedenim sarsılmaya başlıyor. Ağzı boynumda; dalgalar beni vurduğunda tırnaklarımı pazılarına batırırken ona cevap veriyorum ve bağınıyorum.

"Bu müthişti, İrlandalı," diye mırıldanıyor kulağıma; alnı, oturduğum koltuğa dayalı. Bacaklarımı tekrar kapatırken kızarıyorum. Ama gene de elini çekmiyor ve ben de onu itmiyorum. "Unutmana

20 Kriptonit: Süpermen'e süper güçlerini veren dünya dışı mineral (çev. notu).

yardımcı oldu mu?"

Endişeyle kıkırdamaktan başka bir cevap veremiyorum. Unutmak mı? *Beynimin içi boşaldı.* Kendi problemlerimi unuttum, onun problemlerini unuttum, potansiyel zombi kıyametini bile unuttum. Eğer orgazm bunu sağlıyorsa insanların neden evlerinden çıktığını anlamam mümkün değil. Veya arabalarından.

"Sanırım senin için, benim de dâhil olduğum bir *ilk* daha," diye mırıldanıyor. *Asla unutmayacağım bir ilk.* Burnuma yumuşak bir öpücük konduruyor. Elini çekip eteğimi makul bir ölçülerde düzeltiyor. Başını eğip kendi kucağına bakıyor ve muzip bir tonda konuştuğunu duyuyorum. "Benim için de öyle." Şaşkın şaşkın baktığımı görünce hafifçe kıkırdıyor. "Bu daha önce hiç olmadı."

Gözlerim büyürken bakışlarımı kucağına çeviriyorum. Kıkırdaması kocaman bir kahkahaya dönüşüyor.

*

Tam üç saat sürüyor.

Yatağımda uzanmış, tavana bakarken ve ders kitabım yanımda dururken orgazm dalgalarının kaybolması ve neye izin verdiğimi fark ederek midemin bulanmaya başlaması için, tam üç saat geçiyor.

Ve sonra, Connor'ın telefonuna cevap veriyorum. Beni New York'a götüremediği için uzun uzun özür diliyor. Bunu telafi edeceğine söz veriyor. Ben sadece telefona gülümseyip önemli olmadığını söylüyorum. Ona ödevinde başarılar diliyorum. Onun ne kadar tatlı ve iyi bir çocuk olduğunu, annemle babamın onu ne kadar çok seveceklerini düşünüyorum. Ve yaptığım şeyle birlikte, onunla ilişkiyi nasıl bitirmem gerektiğini düşünüyorum.

Telefonu kapatıyorum.

Ve ağlıyorum.

Bölüm on beş

SAF KAN

“Ne düşünüyordun?”

“Belli bir şey düşünmüyordum.”

Kacey’nin sesindeki bıkkınlığı duyabiliyorum. “Sen nasıl bir şeysin bilmiyorum, Livie... Bazen bataklıkta tek bacakla dikilen bir Flamingo kadar narin oluyorsun.”

Gözlerimi deviriyorum. Yani ablamın bulup çıkardığı bu tuhaf benzetmeler... “Hafif bir burkulmaydı. Neredeyse geçti. Artık değnek bile kullanmıyorum.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Üç hafta oluyor galiba. Belki de dört. Emin değilim.” Son günlerde zaman, hem çok hızlı hem de çok yavaş geçiyor. Bildiğim tek şey, beni yurdun kapısına kadar getirip bir iyi geceler öpücüğünden sonra arkasını döndüğünden beri iki haftadır Ashton’ı görmediğim. Ve ertesi sabah bana gönderdiği cep mesajından sonra da ondan hiçbir haber almadığım.

Bir kerelik bir şey. Hiçbir şeyi değiştirmez. Connorla kal.

“Üç dört hafta oldu ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?” Kacey’nin sesi, kızgın ve gücenmiş gibi. Boğazıma bir suçluluk yumağı oturuyor. Haklı. Neredeyse bir aya yakındır onunla telefonda konuşmadığıma inanamıyorum. Ona burkulmayı söylemedim. Ona Connor’dan bahsetmedim. Ve elbette kesinlikle Ashton’ı anlatmadım.

“Özür dilerim. Ara sınavların falan ortasına denk geldi.”

“Sınavlar nasıldı?”

“İyidir, sanırım.” Sınavlarla hiçbir sıkıntım olmadı. Hiçbirine, hazırlıksızmışım gibi bir duyguyla girmedim. Ama geçen hafta girdiğim her sınavdan midem bulana bulana çıktım. Üzerimdeki baskının dalgaları mı, bilmiyorum. Okul haricindeki şeyler için çok fazla zaman harcadığımı biliyorum: mesela Ashton’a karşı olan duygularım ve neler olduğunu öğrense Connor’ın ne yapacağı gibi. Benden ayrılır mı? Muhtemelen. Ona anlatmayı ve beni bırakmasını sağlamayı düşünüyorum, çünkü kendim ayrılamayacak kadar zayıfım. Ama bu da Ashton ve Connor arasında sorun çıkmasına neden olabilir; bunun olmasını istemiyorum. Nihayetinde aynı evde oturuyorlar ve ben de aralarına giren kızım.

Ve sonra, maharetli elleriyle bana dokunan Ashton’a karşı hissettiğim kızgınlığa dönüyorum. Bu kızgınlığın büyük bir öfkeye dönüşmesine izin vereceğim ama sonra o deri şeridi, yara izlerini, dövmele ve benden sakladığı diğer şeyleri düşününce aklıma ve kalbime bir sürü endişe doluyor; kızgınlığım hafiflerken içimde onun için hissettiğim acı artıyor. Onu tekrar görmeyi öyle çok istiyorum ki.

Ve sonra da onu görmek istediğim için, bana yaptığı şeyi yapmasına izin verdiğim için, fazlasıyla bencil davrandığım için, Connor’la ilişki bitirmekten korktuğum için, kavramakta hiç sıkıntı çekmediğim siyah ve beyaza tutunmak yerine doğru ve yanlış tonları içinde kaybolduğum için, kendi kendime kızıyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor ve sonra Kacey soruyor: “Sanıyor musun?”

“Evet. Neden?”

“Bilmiyorum. Sen daha önce, notların konusunda asla... *sanırım* demezdin.” Gene bir sessizlik. “Neler oluyor, Livie?”

“Hiçbir şey. Yorgunum. Son zamanlarda doğru dürüst uyuyamadım.” Çünkü çoğu zaman yatağa uzanıp genellikle Ashton’ı düşünüyorum. Onun için endişeleniyorum. Onu özlüyorum. Sık sık yataktayım.

“Son zamanlarda Dr. Stayner’la konuştun mu?”

Derinden bir iç geçiriyorum ve kabul ediyorum. “Hayır.”

Çünkü ona yalan söylemek zorunda kalacağım ve bunu da yapmak istemiyorum. O yüzden anahtar, ondan uzak durmak. *Reagan bir şeyler fark etti.* Saatime bakıyorum. "Yirmi dakika sonra dersim var," diyorum. İngiliz edebiyatı dersim. Hiç gidesim yok. Okumam gereken metnin dörtte birini okuyabildim, o yüzden nasılsa bir şey anlamayacağım. Yatağıma bakıyorum. Şimdi şöyle bir şerkerleme yapmak çok iyi olurdu.

"Tamam... seni özlüyoruz, Livie."

Kederle gülümseyerek Fırtına'nın büyüyen karnını, Mia'nın fen deneylerini, ablamla arka terasta okyanusu seyrederek geçirdiğimiz akşamları düşünüyorum ve göğsüme bir hasret yerleşiyor. Princeton kampüsü ne kadar güzel olursa olsun, aynı şey değil. "Ben de sizi özlüyorum."

"Seni seviyorum, tatlım."

*

Telefonum mesaj sesi verdiğinde uyumak için yatağıma kıvrılmıştım bile.

Odanda mısın? Ash.

Titreye titreye yazıyorum:

Evet.

Cevap hemen geliyor:

Seni derse götürüyüm. Bikaç dakkaya...

Ne? Buraya mı geliyor? Şimdi? Gözlerim hızla odada geziniyor. Reagan'ın kirli çamaşır yığını, benim eşofmanlar, solgun yüzüm, fare yuvasına benzeyen siyah saçlarım -aynada bana bakıyor. Çabucak bir blucin çekiyorum; Fırtına'nın bana aldığı ve hiç giymediğim bir tişörtü giyiyorum. Gözlerimin rengine uyan, açık mavi, dar ve derin bir V yakalı tişört. Çünkü aniden, Ashton'ı etkilme isteği duyuyorum. Hemen saçlarımı tarıyorum, fırça içinden zor geçiyor. Ciddiyim. Sanırım fareler hakikaten içine yuva yaptı.

Kapı çalınıyor, kalbim takla atıyor. Aynada son kez kendime bakıyorum, Reagan'ın dudak parlaticısından sürüyorum, yanaklarıma da biraz alılık. Sonra derin bir nefes çekiyorum, kapıya yürüyüp kilidi açıyorum.

Ashton'ın sırtı dönük. Koridoru inceliyor. Benim yüzüme baktığında insanı sarhoş eden o esmer hatlarını ilk defa gördüğümde olduğu gibi, midem de takla atıyor. Sorun şu ki bu duygu şimdi çok daha yoğun çünkü mıknaş gibi hem bedenimi hem de kalbimi çekiyor.

"Ben seni sınıfına total total götüreceğimi sanıyordum," diyor çarpık çarpık sırtarak. Gözleri, hiç utanmadan beni baştan aşağı süzüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, utangaç bir tebessümle. Kitaplarımı ve ceketimi alıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse ayağım mükemmel sayılır. Ama karşılığı Ashton'la on dakika yürümekse yalan söylemeye hazırım.

Konuşmamız, normal; tehlikeli sularda gezmiyor. Sınavlarım hakkında birkaç soru soruyor; ben onun sınavlarını soruyorum, cevap veriyor. Amfinin kapısı görününce içim eziliyor. Ashton'la on dakika değil, on saat, on gün istiyorum. Hatta daha da fazlasını.

Ama Ashton beni bırakıp gitmiyor. Benimle birlikte amfiye giriyor, ön sıraya kadar merdivenleri iniyor ve yanıma oturuyor. Ona soru sormuyorum. Tek kelime söylemiyorum. Sadece, bir kere daha benim alanımı da ihlal ederek o uzun bacaklarını gere gere oturmasını izliyorum. Bu sefer bedenim, ona dönük; onu kabul ediyor. Onu istiyorum.

"Ee. Benim olumlu niteliklerim nasıl gidiyor bakalım?" diye mırıldanıyor, profesör elinde notlarıyla kürsüye çıkarken.

Vermek istediğim cevabı düşünüyorum. Nihayet, "Olumlu bir niteliğini bulduğumda sana haber veririm," diyorum.

Profesör, dersin başladığını belirtmek için kürsüye üç kez vuruyor. Ashton umursamıyor, elbette. Eğilip kulağıma fısıldarken dudakları kulağıma değiyor. "Benim söylememi ister misin?"

Avcumun içiyle yüzünü ittiriyorum, kızmış gibi yapıyorum. Bacaklarımın yanmaya başlamasıyla birlikte oturduğum yerde kıpırdanıp duracak kadar rahatsızım. Ashton'ın kısıp kıkırdaması,

bunu fark ettiğini gösteriyor; bana yakın durmasının beni ne hâle soktuğunu gayet iyi biliyor. Bugünkü dersin konusu İngiliz şair ve romancı Thomas Hardy ve ben, Ashton'ın burnuma dolan kolonya kokusu, ikide bir bacağıma değen dizi, sıranın üstünde trampet çalan o maharetli parmakları yüzünden, dersin tek kelimesini bile anlamıyorum. Zaman zaman defterine bir şeyler karaladığını görüyorum. Ne yazıyor? O, bu dersin öğrencisi bile değil.

Bir ara profesör, bir yudum su içmek için bize arkasını dönüyor. Ashton, defterinde bir sayfa koparıyor ve tek kelime söylemeden kitabımın üstüne koyuyor. Kaşlarımı çatıp kâğıda bakıyorum.

Daha akıllı olmalıydım. O kâğıda bakmak için dersin sonunu beklemeliydim:

1. Ben çok akıllıyım
2. Ben çok çekiciyim
3. Safkan at kadar uzunum²¹
4. Zamparalığı bıraktım
5. Geçen gece gördüğün gibi çok maharetliyim.

Not: Ellerime bakıp durmayı bırak. Onlarla ne yapmamı istediğini biliyorum.

Profesör derse devam ediyor, kürsü bizden bir buçuk metre ötede. Beynime, mideme, kasıklarımın kan hücum ediyor. Ne yapmaya çalışıyor? Neden dersin ortasında bana *bunları* yazıp önüme sürüyor? Profesör bu nalet Thomas Hardy'yi anlatırken düşünmek isteyeceğim son şey, Ashton'ın elleri ve geçen gece arabada olanlar...

Bir el dizimi sıkıyor ve oturduğum yerde zıplıyorum. Otomatikman dirseğim Ashton'ın kaburgalarına giriyor. Bu kadarı profesörün dikkatini çekmek için yeterli. "Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?" diye soruyor, sakın sakın gözlüklerinin üstünden bakarak.

Belli belirsiz kafamı sağa sola sallıyorum ve yetmiş küsur öğrenci oturdukları yerde öne eğilip bakışlarını ense köküne çevi-

21 Büyük penisli olmakla ilgili bir deyim (çev. notu).

riyorlar.

Belki bu kadarı sorunu çözecekti ve profesör de üsteleme-yecekti. Ama bir de üzerinde yazan lafların sesini kesmek istiyor-muşum gibi, notun üstünü kapatmak için bir hamle yapmaya mecburum.

Profesörün gözlerinin nota takıldığını görüyorum.

Midem, amfi tabanına kadar sarkıyor.

“Benim dersim sırasında ön sırada bir not geziyor. Görebilir miyim?” Yaşlı bir el, bana ve yanımda oturan herifle yaptığım rezilliklerin kanıtına doğru uzanıyor.

Kocaman gözlerle, donmuş hâlde ele bakıyorum; beynim, deli gibi seçeneklerimi tarıyor. Pek fazla seçenek bulamıyor. Ayağım yüzünden koşarak amfiden kaçamam; ya kâğıdı ağzıma atacağım ya da dikkat dağıtmak için Ashton'ın o maharetli eline kalem saplayacağım. İki seçenek de bu dersten uzaklaştırılacağımanın garantisi. Sonuncusu, bir de özel bir gömlek giydirilip bir geceyi Dr. Stayner'ın gözetiminde geçirmemi kapsayabilir.

Böylece, Ashton'dan tarafa keskin bir bakış atıp kâğıdı profesöre uzatıyorum ve yüksek sesle okumaması için Tanrı'ya dua ediyorum; çünkü o takdirde dikkat dağıtma taktiğimi kullanmak zorunda kalabilirim. “Bakalım burada ne diyormuş...” diye mırıldanıyor profesör. Koskoca amfi sallanmaya, bulanmaya başlıyor, kan akışımın sesini kulaklarımda duyuyorum. Bütün amfide heyecanlı bir vızıldamanın başladığından hiç şüphem yok. Herkes bir idam seyredecekmiş gibi bekliyor olmalı ama ben hiçbir ses duymuyorum. Ve Ashton'a bakacak cesaretim de yok; çünkü yüzünde o çarpık sırıtmayı görürsem suratına sıkı bir yumruk sallayacağım.

“Mr. Henley, fetih girişimlerinizi benim dersimin dışında yapmanızı öneririm,” diyor profesör, nihayet. Ashton'a keskin bir bakış fırlatıyor, kâğıdı buruşturup çöpe atıyor. Ciğerlerimdeki hava son sürat dışarı hücum ediyor. *Elbette Ashton'ı tanıyor. Ashton'ı herkes tanıyor...*

Arkamızda alçak sesli bir mırıldanma dolanırken Ashton boğazını temizliyor. “Evet, efendim.” Utanıp utanmadığını bilemiyorum. Ona bakmayı reddediyorum.

Profesör tekrar kürsüye çıkarken amfiyi bir hayal kırıklığı

korosu dolduruyor; öğrenciler, idamın bugün gerçekleşmeyeceğini anladılar. Ama profesör tekrar derse başlamadan önce ekliyor: "Bu genç hanımın yerinde ben olsaydım birinci madde üstünde iyice düşünüp taşınırdım."

*

"Bu kalemin elinin orasından çıkmasına ne kadar yaklaştığının farkında mısın?" Binadan çıkarken efekt olsun diye kalemi de gösteriyorum.

"Sıkılmıştım. Hardy'yi bir daha dinlemek çok sıkıcı."

"İyi de bir amfinin ortasında beni küçük düşürmek zorunda değildin, değil mi?"

"Gelmemiş olmamı mı tercih ederdin? Doğruyu söyle... doktorun emri."

"Dişlerimi gıcırdatıyorum. Her şeye rağmen, gülümseyerek mırıldanıyorum. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, geldiğine memnunum."

"Ben henüz... gelmedim."

Kıpkırmızı kesilirken kitaplarımla koluna vuruyorum. "Sen katlanılmaz bir adamsın."

"Ve sen de inanılmaz bir kızsın." Nefesinin kesilmesine ve kara gözlerindeki büyümeye bakılırsa Ashton bunu yüksek sesle söylemek istemedi.

Göğsüne yaslanmamak için kendimi zor tutuyorum ama kelimelerimle savaşmıyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Uzun bir sessizlik oluyor. "İrlandalı..." Adımları duracak kadar yavaş. O Ashton marka bakışını bana çeviriyor. Birden midem sıkışıyor, ağzından çıkacakları hem duymak istiyorum hem de fena hâlde korkuyorum. "Cevap verecek misin?"

"Neye?"

"Telefonuna." Eli, telefonumu tıktığım pantolon cebime değiyor. "Telefonun çalıyor."

O bunu söyler söylemez Connor'a özel zil sesini duyuyo-

rum. "Ah, evet." Telefonu çıkarıp ekranda Connor'ın ışıltılı gülümsemesini ve yeşil gözlerini görüyorum. Cevapla tuşuna basıyorum. "Selam, Connor."

"Selam, bebeğim. Şimdi bir derse yetismeye çalışıyorum ama tekrar emin olmak istedim. Cumartesi günü kürek yarışına geliyorsun, değil mi?"

"Evet. Sabahtan orada olacağım. Öğleden sonra gönüllü nöbetim var."

Sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. "Harika. Annemle babam seninle tanışmaya can atıyor."

Midem bu sefer bir salto atıyor. "Ne? Onlara benden bahsettin mi?" *"Yavaş ve abeste", "ebeveynimle tanış" demek mi oluyor?*

"Elbette. Şimdi gitmem lazım. Sonra görüşürüz." Telefonun kapandığını duyuyorum. Ashton'a bakıyorum; dalgın dalgın yerdeki yaprakları tekmeliyor.

Bana baktığında kaşlarını çatıyor: "Ne oldu?"

Önce elimdeki telefona sonra ona bakıyorum. "Connor, ebeveyniyle tanışmamı istiyor," derken kendi sesimdeki sarsaklığı duyuyorum. Bunu Ashton'a neden söylediğimi biliyorum. Bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Omuz silkiyor ve yakınımızdan geçen bir sarışına bakıyor.

"Hey!" diye patlıyorum, azarlayarak. "Ben tam *burada* dikiliyorum!"

Ashton başını eğiyor, içini çekiyor. "Ne dememi bekliyorsun, İrlandalı?" Bana, ince bir örtüyle birçok kişiden gizlediği o incinmiş bakışlar ve uysal tebessümüyle bakıyor. "Anne ve babasıyla tanış. Muhtemelen bu daha makul olur," diyor. Duruyor, dudaklarını sıkıca büzüyor. "Sen ve Connor, birliktesiniz," diyor ve ben, söylenmemiş kelimelerinin çılgınlığını duyuyorum sanki. *Sen ve ben, değiliz!*

"Onunla birlikte olmasam ne olurdu? Senin için bir önemi var mı?" Aşağı yukarı birkaç kez bana söylediği şeyi tekrarlıyorum. Şimdi sorma sırası bende.

Ashton, elini ensesine koyuyor. Gözlerini kapıyor ve yüzünü, sonbaharın masmavi gökyüzüne çeviriyor. Ve ben, sessizce bekliyorum; onu izliyorum; gözlerim, boğazının ve ensesinin kıvrımla-

rını hatırlıyor; onunla can ciğer olduğumuz anı tekrar yaşamak için uzanıp göğsüne dokunma arzumla savaşıyorum.

Kolunu indiriyor ve bakışlarını bana çeviriyor; çenesini, gözle görülecek kadar sıkmış. "Ben sana istediğini veremem, İrlandalı." Bir kez daha içini çekiyor. "Yurda kadar kendi başına dönebilir misin?"

Boğazıma bir şeyler düğümlenirken alt dudağımı ısıyorum. Kitaplarıma bakıyorum. "Elbette. Teşekkür ederim, Ashton."

Bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra duruyor. Başını belli belirsiz salladığını görüyorum; sanki kendi kendini uyarıyor. "Görüşürüz," diyor. Ve arkasını dönüp yürüyor.

Bölüm on altı

VASAT

Ceksi.

Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Gözlerime daha da yaklaştırıyorum, halüsinasyon görüp görmediğimden emin değilim.

Hayır, görmüyorum. Hâlâ orada duruyor; kimya ara sınav kâğıdımın tepesinde, kırmızı ve çirkin bir zafer gibi.

Kolej ara sınavlarında aldığım ilk not ve neredeyse D. Ben bugüne kadar A dışında not almadım.

Hiçbir zaman. Asla.

Yutkunuyorum. Bir daha yutkunuyorum. Ve midemin safra-sı bedenime dağılırken, kanım kulaklarıma hücum ederken ve kalbim ayarı kaçmış gibi atarken üçüncü kez yutkunuyorum. Belki ben Princeton'a uygun bir öğrenci değilim. Dikkatimi dağıtan onca şey arasında çalışmam gerektiği kadar çok çalışmadığımı biliyorum. Babam haklıydı. Oğlanlar gerçekten akıllı kızların beynini emiyor. Ya onlar emdi ya da ben, içki içe içe, akıllı beyin hücrelerimi öldürdüm. Geriye kalan hücreler de sadece kıkırdamaya ve araba içlerinde pandik yemeye yaran gerzekler.

Hızla kapıdan çıkıyorum, diğer öğrencilerin arasından geçiyorum; bacaklarım, basbayağı koşuyormuşum gibi hızlı hareket ediyor. Serin çisentiye fırlayınca kendimi yavaşlamaya zorluyorum; bileğimde hafif bir acı var. Dikkat etmezsem tekrar sakatlanabilirim.

Hiç sekmeden telefonum çalıyor. Bu dersten sonra Connor hep telefon eder, çünkü o sırada o da dersten çıkıyor. Telefona cevap vermek istemiyorum ama gene de veriyorum.

“Selam, bebeğim. Ne oldu?”

“Kimyadan çıktım!” gözlerime biriken yaşları tutmaya çalışıyorum. Herkesin ortasında ağlamak istemiyorum.

“Ciddi misin? F’ledin mi?” Sesindeki şoku duymamak mümkün değil.

“Eh... az daha!” diyorum, tükürüklerimi saç a saç. Nefesim kesik kesik.

“Pekâlâ. Sakin ol, Livie,” diyor Connor, sakin bir sesle. “Anlat bana, ne oldu?”

Birkaç derin nefesle sakinleşmeye çalışıyorum ve fısıldıyorum. “C eksi aldım.”

Connor çok derinden bir iç geçiriyor. “Beni çok endişelendirdin, Livie! Merak etme! İlk yılımda ben de birkaç vasat not aldım. Hiç önemli değil.”

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Hiç önemli olmadığı doğru değil! Çığlık atmak istiyorum. Bu benim ilk kötü notum. Hayatım boyunca. Ve hem de en iyi olduğum derslerden birinde! Göğsümdeki ağrıdan, on sekiz yaşında kalp krizi geçirmekte olduğumdan şüphelenmeye başlıyorum.

“Bir sonraki sınavda daha iyisini yaparsın, Livie. Sen akıllı kızsın.”

Alt dudağımı emerken telefona kafamı sallıyorum. “Evet. Tamam.”

“Daha iyi misin?”

Hayır. “Elbette. Teşekkür ederim, Connor.”

“Tamam, güzel.” Telefondaki sesler boğuklaşıyor. “Benim arabaya gelen var mı? Evet...” diye seslendiğini duyuyorum. Tekrar bana dönüyor. “Şimdi gitmem lazım. Bugün fazladan bir antrenman daha var. Koç, geç kalanları yağmur altında on mil koşturmakla tehdit etti.”

“Tamam.”

“Sonra konuşuruz, Liv.” Telefon kapanıyor.

Kendimi daha iyi hissediyor değilim. Hem de hiç. Aslında, nedense daha kötü hissediyorum.

Başım önümde, gözlerimdeki yaşlar ve boğazımdaki yumruqlarla savaşa savaşa yurda dönüyorum. Connor’da da –diğer herkeste olduğu gibi– bana karşı otomatik bir güven var. Neredeyse D sayılacak

bu notun benim için çok önemli olduğunu anlamıyor mu? Ya daha iyisini *yapamazsam*? Ya bu... sonun başlangıcıysa?

Odama döndüğümde artık gözyaşlarımla kaplı yüzümü kimlerin gördüğü umurumda bile değil. Dr. Stayner'ı arayabileceğimi biliyorum ama o da anneme ve babama dönecek ve ben, şu otomatik pilot laflarını bugün duymak istemiyorum. Kacey'i aramalıyım ama... Yapamam. Beni buraya kadar getirmek için yaptığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Dolayısıyla da şimdi yapabileceğim şeylere –Reagan'ın, mini buzdolabımızın buzlukunda sakladığı Ben & Jerry's çikolatalı dondurma kutusuna– güvenmek zorundayım. Pijamalarımı giyip saçlarımı topladıktan ve yatağa girdikten sonra, yerde duran o rezil sınav kâğıdına bakarken kendime acıma seansımın bütün unsurları tamam olacak. O kâğıdı yakabilirim ama duyduğuma göre yurdun duman dedektörleri süper hassas.

Bunları tamamladıktan sonra dolapta beni bekleyen iki kutu dondurma var. Ölene kadar dondurma yemeye karar verdim. Beş dakika içinde ilk kutunun yarısı bitirdim –Reagan beni öldürecek– ve şimdi de kapı çalıyor.

Duymazdan geliyorum. Şu anda konuşmak isteyebileceğim tek kişi kürek antrenmanında. Az daha, “Defol git!” diye bağıracağım ama o zaman kapıdaki, burada olduğumu bilecek. Sessizce elimdeki kaşığı yalıyorum. Kapının çalması kesilmiyor. Çalıyor da çalıyor. Şimdi artık dışarıdakinin Dr. Stayner olduğundan eminim. Daha önce taahhüt ettiği gömleği teslim etmeye geldi herhâlde.

Kaşık ağzımda, dondurma kutusu elimde, homurdana homurdana ve sendeleyle sendeleyle kapıya gidip açıyorum.

Ashton.

Ağzım açılıyor, kaşık ağzımdan fırlayıp serbest düşüşe geçiyor. Ashton'ın refleksleri güçlü, yere düşmeden önce kaşığı havada yakalıyor.

“Sen ne arıyorsun burada?” Sırtında koşarken giydiği tişört ve şort var. Şu anda kürek antrenmanında olmalıydı.

Etrafımdan dolanıp odaya giriyor ve manalı manalı elim-

deki dondurma kabına bakarken mırıldanıyor: “*Seni frosh fifteen*”²² kurbanı olmaktan kurtarmaya geldim.”

Kapıyı kapatıyorum. “Senin antrenmanın yok mu?”

“Var. Ne yapıyorsun burada?”

Ayaklarımı sürüye sürüye yatağıma gidiyorum. “Pijamalarımı giymiş, yatağımda dondurma yiyorum. Karanlıkta. Belli olmuyor mu?”

Ashton yürüyüp çalışma masasının üstündeki küçük lambayı yakıyor. Oda hafifçe aydınlanıyor. “Connor bana, ara sınavın yüzünden deliye döndüğünü söyledi.”

Kelimeleri beni tekrar gerçekliğe taşıyor, alt dudakım titremeye başlıyor. Konuşacak durumda bile değilim. Yerde duran sınav kâğıdını işaret ediyorum ve o gudubet kâğıdın konuşmasına izin veriyorum.

Ashton eğilip kâğıdı alırken ben pervasızca onun poposuna bakıyorum, nefesim teklıyor. Nereye baktığımı görmesi umurumda değil. Beni tanımlayan şeylerin listesine son eklenen “başarısız”dan sonra bir de “sapık” yazılsa ne olur.

“Tüh, ben de senin bir süper dâhi olduğunu sanıyordum, İrlandalı.”

Bu kâfi geliyor. Gözümden aşağı yaşlar boşanmaya başlıyor, tutamıyorum.

“Ah, Tann’ım, şaka yapıyorum, İrlandalı! Hayret bir şeysin!” Kâğıdı kolunun altına kısıyor, iki kocaman el uzanıp çenemi tutuyor, yanaklarındaki gözyaşları siliyor. “Sen gerçekten de çok ağlıyorsun.”

“Gitmelisin,” diyorum, hıçkırarak. Çirkin bir höyküre höyküre ağlama biçimine geçmek üzere olduğumu biliyorum. Ashton’ın bunu görmesindenise diri diri mezara gireyim daha iyi.

“Şuna bak hele!” İki tane mengene gibi el omuzlarımdan tutuyor. “Kes şunu. Antrenmanımı, beni kapı dışarı edesin diye kaçırmıyorum. Gel buraya.” Dondurma kutusunu elimden kapıp şifonyerin üstüne koyuyor. Beni belimden tutuyor, kaldırıp ranzamin üzerine oturtuyor. “Yanaş biraz,” diyor, dondurma kutusunu alıp ranza merdivenini çıkarken.

“Bu ranzanın ikimizi birden kaldıracağını sanmıyorum,” diyorum iki hüngürtü arasında. Ama o, beni duvar tarafına çekilmeye

22 Üniversiteye yeni başlayan öğrencilerin, genellikle ilk sömestirdeki dengesiz beslenme yüzünden kilo almalarını ima eden, ABD ve Kanada üniversitelerinde sık kullanılan bir deyim (çev. notu).

zorlayarak yanına çıkıyor.

"Bu ranzaların nelere katlandığını bilsen çok şaşırırsın," diyor. Yüzündeki hınzır tebessüme bakılırsa detaylarını bilmesem daha iyi. O, yastıkları düzeltip yatak örtüsünü ikimizin üstüne çekerken ve kolunu başımın altına sokarken sessizce bekliyorum. Şimdi onun yanına sıkışmış durumdayım, başım göğsünde.

Tek kelime bile söylemiyor. Sessizce uzanıyor; parmak uçları aylak aylak sırtımda daireler çizerken bana sakinleşme fırsatı sağlıyor. Gözlerimi kapatıp kalbinin atışlarını dinliyorum -yavaş, istikrarlı ve şifalı.

"Daha önce hiç C eksi almadım. Bugüne kadar A'dan başka not almadım."

"Hiç mi?"

"Hiç. Bir kere bile."

"Ablan haklıymış. Sen, bok varmış gibi, çok fazla mükemmel-sin!" Bu kelimedede geriliyorum. "Şaka yapıyorum, İrlandalı." İçini çekiyor. "Bana inanmadığını biliyorum ama mükemmel olmak zorunda değilsin. Hiç kimse mükemmel değil."

"Ben mükemmel değilim. Ben sadece... dikkate değer biri olmaya çalışıyorum," diye mırıldandığımı duyuyorum.

"Ne?"

İçimi çekiyorum. "Hiçbir şey. Sadece..." *Babamın söylediği bir şeydi.* "Ya bu kadarla kalmazsa? Ya üst üste kötü notlar almaya devam edersem? Ya tıbbı giremezsem? O zaman ne yapacağım? Ne olacağım ben?" Gene zıvanadan çıkmaya başlıyorum.

"Hâlâ kendin olacaksın. Ve inan bana, sen daima dikkate değer biri olacaksın. Sakin ol."

"Sakin olamam!" Yüzümü göğsüne gömüyorum. "Sen hiç, herhangi bir konuda başarısız oldun mu?"

"Hayır. Ama hatırlarsan ben çok akıllıyım." Koluyla beni sıkıyor ve sadece dalga geçtiğini söylüyor. "Ben de birkaç C almıştım. Bir kez de D. Çan eğrileri bazen kahpelik yapabiliyor." Bir kaşık dolusu erimiş dondurmaya ağzuma veriyor. "Başka sınavlarının sonuçlarını öğrendin mi?"

Göğsünde duran kafamı sağa sola sallıyorum.

"Onlar nasıl gelir sence?"

"Bugüne kadar kötü geleceklerini düşünmüyordum. Şimdiyse..." Elim onun omzunu tutmanın bir yolunu buluyor. Ona daha yakın olmak istiyorum; bana sunduğu bu güvende olma duygusunu, geçici bile olsa, içime çekmek istiyorum. "Korkunç. Berbat. En iyi olduğum derste başarısız olduysam İngilizcede çakacağım kesin."

"Pekâlâ..." Bir kaşık dondurma daha ağzıma giriyor. "Bu sınavlara hazırlanırken geçmişte yaptığından farklı bir şey yaptın mı? Çalıştın mı?"

"Elbette çalıştım," diye patlıyorum.

"Yavaş ol." Yutkunduğunu duyuyorum. "Dikkatin... mi dağılmıştı?"

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum. "Evet."

Uzunca bir sessizlikten sonra soruyor: "Dikkatini dağıtan neydi?"

Sen. Bunu söyleyemem, tabii. Hormonlarımın ve kalbimin beynimde hasar yaratması Ashton'ın suçu değil ki. "Bir sürü şey," diyorum. Elim dalgın dalgın gidip göğsündeki dövmenin üzerine oturuyor. Yara izinin üzerine.

Ashton'ın yanağına değen kasları otomatikman geriliyor. "Bunu unutmanı istediğimi sana söylemiştim," diyor. Uzun bir süre, yarayı hatırlayarak parmaklarım orada gezinirken onun kalp atışlarından başka bir şey duymuyorum. Az daha uykuya dalmamı sağlayacak bir ninni gibi.

"Dana'nın babası, benim babamın çok önemli müşterilerinden biri ve Dana'nın mutlu olması babasını da mutlu ediyor." Dana adını duyunca içime dolan suçluluk duygusuyla bir saniye için elim hareket etmeyi bırakıyor. Ama parmaklarımı hareket ettirmeye zorlayıp nefes almaya devam ediyorum. "Eğer Dana'nın babası mutluyorsa o da mutlu oluyor. Ve o mutluyorsa..." Son cümleyi, anlamı bütün bir cümleymiş gibi söylüyor. Bu da bana, "o" diye bahsettiği adamın -yani babasının- ya da küçük bir çocuğu hırpalayan adamın, yetişkin Ashton'ın hayatına hâlâ hükmettiğini söylüyor.

Parmaklarımı usul usul hareket ettirerek fısıldıyorum. "Yani hâlâ Dana ile birliktesin... ama bu, senin seçimin değil."

"Anlaşmalı bir ilişkide olabileceği kadar. Dana mükemmel. Tatlı ve güzel. Ve benden uzakta yaşıyor." Dana'ya karşı hiçbir şey his-

setmiyor. Bunu duyabiliyorum. Uysal uysal kabullenmiş ama duygusuz.

“Dana bu anlamayı biliyor mu?”

Ağzından alaycı bir hırıltı kaçırıyor. “Dana evleneceğimizi düşünüyor. Ve eğer—” Çenesini kapatıp susuyor. Ama o düşünce dizisinin nereye gittiğini anlıyorum. Eğer Ashton’ın babası onun Dana’yla evlenmesini isterse... Ense kökümünden kuyruk sokumuma, kaburgalarıma ve boğazıma kadar bir ürperti yayılıyor ve buz kesiliyorum. Tanrı’m, babası Ashton’ın başına nasıl bir şey sarıyor?

Bedenim, içgüdüsel olarak ona daha çok yaklaşıyor; başımı çevirip göğsüne duygudaş bir öpücük konduruyorum. Ya da bir rahatlama öpücüğü mü? Mutlu bir birlikteliği bozuyor olmadığını anlamaktan gelen bir rahatlama mı?

“Babandan uzaklaşamıyor musun?”

“Zamanla o da olacak. Aylar, yıllar sürebilir. Olduğu güne kadar, ne zaman olacağını bilemeyeceğim. İdare etmeyi başarıyordum.” Duruyor. “Ama sonra gezegendeki en güzel kız çeneme bir yumruk çaktı.”

Ağzımdan ufak bir kıkırdama kaçıyor. “Bunu hak etmiştin, Jell-O hırsızı.”

Onun kıkırdama sesi bütün bedenimde titreşiyor. “Giyinik olduğu hâlde benim yanımda böyle titreyen bir kızla daha önce hiç tanışmadım, İrlandalı.”

“Kes sesini ve ver o dondurmaya bana.” Doğrulup kaşığa uzanıyorum ama uzun kollarıyla benim ulaşamayacağım bir mesafeye kaçırıyor.

“Sanırım kendine bir gece için yeterince zarar verdin.”

“Onun kararını ben veririm. Hem sen neden antrenmanda değil de buradasın?”

“Çünkü burada, bütün suratına dondurma bulaşmış, güzel memeli, nefis bir piliç bulacağımı biliyordum.”

Donup kalıyorum. Tişörtüme bakıyorum. Beyaz pamuklu yıpranmış pijama üstümün, içimde sütyen olmadığını saklamak gibi bir çabası olmadığı çok açık. Ya yüzüm? Ashton’ın tişörtüne bulaştırdığım lekelerle bakılırsa doğru söylüyor. “Çok mu kötü görünüyor?”

“Palyaçoların ağızlarının etrafına nasıl makyaj yaptıklarını bilirsin...”

Oy, aman Tanrı'm! Elimi onun karın boşluğuna bastırıp kalkmaya çalışıyorum.

Koluma yapıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yüzümü yıkamaya!"

Saniye geçmeden ve neredeyse hiç çaba harcamandan Ashton beni sırtüstü deviriyor. Bileklerim, onun elleri ve ağırlığı altında yatağa mıhllanmış durumda. "İzin ver de bu konuda sana yardım edeyim," diyor. Eğiliyor. Dilinin ucu, usul usul ağzımın etrafında dolaşüyor; üst dudağımda sağa sola gidiyor, sonra alt dudağıma geçiyor, dilini kaydıra kaydıra nazikçe yalıyor.

Eğer bakire sürtük diye bir tanım varsa sanırım ben, o tanıma çok iyi uyuyorum.

Kendimi bu duruma gene nasıl düşürdüm? Gözlerimi kapıyorum. Hem gülmek hem de ciğerlerimden çıkacak tüm havayla çığlık atmak istiyorum. Bu sabah uyandığımda ve Ashton'la son görüştüğümüzden beri her sabah kendime, onu unutmayı, onu düşünmeyi bırakmayı, kendime çizdiğim yolda – yavaş ve aheste Connor yolunda yürümeyi söyleyip durdum.

Peki, o zaman nasıl oluyor da kendimi, kendi yatağımda Ashton suratımdan dondurma yalarken nefes almamaya çalışıp arabadaki gecemizi tekrarlamak için kendime göre Jedi'nin zihinsel numaralarını uygularken buluyorum? Onu durdurmak için tek kelime etmedim. Ama edebilirdim. Ona durmasını söyleyebilirdim. Ona bir erkek orospu olduğunu söyleyebilirdim. Ona, *kendimi* bir orospu gibi hissetmeme neden olduğunu söyleyebilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Çünkü durmasını istemiyorum.

Geriye çekildiğinde hafifçe inliyorum. "Eh, biraz daha iyi," diye mırıldanıyor, kesik kesik soluyarak. Şimdi dudaklarımı yalamaya başlıyor; önce üst dudağımyı soldan sağa, sonra alt dudağımyı soldan sağa yalıyor. Dudaklarımı birbirinden ayrılmasına ve ağzımın onun için açılmasına, dilimin dışarı çıkıp onun diline uzanmasına engel olamıyorum.

O zaman, geri çekilip bana o kederli gözlerle bakıyor.

Sanırım cevabı biliyorum ama onun söylemesini istiyorum ve soruyorum: "Neden buraya geldin? Sadece gerçeği söyle."

Yutkunuyor. "Çünkü senin üzgün olduğunu bilmeye dayanamadım. Ama..." Gözlerini kapatıp başını öne eğişini izliyorum. "Seninle bu oyunu oynamaya devam edemem, İrlandalı. Seni incitmek istemiyorum."

Gözlerine bakabilmek için çenesine dokunduğumda hafifçe uzamış sakalları elime sürtünüyor.

Onu duymazdan geliyorum.

Kelimelerini duymazdan geliyorum. Karnımın içindeki suçluluk duygusunu ve beynimin içindeki çığılı duymazdan geliyorum. Onun gözlerinde okuduğum çatışmayı duymazdan geliyorum. Hayatımda gittikçe büyüyen bütün belirsizlikleri unutmak istiyorum. Ona, bütün o karanlık dolapları ve kayışları ve sessiz tutsaklığını unutturmak istiyorum.

Bütün bunları yok sayıyorum, elimi ensesine koyuyorum, beni öpmesi için kendime çekiyorum ve dilimi alt dudağında gezdiriyorum. Ashton'ın nefesi kesiliyor ve parmaklarımın altındaki kaslarının gerginliğinden tereddüt ettiğini anlıyorum; bunun üstesinden gelmeye savaşıırken başımın yanındaki yastığı yumrukluyor.

Artık onun savaştığını istemiyorum. Onun kırılma tarafını tekrar görmek istiyorum. Kendimi ona yakın hissetmek istiyorum. Onun kendini daha iyi hissetmesini istiyorum. *Kendimi* daha iyi hissetmek istiyorum. Boş vermek istiyorum... her şeye.

Ashton'la olduğumda böyle hissediyorum.

Sanki her şeyi oluruna bırakmak gibi.

Bu yüzden gözlerine bakıyorum ve "Bir süre unutmama yarıdım et," diyorum.

Tereddüdü bırakıyor.

Dizginsiz bir azgınlıkla ağzıma dalıyor. Ona karşılık veriyorum. Onu, sanki hayatta kalmak için ciğerlerindeki havaya muhtaçmışım gibi öpüyorum. Bir parçam korkuyor. Bu korkuyu ta derinlerimde hissediyorum. Bunun neye yol açacağını bilmiyorum ve yol açacağı şeye hazır olup olmadığımı da bilmiyorum.

Ama olmasını engellemeye kalkışmayacağımı biliyorum.

Sanki Ashton benim zihnimi okuyor. Geri çekiliyor, bana bakıyor ve fısıldıyor: "Biz... Ben, bugün senden hiçbir şeyini alıp götürmeyeceğim, İrlandalı. Bunu asla yapmayacağım, ta ki ben... özgür

kalana kadar." Bir şey fark ediyorum. Konuşurken her zaman tipik Ashton tarzıyla "sokmak", "düzmek" veya "malı götürmek" gibi kelimeler kullanmıyor. Ama zaten buradaki adam, tipik Ashton değil. Bu, herkesten saklanan Ashton.

Gözlerimi kapıyorum. Dudakları boynumu buluyor ve bir kere daha dudaklarının yumuşaklığına ve gücüne hayran kalıyorum. Köprücük kemiğime indiklerinde göğsüm körük gibi çalışıyor. Ashton tişörtümü tutup bir çırpıda kafamdan çıkarıyor, yere fırlatıyor. Biraz geri çekilip çıplak bedenimi seyrediyor ve göğüslerime giden bütün sinirlerim titriyor. "O sabah bu odada uyandığımda..."

Bir an gözleri yukarı kayıp onu seyreden gözlerime bakıyor ve tekrar göğüslerime bakmaya dönüyor. "Dizlerimin üstüne çöküp kollarını bunların üstünden çekmen için sana yalvarmaya hazırdım," diyor. Göğsümü okşamaya başladığında ağzımdan bir ses kaçıyor. Sonra öbürüne dokunuyor; sanki biçimlerini, ebatlarını ve yumuşaklıklarını tekrar hatırlıyor gibi. Parmakları üzerimde gezinirken bütün bedenim sarsılıyor. Dudakları da göğsüme inerken hafifçe iniliyorum; büyük bir maharetle hareket ediyor. Kollarımı kafasına dolama ve onu daha çok kendime çekme isteğine karşı koyamıyorum; dişlerinin omurgama gönderdiği keskin heyecanla çığlık atıyorum.

Böyle sesler çıkardığımda bilerek yapmasam da Ashton'ın buna karşılık verdiğini fark etmiştim. Bu sefer biraz durup kendi tişörtünü de bir çırpıda çıkarıyor. Hemen ardından elleri pijama altımın beline gidiyor ve hiç gecikmeden üzerimdekileri çekip çıkarıyor. Saniyeler içinde tamamıyla çıplak kalıyorum. Ashton tekrar göğsüme dönüyor.

Kollarımı tekrar kafasına doluyorum ve kendi başımı yastığa dayayıp tenindeki ateşin ve sertliğin kendi tenimde bıraktığı duyguda eriyorum. Uzanıp kasıklarına dokunmak istiyorum ama o zaman kalkmam lazım ve şu anda rahatım gayet yerinde. Kıpırdamıyorum ve sadece, Ashton'ın bedenime girdiğinde ne hissedeceğini düşünüyorum. Bunu düşünmek bile kasıklarımın gevşemesine ve kasılmasına neden olurken baştan çıktığımı hissediyorum.

İşte o anda, Ashton'ın aşağıya uzanan eli bunu keşfediyor. "Ah İrlandalı," diyor. "Hay si..." diye mırıldandığını duyuyorum ve kollarımı daha da sıkıp başını kendime bastırıyorum, başım geriye

kaykılırken inliyorum ve bana o boktan kimya notunu veren profesöre sessizce teşekkür ediyorum. "... böyle olmayacak..." diyor ve ranzadan iniyor.

Bir panik hissediyorum. Yanlış bir şey yaptığımı sanıyorum. Beni *bu hâlde* bırakıp gidecek mi?

"Kalk otur, İrlandalı," diyor.

İtaat ediyorum. Beni çevirip bacaklarımı ranzanın kıyısından çekerken inliyor; nasıl oturduğuma bakmak için duruyor. "Dirseklerinin üstünde arkaya yaslan," diyor.

Nefesimi tutuyorum ama benden istediğini yapıyorum. Sanırım ne yapacağını biliyorum. Ashton, gözlerini benim gözlerime kilitleyerek bir adım öne geliyor ve ellerini kalçalarımın üstüne koyuyor. "Bu nalet yatakların sorunu..." Bacak kaslarımı zorlayan gücü hissediyorum. Ashton'ın elleri, bacaklarımı birbirinden ayırmaya çalışıyor. Nefesimi tutuyorum ve aniden taş kesiliyorum.

Ne yapacağını biliyorum ve balatayı sıyırmak üzereyim.

Ama Ashton'ın gözleri hâlâ gözlerime kilitli ve ben ona karşı koyamıyorum. "... şu ki bunlar..." Beni hızla öne çekiyor, Kalçalarım yatağın kıyısına geliyor. Parmakları bacaklarımdan aşağı iniyor ve bacaklarımı kaldırıp omuzlarına koyuyor. İlk defa gözlerini gözlerimden ayırıyor ve santim santim ilerleyerek bacaklarımdan için öpmeye başlıyor, nefesi daha yukarılarıma beklenti dalgaları gönderiyor. "... böyle işlere uygun değil."

Dili bana dokunduğunda nefesim kesiliyor. İlk başta, bu kadar çıplak ve açıkta olmaktan hiç rahat değilim. Yani Ashton'ın yüzünün oraya çok yakın olması sinir bozucu ama... insanı hayrete düşüren müthiş bir duygu. Böylece, dudakları ve elleriyle çok geçmeden tanıdık bir duygunun -beynimin içinin boşaldığı günkü duygunun, içimde yükselmeye başladığını hissediyorum. Başımı geriye atıyorum, gözlerimi kapıyorum; dudaklarımdan titrek inlemeler dökülüyor çünkü ağzı daha da ateşli ve hareketli; elleri bacaklarımı sıkıp beni kendine çekiyor.

O dalga bana tekrar çarpmak üzereyken başımı kaldırmaya ve ona bakmaya karşı koyamıyorum. Gözleri bana kilitleniyor ve arkasında, o tuhaf huzur duygusunu görüyorum.

Ve onun adını söyleyerek çılgın atıyorum.

Ashton beni tekrar yatağa yatırırken topal bebekler gibiyim.

Yatak örtüsünü üstüme çektikten sonra kollarını ranzanın kıyısına koyuyor. "Benim de... şey... yapmamı istemiyor musun?" diyor, yanaklarımın kızardığını hissederek dudaklarımı ısıra ısıra.

Gizemli bir tebessümle gülüyor, alnuma yapışan saçlarımı düzeltiyor. "Birkaç gecedir bir işle uğraşıyordum ve ödevimin gerisinde kaldım. Gidip çalışmam lazım," diyor. Gözlerimi kapatıyorum; yanagımı okşayan parmağının keyfini sürüp Ashton'la aramızdaki bu güçlü yakınlığın zevkini çıkarırken uyuyakalıyorum.

*

Reagan, gecenin on birinde odaya giriyor. Hangi ara kalkıp giyinmişim bilmiyorum ama hâlâ yataktayım. Yüzümü, Ashton'ın kolonyaya kokusunun sindiği yastığa gömüyorum ve zihnünden, bugün öğleden sonra yaşadıklarımız geçiyor. İki elimle o hatıranın pırıltısına tutunuyorum ki suçluluk, şüphe ve kafa karışıklığı, boğucu bir kara duman gibi tekrar ciğerlerime dolmasın.

"Selam, Reagan. Nasıl gidiyor?"

Kendini yatağa atıyor. "Fazla gürültü yapıyormuşum diye kütüphaneden atıldım."

Pufkuruyorum. "Tam olarak ne yaparken fazla gürültü?" Nihayetinde Reagan, dersleri için kütüphane vakit geçiren biri değildir.

"Kendi başıma çalışıyordum. Bak şu işe, ya?" Kıkırdaya kıkırdaya gülüyorum. Aslında Reagan, ders kitabından çalışırken yüksek sesle okur. Bence çok sevimli ama birçok insan için rahatsız edici olabilir. "Keşke bunu bilselerdi..." Duruyor ve sonra sıradan bir şey söyler gibi konuşuyor. "Bu gece Connor'a rastladım."

"Ah, sahi mi?" Mümkün mertebe rahat bir ifade kullanmaya çalışıyorum ama içimdeki *bakire sürtük* suçluluk hissederken göğsüm sıkışıyor.

Alt katta Reagan kıpırdadıkça ranza gıcırıyor. "Bana senin nasıl olduğunu sordu. Şu kötü not aldığın sınav yüzünden yani."

İçimi çekiyorum. "Sanırım... daha iyiyim."

"Güzel."

Daha derin bir nefes çekmek için duruyorum. Ve sonra yumurtlayıveriyorum: "Sanırım Connor'la ilişkiyi bitireceğim."

"Yaa, sahi mi? Belki de hafta sonu geçene kadar beklemelisin."

Yeni bir kıpırdanma ve çarşaf hışırtısı sesleri duyuyorum; sanki Reagan rahat edememiş gibi.

Neden olduğunu sormaması garibime gidiyor. Söylediğim şeye çok şaşırmış gibi davranmadı. Neden ki? *Ben kendim* bile çok geçiriyorum. Kendim için ideal adamı tarif eden bir sayfa yazı yazacak ol- sam ve bir şekil çizsem Connor'ı anlatan bir yazı olurdu. "Beni ebevey- niyle tanıştırmak istiyor," diyorum. Ben şimdi bunu nasıl yapacağım? Annesi hemen anlar! Böyle konularda annelerin radarları vardır. Beni herkesin içinde azarlayacak. Princeton'ın kürek yarışları tarihi içindeki ilk kadın taşlama olayı olacak.

"Öyleyse ebeveyniyle tanış, sonra ayrıl. Evlilik sözü verecek değilsin. Yoksa Connor için, kendin için ve yarış için her şeyi darmada- ğınık edersin. Zaten tuhaf bir durum olacak."

"Neden?"

"Çünkü Dana da geliyor."

Bu isim... bağırama bir yumruk yemişim gibi. "Geliyorsa n'ol- muş. Ashton'la aramda bir şey yok ki." *Yalancı! Yalancı! Yalancı!*

Bir sessizlik. "Eh, iyi bari. Çünkü yarın, Ashton ölmüş olacak nasılsa."

"Nee?" Bir panik patlaması.

"Bu gece antrenmanı kaçırdı. Babam onu koşturuyor. Şu anda hâlâ tur atıyordur ve dışarısı epey soğuk."

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Kesin-likle suçluluk. Çünkü benim yanımda olduğu için ceza aldı. Ama... ellerim karnımın üstüne gidiyor ve bu duyguyla parçalanıyor. Ceza ala- cağını biliyordu ama gene de benim yanıma geldi.

Reagan hâlâ konuşuyor. "Ve unutma. O gece Cadılar Bayramı partisi var. Onu da darmadağın etmek istemezsin. Sen ve Connor... henüz birlikte uyuyor değilsiniz, değil mi?"

"Doğru... Dana da partide olacak mı?"

"Hayır, Ashton söylerken duydum, Queens'e gidip ailesini zi- yaret edecekmiş."

Rahat bir nefes alıyorum.

"Neyse yani, ben böyle düşünüyorum. Tatlı çocuğundan ayrı- lacaksan önümüzdeki haftayı bekle."

İç geçiriyorum. "Hı-hı, sanırım haklısın." Birkaç gün daha suçluluk duygusuyla çürüsem n'olur ki. Aslında iyi fikir. Bana güzel bir

ceza. Bunu hak ediyorum.

Yatakta yanıma dönüyorum, beynim tükenmiş gibi yorgun.
“İyi geceler, Reagan.”

“İyi geceler, Livie.”

Kısa bir sessizlik. “Hey, Livie?” diye sesleniyor Reagan –birkaç kez boğazını temizliyor; sanki kahkaha atmamak için kendisiyle mücadele ediyor gibi– “Bir dahaki sefere beni uyarmak için kapıya çorap asar mısın, lütfen?”

*

“Çok güzel,” diye fısıldıyorum. Top gibi kıvrılmış yatağında yatıyorum; elimde bir demet mor zambak ve Connor telefonda. *Ben bu çiçekleri hak etmiyorum. Seni de.*

“Zambacı sevdiğini söyleyişini hatırlıyorum. Sonbaharda açmıyorlar maalesef, biliyor muydun?”

Yanaklarımdan aşağı yaşlar inerken gülümsüyorum. Her ilkbaharda babam anneme, koyu mor zambaklarla sürpriz yapardı. Aslında pek de sürpriz sayılmazdı; çünkü zambakların açtığı yaklaşık beş hafta boyunca her cuma akşamı anneme zambak getirirdi. Ama her seferinde annemin yüzü büyük bir tebessümle aydınlanır ve sanki babam ona bir kez daha evlenme teklif ediyormuş gibi heyecanlanarak eliyle yüzünü yellerdi. Kacey ve ben de annemin bu abartılı mimliği karşısında gözlerimizi devire devire eğlenirdik.

Şimdi mor zambaklarla ilgili bu hatıram, ihanetime bağlanıyor.

“Biliyorum,” diyorum. Demek ki Connor bu demet için astronomik bir para harcadı. Bunlar ya ithal çiçekler ya da özel üretim. “Bunlar ne için?”

“Ah...” Connor duruyor. Onun mutfak tezgâhına eğilmiş olduğunu gözümün önüne getiriyorum. “Sadece, seni düşündüğümü bilmeni istediğim için ve o not hakkında üzüлüp durmaman için.”

Yutkunuyorum. “Teşekkür ederim.” O not. O “C eksi” kâğıdından sonra diğer bütün ara sınavlarımın kâğıtlarını aldım. Hepsi C. İngiliz edebiyatı haricinde, hepsi. İngiliz edebiyatıysa B. Hatta profesör, kâğıdına –karışık bir konuyu ele alış biçimimi sevdiğine dair– bir de not yazmış. Okuyunca sanki B iyi bir notmuş gibi geliyor insana. Besbelli ki *Uğultulu Tepeler* romanındaki karakterlerin ahlaki

ikilemleri ve seçimlerine ilişkin yorumlarım profesöre ilginç gelmiş. Belki de artık kendi ahlaki kodlarımı tam olarak kavrayanıyor olduğum için başkalarının durumu hakkında daha ilginç gözlemler yapabiliyorumdur. Fakat bana, sanki her şeyin tepetaklak durduğu acayip bir alaca karanlık kuşağına girmişim gibi geliyor. Ashton'a bir cep mesajı gönderip biraz daha neşelenmeye ihtiyacım olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bu arzuya karşı koyuyorum.

"Annem ve babam, yarın seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar," diyor Connor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp yalan söylüyorum. "Ben de."

Bölüm on yedi

31 EKİM

Dr. Stayner bir keresinde, herkesin hayatında kim olduklarını belirleyen, ne olacaklarını şekillendiren ve onları bir yola sokan bir gün olduğunu söylemişti. O günün, son nefeslerini verdikleri ana kadar ya insanlara rehberlik ettiğini ya da hiç akıllarından çıkmadığını da söyledi. Ben de Dr. Stayner'a, abarttığını söyledim. Sanki insanlar, fırlanmadan önce belli bir noktaya kadar kimliklerini ve dengelerini –veya dengesizliklerini– belirleyecek kıvrım ve çizgilerin sertleşmesini bekleyen, esnek bir kil topağıymış gibi bir anlam çıkıyor.

Oldukça mantıksız bir teori. Ve bir tıp adamından geliyor.

Ama belki de haklıdır.

Şimdi geriye baktığımda sanırım benim fırlanma günüm, annem ve babamın öldüğü gündü.

Ve 31 Ekim de bütün tasarımın paramparça olduğu gün.

*

"Bu gece öyle bir sarhoş olacağım ki!" diye ilan ediyor Reagan, ellerini havaya kaldırıp başını geriye atarak ve sabahın erken saatlerindeki güneşin keyfini çıkararak. Bitiş çizgisindeki izleyici kalabalığı arasında dikilmemiz onun umurunda değil. Yarışı kazanan Princeton takımının kıyıya çıkmasını bekliyoruz. Reagan beni, bu yarışın çok önemli olduğu konusunda uyardı ama bugün dört yüzden fazla kayığın yarıştığını duyduğumda gene de şaşırdım.

"Eh, senin için bunun diğer hafta sonlarından ne farkı var

ki!" diye sataşıyorum, ince ceketime sarınıırken. Üç yıl Miami'de yaşadıkdan sonra, doğup büyüdüğüm kuzeyin serin havasına karşı bağışıklığımı kaybetmiş olmalıyım. Aslında kuşluk vaktindeyiz ama nehir kıyısında olmak havayı biraz daha serinletiyor.

"Sen ne diyorsun? Bu tamamen farklı. Bir hafta ders yok ve bu geceki destan gibi bir parti olacak." Heyecan içinde zıplayıp duruyor, gözlerinin altındaki o tapılası gamzeleri ortaya çıkıyor, bal sarısı atkuyruğu sallanıp duruyor. "Ve ben çok şirin bir *şillik* *hemşire* kostümü giyeceğim." Ona sadece kafamı sallayabiliyorum. Kostümü gördüm. Evet, şirin. Ve kesinlikle *şillik*. Ve gerçekçilikten uzak. Grant, kendini neyin çarptığını anlayamayacak. "Sen de *şillik öğrenci kız* kostümü giyeceksin, değil mi?"

Görünüşe bakılırsa parti kostümü kızlar için, "şillik" fikri üzerine kurulu -Grant ve Ty'in fikriymiş. Sorun şu ki eğer buna uymazsam oyunbozanlık yapmış olacağım. "Öğrenci kız kısmına varım. Şillik kısmında yokum," demiştim. Reagan benim -Ashton'la hastaneye gittiğimiz gün giydiğim- pileli eteğimi gördü ve onun üstüne kostümün geri kalanını da odaya getirdiği jartiyer, jartiyer çorabı ve ince topuklu kırmızı ayakkabılarla tamamladı. Üfledim püfledim. Dürüst olmak gerekirse o partiye gitmek istemiyorum. Bu hafta sonu biter bitmez ciğerlerime biriken suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorum. Ama Reagan bunların hiçbirini duymak istemiyor.

Genellikle Grant'e sakladığı, o köpek yavrusu bakışlarıyla bana bakıyor. "Beni yalnız bırakamazsın Livie. Bu Cadılar Bayramı!"

"Ben... ben bilmiyorum. Bugün hastanede gönüllü çalışmam var..." Ayrıca son dört gecedен beri gözümü kırpmadım desem yalan olmaz; sanki kafamın içindeki kapat düğmesi arızalı ve midem de gevşeme kabiliyetini kaybetmiş gibi. Korku ve endişeden darmadağın olmuş durumdayım. Connor'ın ebeveyniyle tanışma korkusu ve endişesi, Ashton ve onun masum kız arkadaşıyla karşılaşma korkusu ve endişesi.

Ashton'ın babasını görme korkusu ve endişesi.

Babasının burada olup olmayacağını bile bilmiyorum; hiç sormadım. Ama fikri bile midemi bulandırıyor. Önem verdiğim bi-

rini incitmiş olduğu için. Bir çocuğu incitmiş olduğu için. Bu adam ikisini de yaptı. Acaba Ashton'ın babasına saldırırsam Connor'ın ebeveyniyle tanışmak zorunda kalmayabilir miyim?

"Sakin ol!" diyor Reagan, bütün vücuduyla beni dürterek. "Selam, sizinle tanıştığıma sevindim, hoşça kalın, dersin biter."

"Ya sonra, Reagan? Connor'dan nasıl ayrılacağım? Ona karşı kullanabileceğim herhangi yanlış bir şey yapmış değil ki!" Benim gibi değil. Ağzıma ekşi bir tat geliyor. Onun gözlerine baka baka kalbini kıracağım. Bu kısımdan kaçınmam mümkün mü? Sadece iki ay oldu. Bu konuda bir kural var mı? Belki bir e-posta gönderebilirim... Kacey'e sorsam daha iyi olurdu ama şu ana kadar ablama hiçbir şey anlatmadığıma göre bütün bir öğleden sonra konuşup hazır olmadığım sorularına cevap vermem, olmadık şeyler yaptığımı kabul etmem gerekecek.

"Livie!" Dönüp Connor'ın geldiğini görüyorum. Takım forması olan dar bir turuncu-beyaz kolsuz tişört ve siyah şort, yüzünde kocaman bir tebessümle vücudundaki teri havluyla sile sile kalabalığın içinden çıkıyor.

Derin bir nefes çekip gevşemeye çalışıyorum. *Bunu yapabilirsin. Sadece ona nazık davranmaya devam et.* Sadece birkaç gün daha... ta ki onun kalbini yerinden söküp topuğunla ezene kadar.

"Sarılmamı ister misin?" diye soruyor.

Ona, burnumu kırıştırarak gülümseyip omuzlarımı geri çekiyorum. Aslında numara yapıyor değilim. Ter içindeki Connor, çekicilikten çok uzak. Kıkır kıkır gülüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Tamam, belki daha sonra. Yarış hakkında ne düşünüyorsun?"

"Müthiştii!" Takımı, yumruk gibi sıktıkları elleriyle küreklerle yapışmış, senkronize bir güç ve zarafetle çekerek birinciliğı ele geçirene kadar seyrettim.

"Evet." Kalabalığın içinde birilerini arar gibi bakıyor. "Hemen dönerim. Burada bekle, tamam mı?" Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin? Son zamanlarda biraz dalgın gibisin."

Zorlama da olsa derhâl gülümsüyorum. "İyiyim. Sadece... gerginim." Parmak uçlarıma yükselip dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum.

O güzel, yeşil gözleri muzip muzip parlıyor. "Sakin ol. Sana bayılacaklar. Tam burada bekle." Annesinin bunca kalabalık içinde bana parmağını sallayıp *sürtük* diye bağırmasından çok, beni sevmelerinden endişeleniyorum aslında.

Onun ince silüetinin kalabalık içinde kayboluşunu izliyorum.

Sonra dönüp uzun boylu, çok güzel bir adama bakıyorum. Onu, neredeyse saniye sektirmeden gördüm. Görmemek mümkün değil. Saçları yaş ve geriye itilmiş, birçok yerden yüzüne düşüyor. Yarıştta harcadığı çabadan dolayı kasları taş gibi. Connor gibi onun bedenini de ince bir ter parıltısı kaplamış. Ama kendimi Ashton'ın kollarına atmak için bir saniye bile tereddüt etmezdim.

Boynunda bir havluyula kıydan yukarı yürüyor ve yüzündeki teri siliyor. Başını kaldırdığında göz göze geliyoruz ve nefesim kesiliyor. Birkaç gündür onu görmedim ve vücudum içgüdüsel olarak ona gitmek istiyor.

Ona kocaman bir tebessümle gülümsüyorum ve dudaklarımı kıpırdatarak "Tebrikler!" diyorum.

Sadece bir kere başını sallıyor.

Ve sonra dönüp ileride bir grup insanla bekleyen sarışın güzele doğru yürüyor. Dana'nın, pür tebessüm onun kolunun altına girişini izliyorum. Hiç tereddüt etmeden kolunu Dana'nın omzuna koyuyor ve sanki bu dünyada onun için başka bir kadın yokmuş gibi gülümsüyor. Sanki ben orada, yirmi adım ötede değilmişim ve her şeyi görmüyormuşum gibi.

Anlaşmalı bir ilişki olsun ya da olmasın bana, Ashton'ın benim olmadığını anlatıyor. Hiçbir zaman da benim olmadı.

Ve belki de asla olmayacak.

Birdenbire, soluduğum hava ciğerlerime batmaya başlıyor.

Bu duyguya karşı durmaya ve -dökmeye hakkım olmayan- gözyaşlarımı yuvalarında tutmaya çalışırken yutkunuyorum ve dikkatimi gruptaki diğerlerine çeviriyorum. Bir çiftin, Dana'nın anne ve babası olduğu çok belli -yüz hatlarında o kadar çok benzer ayrıntı var ki başkası olmaları mümkün değil. Sonra diğer çifte bakıyorum. Şık giyimli sarışın kadın otuz yaşlarında olmalı. Telefonuna bakıyor; yüzündeki ifade, sıkılmış, sanki buraya zorla sürüklenmiş

ve bir an önce bitse de gitsek der gibi. Yanındaki iyi giyimli, yakışıklı, daha yaşlı bir adamın, saçları yer yer ağarmış.

"O Ashton'ın babası," diye fısıldıyor Reagan bana, adama baktığımı görünce. Sanki bükülmezmiş gibi görünen kolunu Ashton'a uzatıyor. Ashton hemen o eli tutuyor ve bunu yaparken başını eğişini izliyorum. Bir saygı mı yoksa bir teslimiyet ifadesi mi, bilemiyorum.

Adamı inceliyorum ve içindeki, oğlunun boynuna kelepçe vurmasını sağlayan şeytanın işaretlerini arıyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum; çünkü kanıtlarını gördüm. O yara izlerini, o kayış parçasını... birkaç kez izin verdiği kadarıyla Ashton'ın sesindeki acıyı ve teslimiyeti gördüm. Ve bu adamın tebessümü, Ashton'ın gözlerine ulaşmıyor. Bunu fark ediyorum.

Ona ve Dana'nın babasına bakıyorum ve bu sohbetlerinin nasıl gittiğini düşünüyorum. Dana'nın babası kızının, Ashton'ı rehlin tutmak için kullanıldığını biliyor mu acaba?

Reagan'ın, elini sırtıma sürdüğünü fark ediyorum. "O hıyarın teki, Livie. Fazlasıyla seksi, damızlık bir hıyar. Bana da öyle çığlık attırsa ben bile ona hayır diyemezdim..." Bunu hatırlayınca yanaklarım yanmaya başlıyor. Bakışlarımı Ashton'dan başka yere çevirmek zorundayım. Ufak tefek sataşmaları arasında Reagan'ın, yurt odamızın kapsısından tam da doruk anında girdiği çıkarımında bulunmuştum. Reagan içini çekiyor. "Ama bunların altında değerli hiçbir şey yok. O da öyle bir adam. Oyun oynamayı seviyor."

Reagan doğru mu söylüyor? *Seninle bu oyunu oynamaya devam edemem, İrlandalı.*

Ashton'ın oyununa mı geldim? Kalbimin içindeki her şey bana, bunun doğru olmadığını söylüyor. Ama beynim... Bu, olması gerekecek kadar büyük bir karmaşa. Harika bir çocuk, benimle tanıştırmak istediği ebeveynini getirmek için gittiğinde ben, bütün aklımı ve bütün kontrolümü kaybetmeme neden olan -ve beni inciten- çocuk için akmak üzere olan gözyaşlarımı yerinde tutmaya çalışıyorum.

"Gidget!" diye sesleniyor Grant ve beni içimdeki fırtınadan uzaklaştırıyor. Gelip Reagan'ı arkadan yakalıyor, uzun kollarını

onun ufak tefek bedenine dolayıp hararetle kucaklıyor.

Reagan yavaşça ciyaklıyor, arkasına dönüyor, kısa kollarını Grant'in boynuna doluyor. "Kes şunu! Babam yakınlarda," diyerek Grant'in yanağına bir öpücük konduruyor.

Tam da iyi adamın lafının üstüne gelmesi gibi, Reagan'ın babasının sesi güm diye patlıyor. "Grant!"

Reagan hemen kollarını topluyor, bir anda gözleri irileşiyor. "Boku yedik," diye mırıldanıyor ve Robert'ın iri yarı cüssesi Grant'in dibinde bitmeden önce, ondan uzaklaşıyor.

Robert, Grant'in sırtına ağır bir şaplak patlatıyor. "İyi yarıştı, evlat!"

"Teşekkür ederim, Koç." Grant de kendi alametifarikası olan o alık tebessümüyle kocaman sırıtıyor ama Robert'ın gözlerine bakmadığını fark ediyorum; gözleri kalabalığı tarıyor.

Robert, Grant'in gerginliğini fark etse bile belli etmiyor. "Ty, seni arıyordu," diyor. Kızından uzakta, kıyıda bir yeri işaret ederek ve ekliyor: "Şuralarda bir yerde."

Grant, selam verip topukluyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

"Küçük hanım..." diye lafa başlıyor Robert, kaşlarını çatarak kızına dönüp bakarken.

Reagan, babasının kalın beline sarılıyor, "Harika bir yarıştı, babacığım! Gidip annemi bulmalıyım!" Babasının bir kelime daha etmesine izin vermeden kalabalığın içinde küçük bir çocuk gibi insanların arasından kolayca geçip gözden kayboluyor.

Robert, kızının ardından bakıp başını sağa sola sallıyor. "Birlikte olduklarını bana itiraf edene kadar kaç ay geçeceğini merak ediyorum," diyor.

Ağzım açık kalıyor ve muhtemelen, hissettiğim şok gözlerimden okunuyor. Beni mi sınıyor acaba? Şüphelerini doğrulayıp doğrulamayacağını mı görmeye çalışıyor?

"Ah, bildiğimi ona söylemene gerek yok." Robert'ın başı sallanmaya devam ediyor. "Grant'ten hoşlanmadığımı zannettiği sürece onunla birlikte olmaya devam edecek."

Bir kahkaha patlatmamak için dudaklarımı sıkıca büzüyorum. Reagan'ın, düzenbazlık becerilerini nereden edindiği belli.

"Eh, yarışları nasıl buldun, Livie?"

"Çok heyecanlıydı, efendim."

Gülümsüyor. "Değil mi? Şimdi bu çocukları bütün kış eşek sudan gelene kadar çalıştırıp bahar yarışlarına hazırlamam lazım." Kalabalıktan "Koç!" diye bağırıldığını duyuyoruz. Sesleneni duyduğunu anlatmak ister gibi elini kaldırıyor. "Bu yarış günlerinde bir saniye boş vaktin olmaz..." diyor bana dönerken ve tebessümü ciddileşiyor. "Unutmadan..." Ceketinin cebine uzanıyor, küçük ve yazısız bir zarf çıkarıyor. "Burada sana rastlayacağımı umuyordum."

Kaşlarımı çatıp zarfı alıyorum, dikkatle açıyorum ve içinden bir fotoğraf çıkıyor. Eski bir fotoğraf olduğu, basım kalitesinden belli. Genç bir çift bir ağaca dayanmışlar; erkeğin kolu kızın omzundan sarkıyor. Kız, kuzguni siyah saçlı başını erkeğin göğsüne dayamış ve ikisi de makineye gülümsemişler.

Nefesim tutuluyor.

Annem ve babam.

Serbest elim ağzıma doğru uçarken bir an için konuşamıyorum. Fotoğraftaki o tanıdık yüzlere bakıyorum ama buradaki, benim hiç görmediğim yüzleri. "Bunu nerede—" Sesim çatallanıyor.

"Bizim tavan arasında kutular dolusu eski okul resimlerim var. Yıllardır onları bir düzene sokmak istiyordum."

Konuşamıyorum.

"Orada annenle babanın eski bir resminin bulunabileceğini biliyordum ama emin değildim. Bakması bir hafta sürdü."

"Bunun için mi uğraştınız?" Reagan'ın babasına bakıyorum. "Yani..." Gözyaşlarım tehdit etme zahmetine bile girmeden akıyorlar. "Teşekkür ederim. Onların kolej resimlerinden hiç yok bende."

Ağzını açıyor. Bir an tereddüt ediyor. "Biliyorum, Livie."

Jeton düşene kadar sadece bir saniye daha kaşlarım çatık kalıyor.

Bunu sadece tek bir kişi biliyordu.

Ashton söylemiş olmalı.

"Ve kutuları tasnif eden de ben değildim." Sesi dümdüz ama kaşları, bilgece bir ifadeyle yukarı kalkıyor.

Hırıltılı bir nefes çekiyorum. "Ashton mı?"

Biraz sonra Robert başını sallıyor. "Onları hemen tanıdı. Seninle annen arasındaki benzerliği gözden kaçırmak mümkün değil." Tekrar fotoğrafa bakıyorum. Oradaki kız, ben olabilirim. *Yani bunu Ashton mı buldu? Ashton, başkasına ait tozlu resimler arasında, varlığından bile emin olmadığı bir resmi aramak için bir haftasını harcadı. Benim için?*

"Üç yıl geçtiği hâlde bu oğlanı hâlâ tanıyamadım. Çok fazla konuşmaz. Ama içimden bir şey bana, onun hakkında hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyor." Dudakları ince bir çizgi hâlinde birleşiyor. "Ama bildiğim bir şey var. Takım arkadaşlarının üzerine titrer, onlara cesaret verir, onları başarıya zorlar ve onlar için her şeyi yapar. Hepsi de bunu bilir ve ona saygı gösterirler. Su üstünde lider olmak için doğmuş. O yüzden de takımın kaptanı. Bir gün çok iyi bir koç olabilir. Tabii bunu yapmak isterse." Gözlerinden düşünceli bir ifade geçiyor. "Yani... bu ülkede onu zapt eden ne varsa ondan kurtulduğunda. Her neyse," diyor Robert, tekrar bana bakarak "benden, bunu sana söylemememi istedi. Sorun olursa atlatmak için saçma sapan bir hikâye uydurmamı söyledi." Robert bana, sanki beni özlemiş gibi gülümsüyor. "Ama düşündüm ki bu, senin için önemli olabilir."

Bir tanesi düşüp fotoğrafı lekelemeden önce gözlerimden yanaklarıma yuvarlanan yaşları şöylece siliyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Robert bana göz kırpmıyor. "Şimdi izin verirsen gidip şu ele avuca sığmaz kızımı bulayım da birkaç fotoğraf çektireyim." Sallana sallana yürüyüp giderken önündeki kalabalık onun önünde ikiye ayrılıyor.

Nehir, kalabalık ve etrafımdaki her şey, elimdeki 10x15 santimlik fotoğrafa bakarken ortadan kayboluyor. Parmaklarımı kıyısında gezdiriyorum ve fotoğraftaki insanlara dokunuyorum. Resmin içinde öyle kayboluyorum ki Connor'ın belime dolanan kolunu bile zor fark ediyorum.

"İyi misin?" Başımı kaldırıp Connor'ın daimi tebessümünün duraksadığını görmek için gözlerimi resimden koparmam gerekiyor. "Biraz rengin solmuş."

"Evet. Ben sadece..." derin bir nefes çekiyorum ve kalbime

dolan duyguların yoğunluğunu anlamaya çalışıyorum. *Neyim ben?*

“Bunlar annenle baban mı?” diyor elimdeki fotoğrafa bakmak için eğilerek. “Vay canına! Ne kadar çok benziyorsun annene! Fotoğraf nereden geldi?”

Sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. “Reagan’ın babasından.”

“Yaa. Ne nazik bir davranış.”

“Evet. Çok,” diye tekrarlıyorum. *Hayır. Nazik değil Connor. Harika, inanılmaz, takdire şayan. Söylenmesi gerekenler bunlar, Connor. Dünya paramparça. Benim dünyam. Paramparça. Bildiğim ya da bildiğimi sandığım dünya yıkıldı.*

Connor benim için bir hafta boyunca kutu eşeler miydi? Benim için derslerini asıp notlarını riske atar mıydı? Ashton’ın ödevlerinin gerisinde kaldığını söylemesi... Birkaç gecedir başka bir işle uğraştığını söylemesi... İşte, *bunu* yapıyordu.

Şimdi bütün istediğim Ashton’a koşmak, ona dokunmak, ona yakın olmak ve ona teşekkür etmek. Benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini söylemek.

“Gel hadi.” Connor, bütün meseleyi çabucak bir kenara atıp elimi tutuyor. Sanki çok önemsizmiş gibi. “Gel, annem ve babamla tanış.”

Birdenbire, Connor’ın ebeveyniyle tanışmaktan korkmuyorum; bu konu artık bu dünyada yapmak isteyeceğim en son şey oluverdi. Ama kapana kısılmış durumdayım. Ani bir kasma dalgasını bastırıyorum. Connor’ın kalabalığın içinde bana rehberlik etmesine izin veriyorum, yüzüme en iyi sahte tebessümümü takıyorum ve onlarla karşılaştığımda sinirlerime iyi gelecek bir küçümseme görmek için dua ediyorum.

Yaşlı bir çiftin önünde duruyor. “Anne, baba. Bu” —elini nazikçe belime koyuyor— “Livie.”

“Merhaba, Livie. Ben Jocelyn,” diyor Connor’ın annesi, büyük bir gülümsemeyle. Connor’ın gözlerinin ve saçlarının annesine benzediğini görüyorum. Annesinin bir aksanı yok. Connor’ın, annesinin Amerikalı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Elini uzatırken beni baştan aşağı çabucak değerlendiriyor. Zararsız ve nahoş bir tarafı olmayan bir değerlendirme. Ama elimi çekme arzuma

karşı koymak zorunda kalıyorum.

Yanında Connor'ın babası var. "Merhaba, Livie." Aksanı, onlardan biraz daha ağdalı olsa da tıpkı Connor ve babam gibi. Son sürat hemen buradan kaçmaya niyetim olmasa belki bu konuda onlarla biraz sohbet ederdim. "Ben Connor Senior. İkimiz de nihayet oğlumuzun kalbini fetheden kızla tanışmaktan çok mutluyuz," diyor. "*Oğlumuzun kalbini fetheden*" mi? "*Yavaş ve aheste*"ye ne oldu? Connor'ın kızaran yüzüne bakıyorum.

"Seni utandırdıysam özür dilerim," diyor Connor'ın babası, pat diye oğlunun omzuna vurarak. "Ama doğruyu söyledim."

Connor'ın parmağı muzip muzip sırtımda gezinirken endişem midemde toplanıp göğsümü sıkıştırıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu kötü, kötü, kötü. Bunların hepsi *yanlış*.

En güzel tebessümümü takınıyorum. "Oğlunuz çok iyi bir adam. Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Ah, onunla ne kadar gurur duyduğumuzu anlatmaya başlamayayım," diyor Jocelyn. Oğluna bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Parlak bir geleceği var. Şimdi senin de katılmanla daha da parlak olacak."

Bunlar çıldırmış mı? Onu sadece iki aydır tanıyorum! Gözlerimi çeviriyorum ve Jocelyn'in, mükemmel şıklıkta denizci tarzı kabanının altındaki mükemmel şıklıkta hırkasını ve inci kolyesini görüyorum. Zihnimin içinde bir görüntü: titizlikle biçilmiş çimler ve süs köpekleri. Bütün bunlar benim bilinçaltımın, şimdi yanımda dikilen parlak yıldızla paylaşabileceğim ideal hayat için bir araya getirdiği unsurlar. Şimdiye kadar inandığım tek yıldız: Dövmelerle sakladığı yaraları yok, korkunç çocukluğunun simgesini bileğinde taşıyor; annesinin ne zaman ve nasıl öldüğü dâhil, her şeyi sırlara gömülmüş biri değil. Ama var olup olmadığı bile bilinmeyen bir kâğıt parçasını sırf bana verebilmek için arayarak bir haftasını harcamaz ve tüm bunları öğrenmemem için bu gerçeği gizlemeye kalkışmaz.

İşte tam önümde, annem ve babamın benim için isteyeceklerini sandığım hayat duruyor. Kendimi, ona doğru taşıdığımı sandığım hayat. Ve işte o hayatı buldum.

Bundan derhâl kaçmam lazım. "Çok özür dilerim ama be-

nim hastanede gönüllü nöbetim var. Trene yetişmek için şimdi gitmem lazım.”

“Ah, elbette tatlım. Connor bize senin tıbbı devâm etmeyi planladığını anlatmıştı, değil mi?” Jocelyn, beğeniyle başını sallıyor. “Parlak bir öğrenciymişsin.” *Evet, bütün notları vasat olan bir öğrenci.*

“Pekâlâ,” diyor Connor. “Beni yeterince utandırdınız.” Beni yanağımdan öpmek üzere uzanıyor ve fısıldıyor: “Bugün yarışımı izlemeye geldiğin için çok teşekkür ederim, Livie. Sen harikasin.”

Gergin bir tebessümle başımı sallıyorum ve koşmadan ama mümkün olan en büyük hızla oradan uzaklaşmak için dönüyorum. Benim güzel ve yaralı yıldızımı görmek için kalabalığı tanıyorum.

Ama gitmiş.

*

“Sizi Cadılar Bayramı heyecanı içinde bulacağımı sanıyordum. Bilirsiniz işte... kostümler, süslemeler falan.” Derek’in kovboy yeleşine hafifçe vuruyorum. Omuz silkerek karşılık veriyor, gevşek hareketlerle bir arabayı ileri geri ittiriyor, başı öne eğik. Nasıl olduğunu sormaya korkuyorum.

“Bizim çok fazla şeker yememize izin vermiyorlar,” diyor Eric, asık suratla bağdaş kurup oturduğu ve korsan tipi bir göz bandıyla oynadığı yerden. “Ve Hemşire Gale bana, onunla bir kişinin daha peşinden koşarsam kılıcımı alacağını söyledi.”

“Hmm. Belki de bu iyi bir kuraldır.”

“Sen ne kostümü giyeceksin, Livie?”

“Bir cadı kostümü.” Elbette beş yaşındaki bir çocuğa öğrenci kız kostümünün neden Cadılar Bayramı için uygun görülebileceğini açıklamak niyetinde değilim. Böyle bir sorunun gelebileceğini tahmin ediyorum. “Bu gece bir partiye katılacağım,” diyorum, isteksiz isteksiz.

“Ya.” Eric nihayet gözündeki korsan bandını çıkıyor. “Bizde bir parti yapacaktık ama iptal edildi.”

“Neden böyle bir şey yapsınlar?”

“Lola nedeniyle.”

Lola. Korku, soğuk parmaklarını sırtımda gezdiriyor. Bir sürü

çocuğun her şeyden çok ihtiyaç duyacakları bir partinin iptal edilmesi için tek bir neden olabilir. Sormak istemiyorum. Gene de sesimin titremesini engelleyebiliyorum. "N'olmuş Lola'ya?"

Derek'in başının hafifçe döndüğünü ve kardeşiyle bakiştıklarını görüyorum. Eric tekrar benim yüzüme baktığında gözleri kederli. "Sana söyleyemem çünkü bir anlaşma yaptık."

"Lola—" Derhâl boğazıma yerleşen topağı temizlemeye çalışırken bütün bedenime tuhaf bir uyuşukluk yayılıyor.

"Livie, neden bu konuyu konuşamıyoruz? Seni çok üzdüğü için mi?"

Seni çok üzdüğü için mi? Onun çocuk sesi çok masum ve çok meraklı. Çok aydınlatıcı. *Güzel soru, Eric.* Bu kural onların iyiliği için miydi yoksa benim mi? Gözyaşlarımın tehdidi altında gözlerimi kapatıyorum. *Onların önünde ağlayamam. Ağlayamam.*

Ve o küçük eller, iki omzuma dokunuyor.

Gözlerim bulanık görüyor, ikizlerin her biri bir yanımda, Derek kaşlarını çatmış bana bakıyor. "Sorun değil, Livie," diyor, o hırıltılı sesiyle. "Her şey düzelecek." Kanseri tedavisi gören ve bir arkadaşlarını kaybetmiş iki tane beş yaşında oğlan, *beni* teselli etmeye çalışıyor.

"Evet, üzülme. Zamanla alışacaksın," diyor Eric.

Zamanla alışacaksın. Kelimeler ciğerlerimdeki havayı alıyor; kanım, buz kırıntılarına dönüşüp damarlarımın içinde donmuş gibi. Donmadığını biliyorum, çünkü hâlâ hayattayım; kalbim hâlâ çarpıyor.

Gelgelelim bir saniyede söylenen iki kelimeyle içimdeki çok güçlü bir şey öldü.

Yutkunuyorum, ikisinin küçük ellerini sıkıyorum ve öpüyorum. Onlara en içten tebessümümle gülümsüyorum. "İzninizle çocuklar."

Ayağa kalkıp oyun odasının kapısına doğru yürürken camdaki yansımamı görüyorum. Hareketlerim yavaş ve dengeli; neredeyse şu robotlar kadar mekanik. Sola dönüyorum, koridorda yürüyüp tuvalete doğru gidiyorum.

Yürümeye devam ediyorum.

Asansöre biniyorum; asansörden iniyorum, kabul bankosunun önünden geçiyorum ve ana girişten çıkıyorum.

Hastaneden çıkıyorum.

Otomatik pilotlu hayatımdan uzaklaşıyorum.
Çünkü bunu -zamanla alışmayı- asla istemiyorum.

*

Ben ne halt etmeye buraya geldim ki?

Bunu kendime, şu şapşal kırmızı ayakkabıların ince topukları evin merdivenlerinde tıkırdarken soruyorum. Bunu kendime, hâlihazırda sarhoş olmuş bir grup parti davetlisinin arasından geçerken soruyorum; bir tanesi, eteğimin altında ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bunu kendime, mutfğa girip bir elinde bir dilim limon diğer elinde tuzlukla tezgâhın kıyısına tünemiş Reagan'ı gördüğümde soruyorum; Grant'in suratı, Reagan'ın göğüs dekoltesinin derinlerinde.

Tekila. Bu gece buraya, işte bu halt için geldim.

Kendimi tekilayla boğacağım; böylece düşünme duracak, kuşkular dağılacak ve hâlâ midemi buran suçluluk duygusu, hiç olmazsa tek bir nalet gece için sakinleşecek.

Ve sonra, fotoğraf için Ashton'a teşekkür edebilirim ve belki ona âşık olduğumu söyleyecek cesareti toplayabilirim. Çünkü yüreğimde minicik de olsa bir ümit var; onun bunu bilmesinin bir fark yaratacağını söylüyor.

Grant başını dekolteden uzaklaştırmaya fırsat bulamadan elindeki bardağı kapıyorum ve içindekini boğazımdan aşağı yolluyorum. Tekilanın boğazımı yakışı, katlanılması zor derecede keskin bir tat. İğrenç tadının etkisini kesmek için -ve şerefine içmek istediğim her şeyi kusmama fırsat vermeden önce- Reagan'ın elindeki limonu kapıyorum... *Geah!*

"Livie!" diye bağıyor Reagan. Ellerini savurunca ve her yöne tuz tanecikleri uçuşuyor. "Bak! Livie gelmiş!" Mutfakta bir tezahürat kopuyor, otomatikman kıpkırmızı kesiliyorum. Bu insanların kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ve onların da ben taktıklarından şüpheliyim.

"Bu kostümün sana yakışacağını biliyordum," diyor Reagan, kaşlarını manalı manalı oynatarak. Parmağını doğrudan göğsüme bastırıyor. Belki kasıtsız. Belki de kasten.

"Ne kadar içti bu?" diye soruyorum Grant'e. *Çok şükür, bir saatlik ağlamadan sonra gözlerimin hâlâ kıpkırmızı ve şiş olduğunu fark edemeyecek kadar içtiği belli.*

"Eğer kendisi yığılıp kalırsa seni muayene edebileceğimi söyleyecek kadar," diyor Grant, bana bir tekila daha uzatırken. Sonrasında nefret edeceğimi bile bile onu da derhâl yuvarlıyorum.

Çünkü içimde kokuşup duran suçluluk duygusundan daha çok nefret ediyorum.

"Bu doğru. Ben bunu söyledim! Senin ne sevdiğini biliyorum..." Fazlasıyla abartılı bir şekilde bana göz kırptıyor.

"Reagan!" Açık ağzımın çenesi yere değerken gözlerimi Grant'e çeviriyorum.

Grant gözlerini deviriyor, teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. İlk defa, onun doktor önlüğü giydiğini fark ediyorum ve yakasında da *Dr. Grant Pandikçi Cleaver* yazan bir isimlik var. "Bana bir şey açıklamadı. Ben de sormadım." Homurdanarak ekliyor, "Bu çatının altında ne haltların döndüğünü bilmek istemiyorum."

"A! Bunlardan ye. Çok lezzetli!" Her zamanki gibi Reagan konuyu hemen değiştiriyor; bu sefer bana bir kâse jölemsi şekerleme uzatıyor. Bazen onun kafasının içinde, deli gibi palamut koşturan bir sürü sincap olduğunu düşünüyorum. Umarım o tüylü kemirgenler palamutlarını Ashton'dan uzak tutarlar yoksa mevcut durumuyla Reagan'ın bir gevezelik etmesi kaçınılmaz.

İçimi çekip teşekkürlerimi homurdanıyorum; mutfakta etrafıma bakarken elimi kâseye daldırıyorum. Gözümün görebildiği diğer odaları tarıyorum, nefesimi tutarak onun kara saçlı kafasını görmeye çalışıyorum.

"Sevdin mi?" diye şakıyor Reagan, ağzıma sulu bir lezzet yayılırken. *Tuhaf. İçleri rom dolu! Bir tür Jell-O!*

Yeni kriptonitim. Harika. Ama bunlardan yeterince yersem hiç çekinmeden Ashton'a her şeyi ama her şeyi söyleyebilirim.

"Gidget! Hazır!" diye bağıyor Grant, yeni bir yudum tekila yuvarlarken. Bu Reagan için bir uyarı: Anında dişlerinin arasına bir limon dilimi yerleştiriyor, Grant'in ağzı, limon diliminin emmek için Reagan'ın ağzının üstüne kapanıyor, elleri de iyi bir muayene için kısacık eteğinin altına kayıyor. Bu arsız oynaşmaya

arkamı dönüyorum. Reagan ödeşeceğimizi söylemişti...

"Vay canına, Livie!" Birden geri dönüyorum; donuk bakışlı bir çift yeşil göz, on santim ötemden bana bakıyor.

Kalbim, hayal kırıklığıyla sönüyor. Bu gece ondan uzak durabileceğimi umuyordum. "Selam, Connor."

"Ben bu gece Batman'im bebek," diyor. Kollarını açıp iki tarafından sarkan pelerinini bana göstermeye çalışırken kazayla birinin elindeki içkiye çarpıp düşürüyor. Ama bunun farkında bile değil, beni tepeden tırnağa süzmekle meşgul. "Harika görünüyorsun." Kollarını belime dolayıp beni kendine çekmeye çalışıyor. Nefesi bira ve sert içki kokuyor. Ve fena hâlde geveleye geveleye konuşuyor. "Yani..." Elleri kalçalarımı tutup sıkıyor, yerimde zıplıyorum. "Gerçekten harika."

Onu suçlayamam. O sarhoş. Ben de birçok erkeğin hayallerini süsleyen bir kostüm içindeyim. Sanırım Connor'ın davranışı beklenmedik bir şey değil. Gene de rahatsız olup kaçınmama neden oluyor ve hiç şüphesiz yüzümde de onu azarlar gibi bir ifade var. Bir şekilde elinden kurtulmayı beceriyorum ve aramıza mesafe koyarak biraz çekiliyorum.

"Güzel parti, ha?" Elini kalabalığın üzerinden şöyle bir gezdiriyor. Ben de bir adım daha geri çekilirken onun elini izliyorum.

"Evet. Öyle görünüyor."

"Ama sen eğlenceye biraz geç kaldın." Ve... yanıma geldi bile. Ağzı kulağımda. İki tek tekila ve ağız dolusu romlu şekerlemenin yaratabileceği rahatlama da benden kaçıyor. Beliklerimden birine uzandığında irkiliyorum ama bu bana, onu şaka yollu itne ve arkasına dolanma fırsatı veriyor. "Hastanede zor bir gün geçirdim." *Bütün geleceğim gözlerimin önünde un ufak oluyor.*

"Eminim yarın kendini daha iyi hissedeceksin." Bacaklarını daha iyi görmek için başını yana eğerken bir yudum bira içiyor. Kafamı sağa sola sallıyorum. Connor'ın şu anda söyleyeceği hiçbir şeyi ciddiye almamam gerektiğini biliyorum; çünkü sarhoş. Ama içinde alkol olsun olmasın bu cevap, tipik bir Connor cevabı. *İyi olacaksın. Sen akıllı kızsın. Sen güçlü kızsın. Sen şöylesin de böylesin de bilmem ne...* Böylesine basmakalıp ve önemsemez cevaplar.

Anne ve babasıyla tanıştığımda gelecekteki hayatımı gör-

düğüm için mi yoksa rüyalarım yok olurken hastaneden yurda dönene kadar bütün yol boyunca ağladığım için mi bilmiyorum ama ilk defa, sisin dağıldığını ve doğru düşündüğümü hissediyorum. Şu anda Connor, benim için tam bir *yanlış*. Dışarıdan mükemmel görünüyor –akıllı, tatlı, yakışıklı, çekici. Bana çiçek göndermek gibi hoşluklar yapıyor ve gün boyunca sırf selam demek için bile olsa beni arıyor. Öpmek dışında, beni asla sekse veya başka bir şeye zorlamıyor. Ve şimdi bunu düşününce bir kolej öğrencisi için çok tuhaf bir durum olduğunu fark ediyorum. Belki eş cinseldir ve ben de anne ve babasının önünde bunu saklamasını sağlayacak mükemmel bir paravanımdır? Ama her hâlükârda bu tutumu işe yaradı; çünkü onunla daha ileri gitmek gibi bir arzuyu hiç hissetmedim. Bu bile kendi başına benim için bir sinyal olmalıydı.

Evet... Bütün hayatım boyunca kafamın içinde kendim için resmettiğim adam, kesinlikle Connor'dı. Ama ben, o resimde onun yanına uymadığımı biliyorum.

Ty, kilt eteğini giymiş, mutfağa dalıyor. Bir velvele kopuyor. Buna memnun oluyorum; çünkü Connor'ın bacaklarına göz süzen bakışları benden uzaklaşıyor. "Güneş!" diye bağırıyor Ty. Yanakları kıpkırmızı. "Neredesin benim Güneş'im!" diye bağırıyor tekrar ve kütüphaneci kostümü (aksesuar olarak elinde de bir kırbaç) olduğunu tahmin ettiğim giysisi içinde o narin Asyalı kızı gördüğünde dizlerinin üstüne çökerek abartılı bir İskoç aksanıyla "Sen Benim Güneş Işığımın" şarkısını söylüyor.

Bütün ev, kükreme gibi tezahüratla inliyor; Güneş'in yüzü kızarıyor. Ruh hâlime rağmen kıkırdamaktan kendimi alamıyorum; utanç verici bir manzara olsa da bence çok tatlı. Connor yanıma gelip belime sarılıyor, tam bir sarhoş gibi dili dolanarak kulağıma fısıldarken bütün neşem kaçıyor.

"Beraber olduklarına inanabiliyor musun? Ne garip bir çift." Geri çekiliyorum ama fark etmeyecek kadar sarhoş. "Ama Ty diyor ki çok fingirdek bir sürtükmüş." *Ne? Bu adam da kim böyle?* Sarhoş Connor'dan hiç hoşlanmadım.

Buraya geldiğime bin pişman olmaya başlıyorum. Kederimi tekilayla boğma planımın yerini, hızla Connor'dan kurtulma planı alıyor. Ama Ashton'ı görmeden gitmek istemiyorum. Sadece

bir kere. "Ashton nerede?" diye soruyorum, yeterince zararsız bir soru olacağını düşünerek.

"Bilmiyorum... bir yerlerdedir." Bir yudum bira içeyim derken Connor'ın kupasından saçılan bira kostümüne dökülüyor. "Ya da yukarıda birini pompalıyordur."

Kelimelerinden irkilmemeye çalışıyorum ama elimde değil. Sadece, Ashton'ın bana yaptıklarını başka birine yapıyor olması fikri bile içimi üsütüyor. Umarım Connor fark etmez. "Ah, elbette," diye, titrek bir cevap veriyorum. Şüphelendi mi acaba? *Kahretsin.*

Ama Connor için endişelenmem gerektiğini anlıyorum, benim vücut parçalarımın başka hiçbir şeyin farkında değil. Gözleri şimdi de göğüslerime dikiliyor. Keşke bu gömleğin yakasını biraz kapatabilseydim ama Reagan bu sabah üstteki düğmeleri kopardı. "Çok seksisin Livie. Senin gibi bir kızı nasıl buldum ben?" Connor'ın ağırlığını üstümde hissediyorum, bana doğru eğiliyor; aslında yarı yarıya üstüme düşüyor ve beni duvara yapııştırıyor. "Çok tatlı, çok saf, çok mükemmelsin. Ve tamamen benimsim." Ağzı boynuma yapışıyor. "Bazen istiyorum ki..." Daha çok yaslanıyor, kasıklarını bacağıma dayıyor ve benim eş cinsel teorim, olgun bir domates gibi eziliyor. Saçımı okşayan eli yakamdan içeri kayıyor ve göğsümü stres topu sıkıyor gibi sıkıyor -kaba ve nahoş.

Ne kadar tekila içersen içeyim bu duyguyu bastırabileceğimden emin değilim.

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyorum, duvarla Connor arasından çıkıyorum ve mutfaktan kaçıyorum. Daha fazla burada kalamam. Connor'a yakın olamam. Yurda gitmek bir düş almak ve az önce olanları unutmak istiyorum.

Ashton'ı görmeliyim.

Telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum. Cevabı beklemiyorum. Oda oda dolaşıp onu ararken iki kez Connor'ın elinden kurtuluyorum. Hiçbir yerde Ashton'ı bulamıyorum. Onu gören de olmamış. Garaja bakıyorum. Siyah araba garajda.

Ashton burada.

Demek ki odasında.

Ve mesajlarıma cevap vermiyor.

Bu gece hiçbir şey hissetmeme isteğim burada bitiyor. Kor-

ku ve endişe geri dönüyor ve on kat daha güçlü; kıskançlık, incinme ve onu görme arzusu bir burgaç gibi midemin içinde dönüyor.

İki seçeneğim var –onun yukarıda başka birisiyle olduğunu varsayıp buradan çekip gitmek ya da yukarıya çıkıp kendi gözlerimle görmek.

Kollarımı göğsümde kavuşturup merdivenleri çıkıyorum ve her adım beni, ya felaket bir günün doruğuna ya da bir rahatlama okyanusuna atacak. Onu başka bir kadınla bulursam öleceğimi düşünüyorum.

Kendime bu kötülüğü neden yapıyorum? *Çünkü ben bir mazoşistim.*

İleride, onun oda kapısını görüyorum. Kapalı. Kapı topuzunda kırmızı çorap ya da içeride başka birinin daha olabileceğini ima eden bir işaret yok.

Ama gene de...

Kulağımı kapıya dayarken bilinçli olarak nefesimi tutma-bile gerek yok çünkü nefes alıp vermeyi bırakmışım sanki. İçeride hafif bir müzik sesi var, demek ki içeride ama ya... sessizlik.

İnilti yok, kadın sesi yok.

Cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı hafifçe tıklatıyorum.

Cevap yok.

Yutkunuyorum. Biraz daha yüksek perdeden tıklatıyorum.

Cevap yok.

Kapı topuzunun dönüp dönmeyeceğini kontrol etmek için elimi uzatıyorum. Kilitli değil.

Bugüne kadar yaşadığım en acayip duygu –kanım kulaklarım hücum ediyor, kalbim manyak gibi çarpıyor ama ciğerlerim çalışmıyor. İlelebet böyle sürmeyeceğini biliyorum. Eğer şimdi bir karar vermezsem birazdan başımın dönüp bayılacağımı biliyorum.

Bir karar vermek zorundayım. Şimdi dönüp gidebilirim – bu evden de çıkıp gidebilirim çünkü Connor’a katlanamıyorum– ve Ashton’ı göremem. Ona dokunamam ve sadece onun başarabileceği şekilde bu berbat günü unutmamı sağlamasını isteyemem.

Ya da kapıyı açarak onu başka birisiyle görme tehlikesini göze alırım.

Kapıyı açıyorum.

Ashton duştan çıkmış, bir havluya sarınmış, yatağının kıyısında oturuyor, yere bakıyor; bir elinin parmakları, amber rengi bir sıvıyla dolu bir bardağı tuttuğu elinin bileğindeki deri şeritle oynuyor.

Eğer şu anda hissettiğim rahatlamadan daha fazlasını hissetsem eriyip yere yapışırım. "Hey," diyorum usulca ve ona karşı hissettiğim çekim derhâl harekete geçiyor.

"Kapıyı kapat. Ve kilitle. Lütfen. Bu gece kimseyi görmek istemiyorum." Sesi usul ve duygusuz. Henüz başını kaldırıp bana bakmadı. Nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu bilmiyorum. Onu bu hâlde hiç görmedim.

Talimatına uyuyorum; bir ev dolusu insanı, partiyi, Connor'ı, her şeyi dışarıda bırakıp kapıyı kilitliyorum. Sadece ikimiz kalıyoruz.

Usul usul, çekine çekine bir adım yaklaşıyorum. Yanına ulaşmama üç adım kala, kara gözlü bakışları ince topuklu kırmızı ayakkabılarımdan başlayıp yavaş yavaş yukarı doğru kalkıyor ve göğsümde duruyor. "Burada olmamalıydın," diye mırıldanıyor, içkisinden bir yudum almadan önce.

"Sen neden aşağıda değilsin?"

Sıvıyı bardağın içinde sallıyor. "Bokran bir gün geçirdim."

"Ben de."

Bardakta kalanı da içiyor ve bardağı, yatağın baş ucundaki etajerin üstüne koyuyor. "Unutmama yardımcı olmamı ister misin?" diye soruyor. Kasıklarındaki ani bir karıncalanma, buna kesinlikle hayır demeyeceğimi teyit ediyor. O güzelim gözleri nihayet yüzüme bakıyor; dalga geçiyormuş gibi konuştuğuna dair en ufak bir ipucu yok. Uysal bir keder ve biraz duygusuz bir ifadeden başka bir şey yok. "Bu konuda çok iyiyim, değil mi." Bu kelimelerin arkasında bir anlam var ama tam olarak kavrayamıyorum.

"O fotoğrafın nereden geldiğini biliyorum."

Başını eğiyor.

Şimdi Ashton'ın önünde dikiliyorum, haftalardır savaş verdiğim kafa karışıklığımı eriyip gidiyor. Hatırlayabildiğim hayatım boyunca ilk defa, ne istediğimi tam olarak biliyorum. Ve aklımın gerisinde hiçbir şüphe olmadan bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Bugün ben de sana bir şey vereceğim." Midemin içinde uçuşup duran kelebekleri kovuyorum; topuklu ayakkabılarımı çıkarırken tamamen, yapmak üzere olduğum şeye, eğer almayı kabul ederse ona vermek üzere olduğum şeye odaklanıyorum. O beni seyrederken bunu yapmak daha mı kolay daha mı zor bilmiyorum ama Reagan'ın bıraktığı son dört düğmeyi açıyorum ve dar bluzun yere düşmesini bekliyorum. Parmaklarım çabucak eteğimdeki düğmeleri de çözüyor ve o da yere düşüyor.

Sanki direnme dürtüsüyle savaşıyormuş ve yenik düşüyormuş gibi, Ashton'ın gözleri bana bakmak için önce yukarı kalkıyor ve sonra odanın bir köşesine bakıyor. "Yüce İsa aşkına, İrlandalı," diye mırıldanıyor, sıktığı dişlerinin arasından. Parmakları yatağın kıyısını sıkıyor ve kendini dizginlemeye çalışıyor. "Kendime hâkim olamaya-
cağım."

Sütyenimin arkasına ulaşıyorum. Ve cevaben, onun da yere düşmesini bekliyorum. Ardından o şapşal jartiyer geliyor. Çok geçmeden o gülünç kostümün her parçasını çıkarıp atıyorum; Ashton hâlâ bana bakmıyor. Aslında, gözleri kapalı.

Kolundaki kuş dövmesine uzanırken ve yara izine dokunmamaya çalışarak parmaklarımı dövmenin ve kolunun üzerinde gezdirirken yutkunuyorum. Eğilip koluna bir öpücük konduruyorum. "Bana bunun ne anlama geldiğini söyle," diyorum. Bu bir soru. Ona cevaplamaktan başka bir seçenek bırakmıyorum.

Hiçbir şey söylemeden uzun süre sessiz kalıyor. "Özgürlük," diyor sonunda.

Parmaklarımı omuzundaki dövmeyle götürüyorum ve tekrar soruyorum. "Ya bu? Bana bunun ne anlama geldiğini söyle."

Biraz daha yüksek sesle cevap veriyor. "Özgürlük."

Cevaben dövmeyle öpüyorum.

Eğilip havlunun ucunu tutuyorum ve uçlarını iki yana açıyorum. Usulca bacaklarımı iki yana açıp kucığına oturuyorum. Ashton henüz bana bir kez bile dokunmadı ama şimdi gözlerini açtı ve gözlerinde anlayamadığım tuhaf bir ifadeyle beni seyrediyor: sanki bir şok veya şaşkınlık ifadesi; sanki bunun gerçekten olduğuna inanmıyormuş gibi.

Elimi, göğsündeki dövmenin üstüne koyuyorum, altında çarpan kalbini hissediyorum. "Özgürlük?"

Gözleri derhâl bana dönüyor, sesi daha dengeli ve öncekinden daha cüretkâr. "Evet."

Ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum; ellerim, dolaşmaya devam ediyor ve adımın yazılı olduğu yere gidiyor. Ona bunun ne anlama geldiğini sormam gerekmiyor; ne olduğunu hiç kuşkusuz biliyorum. Bana birçok kez söyledi.

Ama ben sormadan o söylüyor. "Özgürlük."

Bu çok güzel, tutsak ve kırılmış adamı tekrar bir araya getirebileceğim bütün parçalar elimde değil ama bir parça var ki o, bana ait ve ona vereceğim. Bir gece için, bütün geceler için. O ne zamana kadar isterse o zamana kadar.

Kendimi. Tamamen.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı biliyorum. Onun nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. İyi bir fikir olsa da olmasa da bunu yapmak zorundayım. Bakışlarını gözümünden ayırmasına izin vermeden ve ona, bir sorun olmayacağını gözlerimle anlatmaya çalışarak bileğine —o kayış parçasına uzanıyorum, çıtırtını açıyorum. Yüzünden bir panik ifadesi geçiyor ve boyun kasları geriliyor. Bu, tam da benim, bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündüğüm bir an. Ama dişlerimi sıkıyorum; babasına ve Ashton'a yaptıklarına, hâlâ yapmaya devam ettiklerine ve dolaylı olarak da bana yaptıklarına karşı hissettiğim bütün öfkemi kullanarak o nalet kayış parçasını çekip alıyorum ve odanın bir köşesine fırlatıyorum. "Sana bu gece özgürlüğünü veriyorum, Ashton. Durma, al onu."

Bir saniyesinden bile pişmanlık duymuyorum.

Ne beni sırtüstü yatırdığında.

Ne hiç tereddüt etmeden bedenime girdiğinde.

Ne bir anlık acıyla bağırdığımda.

Ve elbette, ne kendi özgürlüğüne kavuştuğunda.

Ve ne de benim payıma düşen özgürlüğü bana verdiğinde.

*

Karanlıkta, geri plandaki partinin gürültüsü yavaşlama-ya başlarken Ashton, içinden bir anı parçası kaçacak kadar, kapalı kutuyu aralıyor. "Bu şarkıyı İspanyolca söylerdi." Parmakları, aylak aylak sırtımda dolanıyor; başını göğsünün üstünde, kabinin sesini

dinliyorum ve hâlâ, hem ona hem kendime hem de ikimize karşı hayran bir şaşkınlık içindeyim. İnanılmazdı... Hiçbir şeyin hisset-tiremeyeceği kadar *doğru* yaptığımı hissediyorum. "Sözlerini hatırlayamıyorum ve bugüne kadar ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Sadece müziğini hatırlıyorum," diyor. Mırıldanmaya başladığı melodiyle birlikte yanağım titreşiyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum yüzümü çevirip o mükemmel göğsünü öperken.

"Evet," diye fısıldıyor. Elleri yavaşlıyor. "Ağzıma ambalaj bandı yapıştırdığında, mırıldanmaktan başka bir şey yapamazdım. Saatlerce mırıldanırdım. Faydası oluyordu."

Saatlerce.

"Annemle ilgili en sevdiğim hatıram bu."

Dirseğimin üzerine kalkıp yüzüne bakıyorum, gözünün kuyısından inen yaşları görüyorum. Annesine ne olduğunu sormayı çok istiyorum ama bunu yapmak için kendimi toparlayamıyorum. Şimdi bütün yapmak istediğim o gözyaşlarını öpücüklerimle silmek.

Ve unutmasına yardım etmek.

*

Kapıyı çalanı duymazdan gelirse birkaç dakika sonra çekip gideceğini düşünmüştüm. Bu taktik şu ana kadar üç kez işe yaradı. Şimdi, öğle saatinde Ashton'la birlikte bir et ve yumuşak beyaz çarşaf yumağı hâlinde yataarken ve daha önce hiç acımamış olan yerlerim hâlâ biraz hassasken dördüncü kez de işe yarayacağını umuyorum. Çünkü bu dört duvarın arasından çıkmak istemiyorum. Çünkü bu dört duvarın arasında Ashton ve ben, bütün korkularımızdan, bütün mecburiyetlerimizden ve yalanlarımızdan kurtulduk. Bu dört duvar arasında, ikimiz de özgürlüğümüzü bulduk.

"Nasılsın?" diye fısıldıyor Ashton, kulağıma. "Hâlâ acıyor mu?"

"Birazcık," diye yalan söylüyorum.

"Yalan söyleme, İrlandalı. Bu senin için iyi olmaz." Sanki bunu kanıtlamak ister gibi bana sarıldığında arkamda bir sertlik hissediyorum.

Kıkırdıyorum. "Tamam, belki biraz daha fazla acıyordur."

Yatağa oturuyor ve üzerimdeki bütün çarşafları çekip alıyor. Bacaklarımı düzeltiyor ve pervasızca vücudumu seyrederken bir saniye içinde gözleri alev alev yanmaya başlıyor. "Her bir santimetre kareni hatırlamak, bu görüntüyü beynime kazımak ve yedi yirmi dört beynimi yakmasını sağlamak istiyorum."

"Bu dikkatini dağıtmaz mı?" diye sataşıyorum ama dikkatle incelemesinden utanmıyorum. Sanırım benim bedenim de buna alışmaya başladı. Tam on iki saattir çıplak Ashton'la birlikte olunca artık utanmayı unuttuğu kesin.

Kocaman ellerini bacaklarımda gezdirirken mırıldanıyor. "Benim istediğim de o, İrlandalı."

"Ayaklarımı bile mi?" Hafif bir kıkırdamayla birlikte bacağımı kaldırıp ayak parmaklarımla çenesine dokunuyorum.

Ayağımı tutuyor. Hinzırca bir tebessümle dilini tabanımda gezdiriyor. Kahkahalarla gülmemek için ellerimle ağzımı kapatıyorum ve ayağımı kurtarmaya çalışıyorum ama faydası yok. O çok güçlü.

Neyse ki bu işkenceyi bırakıyor ve gelip yanıma kıvrılıyor; elleri yüzümdeki saç tutamlarını düzeltirken ben de parmaklarımı, onun vücuduna ebediyen kazılmış adımın olduğu yerde gezdiriyorum.

"Bana neden İrlandalı deyip durduğunu söyle."

"Tamam ama önce sen söyleyeceksin." Kaşlarını manalı manalı kaldırıyor.

"Tanrı'm ne kadar inatçısın!" Derin bir iç geçiriyorum. Onun yanında çıplak yattığıma göre şakayla karışık ondan gerçeği öğreneceğimi sanıyorum. Sırtımdan belli olmasın diye dudaklarımı büzüyorum. "Tamam. Belki seni istiyorum."

"Belki mi?" Bana dişlerini gösteriyor. "Dosdoğru bana yürüdün, âdeta togamı yırtarak 'Kiss me, I'm Irish'²³ diye bağıra bağıra beni kendine çektin!"

Nefesim kesiliyor ve sözleri hatırladığım anda da hem olayı hem de dudaklarıma kondurduğu öpücüğü hatırlıyorum. Benim ilk gerçek öpücüğüm. "Oy, aman Tanrı'm, yalan söylemiyorsun!" Yanak-

23 "Öp beni, ben İrlandalıyım" anlamındaki bu söz, İrlandalıların koruyucu azizi Aziz Patrick gününde, şans getireceğine inanılan bir taşın öpülmesiyle ilgili bir gelenekten geliyor; ayrıca Gaelic Storm'un bir şarkısının adı (çev. notu).

larım yanmaya başlıyor ve bu da Ashton'ın kıkırdamaya başlamasını sağlamaktan başka bir işe yaramıyor.

"Sonra hemen dönüp gittin ve dans etmeye başladın." Yüzünden bir ışıltı geçiyor. "Senin peşine takılmayacaktım ama sen bunu yaptıktan sonra..." Parmağı sevgiyle alt dudağımı okşuyor. "Bu dudaklarım başka dudaklara değmesine asla izin veremezdim."

Parmaklarım onun köprücük kemiği üzerinde gezinirken bütün bunları benim başlattığımı kabul ediyorum; içimdeki ipini koparmış hayvan, ta en başından beri -ben neyin ne olduğunu bilmezden çok önce, ne istediğini çok iyi biliyordu.

Parmaklarımı eline alıyor, her birini tek tek öpüyor; gözleri yüzüme değdiğinde duygu yüklü. "Koç'un tozlu tavan arasını bir hafta boyunca neden eşeledim, biliyor musun?"

Buna değinmesi bile yüreğimi kabartıyor. Bu tatlı herifin benim için yaptığı şeyi -beni mutlu etmek dışında- neden yaptığından tam olarak emin değilim. Ama benim için ne kadar anlamlı olduğunu biliyorum. Benim, istediğimi bildiğim ama bir yığın belirsizlik altına gömülmüş bir şeyi görmeme yardım etti.

Şaka yaptığımı göstermek için göz kırparak o gün bana sınıfta söylediği şeyi tekrar ediyorum. "Çünkü bana deli gibi âşıkısın?"

Ama Ashton, kıkırdayarak veya pufkurlarak veya şakaya yakın bir tavırla karşılık vermiyor. Yüzündeki ifade samimi bir maske. Eğilip alt dudağıma küçük bir öpücük konduruyor. "Bunu bildiğin sürece." Ve sonra beni daha tutkulu öpüyor.

Ve ben anında, acıyan yerlerimin hassasiyetini unutuyorum.

"Belki o kadar da acımıyordur," diyorum, onun tutkulu ama nazik öpücüğünden kurtularak. Bir inlemeyle ağzı aşağılara kaymaya başlıyor -boynuma, göğsüme, karnıma inerken bu yatağa girdiğimden beri onuncu, yüzüncü, bininci defadır ona karşı hissettiğim heyecanı körüklüyor.

Ve işte... gene kapı vuruluyor.

"Ace, aç kapıyı! İçeride olduğunu biliyorum." Duruyor. "Lievie'yi bulamıyorum. Telefonuna cevap vermiyor."

Tüb.

Connor.

Onu bir kez bile düşünmedim. Dün gece bu odaya adım

attığımdan beri bir kez bile.

"İki dakika içinde bu kapıyı açmazsan şu nalet anahtarı kullanacağım."

Ashton'la birbirimize bakınıyoruz. Aramızdaki ateş, üstüne bir kova buzlu su atılmış ocak gibi soğuyor.

"Kahretsin," diyor Ashton usulca, etrafına bakınırken. Benim gysilerim her yere saçılmış durumda.

Yataktan fırlayıp eşyalarımı toplamaya başlıyoruz. Connor dün gece sarhoş olabilir ama bugün, sanırım bu kostümü tanıyacaktır.

"Al," diyor Ashton, bana paltomu verirken. Dün gece buraya gelirken uzun siyah paltomu giydiğime bin şükür ediyorum. Yurda dönerken siyah naylon çoraplarım ve kırmızı ayakkabılarım dışında her şeyimi örtecek. "Git banyoya saklan. Ondan kurtulmaya çalışacağım," diye fısıldıyor, beni nazikçe öperek.

Connor anahtarı kilide sokarken ben banyoya dalıyorum.

"Geliyorum!" diye sesleniyor Ashton.

Banyo kapısını kapatıp kilitleyince sessizce giyinmeye başlıyorum. Ne konuştuklarını gayet rahat duyuyorum.

"İsa aşkına, Ashton, Takım taklavatını örtsene. Zaten kusmak üzereyim," diye homurdanıyor Connor. Gözlerimi deviriyorum. Ortalıkta çıplak dolaşmak Ashton'a has bir şey mi yoksa bütün erkekler böyle midir? "Dün gece sana ne oldu, yaa?"

Bir çekmecenin açılıp kapandığını duyuyorum, sanırım Ashton en azından ayağına bir don giyiyor. Şu gergin anımda bile aklıma görsel bir çağrışım düşüyor ve Connor gider gitmez ona tekrar bir göz atacağım. Ashton'ın, "Yaa, parti havamda değildim," dediğini duyuyorum.

"Sen... burada yalnız mısın?"

"Ne yazık ki öyle."

"Eh, pek fazla bir şey hatırlamasan da hatırladığım kısmıyla sıkı bir partiyi kaçırdın." Bir duraksama oluyor. "Sanırım Livie'yle bozuştuk."

Endişe sırtımdan aşağı inerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu konuşmayı dinlemek istemiyorum.

"Öyle mi? Bu fena." İlgilenmiyormuş gibi görünmekte Ashton'ın üstüne adam yoktur herhâlde.

"Evet, Sanırım ona biraz zorba davrandım. Erkenden partiden ayrıldı ve şimdi de ne telefonuma ne de mesajlarıma cevap veriyor."

"Bırak biraz siniri yatışsın."

"Evet, sanırım haklısın. Bugün yurduna gidip onu görecekmişim. Her şeyin yolunda olup olmadığını bilmem lazım."

Hiçbir şey yolunda değil Connor. Hiçbir zaman da olmadı. Hafifçe içimi çekiyorum. Hayatımın sonuna kadar Ashton'ın odasında saklanamayacağımı kabul ediyorum ama bu fikir birçok kez aklımdan geçmedi değil. Bir an önce giyinip yurda dönmeliyim ki orada Connor'ın karşısına çıkabileyim.

Ve Connor, benim elime mükemmel bir bahane verdi.

Ayrılma nedenimizi onun üstüne yıkabilirim. Beni çok fazla zorladı. Benim ilişkiyi yavaş sürdürmek istediğimi biliyor ve beni, on üç yaşındaki bir oğlan gibi mıncıkladı. Bu harika bir bahane. Böylece benim suçum olmayacak. Kendi suçu olduğunu düşünecek. Sanacak ki...

Derin bir nefes daha çekip aynaya -duvarın öbür yanında onun için endişelenen erkek arkadaşı, hem kendisinin en iyi arkadaşı hem de kadının delice âşık olduğu kırık kalpli esmer adamla onun hakkında konuşurken siyah jartiyer çorapları içinde ve ben-biraz-önce-bekâretimi-kaybettim-de-saçım-başım-on-dan-dağınık havalalarında banyoda saklanan bu kadına- bakıyorum. Ve bu kadının bütün düşündüğü, kendi yaptığı bir yanlış kabul etmeyip kusuru başkasının üstüne yıkmak.

Bu kadını tanıyamıyorum.

Connor'ın derinden bir iç geçirdiğini duyuyorum ve alnını ovaladığını görebiliyorum. Connor böyle. Ne yapacağını tahmin etmek kolay. "Ben sadece... Sanırım ben ona âşık oldum."

Sanki mideme yumruk yemişim gibi iki büklüm oluyorum. *Oy aman Tanrı'm.* Söyledi. Yüksek sesle söyledi. Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde bunun olmasından korkuyordum. Şimdi gerçek oldu. Sanırım kusacağım. Cidden. Tuvalete eğilmekten sadece iki saniye uzaktayım.

Bu. Connor'ı. Mahvedecek.

Ve Connor mahvolmayı hak etmiyor. Benim için doğru adam olmayabilir ama gene de bunu hak etmiyor. Ancak ne baha-

ne bulursam bulayım, ister onu ister kendimi suçlayayım, doğruyu ister söyleyeyim ister söylememeyim, onu inciteceğim. Kendimi bu gerçeğe hazırlamak zorundayım çünkü her hâlükârda aramızdaki ilişki bitti.

Ashton'ın huzursuz sesi beni şaşırtıyor. "Sen ona âşık falan değilsin Connor. Öyle olduğunu düşünüyorsun sadece. Onu tanımıyorsun bile."

Aynadaki kadın bana bakıp başını aşağı yukarı sallıyor. Ashton'la hemfikir. *Bu doğru. Connor beni hiç tanımıyor. Ashton'ın tanıdığı gibi tanımıyor.*

"Sen ne diyorsun, ya? Livie'den bahsediyoruz burada. Yani ona nasıl âşık olunmaz ki! Fevkalade mükemmel bir kız."

Gözlerimi kapatıp sıkıyorum. *Bok varmış gibi, çok fazla mükemmelim, Connor.* Sessizce paltomu da giyiyorum ve Ashton'ı sıcaklığı için çıldıran bedenime sımsıkı sarıyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor sonra yatağın gıcırdadığını ve Ashton'ın iç çekişini duyuyorum. "Evet, eminim iyi bir kızdır. Kampüse gidip bakmalısın. Belki kütüphanededir."

"Evet, haklısın. Sağ ol, dostum."

Hafif bir rahatlamayla nefesimi dışarı veriyorum ve duvara yaslanıyorum.

"Ona bir kez daha telefon edeyim."

Benim telefonum.

Hay aksi şeytan!

Aynadaki görüntüme -bu yabancı kadına- bakıyorum: Benim telefonumdaki Connor'ın arayışına özgü çalma sesi, hafif hafif çantamın içinden duyulurken bu kadının yüzündeki renk, hafif soluk bir tondan bembeyaza doğru değişiyor.

Çantam Ashton'ın etajerinin üstünde.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor, çalıyor. Ve sonra susuyor.

Ölü bir sessizlik.

Ölümünden bile daha ölü bir sessizlik. O kadar ölü ki dünyada canlı kalmış tek kişi ben olabilirim.

Ve sonra, Connor usulca soruyor: "Livie'nin çantası neden burada?" Connor'ın sesi öyle bir tonda çıkıyor ki bunu daha önce hiç duymadım. Nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum ama birden bire bütün vücudum buz kesiyor.

"Merhaba demeye gelmişti. O zaman unutmuş sanırım." Ashton müthiş bir yalancı ama o bile bu defa tutturamıyor.

Yaklaşan ayak sesleri kapıdan uzaklaşmama neden oluyor.

"Livie?"

Dudaklarımı sıkıca büzüp ellerimi de üstüne kapatıyorum, gözlerimi yumuyorum ve nefes almayı kesiyorum. Ve sonra ona kadar sayıyorum.

"Livie. Hemen ortaya çıkman gerekiyor."

Kafamı sağa sola sallarken ufacık bir nefes kaçıyor.

"Seni duyabiliyorum, Livie." Uzun bir sessizlik daha.

Şimdi banyo kapısını yumrukluyor ve bütün duvar zıngırdıyor. "Aç şu kahrolası kapıyı!"

"Onu rahat bırak, Connor!" diyor Ashton, arkasından.

Connor yumruklamayı kesiyor ama bağırmaya devam ediyor. "Neden orada saklanıyor? Ona ne yaptın? Yoksa..." Odada hafif bir itiş kakış sesi duyuluyor. "Buraya geldiğinde ne kadar sarhoştun, Ash? Ne kadar sarhoştun, dedim?"

"Körkütük."

Kapıya bakıyorum. *Ne? Hayır, değildim? Neden böyle söylüyor?*

Tekrar bir sessizlik oluyor. "Onu herhangi bir şeye zorladın mı?"

Ashton, teslim olmuş gibi iç geçiriyor ve "Evet, zorladım," dediğini duyuyorum.

Benim Ashton'la geçirdiğim muhteşem ve unutulmaz geceyi bir sarhoşken tecavüz sahnesine çeviren kelimeleri duyunca sanki birisi bir kibrit çakıp kulağımın içine sokmuş gibi hissediyorum. Aniden Ashton'ın ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Benim için bir mazeret yaratmaya çalışıyor. Kendini tecavüzcü kötü adam yerine koyuyor. Benim başlattığım ve benim istediğim her şeyin kabahatini üzerine alıyor.

Birden kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Sarhoş değildim ve o, beni hiçbir şeye zorlamadı!" Kelimeler ağzımdan öfkeyle çıkıyor. "O beni asla zorlamadı. *Bir kere bile.*"

İki adam dönüp bana bakıyor. Soldakinin üstünde bir koşu şortundan başka bir şey yok ve neden-oradan-çıktın-ki der gibi başını sallıyor. Sağdaki ise şok geçiriyor ve öfkesini zor gizliyor.

"Bir kere bile?" Connor'ın ses tonu tekrar düşüyor ama bunun bir sakinleşme işareti olduğunu düşünmüyorum. Patlamak üzere olduğunun işareti. "Kaç kere daha oldu, Livie? Ve ne zamandan beri?"

Şimdi kayıtları düzelttiğime göre -yani Ashton'la aramda geçenlerin bir tecavüz sahnesi olmadığı anlaşıldığına göre- öfkem kayboluyor; titremeye başlıyorum ve konuşamıyorum.

"Ne zamandan beri!" diye tekrarlıyor, havlar gibi.

"Daima!" diye yumurtluyorum, gerçeğin ortaya çıkmasından ürke ürke. "Onu ilk gördüğüm saniyeden beri. Seninle tanışmadan önce."

Connor dönüp ev arkadaşına -en iyi arkadaşına bakıyor. Ashton gözlerini benden ayırmıyor ve anlaşılması çok güç bir ifadeyle bakıyor. "İ-na-nı-lır gibi değil. O dövme gecesinden beri... Onu, o gecedan beri düzüyor musun?"

İkimiz de aynı anda aynı cevabı veriyoruz: "Hayır!"

Connor, inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Bunu bana yaptığna inanamıyorum. Buraya getirip götürdüğün onca orospudan sonra... onu da bir orospuya çevirdin."

"Sözüne dikkat et." Ashton'ın bedeni gözle görülür derecede kasılıyor, ellerini yumruk yaptığını görüyorum ama kıpırdamadan duruyor.

Ama Connor, buna aldırış gibi görünmüyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve bir an için kafasını sallaya sallaya yere bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor ve onun yüzünde, bunun etkisini görüyorum; normalde canlı yeşil gözleri, sanki pilot ışığı nihayet sönmüş gibi, şimdi donuk.

Ve o ışığı söndüren benim.

"Yavaş ilerlemeye ne oldu, Livie? Ne oldu? En iyi arkadaşınla düzüşürken beni de biraz oyalamaya mı karar verdin?" Dönüp bağıyor. "Benim en iyi arkadaşım!" diyor, vurgulayarak.

Telaşla başımı sallıyorum. "Öyle bir şey değildi. Sadece... bazı şeyler değişti."

"Ah, sahi mi?" Bir adım yaklaşıyor. "Başka neler değişti?"

"Her şey!" diye bağıyorum, aniden akmaya başlayan göz yaşlarımı silerek. "Geleceğim. Hastane. Belki de Princeton." Şu ana kadar tam olarak farkında değildim ama burası... bütün o katalog-

lara, web sitelerine ve yutturmaca vaatlerine rağmen benim istediğim şey değil. Burası evim değil. Asla da olmayacak. Miami'ye, ailemin yanına dönmek istiyorum. Henüz onlardan ayrılmaya hazır değilim." Princeton'da istediğim tek şey, ben içimi dökerken kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce duruyor. "Sen ve ben... biz birlikte olamayız." Connor, sanki ona vurmuşum gibi irkiliyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. "Ashton'a aşığım. O beni anlıyor. Ben de onu." Ashton'a kaçamak bir bakış atıyorum. Acı çekiyormuş gibi gözleri sınıksı kapalı.

Connor'ın yüzüne, acıma duygusuna benzer bir ifade oturuyor. "Onu anladığını mı sanıyorsun, Livie? Gerçekten mi? Onu bildiğini mi sanıyorsun?"

Yutkunuyorum ve sesimin titrememesini sağlamaya çalışıyorum. "Sanıyor değilim. Biliyorum."

"Bu odadan, bu yataktan kaç tane kadın geçti, biliyor musun?" Sorusunu güçlendirmek için elleriyle yatağı ve odayı işaret ediyor. Çenemi yukarı kaldırıyor ve güçlü görünmeye çalışıyorum. Kaç kadın olduğunu bilmek istemiyorum. Önemli değil. O şimdi benimle. "Umarım en azından prezervatif kullanmışsındır."

Kaput!

Kacey'nin tavsiyesini tamamen unuttum. Ama her şey öyle hararetliydi ki!

Yüzümden çekilen kan, prezervatif kullanmadığımı ele veriyor.

Connor başını eğiyor, hayal kırıklığı yaşamış gibi başını sallıyor. "İsa aşkına, Livie. Ben senin daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Ashton tek kelime etmedi. Bizi veya kendini savunacak tek bir kelime bile. Sessizce duruyor ve bütün bu felaketi, kederli ve kaderine razı olmuş bakışlarla izliyor.

Üçümüz, biçimsiz bir üçgenin köşelerinde duruyoruz; yüzlerimiz birbirine dönük, aramızdaki hava ağır ve zehirli; benim ve Ashton'ın gerçeği bir hiçliğe gömülürken yalanlar, gözle görülür şekilde ortada uçuşuyor.

Dana bizi, işte bu vaziyette buluyor. "Neler oluyor?"

Bir an için Ashton'ın yüzünde, belirgin bir korku şekilleniyor ve hemen kaybolurken geriye üç nebze daha soluk bir renk

bırakıyor. "Sen burada ne arıyorsun?" diye soruyor, Dana'ya.

"Sana sürpriz yapmak istemiştin," diyor Dana, sanki döşemeye mayın döşenmiş gibi dikkatle odaya girerken.

Connor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Neden ona anlatmıyorsun, Livie? Buyur... az önce bana söylediğini ona da anlat." Connor bana bakıyor. Ashton bana bakıyor. Ve güzel, tatlı Dana, üçgene giriyor; gözleri, şaşkınlık ve korku içinde fal taşı gibi açık; uzanıp Ashton'ın kolunu tutuyor.

Gözüme bir parıltı çarpıyor.

Dana'nın sol elinde, tek taş bir pırlanta yüzük. Yüzük parmağında.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ne zaman evlenme teklif etti?

Ashton yüzüğü gördüğümü anlıyor; çünkü gözlerini kapatıyor ve dalgın dalgın bileğindeki deri kayışla oynuyor.

Onu tekrar bileğine takmış.

Ashton o kelepçeyi tekrar bileğine takmış. Demek oluyor ki dün gece ona verdiği özgürlükten vazgeçmiş.

Connor'ın yüzündeki sıkıntıya bakılırsa o da yüzüğü görmüş ve şimdi bu ihanetin büyüklüğünü daha iyi anlamış gibi. "Anlat ona, Livie. Eğer Ashton'ı o kadar iyi bildiğini düşünüyorsan müstakbel kocası ile aranda neler geçtiğini anlat ona."

Bir şey söylememe gerek yok. Dana'nın yüzü soluyor. Onun, beni tepeden tırnağa süzüşünü, başını çevirip yatağa bakışını ve tekrar bana dönüşünü izliyorum. Birdenbire Ashton'ın kolunu bırakıyor ve üç adım geriye doğru sendeliyor. "Ash?" diyor, sesi titreyerek dönüp Ashton'a bakarken.

Ashton başını eğiyor ve çözülmesi benim için neredeyse imkânsız bir şifre mırıldanıyor. "Bir hata yaptım. Bırak da açıklayayım."

Dana gözyaşlarına boğuluyor, dönüyor ve koşarak odadan çıkıyor. Ashton bir saniye bile tereddüt etmiyor. Dana çılgınlıkla ata evin içinde koşarken Ashton da onun peşinden koşuyor.

Bana sırtını döndü. Bize sırtını döndü. İkimiz her ne bok oluyorsak... *bir hata...*

Connor'ın kelimeleri sakın ama bıçak gibi, yumuşak ama ölümcül, dürüst ama gerçeklerden uzak. "Bugün, iki kalbin param-

parça olmasına yardım ettin. Elveda, Livie." Odadan, kapıyı çarparak çıkıyor.

Ve ben, artık burada bulunmam için hiçbir sebep kalmadığını biliyorum. Ne bu evde ne de bu okulda. Ne de *benim* olmayan bu hayatta.

Her şeyin yakasını koyvermek zorundayım.

Ve böylece, alıp başımı gidiyorum.

Seslerden, bağırışmalardan, hüsranslardan uzaklaşıyorum.

Hilelerimden, hatalarımdan, pişmanlıklarımдан uzaklaşıyorum.

Olmam gereken her şeyden ve olamayacağım her şeyden uzaklaşıyorum.

Çünkü bunların hepsi bir yalan.

Bölüm on sekiz

YAKASINI BIRAKMAK

Onları mutfak masasında otururken buluyorum. Kacey, Trent'in kucağına kıvrılmış, parmakları Trent'in saçları arasında ve bebeğin karşılık vermesi için tekrar tekrar Fırtına'nın karnını dürtüp duran Dan'e gülüyor. Fırtına, iki ay içinde doğuracak ve şimdi bile, her zaman olduğu gibi muhteşem güzelliğe.

"Livie?" Ablamın su mavisi gözleri bana, şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Tatilde buraya gelmeyeceğini sanıyordum."

Yutkunuyorum. "Ben de öyle sanıyordum... ama bazı şeyler değişti."

"Bunu görebiliyorum." Kıyafetime bakıyor. Yurda geri dönüp üstümü değiştirmedim. Bir taksiye atlayıp Newark'a gittim ve Miami'ye gidecek yedek yolcu listesine yazıldım. On saatimi aldı ama şimdi buradayım.

Evdeyim.

Ta en başında ayrılmamam gereken yerde.

Kimse tek kelime etmiyor ama ben kilere giderken onların gözlerini sırtımda hissediyorum. Fırtına'nın, acil durumlar için olduğunu söyleyerek en üst rafa sakladığı tekila şişesini alıyorum. "Sen haklıydın, Kacey." İki tane tekila bardağı alıyorum. "Sen hep haklıydın."

"Martıları özledim," diye mırıldanıyorum.

"Vay canına, sen hakikaten boku yemişsin."

Hırıltılı bir gülüşle elimi ablama doğru savuruyorum ve yanağına vuruyorum. Dün gece, elimde iki tane tekila bardağıyla teras kapısına yürüdüm. Kacey de arkamdan gelip yanıma bir şezlong çekti. Hiçbir şey söylemeden bardakları dolduruşumu seyretti.

Ve ben de karnumdaki her şeyi dökmeye başladım.

Ona her şeyi anlattım.

Son iki ayımın bütün ayrıntılarını itiraf ettim... taa en gizli ve en utanç verici detayına kadar. Gerçek ağzımdan çıkmaya başladığı anda durdurulması imkânsız bir sel gibi aktı. Alkolün de yardımcı olduğundan eminim ama ablamın yanımda olması, çok daha fazla yardım etti. Kacey sadece dinledi. Elimi tuttu... sımsıkı. Beni yargılamadı, eleştirmede, çığlık atmadı; hayal kırıklığını ele veren iç geçirmeler veya bakışlarla beni utandırmadı. *Kaput* kullanmadığım için beni azarladı elbette ama beni taşlamaması gerektiğini hemen kabul etti.

Benimle birlikte ağladı.

Bir ara Trent, yanıma gelip üzerimize bir yorgan örttü. O da tek kelime söylemedi ve bizi, sarhoş ve ağlak sersemliğimizle baş başa bıraktı. Ve ufukta güneşin ilk ışıkları belirirken ben, her bir duyguyu, her bir sırrı ve her bir yalanı tamamen geride bırakarak sızmışım.

"Şu fotoğrafı tekrar görebilir miyim?" diye soruyor Kacey, usulca.

10x15 santimlik fotoğrafı çantamdan çıkarıp ablama uzatırken onu yanımda bulundurduğuma şükrediyorum. "Bu fotoğrafı ne kadar genç gördüklerine inanamıyorum," diye mırıldanıyor, tıpkı benim gibi kâğıdın kıyılarını okşarken. Kendi kendime gülümsüyorum. Üç yıl önceki Kacey, annemle babamın resminin bulunduğu bir yöne bile bakamıyordu.

Fotoğrafı bana geri uzatmadan önce elini sallıyor ve mırıldanıyor. "Ashton'ın kendisi felaket bir tren enkazı olsa bile bu fotoğraf, onun sana değer verdiğinin bir kanıtı, Livie."

Gözlerimi kapatıp derin derin içimi çekiyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Kacey. Geri dönemem. Yani... o nişanlı. Veya

nişanlıydı.” Hâlâ nişanlı olabilir mi? Biraz önce Reagan’dan bir sen-hangi-cehennemin-dibindesin mesajı almıştım. Ve ona, Miami’ye döndüğümü yazdım. Aramızda bir iki mesaj daha gidip geldi. Ama bana başka bir bilgi veremedi. Veya bana söylemek istemedi. Sadece, evin içinde onca çılgılık ve bağırıtı duyunca bütün gün Grant’in odasına saklandığını yazdı.

Bu da benim, Ashton için daha çok endişelenmeye başlamama neden oldu. Ya Dana’dan ayrılırsa? Babası Ashton’a neler yapar? Kafasının içinde neler dönüyorsa onları kullanır mı?

“Ve bu çocuk, kesinlikle bir tren enkazı,” diye tekrarlıyor Kacey. “Sen de dâhil herhangi biriyle birlikte hareket edebilmesi için önce rayları temizlemesi lazım.”

Bunu düşünmek bile göğsümde bir sıkışıklık ve ağrı yaratıyor. Kacey haklı. Ashton ve ben birlikte her ne yaşadıysak... yakasını bırakmalıyım. O hangi şeytanlarla savaşması gerekiyorsa onlarla savaşırken hâlâ uğraşmayı ve onun yanında olmayı ne kadar çok istesem de buna devam edemem. Bu şekilde olmaz.

Connor ve Dana ve... üff... o yüzükle olmaz. Midem kasılıyor. Ashton’la aramızdaki -aşk mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmediğim- bu şey beni, başkalarını incitebilecek olsa bile istediğini alan, bencil ve çıkarıcı bir salağa çevirdi. Ve bu salak, istediği adamın ona değer verdiğine inandığı için, yaptığı her şeyin doğru olduğuna kendi kendini ikna etmeye devam etti.

Ve çok yanlış olmasına rağmen hâlâ çok doğruymuş gibi hissettiği için de tekrar aynı tuzağa düşmesi kuvvetle muhtemel.

“Geri dönmek zorunda değilsin.”

Bir gözümü açıp ona bakmaya çalışırken güneşin azgın ışıyla irkiliyorum. “Ne... her şeyden vaz mı geçeyim?”

Kacey omuz silkiyor. “Ben buna vazgeçmek demezdim. Daha çok deneme yanılmayla yaşamak gibi. Ya da bir mola almak. Belki Ashton ve okuldan uzakta olmak bazı şeyleri belli bir perspektife oturtur. Veya belki de zaten bir perspektife oturmuştur ama senin, tozun çöküşmesi için biraz zamana ihtiyacın vardır.”

“Evet. Belki de.” Gözlerimi kapatıyorum ve evde olmanın rahatlığını şükranla içime çekiyorum.

"Benim de seninle birlikte evde kalmamı istemediğinden emin misin?" diye soruyor babam, alnımdaki ıslak saçları yüzümden çekerken.

Bir hapsirlik ve inlemeyle cevap veriyorum.

Derin bir iç geçirmeyle diyor ki: "Tamam, bu kadar yeter. Ben evde kalıyorum."

"Hayır, babacığım." Onun yanımda kalıp beni nazlandırmasına bayılırdım ama kafamı sağa sola sallıyorum. "Gitmen gerek. Burada kalırsan seni de hasta ederim ve Kacey'nin bu geceki maçı çok önemli. Sen orada olmazsan üzülsün." Bu doğru değil. Babam o maça gitmezse ablam yıksılır. "Ben—" Cümlem yeni bir hapsirlikle bölünüyor.

Bana bir kâğıt mendil uzatırken babam irkiliyor: "Eh, sana yalan söyleyecek değilim ufaklık. Beni biraz iğrendirmiyor değilsin."

O hafif İrlanda aksanıyla bana "ufaklık" deme biçimi, kıkırdamama neden oluyor.

"Merak etme. Şu anda ben de kendi kendimden bol bol iğreniyorum," diyorum, mendile sümürürken.

Babam da kıkırdayarak cevap veriyor ve dizimi okşuyor. "Sadece sataşıyorum. Sen daima benim, yeşil sümüklü, küçük güzel meleğim olacaksın." Ben yastıklarımı düzeltirken o da etajerimin üstündeki ilaçları ve şurupları falan düzeltmekle meşgul oluyor. "Mrs. Duggan salonunda—"

"Üff! Baba! Benim bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok!"

Bir kelime daha söylemeden önce arkasını döndüğünü görüyorum. "Evet var, Livie. Bazen otuz yaşındaymış gibi davransan da biyolojik olarak sadece on bir yaşındasın ve Çocuk Koruma Hizmetleri, on bir yaşındaki çocukların evde yalnız bırakılmalarını hoş karşılamıyor. Tartışılacak bir tarafı yok," diyor, çabuk çabuk. Ve eğilip kafamın tepesine bir öpücük konduruyor.

Uzaktan kumandamı ararken suratım asılıyor. Üst üste iki bölüm vahşi doğada aslanların ceylanları yemesini seyretmek biraz fazla oluyor.

Babam iç geçirip inatçı kızları hakkında bir şeyler mırıldanıyor, doğrulup kapıya yöneliyor. Ama durup arkasına bakıyor; o su masivisi gözleri, tebessümüyle ışıltıyor. Benim surat asmam iki saniye daha sürüyor ve kocaman sırtıyorum. Babam öyle gülümsediğinde surat asmak imkânsız. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum.

Hafifçe kıkırdıyor: "İşte benim Livie'm. Seninle gurur duyuyum."

Bu cümleyi her akşam söyler.

Bu gece de diğer her gece gibi, bütün dişlerimi göstererek ona gülümsüyorum. "Seni daima gururlandıracağım, babacığım."

Onun dışarı çıkmasını ve usulca kapıyı kapatmasını izliyorum.

Akşamüstü güneşi altında uyanıyorum ve babama söyledğim son sözleri beynimin içinde tekrar duyuyorum. Ne kadar basit kelimeler. Her zaman tekrarlanan küçük bir cümle. Ama gerçekte, bir yalan olması garantilendi. Yani bir insan böyle bir söze ne kadar sadık kalabilir? Verdiği her karar, iyi bir karar olacak değil ki. Hatta bazıları bir felaket bile olabilir.

Dönüp bakınca yanımdaki şezlongda birinin oturduğunu görüyorum; ben uykuya daldığımda orada oturan kızıl saçlı kadın değil.

"Selam, Livie." Dr. Stayner, o iki renkli ve iğrenç bowling tişörtünü düzeltiyor. Onun yaşındaki bir adamın asla giymemesi gereken Hawaii tarzı şortuna uyumlu sayılabilecek bir tişört. "Plaj kıyafetimi nasıl buldun?"

"Selam, Dr. Stayner. Neden daima haklı çıkıyorsun?"

"Benim hakikaten öyle bir eğilimim var, değil mi?"

*

"Oh, çok şükür. Biraz daha duş almasaydın o şezlongu ateşe vermek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Koridorda mutfığa doğru yürürken şaka yollu ablamı ittiriyorum. "Ee... Stayner nereden çıktı bakalım?"

Omuzlarını silkiyor. "Dün gece ona, senin nihayet balatayı sıyırdığını bildiren bir mesaj çektim. Ama bavulunu kapığı gibi buraya geleceğini ummuyordum."

Anlaşılan o ki Dr. Stayner, birkaç gün Chez Ryder-Miami-Florida güneşinin keyfini çıkarmaya karar verivermiş. Eh, Fırtınada bizim evde kalmasında ısrarcı olmuş. Elbette Dr. Stayner, ablamın odasına yerleşecek; Kacey de ya Trent ya da benimle yatacak.

Ablama, aile psikiyatristimizin bizimle aynı evde kalmasının tuhaf kaçacağını söyledim. O da bana, Dr. Stayner'la ilgili her şeyin tuhaf ve mesleğine aykırı olduğunu söyledi. Yani aslında, bizde kalmasında garipsenecek bir durum yok.

Bu konuyu tartışmam da o noktada bitti.

Ve şimdi Dr. Stayner, Fırtına'nın puantiyeli önlüğünü giymiş, Mia'nın da yardımıyla mutfak lavabosunda havuç soyuyor.

"Havuç yemenin *gerçekten de* daha iyi görmeyi sağladığını düşünüyor musun yoksa bu, annelerin çocuklar sebze yesin diye uydurduğu bir şey mi?" Mia, gayet kolayca aldatılabileceği ama bir şeyleri sorgulamayı öğrenmeye çalıştığı o sevimli yaşta.

Kollarımı göğsüme kavuşturup kapının sövesine yaslanıyorum ve merakla onları izliyorum.

"Sen bu konuda sen ne düşünüyorsun, Mia?" diye cevap veriyor Dr. Stayner.

Mia, gözlerini kısıp ona bakıyor. "Önce ben sordum."

Kafamı sallayıp gülüyorum. "Uğraşma. Bu kız senin için fazla akıllı, Stayner."

Mia bir çığlıkla havuçları atıyor, bana koşuyor, kollarıma atılıp sarılıyor. "Livie! Annem geldiğini söyledi. X nasıl tekme alıyor gördün mü?"

Gülüyorum. Sanırım Mia "Uzaylı Bebek X" adından, kısaca "X" demeye geçmiş. O da işe yarıyor. "Hayır. Ama dün gece Dan'ın, annenin karnını dürtükleyip durduğunu gördüm," diyorum, göz kırparak.

Yüzünü buruşturuyor. "Umarım X doğduğunda Dan daha fazla tuhaflaşmaz." Konu çabucak değişiyor. "Bir süre kalacak mısınız?" Olumlu bir cevap bekliyor.

"Bilmiyorum, Mia." Ve gerçek bu. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

*

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Dr. Stayner, en büyük boy fincanla içtiği latte kahvesin-

den bir yudum hürpletiyor. Arka terastaki iki şezlongda yan yana oturuyoruz ve sabahın erken saatinde koşuya çıkmış insanları seyrediyoruz. İçtiği o kahveler sağlığı için iyi olamaz. "Onun hakkında tahminde bulunmak gibi bir tehlikeyi göze alamam, Livie. Açıkça belli ki yoluna koyması gereken bazı meseleleri var. *Görünüşe göre* kadınlarla fiziksel bağlantı kurmayı, bir tür baş etme yöntemi olarak kullanıyor. *Görünüşe göre* annesinin ölümü onun için, bu konuda konuşamayacağı kadar zor olmuş. *Görünüşe göre* sana gerçekten önem veriyor." Dr. Stayner, şezlongda arkasına yaslanıyor. "Ve eğer ona hor davranan bir babayla büyüdüyse o zaman, kendi hayatı üzerinde bir kontrolü yokmuş gibi hissetmesi gayet mümkün. Belki de vardır. Ama sana bir şey söyleyebilirim: Bütün bunların neden onun başına geldiği konusunda sana anlamlı gelecek bir cevabı asla bulamayacaksın. Ve kendisi bu konuda konuşmadığı sürece ona yardım etmek çok zor. Ve bu yüzden benim sevgili Livie'm..." Gözlerimi deviriyorum ama sonra gülümsüyorum. Her nedense bu takma adı sevdi. "Sen kendi meselelerini bir düzene koyana kadar, kendini bu karmaşanın dışında tutmalısın. Unutma: Ablanın ve Trent'in de aynı şeye ihtiyaçları oldu. Tekrar bir araya gelmeleri beş ay sürdü. Böyle şeyler genellikle zaman alır."

Başımı hafifçe aşağı yukarı sallıyorum. *Beş ay*. Beş ayda, Ashton nerede olacak? O süre içinde kaç tane kadınla birlikte unutacak? Ve o meselelerini hallederken ben Princeton'da kalmayı göze alabilir miyim? Ayrıca bir şeyleri yoluna koymaya çalışacak mı? Midem tekrar altüst olmaya başlıyor.

"Livie..."

"Pardon."

"Zor olduğunu biliyorum ama bir süreliğine kendine odaklanmalısın. Kafandaki şu takıntıyı atmalısın; yani babana" -ellerini havaya kaldırıp iki parmağıyla tırnak işaretini yapıyor- "yalan" söylediğin takıntısını."

"Fakat..." Gözlerimi, ojelerini Fırtına'nın tazelediği ayak parmaklarına çeviriyorum. "Babamın benden ne istediğini biliyorum ve ben buna ters davranıyorum. Bütün bunlar, babamın benimle gurur duymasını nasıl sağlar?"

Dr. Stayner omuzumu okşuyor. "Ben hiçbir şeyin garan-

tisini vermem, Livie. Asla. Ama bir şeyin garantisini verebilirim: Annen ve baban, sen ve ablanla gurur duyardı. Gururdan da öte. Siz ikiniz de... fevkalade dikkate değer insanlarsınız."

Dikkate değer.

"Sonunda balatayı sıyırmış olsam bile mi?" diye soruyorum, Kacey'nin kelimelerini tekrarlayarak.

Gülmeye başlıyor. "Sen balata sıyırmış falan değilsin Livie. Bence, nihayet bir yol ayrımına geldin ve biraz yönlendirilmeye ihtiyacın var. Sen bir sürü şeyi kendi başına çözebilen uyanık bir kızsın. Bütün ihtiyacın, bazen biraz rehberlik görmek. Sen ablan gibi değilsin. Balatayı sıyıran oydu." Sadece dudaklarını oynatarak "Aman Tanrı'm!" diyor. Gülmeme engel olamıyorum.

"Bence zaman içinde gayet iyi olacaksın. Şimdi işin eğlenceli kısmı başlıyor."

Kaşlarımı kaldırıp anlamadığımı belli eden bir ifadeyle bakıyorum.

"Kim olmak istediğini çözmek."

*

Küçük dozlar hâlinde *Dr. Stayner* almaya alışığım -azami doz da *haftada bir, bir saatlik telefon konuşması*. Benimle birlikte birkaç gün geçirdikten sonra gitmesinin ardından beynim, aşırı ısınmış cihaz gibi kendi kendini kapattı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu arka terasta, tahsilimle ilgili seçeneklerimi, gelecekteki kariyer beklentilerimi ve sosyal hayatımı tartışarak geçirdik. O kendi düşündüğü seçenekleri asla söylemedi. Benim seçim sürecimi çarptırmak istemediğini söyledi. Tek bir şeyde ısrar etti: Bir süreliğine belirsizliği kucaklamalıyım. Sırf bir karar vermiş olmak için kendimi seçeneklerimin orta göbeğine atmamalıyım. Reagan'ın yaptığı gibi, hangi konuda uzmanlaşacağıma karar vermeden bazı dersler almaya devam etmemi önerdi. Elbette, ne kadar uzun süre zırvalarsam Princeton'da kalma ihtimalimin o kadar azalacağını belirtmek zorunda kaldı. Çünkü bu sömestir çakabilirim.

Sanırım Princeton'a dönmekle ilgili en büyük korkum, Princeton'ın kendisi değil -okulun bana göre olmadığını zaten ka-

bul ettim. Hastaneyi arayıp gönüllü çalışmaya devam edemeyeceğimi bildirdim.

Benim en büyük korkum, Ashton'la ilgili ve onun yanındayken kapıldığım zayıflıkla tekrar yüz yüze gelmek. Basit bir bakış veya bir dokunuş, beni hemen ona çekebilir ve bu, ikimiz için de iyi olmaz. Bir kere uzaklaşmayı başardım. İkincisinde daha zor mu olur yoksa daha kolay mı? Yoksa imkânsız mı...

Hayatım, zor seçeneklerle dolu ve bunların içinde sadece bir tanesi çok kolay —o da Ashton.

Ve Ashton, benim sahip olamayacağım bir seçenek.

Bölüm on dokuz

SEÇENEKLER

Reagan'ın, sahibinin anahtar sesini dinleyen bir ev köpeği gibi kapıyı dinliyor olduğuna yemin edebilirim çünkü cuma gecesi kapıdan içeri adımımı atar atmaz kurşun gibi fırlayıp üzerime atlıyor. "Seni öyle özledim ki!"

Çantamı masanın üstüne fırlatıp "Sadece iki hafta oldu, Reagan," diyorum, kıkır kıkır. Her şeye rağmen Princeton'a geri dönmeye karar verdim. Nihayet burasının bana göre bir yer olduğuna karar verdiğim için değil, bir tahsile ihtiyacım olduğunu bildiğim için. Veya onlar beni kapı dışarı edene kadar ya da Miami'ye naklimi yaptırana kadar -ki evdeyken bu olasılığı araştırdım- burada kalabilirim.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına geçirirken öylesine soruyorum. "Ne var ne yok, bakalım?"

Burnunu büzüştürüyor. "Aynı. Bilmiyorum. Ashton şu anda benim annem ve babamla kalıyor ve babamdan hiçbir şey öğrenemiyorum. Grant epeydir burada kalıyordu çünkü evde pek bir huzur kalmamış. Connor incinmiş. Ama iyi olacaktır, Livie. Cidden. Bir sevişsin bir şeyi kalmaz." Reagan tarzı bir zıplamayla kendini yatağına atıyor. "Ah, bu arada Ty bileğini burktu. Geri zekâlı."

Gülüyorum ama içimdeki sıkıntı ve endişe geçmiş değil.

"Hafta sonu için planın ne?" Tereddüt ediyor. "Onu görecek misin?"

"Onu" derken kimi kast ettiğini biliyorum. Connor'dan bahsetmiyor. Başımı sağa sola sallıyorum. Hayır... Bunca pisliği te-

mizlemek için iki haftadan fazlasına ihtiyacımız var. Daha çok yeni. Çok taze. Baş etmeye kalkışmak için fazlasıyla sancılı. "Derslere yetismeye çalışacağım, tabii eğer hâlâ ümit varsa." Geçen haftaki bütün dersleri kaçırdım. Buna bir sınav da dâhil. Bütün anıları bir kenara itip usulca ranza merdivenimi tırmanıyorum. "Gidip hastanedeki oğlanları ziyaret edeceğim." Onlara doğru dürüst veda etmeliyim; kendi iyiliğim için."

*

Hastaneye gideceğim trene binerken Dr. Stayner'dan bir mesaj geliyor. Metnin içinde bir de adres var.

Son ödevi tamamlamadığın için bana bir ödev daha borçlusun. Öğleden sonra saat ikide bu adreste ol.

Artuk ona soru sormuyorum. Bu adam fevkalade zeki. Sadece basit bir cevap yazıyorum.

Tamam

*

"Selam, Livie." Gale'in ıslıl ıslıl tebessümü beni kabul bankosunda karşılıyor. Kacey Dr. Stayner'a benim Miami'de olduğumu söyleyince Stayner hastaneyle temasa geçmiş ve fazla detaylandırmadan nedenini söylemiş. Gönüllü programına daha fazla devam edemeyeceğime karar verip durumu bildirmek için hastaneyi aradığımda Stayner yanımdaydı. Bana karşı inanılmaz nazik davrandılar.

"Oğlanlar seni gördüklerine çok sevinecekler."

"Nasıllar?"

Göz kırıyor. "Git kendin gör."

Koridorlarda yürümenin, beni önceden olduğu kadar rahatsız etmediğini fark ediyorum. Bu koridorlara bir şekilde alıştığım için öyle hissetmediğimi biliyorum. Sadece bunun, benim mecburi geleceğim olduğu fikrinin yakasını bıraktım.

İkizler, epeydir görmediğim kadar enerjik bir koşuyla bana

koşuyorlar, bacaklarıma sarılıyorlar. Gülüyorum.

"Gel buraya!" İki kişi birer elimden tutuyor. Beni masaya çekiyorlar. İki hafta önce aniden ortadan kaybolduğum için üzölmüşlerse bile belli etmiyorlar.

"Hemşire Gale dedi ki sen eve gitmişsin ve şey... Söylediğı şeyi tam anlamadım. Şeyle ilgili... *vicdan*? Vicdan mı kaybettin? Ve onu bulmaya mı gittin?" diyor Eric, beni sınava çekiyormuş gibi bir ifadeyle.

Vicdan muhasebesi. Kıkırdıyorum. "Evet. Öyle."

"Al." Derek bana bir deste kâğıt uzatıyor, üzerlerinde resimler var. "Hemşire Gale dedi ki senin büyüünce ne olabileceğine dair bütün düşündüklerimizi çizerek sana yardım edebilirmişiz."

"Ona senin doktor olmak istediğini *söyledim*," diye araya giriyor Eric, gözlerini devirerek. "Ama dedi ki alternatif fikirler de iyi olurmuş."

İkisinin de o küçük ve hevesli yüzüne ayrı ayrı bakıyorum ve her sayfayı tek tek çevirip seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Ve uzun zamandır hiç gülmediğim kadar çok gülüyorum.

*

Saat tam ikide, Newark'taki, Victorian tarzda inşa edilmiş beyaz bir evin önünde taksiden iniyorum. Dışarıdaki tabelaya bakılırsa bir çeşit bakım evi. Oldukça güzel bir ev olduğunu düşünüyorum ön kapıdan içeriye girerken. Koyu maun renginde yerleri, pastel renkli çizgili duvar kâğıtları, bir sehpa üzerindeki çiçek buketiyle mütevazı ama sevimli bir giriş salonu var. Tam karşımda duran kabul bankosunda bir görevli yok; bir yazı var ve ziyaretçileri bir kayıt defterine yönlendiriyor. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu arayarak etrafıma bakınırken içimi çekiyorum. Dr. Stayner, bu adrese gelmemden başka bir talimat vermedi. Genellikle taleplerinde ayrıntılı bilgiler verir hâlbuki.

Şimdi ne yapmam gerektiğini soracağım mesajı yazmak için telefonumu çıkarırken bebek mavisi hemşire üniformasıyla sarışın bir kadın yanıma yaklaşıyor.

Beni bir tebessümle selamlıyor. "Sen Livie olmalısın."

Başımı sallıyorum.

"Seni 305 numaralı odada bekliyor. Merdivenler köşeyi dönünce solda. Üçüncü kat. İşaretleri takip et."

"Teşekkür ederim." Demek Dr. Stayner burada. Neden hiç şaşırmadım acaba? Hemşireye 305 numaralı oda hakkında ne bildiğini sormak için ağzımı açıyorum ama ben tek kelime söyleyemeden çekip gidiyor.

Hemşirenin yönlendirmesini takip ediyorum. Üçüncü kata merdivenden çıkıyorum, bütün yürüyüşüm boyunca temizlik maddesi kokuları alıyorum. Ama merdivenleri çıktıkça bu işteki esrarıngizliği fark ediyorum. Merdivenlerin gıcirtısı bas bas bağıyor ve ara sıra bir öksürük sesinden başka bir şey duymuyorum. Hiç kimseyi görmüyorum. Sanki bomboş bir binada gibiyim. Karnımın içi, boş olmadığını söylüyor.

Kapılardaki numaraları takip ediyorum ve hedefime ulaşana kadar numaraları sayıyorum. *Pekâlâ, Dr. Stayner. Şimdi benim için nasıl bir sürprizin var bakalım?* Derin derin nefes alıyorum ve kır saçlı psikiyatristimi göreceğimi umarak tereddütle köşeyi dönüyorum.

Kısa ve dar bir koridor, bir odaya açılıyor. Kapıdan bakınca odanın içi görünmüyor. Bütün görebildiğim karşı köşe ve siyah saçlı, yanık tenli güzel bir adamın sırtını kamburlaştırarak bir sandalyede oturuyor olduğu -dirseklerini dizlerine koymuş, elleri ağzında, sanki endişe içinde bir şey bekliyor.

Nefesim kesiliveriyor.

Ashton hemen ayağa kalkıyor. Bana bakarken dudakları birbirinden ayrılıyor, sanki konuşmak istiyor ama nereden başlayacağını bilmiyor. "Livie," diyor en sonunda ve boğazını temizliyor. Daha önce hiçbir zaman bana Livie demedi. *Hiçbir zaman.* Bunu duyunca ne hissettiğimi bilmiyorum.

Yaşadığım şok, cevap vermemi engelliyor. Bugün onu görmeyi beklemiyordum. Kendimi buna hazırlamamıştım.

Koca koca açılmış gözlerimle onu izliyorum. Beş hızlı adımda yanıma geliyor, elimi yakalıyor, endişe içindeki ela gözleri benimkilere kilitleniyor ve eli hafifçe titriyor. "Lütfen kaçma," diye fısıldıyor ve daha sessiz daha kısık bir sesle ekliyor: "Ve *lütfe*n ben-

den nefret etme.”

Bu sözü beni ilk şoktan çıkarıp başka bir şokun içine atıyor. Gerçekten de onu görür görmez kaçacağımı mı düşündü? Ve Tanrı aşkına, Ashton benim ondan nefret edebileceğimi nasıl düşünebilir?

Burada ne dönüyor bilmiyorum ama Ashton, benim ona karşı duygularımın derinliğini kavrayabilmiş değil. Evet, iki hafta önce gittim. Bu, yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Kendim için. Ama şimdi buradayım ve bir daha Ashton'dan kaçmak, uzaklaşmak veya ondan uzakta *bir şey yapmak istemiyorum*.

Ve böyle bir şey yapmak zorunda kalmamak için Tanrı'ya dua ediyorum.

Bu benim nalet psikiyatristim şimdi ne haltlar karıştırıyor?

Ashton, geri geri adım atarak beni odanın içine çekiyor ve tamamını görebiliyorum. İlginç, basit bir oda –uçuk sarı kâğıtlar, duvarları süslüyor; tavan çizgisine kartonpiyer döşenmiş, pencere denizliğin önünde bir asma öğleden sonra güneşine bürünmüş. Fakat bütün bu detaylar birden bire kayboluyor ve gözlerim, hastane yatağında yatan kadına dönüyor.

Saçları hafifçe kırlaşmış, yüzü hafifçe kırışmış bir kadın. Bir zamanlar çok güzel olduğu belli... özellikle de o dolgun dudaklar. Ashton'ın dudakları kadar dolgun.

Ve birden bire... jeton düşüyor.

“O senin annen,” diye fısıldıyorum. Bu bir soru değil çünkü annesi olduğunu kesinlikle biliyorum. Sadece ardındaki dağlar kadar “neden”leri bilmiyorum.

Ashton elimi bırakmıyor, eli gevşemiyor bile. “Evet.”

“Yaşıyor.”

“Evet, yaşıyor.” Uzun bir sessizlik oluyor. “Ama gitti.”

Ashton'ın ciddi ifadesini anlamaya çalışarak dönüp kadına bakıyorum. Yani gözümü dikip bakmak istemiyorum ama öyle oluyor.

Kadının gözleri benim yüzümden Ashton'a kayıyor. “Kim...” diye söze başlıyor ve kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Ağzı kelimelere göre şekilleniyor ama çıkarması gereken sesi çıkaramıyor. Ve gözlerinde... şaşkın bir ifadeden

başka bir şey yok.

“Ben Ashton, anne. Bu da Livie. Sana ondan bahsetmiştim. Biz ona İrlandalı diyoruz.”

Kadının gözleri Ashton'ın yüzüne odaklanıyor ama sonra sanki hafızasında bir şey arıyormuş gibi kapanıyor.

“Kim...” Tekrar deniyor. Ben, Ashton'ın elimi tutuşundaki kilitlenmenin izin verdiği ölçüde birkaç adım öne yürüyorum. Hafif bir sidik kokusu alacak kadar yakınındayım. Bu kokuyu, hastaları çiş tutma kontrolünü kaybetmiş huzurevlerinden tanırım.

Sanki bizim kim olduğumuzu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçmiş gibi başını yana çeviriyor ve pencereden dışarı bakmaya başlıyor.

“Biraz temiz hava alalım,” diye fısıldıyor Ashton. Etajerin üzerindeki küçük radyoya doğru giderken beni de beraberinde çekiyor. Bir Etta James diski takıyor ve sesini biraz açıyor. Beni odadan dışarıya çıkarırken ve usulca kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemiyorum. Koridorda yürüyoruz ve farklı bir merdivenden sessizce inip arka bahçeye çıkıyoruz. Yapraksız meşe ağaçları olan büyük bir bahçe. Kışa hazırlandığı için boş olan çiçek tarhlarının arasında patikalar dolaşıyor. Daha güzel havalarda burası, evin sakinleri için harika bir gezinti yeri olmalı. Ama şimdi, kasım ayının soluk güneşi altında ve havadaki acılıkla titriyorum.

Ashton bir banka oturuyor; hiç tereddüt etmeden beni çekip kucağına oturtuyor ve sanki soğuktan korumak ister gibi kollarını bedenime doluyor. Ve ben de onun bunu yapmasına izin vermekte tereddüt etmiyorum çünkü onun sıcaklığına özlem duymam için soğuktan başka nedenlerim de var. Olmaması gerektiği hâlde.

Korktuğum şey tam da buydu.

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Bütün bildiğim Ashton'ın annesinin yaşadığı. Ve Dr. Stayner beni buraya, gerçeği öğrenmem için gönderdi. Dr. Stayner nereden biliyordu... Bunu daha sonra öğreneceğim.

Gözlerimi kapıyorum ve Ashton'ın cennetlik kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra ona yakın olmak, düşündüğümünden çok daha zor. Kendimi bir uçurumun kıyısında dikiliyormuş gibi hissediyorum. Ve acı, şaşkınlık, aşk, arzu

yüklü bir duygu fırtınası, beni uçurumdan aşağı itmeye çalışıyor. Onun çekim gücünü; onun vücudunun içine kıvrılma, elimi göğsüne koyma dürtümü; onu öpme ve kendimi, onun benim olduğuna inandırma arzumu hissedebiliyorum. Ama o, benim değil. Hatta henüz, *kendi kendisinin* bile değil.

“Neden, Ashton? Neden onun ölümü hakkında yalan söyledin?” Neden... *her şey için yalan* söyledin?

“Ben yalan söylemedim. Sadece, sen onun öldüğünü varsaydığında bunu düzeltmedim.”

“Neden” kelimesi dudaklarımda ama ben sormadan o cevap veriyor. “Çünkü annemin, benim kim olduğumu hatırlamadığını kabul etmekten daha kolaydı. Her gün uyanıp ölüm gününün o gün olmasını, böylece içine edilmiş hayatımdan kurtulmayı ve huzur bulmayı ummaktan daha kolaydı.”

Gözyaşlarımı bertaraf etmek için gözlerimi kapatıyorum. *Huzur*. Benim ebeveynimin öldüğünü öğrendiği gece Ashton'ın yüzündeki ifadenin ne olduğunu şimdi anlıyorum. Aynı şeyi kendisi için de diliyordu. Derin bir nefes çekip fısıldıyorum. “Bana her şeyi anlatmalısın.”

“Anlatacağım, İrlandalı. Her şeyi anlatacağım.” Sanki düşüncelerini bir araya toplamaya çalışıyormuş gibi başını geri atıyor. İçine derin bir nefes çekerken göğsü öne çıkıyor ve benim göğsümü bastırıyor. Ve ilk defa kendine özgürce konuşma izni verdiği için omuzlarından kalkan yükü görüyorum sanki. “Annem, ileri derece Alzheimer hastası. Çok erken yaşta başladı –pek çok hastadan çok daha erken bir yaşta.”

Aniden boğazıma bir yumruk oturuyor.

“Beni doğurduğunda kırklı yaşlarının başındaydı. Planlanmamış, kesinlikle hiç beklenmeyen bir bebek. Ve babamın istemediği bir bebek. O... paylaşmakla işi olan biri değil ve anlaşılan o ki bu, annemin sevgisini de kapsıyordu.” Duruyor ve bana, kederle gülümsüyor. “Annem, babamla tanışıp Amerika'ya gelmeden önce yıllarca Avrupa'da modellik yapmış. Onu kapak yapan bazı dergilerim var. Bir gün sana gösteririm. Büyüleyici bir kadın. Yani, ruhunu teslim edeceğin kadar muhteşem bir güzel.”

Elimi kaldırıp çenesine dokunuyorum. “Bu beni neden şa-

şırtmadı acaba?"

Gözlerini kapıyor ve bir an için başını eğip çenesindeki elimi bastırdıktan sonra devam ediyor. "Babamla tanıştığında onun da çocuk yapmak gibi bir isteği yoktu, dolayısıyla işler yolunda gidiyordu. Ben doğduğumda on beş yıllık evliydim. Babama göre, ben doğup her şeyi mahvetmeden önce on beş yıllık eksiksiz bir mutluluk." Son cümleyi lakayt bir omuz silkmeyle söylüyor ama öyle olmadığını anlıyorum. Gözlerinin elasını örten acıyı görebiliyorum.

Yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde elimi göğsüne koyuyorum.

Ashton'ın eli, elimin üstüne kapanıyor ve gözlerini kapatıp elimi sıkıyor. "Bir kez daha bunu yaptığını, asla hissedemeyeceğim sandım," diye fısıldıyor.

Ona biraz zaman tanıyorum ve hafifçe elimi bastırıyorum. "Konuşmaya devam et." Ama elimi kalbinin üstünde tutup şimdi hızla atan kalbini hissetmeye devam ediyorum.

Ashton'ın dudakları hafifçe bükülürken yüzü ekşiyor. Gözlerini açtığında camsı bir parlaklık var. Ashton'ın ağlıyor olduğu fikri bile içimdeki bütün organları buruyor. Kendime hâkim olmaya çalışıyorum. "Annemle birlikte, pişirmesine yardım ettiğim bir tepsi kurabiye eşliğinde mutfak masasında oturduğumuz günü hâlâ hatırlıyorum. Yedi yaşındaydım. Yanaklarımı sıktı. Benim, Tanrı'nın gizli bir lütfu olduğumu; beni doğuracağını öğrendiği güne kadar ne kaçırdığını bilmediğini; nihayet bu dünyada benden daha fazla istediği bir şey olmadığını ona söyleyen, anneliğe özgü bir düğmenin içinde tık ettiğini; onu ve babamı çok mutlu ettiğimi söyledi." Tam o anda tek bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanıyor. "O hiç bilmiyordu, İrlandalı. Babamın bana neler yaptığı hakkında *hiçbir fikri yoktu*," diye fısıldıyor. Nefesini sakinleştirmek için bir kez daha derin bir nefes çekerken gözlerini kapatıyor.

Gözündeki yaşı siliyorum ama bir düzine damla benim yanaklarımdan süzülüyor. Çabucak siliyorum çünkü konuşmanın rayından çıkmasını istemiyorum. "Ne zaman başladı?"

Ashton boğazını temizleyip anlatmaya devam ediyor ve hiç çekinmeden onu ta iskeletine kadar görebileceğim şekilde kapısını açıyor. Nihayet. "Beni ilk defa bir dolaba kapattığında hemen

hemen altı yaşındaydım. Ama ondan önce babamı pek sık görmezdim. Uzun saatler boyunca çalışır, geri kalan zamanda da beni görmezden gelirdi. Çok da önemli değildi. Annem, sürekli olarak üzerime titrerdi. Duygularını dışa vurmaktan çekinmezdi. Sonsuz kucaklamalar ve öpücükler. Arkadaşlarının, annemin beni severken öldüreceğine dair şaka yaptıklarını hatırlıyorum.” Kaşları çatılıyor. “Şimdi durup geriye bakınca babamı rahatsız eden şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Hem de çok. Benden önce, hiç kimseyle paylaşmadığı bir ilgi görüyordu ve...” Ashton’ın sesi buruklaşıyor. “Bir gün, bir şey değişti. Annem arkadaşlarıyla bir yerlere gittiğinde evde kalmaya ve o günlerde, ağzıma ambalaj bandı yapıştırıp beni dolaba kilitlemeye başladı. Beni saatlerce aç ve ağlar hâlde orada bıraktı. Beni görmek veya duymak istemediğini, benim yaşıyor olmamam gerektiğini, onların hayatını mahvettiğini söylerdi.”

Ashton’ın nasıl bu kadar sakin kalabildiğini, nasıl olup da kalbinin normal ritminde attığını anlayamıyorum; çünkü kendime hâkim olmak için harcadığım bütün çabaya rağmen ben, bir salva sümük topağına dönüşmüş hâldeyim ve –Eric ve Derek’ten daha büyük olmayan– kara gözlü bir oğlanın bir dolabın içinde büzülmüş hâlinin görüntüsü, beynimi yakıyor.

Ashton’ın avcu, bütün yaşlarımı siliyor. “Birkaç ay önce, Pomeranya cinsi köpeğimizin kazayla ön kapıdan kaçmasına neden olmuşum. Köpek caddeye fırladı ve trafikte... Annem köpeğin ardından haftalar boyu ağladı. Babam, anneme bunu *kasten* yaptığımı, benim kötü bir oğlan olduğumu ve hayvanlara eziyet ettiğimi anlatacağını söyledi. Annemin ona inanacağından öyle çok korktum ki...” Omuzlarını silkiyor. “Nerden bilebilirdim ki? Sadece altı yaşındaydım.” Duruyor. “Sekizinci yaş gününden yaklaşık bir ay önce, annem tarihleri karıştırmaya, isimleri ve randevularını unutmaya başladı. Daha önce de oluyordu ama artık gerçekten sorun olmaya başlamıştı.” Yutkunuyor, âdemelması inip çıkıyor. “Bir yıl içinde teşhis koydular ve işte o gün...” Burnundan çok derin bir nefes çekiyor ve kolundaki deri kayışla oynuyor. Hâlâ burada olan kayış. Onu hâlâ tutsak eden kayış. Daimî hatırlatıcı. “Daha önce hiç kayış kullanmamıştı. Sanırım tenimi yaralamadan hangi sertlikte vurabileceğini bilmiyordu. Ve çıldırmıştı. Bana çok kızı-

yordu. Her şey için beni suçladı. Annemin bu hastalığa yakalanma sebebinin hamilelik olduğunu, benim doğduğum günden itibaren hormonlarının annemin beynini yediğini söyledi." Ashton, dalgın dalgın alnını ovalıyor, orada da bir yara izi var. "Bana, ne olduğunu anneme anlatmamamı, stresin onu daha da kötüleştireceğini söyledi. Ben de yalan söyledim. Anneme, yaraların bisikletle oynarken olduğunu söyledim. Ondan sonra da hemen her şey hakkında yalan söylemeye başladım: beni yumrukladığında kaburgalarımın oluştuğu morluklar, beni tekrar kayışla dövdüğünde oluştuğu izler, kafamı kapı sövesine vurduğu gece alnımda oluştuğu şişlik. Yalan söylemeye öyle alıştım ki... ve annemin sağlığı öyle hızlı kötüleşiyordu ki onun bana yaptıkları önemini kaybetti. Alıştım.

"Annemi, ileri teknoloji bir araştırma ve tedavi merkezine yatırdığımız gün beni dövmeyle bıraktı. On dört yaşımdaydım. O zamanlar hâlâ annemin iyileşebileceği ve tedavinin, ya hastalığı geri döndüreceği ya da en azından ilerlemesini durduracağı ümidini taşıyordum. Hâlâ benim şakalarım gülüyor ve o İspanyolca şarkıyı söyleyebiliyordu... Hâlâ bizimleydi... *oralarda bir yerlerdeydi*. Bir tedavisi bulunana kadar zaman kazanabileceğimizi umuyordum." Ashton'ın başı eğiliyor. "İşte o gün ilk defa annem bana, kim olduğumu sordu. Ve o gece babam üstüme geldiğinde... Onu sırtüstü yere devirdim. İri yarı bir çocuktum. Ona, devam edip istediği kadar bana vurmasını, artık umursamadığımı söyledim. Ama vurmadı. Bir daha asla bana vurmadı."

Bıkkın bıkkın içini çekiyor. Ashton'ın gözleri dönüp yüzüne bakıyor ve sonu gelmeyen gözyaşlarını, başparmağıyla yanaklarından siliyor. "Ama nefes aldığım için beni cezalandırmanın başka bir yolunu buldu. O zamanlar bunun tam olarak nasıl bir ceza olduğunu anlayamadım. Evimizi sattı ve şehrin öbür tarafına taşındık. Hiçbir sebep yokken beni bildiğim ve alıştığım hayattan kopardı, okulumdan ve arkadaşlarımdan ayrılmaya zorladı. Beni bir yatılı okula gönderebilirdi ve sorumluluğumu başından atıp ellerini yıkayabilirdi ama yapmadı. Onun yerine kimlerle konuşacağımı, kimlerle çıkacağımı ve hangi sporlara katılacağımı dikte etmeye başladı." Hırıltılı bir sesle gülüyor ve mırıldanıyor. "Aslında takıma katılmamı isteyen de oydu. Kürek çekmenin sevdiğim bir spor olması hem

acı hem de iyi bir şey... Her neyse on beş yaşındayken bir akşam eve geldiğinde onaylamadığı bir kız arkadaşımı beni düzüş..." Gözleri yüzüme bakıyor ve sırtım geriliyor. "Affedersin... bizi yakaladı. Kıza orospu dedi ve onu evden kovdu. Ben araya girdim. Onu yere yatırdım ve bokunu çıkarana kadar vurmaya hazırdım." Ashton'ın bana sardığı kolu kasılıyor ve beni daha çok kendine çekiyor. "İşte o gece, annemi bana karşı kullanmaya başladı."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldığını hissediyorum.

"Bir sürü sayıdan bahsetmeye başladı -annemi pahalı bir hastanede tutmanın bedeli ve on yıl daha yaşarsa toplam maliyetinin ne olacağı gibi. Bu işi ciddi ciddi sorgulamaya başladığını söyledi. Annem nasılsa iyileşmeyecekti, öyleyse neden parayı çöpe atıyordu." Ashton'ın dili dişlerinin üstünde geziniyor. "Parayı çöpe atmak. Hayatının aşkı onun için bu sözlerle dönüşmüştü. Annemi hastaneye yatırdığımız günden sonra bir daha gidip onu görmedi. Evlilik yüzüğü çoktan çıkmıştı.

"Buna inanmak istemedim. Annemden öylece vazgeçemedim. Sahip olduğum tek yakınım annemdi. Ve babam da bunu biliyordu. Böylece bana basit bir seçenek sundu -ya onun izin verdiği hayatı sürecektim ya da annem, hayatının son birkaç yılını bir bok çukurunda ölümü bekleyerek geçirecekti. Hatta bana gazete kupürleri buldu -böyle yerlerde geçen, ihmalkârlık ve tecavüz dolu dehşet hikâyeleri örnekleri... İşte o gün, doğduğum için benden ne kadar nefret ettiğini anladım. Ve savurduğu tehditleri yerine getireceğini biliyordum."

Tutup durduğum nefesimi bırakıyorum. Demek ki Ashton'ın başının üstünde sürekli duran şey buymuş.

Annesi.

"Böylece teslim oldum. Yıllar boyunca sessizce onun taleplerini yerine getirdim." Gene hırıltıyla gülüyor ve mırıldanıyor. "En kötüsü ne biliyor musun? Şikâyet edemedim. Yani şu hayatıma bak bir kere! Princeton'a gidiyorum, param var, arabam var, memleketin en önde gelen hukuk şirketlerinde işim garanti. Bana fiziksel bir işkence uyguluyor değil. Sadece..." Derin derin iç geçiriyor. "Benden hayatımı nasıl yaşayacağımı seçme özgürlüğümü aldı."

"Ama seni birisiye evlenmeye zorlaması şikâyet edebileceğin

bir şey," diye mırıldanıyorum, buruk buruk.

Ashton'ın başı eğiliyor, sesi kısık. "O gün, hayatımın en berbat günüydü. Bütün bunları sana yaşattığım için öyle üzgünüm ki. Ve sana nişandan bahsetmediğim için özür dilerim."

"Bana bak," diyorum, çenesinin altına koyduğum bir parmağımla Ashton'ın yüzünü kaldırarak. Onu öpmeyi öyle çok istiyorum ki... ama çizgiyi aşamam. Ta ki bir şeyi bilene kadar... "Dana ile ne oldu? Şimdi aranız nasıl?" *Hâlâ evlenecek misiniz? Şimdi yaptığımız, burada yalnız başımıza oturmamız, yanlış mı?*

O muhteşem ela gözler, devam etmeden önce yüzümü seyreliyor. "Üç yıl önce, şirketin golf turnuvasına katıldım. Babamla oynarken şirketin yeni bir müşterisi gelip bana kendini ve kızını tanıttı. Kızı da orada babasıyla golf oynuyordu. Dana ile böyle tanıştım. Sanırım Dana'nın babası, kızının benim gibi bir herifle olmasından ne kadar mutlu olacağına ilişkin bir şey söylemiş..." Ashton'ın ense kasları kasılıyor. "Babam bu işte bir fırsat gördü. Dana'nın babası şirkete, işlerinin sadece bir kısmını vermiş ve geri kalanını da üç ayrı hukuk şirketi takip ediyormuş. Dana'nın babasıyla iş yapmak şirket için muazzam bir mali kazançtı. Belki onlarca milyon değerinde veya daha fazla. Böylece bana, Dana'yı kendime âşık etme talimatı verildi." Ashton kollarını kaydırıp beni daha fazla göğsüne çekiyor ve yüzünü köprücük kemiğime gömünce nabzım yükseliyor. Ama konuşmaya devam ediyor. "Dana, sarışın, güzel bir kızdı ve gerçekten tatlıydı. Ona karşı hiçbir zaman gerçek bir duygu beslemedim ama onun gibi bir kız arkadaşımın olması şikâyet edeceğim bir şey değildi. Ayrıca ülkenin öbür ucunda oturuyor, orada okula gidiyordu; dolayısıyla benim yaşam tarzımı çok fazla zorlamıyordu. Ta ki sen ortaya çıkana kadar." Başımı biraz daha aşağı eğme arzuma karşı koyuyorum... hafifçe eğsem ağzım kolayca onun ağzını bulacak.

"Üç hafta önce babam aradı ve ona evlenme teklif etmemi söyledi. Dana ile çıkıyor olmam, babamın şirketi için büyük bir güvence oluşturmuştu. Onunla evlenirsem daha da büyük bir güvencesi olacaktı. Reddettim. Ertesi gün, annemin yattığı hastaneden bir telefon geldi. Onun, Philadelphia'daki bir eve nakliyle ilgili sorular soruyorlardı. Daha telefonu elimden bırakmadan babamdan gelen bir e-postadan bu ev hakkında en az bir düzine ihmalkârlık olayıyla ilgili

bir rapor çıktı. Hatta bir tane cinsel tecavüz vakası teknik bir nedenle mahkeme tarafından reddedilmiş. Hasta piç hazırdı ve bekliyordu." Ashton'ın göğsü, derin bir nefes alıp vermesiyle bana doğru şişiyor ve iniyor. "Başka seçeneğim yoktu. İki hafta önce, yarıştan sonra bana yüzüğü verdiğinde Dana'ya evlenme teklif ettim. Ona, benim hayatımın aşkı olduğunu söyledim. Bana hayır demesi tehlikesini göze alamazdım. Onu, ben hukuğu bitirene kadar sürecek uzun bir nişanlılık dönemine ikna edecektim. Annem ölene kadar uzatmak zorundaydım ve sonra nişanı bozabilirdim." Sesindeki nefreti duymamak imkânsızdı. Bu yüzden kendi kendinden nefret ediyordu.

Kafamın içinde bütün bu durumu kavrayabilmek için mücadele veriyorum ama yapamıyorum. Hiçbir anlam bulamıyorum. Bir adam kendi çocuğundan nasıl böylesine nefret edebilir? Başka birinin hayatını böyle tamamen hükmetmekten nasıl bir tatmin duyabilir? Ashton'ın babası hasta bir adam. Böyle bir zalimliğin şık elbiseler ve başarılı bir kariyerle paketlenmiş olması midemi buruyor. Ashton'ın babasının geçmişinde, onu bu hâle getiren nasıl bir takım iblislikler yattığı umurumda değil. Benim gibi bir insanın, o adamın yaptıklarına makul bir cevap bulması asla mümkün değil.

Yüzünü görmeme yetecek kadar Ashton'ın göğsüne yaslanıyorum, gözünden birkaç damla yaşın aktığını görüyorum. Gözleri dudaklarıma bakarken bir süre yüzünü inceliyorum. "Sen o gece benim odama geldiğinde ve..." Yutkunuyor, alnını kırıştırıyor. "Sana anlatmak istedim. Sana önceden anlatmalıydım... yani biz şey yapmadan önce..." Yüz ifadesi acıyla geriliyor. "Çok özür dilerim, çok üzgünüm. Seni inciteceğimi biliyordum ama gene de olmasına izin verdim."

O gece için kendini cezalandırmasına bir saniye bile izin vermeyeceğim. "Ben pişman değilim, Ashton," diyorum, bütün içtenliğimle ona küçük ve rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakarak. Hayatım boyunca pişman olmayacağım tek bir hatam varsa o da Ashton Henley. "Ya şimdi nasıl?" diyorum ve gerisini sormadan önce tereddüt ediyorum. "Dana ile neler oldu?"

"Çıgılgırlar attı ve çok ağladı. Sonra, eğer böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına söz verirsem beni affedeceğini söyledi."

Midemdeki kasılma daha da güçleniyor. Ashton hâlâ nişanlı.

Babası hâlâ onu kontrol ediyor. Ben burada olmamalıydım ve ona bu kadar yaklaşmamalıydım. Bu acımasız gerçek karşısında gözlerimi kapatıyorum, içimi çekiyorum ve "Anladım," diye fısıldıyorum.

Duygularını saklamaya çalışan boğuk ve hırçın bir sesle Ashton fısıldıyor. "Yüzüme bak, İrlandalı."

Gözyaşlarımın bulanıklığı arasından minik bir tebessüm ve şaşkınlıkla çatılmış kaşlar görüyorum. Elini uzatıyor, çenemi tutuyor ve bana hafif bir öpücük vermek için kendine çekiyor. Dudaklar kapalı bir öpücük, fazla uzun sürmüyor ama gene de beni nefessiz bırakıyor. Ve dahası, aklımı karıştırıyor.

Ashton fısıldıyor. "Dana'ya hayır dedim."

"Fakat..." Dönüp içinde annesinin yattığı binaya bakıyorum. "Baban onu buradan alıp berbat bir yere nakledecek."

"Burası yeni bir yer, İrlandalı. Annemi buraya bir hafta önce getirdim." Ashton'ın yüzüne garip bir sırıtma yayılıyor -bir tür kıvanç, rahatlama ve sersemlik karışımı gibi bir ifade. Ve aniden yaşanan gözlerini daha da büyütüyor.

"Ben... ben anlamıyorum." Paramparça olan kalbim şimdi beklenti içinde, tekleye tekleye dörtlü bir koşuya geçiyor. Ashton'ın, çok önemli bir şeyin ipucunu verdiğini biliyorum, ne olduğunu bilmiyorum ve hemen şimdi bilmek *zorundayım*. "Neler oluyor, anlat bana, Ashton."

Yüzüne ağırbaşlı bir ifade yayılıyor. "Dana ile ilişkiye son verdim. Artık bu pislik içinde mahvolan tek hayatın benimkisi olmadığını fark ettim." Hatırladığı bir şeyle gözlerinden acılı bir ifade geçiyor. "O gün, sen merdivenlerden inip kapıdan çıkarken yüzündeki bomboş ifadeyi gördüm. Mahvoldum. Sonra da yapabileceğim tek şeyi yaptım. Koç'u görmeye gittim. O... Onun gibi bir babası olduğu için Reagan'ı hep kıskanmışımdır. Neyse işte. Koç, bir şişe Hennessy açtı ve ona *her şeyi* anlattım." Kelimeleri beni, tekila eşliğinde Kacey'ye itiraflarda bulunduğum geceye götürüyor. Tam aynı saatte aynı şeyi yapmış olmamız ne tuhaf... "Koç, meseleyi bir rayına oturtana kadar birkaç gün onların evinde kalmamı istedi. Elbette pazartesi sabahı telefonum deli gibi çalıyordu. Babam, Dana ile aramı düzeltmemi yoksa fena olacağını söylüyordu. Ona, bunu yapmaya çalıştığımı söyleyerek zaman kazandım. Bu arada Koç, avukatlar, doktorlar,

Princeton mezunları gibi birçok arkadaşıyla temasa geçti; babamın, annem üzerindeki yasal vesayetinin arkasından dolanıp annemi güvenli bir yere nakletmemizi sağlayacak bir yol arıyordu. Ama herhangi bir sonuç alabilmemiz mümkün görünmüyordu. Kapana kısıtımdan emindim." Dudaklarına buruk bir tebessüm oturuyor. "Ve sonra... dört gün sonra... Dr. Stayner, Koç'un kapısında bitiverdi."

Gözlerim şok içinde büyüyor. "Ne? Nasıl?" Dört gün sonra... Demek oluyor ki Dr. Stayner, Miami'de benden ayrıldıktan sonra New Jersey'e uçtu.

"Anlaşılan, bana ulaşmak için Koç'un izini sürmüştü."

Elbette ya. "Ben..." Derin bir iç geçiriyorum ve Ashton'ın özel hayatına ilişkin onca şeyi Stayner'a anlattığım için suçluluk hissediyorum. "Miami'deyken ona, seninle ilgili bazı şeyler anlattığım için özür dilerim. Anlatmak zorunda kaldım. Onun ta buraya kadar geleceğini hiç düşünmedim." *Onun böyle bir şey yapacağını neden düşünmedim ki?*

Ashton, parmağını dudaklarına koyarak beni susturuyor. "Sorun değil. Gerçekten. Hatta... sorun olmamaktan da öte. Aslında, her şeyi sorun olmaktan çıkaran Dr. Stayner'ın kendisi oldu." Ashton, başını sağa sola sallarken gülüyor. "O herif hakikaten bambaşka bir şey. Senin ağzından bilgi almanın her yolunu biliyor -bilirsin, arkadaşça konuşuyorsunuz ama aslında seni sorguya çekiyor. Koç'un, başka hiç kimseye Stayner'a gösterdiği kadar saygı gösterdiğini görmedim."

Gözlerimi deviriyorum ve kıkır kıkır gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne demeye çalıştığını çok iyi biliyorum."

"Dört saat içinde -abartmıyorum İrlandalı, sadece dört saat içinde- benim geçmişim ve mevcut durumum hakkında eksiksiz bir özet edindi. Meslektaşlarıyla bir takım telefon konuşmaları yaptı." Ashton, başıyla evi işaret ediyor. "Bu evin yöneticisi Dr. Stayner'ın çok yakın arkadaşymış. Odayı o ayarladı." Kederli kederli gülümsüyor. "Annemin çok uzun yaşayacağını sanmıyorlar. Belki bir iki yıl daha. Bundan önce kaldığı yer daha iyiydi ama artık onun için, orada kalmasının bir manası yok; pahalı bir tedavi bir anlam ifade etmiyor. Hiçbir şey annemi geri getirmeyecek, bunu kabul ettim. Artık sadece güven içinde ve rahat olabileceği bir yere ihtiyacı var. Şimdi sadece

huzura ihtiyacı var.”

Şimdi kendimi nasıl hissettiğimi, “şaşkınlıktan taşlaşmak” deyimini tam olarak ifade etmez. Duygularım –mutluluk, keder ve hayranlık karışımı volkanik bir lav gibi– patlamak üzere; benim çılgın doktoruma karşı tapınırcasına bir hayranlık duyuyorum; çünkü nasıl becerdiyse çok sevdiğim bir insanı daha bana geri getirdi. Kaşlarını çatıp hâlâ neyin ne olduğunu anlamaya çalışırken artık, yeni gözyaşlarını silme zahmetine girmiyorum.

“Peki, anneni nasıl naklettirebildin? Baban nasıl—”

Ashton bir kakhaha patlatarak sözümü kesiyor. “Ah, İrlanda-lı. En müthiş kısmı da burası.” Burnundan aşağı yuvarlanan bir gözyaşını siliyor, bakışlarını uzaklara çevirip biraz düşünüyor. “İnsanların, bir şeyden yakasını kurtaramayacağını anladıklarında neler yapmaya hazır olduklarını görmek, gerçekten hayret bir şey. Hatta bir şey yapamayacaklarını anladıklarında neler yapabilecekleri daha büyük bir hayret. Babam, on altı yıl boyunca bana çektiği acılardan yakasını kurtarabildi. Ve Stayner’ın beni bulduğu gün, ben, Stayner ve Koç, bu işe bir son vermek için babamın ofisine gittik. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Ama bu sefer yalnız değildim...” Ashton’ın sesi çatallanıyor ve onunla birlikte benim de kalbim parçalanıyor.

Onu kendime çekip bütün gücümle kollarımın arasında sıkıyorum. Gerisini dinlemek istiyorum. Bilmek zorundayım. Fakat bütün bunları kabullendikçe bir an için de olsa Ashton’a sarılmak istiyorum, onu kendime yakın hissetmek istiyorum. Ben, anne ve babamı yıllar önce kaybettim ama onların kaybıyla savaşmak için çok mutlu bir çocukluktan gelen hatıralarım vardı. Ashton’ın elindeyse karanlıktan, nefretten ve bir zamanlar, sevgisiyle boğup öldürebileceği söylenen küçük oğlunu dahi hatırlamayan bir anneyi korumanın ağırlığından başka bir şey yok.

“Babam, çok güçlü bir adam. Başkalarının ona ne yapacağını söylemesine alışık değil. Böylece Stayner, davet edilmediği hâlde onun ofisine girip onun koltuğuna oturduğunda...” Ashton hafifçe kıkırdıyor. “Sanki bir film sahnesi gibiydi. Stayner, sakın sakın gerçekleri –bana çektiği acıları, beni tutsak aldığı, düpedüz skandal olan şantajlarını ortaya serdi ama bunların üzerinde fazla durmadı; küfredmedi, bağırmadı. Sadece babamın, onun ve Koç’un neler bil-

diğinden emin olmasını sağladı. Sonra Stayner, babamın masasının üzerine, burasının adresi yazılı bir not bıraktı ve babama, bu adreste bir oda ayırtıldığını, annemi buraya nakledeceğimizi, faturanın babama gideceğini ve annemin, ruhu bedenini terk edene kadar bu adreste kalacağını söyledi.”

Ağzım açık, bu sahneyi gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. “Ne oldu, peki? Baban ne dedi?”

Ashton’ın dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. “Boktan boktan bir takım hukuki terimler kullanarak Stayner’a saldırmaya kalkıştı; dava açacağını ve onun çalışma ruhsatını iptal ettireceğini söyleyerek tehdit etti. Stayner ona gülümsedi. Ve gülümseye gülümseye, Dana’nın babası kızının kalbinin neden paramparça olduğunu öğrenirse neler olacağını ve sadece güçlü bir müşteriyi kaybetmekten daha beter hangi sonuçları doğuracağını anlatarak çok aydınlatıcı bir resim çizdi. Kendi karısına karşı planladığı kasıtlı kötülüğün kanıtı olan e-postaların hâlâ bende olduğunu ve onca yıl uğraşarak oluşturduğu imajını mahvetmeye yeteceğini anlattı. Hatta o kadar yeterli olurdu ki bundan, Stayner’ın arkadaşı olan iyi bir avukata iki yıl yetecek kadar bir iş çıkardı. Bu arkadaşının, kamu hayrına dava almak gibi bir temayülü ve o davaları kazanmak gibi kötü bir şöhreti vardı. Stayner, babama bir isim söyledi ve babamın yüzü kireç gibi oldu. Sanırım New York’ta, David Henley’den daha caydırıcı avukatlar da var.”

Duruyor. “Sonra oradan çıktık. Babama sırtımı dönüp yürüdüm. O günden beri de onu görmedim.”

“Yani...” Hayretler içinde evi gösteriyorum. “Stayner’ın ona söylediklerini yaptı mı? Bu kadarı yetti mi?”

Ashton’ın kaşları tuhaf bir şekilde çatlıyor. “Tam olarak değil... Nakil işlemini hallettik. İki gün sonra annemi aldılar ve buraya getirdiler. Ve dört gün önce bir kargo aldım. Bir yığın evrak ve bir niyet mektubu. Babam bana, kendi imzalayacağı bir vekâletname göndermiş. Annemin sağlığının ve mal varlığının kontrolü bana geçiyor. Kargodan çıkan evrak, annemin mali kayıtlarıydı. Hatırlarsan vakti zamanında annem bir modeldi.”

Başımı sallıyorum ve Ashton devam ediyor. “Kendine ait tonla parası varmış. Hasta olduğunu öğrendiğinde sağlık masrafla-

rını karşılayacak şekilde harcanması için gerekli tedbirleri almış. Ta en başından beri bütün masraflarını... *Babamın* cebinden tek kuruş çıkmamış.”

“Yani şimdi baban... yakarı bırakıyor mu?”

Ashton usul usul başını aşağı yukarı sallıyor. “Bütün bunlar için tek bir şartı vardı; onunla... ilişkim, ortak geçmişimiz, Dana meselesi ve hiçbir şeyi asla ifşa etmeyeceğime dair bir gizlilik anlaşması imzalayacaktım... Bu anlaşmayı imzalarsam bir daha onu asla görmeyeceğimin ve sesini duymayacağımın garantisini verdi.”

Yüzümde, soru soran bir ifade olmalı çünkü Ashton devam ediyor: “O anlaşmayı imzalayacağım. Umurumda değil. Hepsi geçmişte kaldı. Şimdi umurumda olan tek şey kucagımda oturuyor.” Ashton’un eli bacağıma kayıyor ve beni yukarıya, kendine doğru çekiyor. Sesi duygu dolu. “Seninle yaptığım hiçbir hatayı, söylediğim onca yalanı ve seni inciten hiçbir şeyi geri çeviremem. Ama... Lütfen bir şekilde” –dişlerini sıkıyor– “bunların hepsini, her şeyi unutup baştan başlayabilir miyiz?”

Bütün bunlar gerçekten oluyor. Ben gerçekten buradayım, Ashton’la –istediğimden emin olduğum tek şeyle– oturuyorum ve nihayet bu *doğru* olabilir.

Neredeyse.

Ağzımdan bir, “Hayır,” çıkıyor.

Ashton’un bu tek kelimeyle ırkıldığını ve gözyaşlarının gözlerine dolduğunu görüyorum. “Her şeyi yaparım, İrlandalı. Her şeyi.”

Parmaklarım bileğine –hâlâ orada olduğunu bildiğim o rezil kayış parçasına gidiyor.

Tek kelime bir söylememe gerek yok; paltosunun kolunu çekince ona yapılan onca tacizi hatırlatan bileklik ortaya çıkıyor. Uzunca bir süre kayışa bakıyor. “O geceden sonra babam bu kayışı attı. Sanırım üzerindeki kan izi kanıtlarından kurtulmaya çalışıyordu,” diyor, usulca. “Fakat ben onu çöpte buldum ve yıllarca odamda sakladım. Yara izlerimi kapatmak için dövme yaptırdığım gün, o kayışın bir parçasından bu bilekliği yaptırdım. Annemin, benim dayanmama ihtiyacı olduğunu bana sürekli olarak hatırlatan bir bileklik.” Üçüncü kattaki bir pencereye bakıyor (hiç şüphesiz annesinin odasına) ve özlemle gülümsüyor. Parmaklarının, kayışın çitçitını maharetle açışını

izlerken kalbim eriyor. Beni kucağından indirip ayağa kalkıyor, birkaç adım yürüyor ve sonra, sanki vücudunda var olan bütün kuvveti kullanarak babasının onun üzerindeki kontrolün simgesi o bilekliği ağaçların arasına fırlatıyor.

Bilekliğin düştüğü yere arkasını dönüyor; o güzelim ela gözlerinde ateşli ve yalvaran bir ifade var ve benim dizlerimin bağı çözüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi, hızla çarpan kalbinin üstüne koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu anda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Kendim için, sadece kendim için bir seçim yaptığım an.

Doğru olan bir seçim, çünkü *benim* için doğru.

Ben ona son kararımı söylemeden önce dudaklarımdan bir tebessüm kaçıveriyor...

Ashton, asla sabırlı bir herif olamadı. Sanırım tebessümünü görünce bunun kabul anlamına geldiğini sandı. Ağız birdenbire ağzımın üstüne çöküyor; sanki bütün varlığımı tüketen bir öpüş, dizlerimin bağını daha da güçsüzleştiriyor ve kalbim patlamak üzere.

Dudaklarından kurtulmayı başarıyorum. "Bekle! İki şey daha."

Ashton nefes nefes, kaşları çatık, şaşkın şaşkın yüzüne bakıyor. "Başka ne var? Elbiselerimi de mi istiyorsun?" Bir kaşını havaya kaldırıyor. "Biraz daha sıcak bir yere girdiğimizde memnuniyetle onları sana veririm, İrlandalı. Aslında elbiselerimi hemen vermek için ısrar ediyorum."

Başımı sağa sola sallayıp fısıldıyorum. "Senin yardım almanı istiyorum. Bütün bunlarla ilgili olarak bir terapistle konuşmalısın. Anlaştık mı?"

Ashton sırtıyor. "Merak etme Stayner yakama yapıştı bile. Bana kalırsa senin cumartesi saat on sıran bana geçti."

Nefesimi dışarı verirken üzerime bir rahatlama yayılıyor. Ashton için güvencibileceğim bir kişi varsa o da Dr. Stayner. "Güzel," diyorum.

Dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor: "İkincisi neymiş bakalım?"

Yutkunuyorum: "Her şeyi unutmak istediğini söyledin."

Ama... Aramızda geçen tek bir şeyi bile asla unutmanı istemiyorum. Asla."

Ashton'ın yüzünden, gördüğüm en nazik tebessüm geçiyor: "İrlandalı, eğer asla başaramadığım tek bir şey varsa o da sesinle yaşadığım tek bir saniyeyi bile *unutamamak*."

SON SÖZ

“Biliyor musun, herhâlde bir yıldır peynirli kek yemedim,” diye mırıldanıyorum, haziran güneşi altında Miami Plajı’nı seyrederek oturduğum şezlongumun rahatlığında, çatalımı tabağımda gezdirirken. “Sanırım artık peynirli kek sevmiyorum.”

“Öyleyse ben yerim,” diye mırıldanıyor Kacey; tabağını tertemiz yalamasına son bir hamle kalmış. “Ya da Fırtına yer. Yemin ederim o obur çocuğu beslemek için günde elli bin kalori alıyordur.” Bebek Emily, mutfaktaki ana kucağı koltuğundan sanki o sihirli kelimeleri duymuş gibi açlık ağlamasına başlıyor. Gene. Emily ocak ayında doğdu, kendini derhâl Fırtına’nın memesine yapıştırdı ve o andan beri de hep orada kalma savaşı veriyor. Hayat, Fırtına için kolay olmadı ama o, ondan asla beklemeyeceğiniz bir şekilde, bütün sabrı ve sevgisiyle hayatla baş etmeyi başarıyor.

Benim eve geri dönmem, Fırtına’ya birazcık nefes aldırdı. Emily, benim elimden biberona hayır demiyor. Fırtına da benim, Emily’nin nazarlığı olduğumu söylüyor.

Her şeye rağmen, bir yılımı tamamlamak için Princeton’da kaldım ve hatta notlarımı, ortalamada sağlam bir B’ye kadar çıkarmayı başardım. Çok garip ama İngiliz edebiyatındaki son notum, o ilk sömestirdeki en yüksek notum oldu; hâlbuki o ders, benim en zorlandığım konuydu.

Elbette okulda kalmama neden olan şeylerde, Ashton önemli bir faktördü. Bütün o kafa karışıklığı, baskı ve yalanlar ortadan kalkınca bana, seçeneklerimi düşünmekten başka bir şey kalmadı. Büyük, küçük, kolay, zor –hepsi benim karar vereceğim seçenekler. Kendim için.

Kolay olanlarla işe başladım. Mesela ne zaman istersem

Ashton'ı göreceğim yerde olmak gibi. Bu çok da zor bir şey değildi. Ashton'ın, bir Princeton derecesi almak için bir yıldan az bir zamanı kalmıştı ve ilk başta orada bulunma sebebini göz ardı ederek bu süreyi tamamlamaya karar verdi. Ayrıca, bahar dönemi için takım kaptanlığı görevine de bağlılık hissediyordu.

Nihayetinde, Connor, Ashton ve ben barıştık. Connor'ın, benim -en iyi arkadaşı Ashton için- bir gecelik bir ilişki olmadığını görmesi uzun sürmedi; kendisi de o gece kulüpte ona yaklaşan sarışın kızla (Julia) çıkmaya başladı. Hatta bir gece dördümüz birlikte çıktık. Tuhaf bir durumdu ama gecenin sonunda bunun arkadaşlığımıza fayda sağladığını düşündüm. Arada sırada Connor'ın bana bakışlarından bana karşı hislerinin tamamen kaybolmadığını anladım. Umarım zamanla birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı anlayacaktır.

Ashton, sömestir başında tekrar eve döndü. Sık sık ona gidip gece yatısına kaldım. İlk başlarda tuhaf geliyordu ama Ashton, gerginliğimi ve Ashton dışındaki her şeyi derhâl unutmama yardım etti.

Vermek mecburiyetinde olduğum daha zor kararlardan biri, birinci yıldan sonra da Princeton'da kalıp kalmamaktı. Miami'ye naklim için müracaat etmiştim ve hiç şaşırmadığım bir şekilde başvurum kabul edildi. Artık, Ashton haricinde beni New Jersey'de tutan bir şey kalmamıştı. Ashton da o yıl bitiriyordu ama annesi hâlâ New Jersey'deydi. Reagan'ın babası ona, diğer meselelerini yoluna koyana kadar koç yardımcılığı görevi teklif etti. Ben, kendi kararım üzerinde haftalarca düşündüm ve *beni* en çok neyin mutlu edeceğini bilemedim.

Sonra bir gece yatakta uzanmış parmağımın ucuyla Keltçe sembolün çizgileri üzerinde geçiyordum. Ashton bana, eğer oraya dönmeyi seçersem benim peşimden Miami'ye geleceğini söyledi. Hatta Stayner'ın yardımıyla annesi için Miami'de bir bakım evi aramaya bile başlamış. Robert da koç yardımcılığı görevinin her daim onu bekleyeceğini söyledi.

Birdenbire benim kararım da *kolaylaştı*. Ve doğru kararı verdiğimden emin oldum.

Eve dönmek istiyordum.

Ve Ashton'ı da yanımda götürmek istiyordum.

Arkamızdaki kayar kapı açılıyor ve iki güçlü el omuzlarımı tutuyor. "Miami'de havanın bu kadar sıcak olduğunu bana hiç söylemedin," diye mırıldanıyor benim çok yakışıklı adamım. Eğiliyor, çatalımdan bir ağız dolusu kek çalıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Suratıma yapışan kek kırıntıları yüzünden ciyaklıyorum.

Gözlerim, çıplak göğsündeki pırıltılı tabakaya kayıyor. Bu-
raya geldiğimizden beri Ashton, akşamüstü koşularına çıkıyor ve bu da benim hormonlarıma her gece kötü şeyler yaptırıyor.

"Bu ufaklık buna alışacak," dediğini duyuyorum, arkadan gelen Trent'in. Terasa çıkıyor; o da terli ve tişörsüz, boynunda bir havlu var. Ashton'la Trent arasında yaklaşık sekiz yaş fark var ama anlaşılan o ki olgunluk seviyeleri aynı; çünkü mükemmel şekilde anlaşıyorlar. Ama bunun, onlar hakkında ne anlattığından emin değilim.

"Bu ne böyle -terli erkekler toplantısı mı?" Omuzuna, memesine yapışmış bebeği tedbirli bir şekilde saklayacak bir örtü örten Fırtına, yanımıza geliyor ve hemen peşinde, üçüncü bir tişörsüz ve terli adam var -Ben. Ve işte böylece terasımız tekrar canlanıyor.

"Sen fazlasıyla dayanıklısın, Princeton," diyor güzel sarışın, Ashton'la bir beşlik çakarken.

Bu lakaba gülüyorum. Evdeki herkes Ashton'ı hemen sevdi. Plajda yürüyen küçük bir grup kadın da dâhil. Her akşam aynı grup. Akşamüstü bu saatlerde bizim evin önünden geçerlerse arka terasta atletik yapılı yarı çıplak adamlar göreceklerini keşfettiler. Kacey'nin, benim ve Fırtına'nın da burada oturuyor olması onlar için önemsiz bir ayrıntı...

"Aloo!" diye bağırıyor Kacey kadınlara, her akşam olduğu gibi. Başka kadınların Trent için ağızlarının suyunun akmasından hoşlanıyor. Kacey, Trent'i işaret ediyor. "Bunun iki saatliği beş yüz!" Eliyle Ashton'ı işaret ediyor ve ekliyor, "bunun da yedi yüz elli, çünkü daha genç. Kız kardeşime nasıl çığlık attığını duymalıydınız!"

"Kacey!" diye patlıyorum ama çok geç. Herkes gülüyor ve benim yanaklarım yanmaya başlıyor. Ashton, beni utançtan kurtarmak istiyormuş gibi, eğilip enseme bir öpücük konduruyor. Deyim

yerindeyse her ne kadar seksüel baskı kabuğumu kırmış olsam da hâlâ mahrem şeylerin mahrem kalmasını istiyorum. Ashton buna saygı gösteriyor ve böyle konularda eskiden olduğu kadar bana sataşmıyor. Ama diğer herkes başlayınca o da dayanamıyor. Okuldaki ilk partim, Jell-O ve ince duvarlar sayesinde, benimle kafa bulmak için şimdi ellerinde daha çok malzeme var.

"Ben ne olacağım? Beş para etmez miyim yani, Madam Kacey?" Ben, soru sorarken ellerini havaya kaldırmış, çekici yüzünde yapmacık bir hakarete uğramışlık ifadesi var.

"Bir gecelik olsun seni başımdan alırlarsa ben *onlara* beş yüz *ödeyeceğim*," diye homurdanıyor Kacey ve hemen ardından Ben'e göz kırıyor.

"Ben dolaylı işlerden anlamam. Zaten bir bira içmek için Penny'ye gidiyorum. Hey, Princeton, sana orada bir iş ayarlamamı istemediğinden emin misin? Parası iyidir ve üstelik bir sürü de—"

Ashton'dan önce ben atılıyorum. "Hayır! Teşekkür ederiz!" Hiçbir kuvvet benim Akdenizli iç çamaşırı mankenimi bir striptiz kulübünde çalıştıramaz. Ben ablam kadar öz güven sahibi değilim.

Ashton, yüzünde şehvetli bir tebessümle beni işaret ederek omuz silkiyor. "Ben böyle iyiyim. Ellerim bununla dolu."

"Sanırım o, ablasından da beter olabilir," diye ekliyor Trent, dalga geçerek.

Yeni bir kahkaha dalgasıyla yanaklarım kızarıyor. "Sen gidip uzun bir duş alsan da ellerini kendi başına doldursan?" diye bağırıyorum Ashton'a, karnına da bir yumruk atarak. Ama sonra bunun nereye çekileceğini fark ediyorum ve yüzümü ellerimim arasına gömerken bir kahkaha tufanı daha patlıyor. Gene.

Doğruyu söylemek gerekirse Ashton'ın iş bulmak için acelesi yok. Nihayetinde annesini Miami'ye nakletmemiz gerekmedi. Nisan sonuna doğru, sınavlardan biraz önce huzur içinde öldü. Haber aldığı sabah Ashton'ın yanıdaydım. Onu kendime çektim ve sessizce ağladı —sanırım hem keder hem de rahatlama gözyaşlarıydı.

Ne yapacağına karar verene kadar ona zaman kazandıracak parası var. Zengin değil elbette ama kısa vadeyi atlatmak için yeterli. Fırtına, onun da bizimle oturması ve bir de kira yükü çekmemesi için ısrar etti. Ashton şimdiden uçuş derslerine yazıldı ve hayatında

ilk defa kendi hayatıyla ne yapacağına karar vermeye çalışıyor. Sanırım bu sürecin her bir saniyesinin keyfini çıkarıyor.

Geri dönüp son bir yıla bakınca Ashton ve benim ne kadar farklı ailelerden geldiğimize (benimkisi bir sevgi, onunkisi bir acı yuvası) ve kendi seçimlerimizi yapmayı öğrenirken aynı anda aynı noktada bulunduğumuza inanamıyorum.

İkimizin de hemfikir olduğu tek şey, bu sürecin her adımında birbirimizin yanında olmak istememiz.

Biliyorum ki bütün akademik kabiliyetime rağmen tıp benim için doğru bir yol değil. Eric ve Derek'in tedavilerinin bitip taburcu edildiklerini öğrenene kadar hastaneyle temasını sürdürdüm. Ve sonra, hayatımın o bölümünü uykuya yatırdım. Sosyal işleri ciddi ciddi düşünüyorum. Çok kolay olmayacak –çünkü bu çocukların çoğu, Ashton'dan daha kötü şeyler yaşamış– ama çocuklar için anlamlı bir şeyler yapmak istediğimi biliyorum. Böylece Dr. Stayner, kırılgan mizacıma başa çıkıp çıkamayacağını görmek için bir çocuk bakım merkezinde gönüllü çalışma programları buldu. Bu da işe yaramazsa? Eh...

Hayat bir deneme yanılma.

Dr. Stayner ve ben sık sık konuşuyoruz. Dr. Stayner ve Ashton ise daha da sık konuşuyor. Stayner, ailemizin deli doktoru olduğunu söyleyerek dalga geçiyor. Ona gelip bizle oturmasını söyledim. Bizim için yaptıklarından ve yapmaya devam ettiklerinden dolayı ona nasıl bir hayranlık ve sevgi beslediğimi anlatmanın doğru yolunu bulmaya çalışıyorum.

İlk doğan çocuğumu ona vermek iyi bir seçenek olabilir.

"Arkadaşların ne zaman geliyor, Livie?" diye soruyor Fırtna, yakasını düzeltirken. Emily, dobişko yanakları nihayet pamuklu örtünün altından görünürken rahatça bir geçiriyor.

"Yarın öğleden sonra." Reagan ve oğlanlar, birkaç günlüğüne buraya geliyorlar.

Bunca zaman boyunca Ashton'ın annesinin sağ olduğunu öğrendiklerinde şaşkına döndüler. Ama o nisan sonu sabahında Ashton'ın yanında durdular ve ertesi sabahın erken saatlerine kadar Tiger Inn'de Ashton'ın annesinin hayatını kutladılar. Babasıyla anlaşması gereği Ashton onlara hiçbir detayı anlatamaz ama sanırım

oğlanlar, kaptanlarının hayatının dışarıdan görüldüğü kadar ideal olmadığını fark ettiler.

Ve Reagan? Eh, sonbaharda Princeton'a geri dönmeyeceğimi ona söylediğimde üç hafta süren somurtmasıyla başa çıkmaya çalışmamı bir kenara bırakırsak Reagan, isteyebileceğimden çok daha iyi bir oda arkadaşı ve arkadaş oldu. Grant'e hâlâ deli gibi âşık. Belki onun vahşi taraflarını evcilleştirmeye yeter.

"Yaşasın! Demek ki yarın akşam küfelik oluyoruz," diye bağıyor Ben, ellerini birbirine vurarak. Emily'yi yanağından öpmek için eğiliyor.

"Kokuyorsun!" diyor Fırtına, burnunu kırıştırarak kıkırdaya kıkırdaya Ben'i iterken.

"Madem öyle..." Ben, Fırtına'nın yanağına yarım yamalak bir öpücük konduruyor ve "Elveda!" diye bağırarak evin içine giriyor.

Trent, kaslı kollarını başının üstünde esnetiyor. "Bu gece mangal mı yapsak?"

"Evet! Benim tatilim geldi!" diye bağıyor Fırtına, aniden çılgınca bakmaya başlıyor. Sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Aslında bir nevi öyle. "Dan bir saate evde olur ve sonra ben ve bu süt torbaları, bu evden kaçıyoruz. Gidip torbaları boşaltayım." Bir saniye içinde Fırtına ve Emily, süt boşaltmak için kayboluyorlar.

Sonra, Ashton ve Trent, önce kimin duş alacağı konusunda tartışıyorlar ve Kacey ile beni terasta yalnız bırakıyorlar.

Uzun süre sessizce oturuyoruz; ben martıları ve hafif dalgaların yuvarlanışını seyre diyorum. "Biliyor musun, o gecedan beri neredeyse bir yıl geçti." Tanrı'm, şimdi her şey ne kadar farklı geliyor! Ben hâlâ benim. Ama o kadar çok değiştim ki.

"Hah." Kacey duruyor. Elimdeki tabağı kapıyor. "Hani sana, 'Livia, sanırım sen tamamen boku yemiş durumdasın,' dediğim gecedan beri mi?" Kekimin son parçasının da yalarken dudağının kıyısına kıvrılan alaycı tebessümü yakalıyorum.

"Hı-hı, o gece." Kollarımı geriye doğru uzatıp geriyorum ve başımın arkasında kenetliyorum.

Ve gülümsüyorum.

TEŞEKKÜR

Hayalinizdeki mesleğin ne olduğunu bulmak ve gerçekten onu yaşayabilmek, bir mucizeden farklı değil. Hâlâ, bunun şimdi benim hayatım olmasının şoku içindeyim. Teşekkür etmem gereken birçok insan var.

Öncelikle ve en çok da okuyucularına. Bazılarınız, Anathema'dan²⁴ beri benimlesiniz ve pek çoğunuz da beni, *On Küçük Nefes* ile keşfettiniz. Hepinizi sevgiyle anıyorum. Çünkü kitaplarımı seçtiniz, tarzımı beğendiniz, aileniz ve arkadaşlarınızla adımı paylaştınız ve ben bugün buradayım.

Dünyanın en harika blog yazarlarına –bugüne kadar rastladığım en tutkulu okuyucular– siz olmasanız bu teşekkür sayfasını yazıyor olmayacaktım. Hiç şansım olmazdı. Aestas Book Blog, Autumn Review, Maryse's Book Blog, Shh Mom's Reading, Three Chicks and Their Books, Tsk Tsk What to Read, Natasha Is a Book Junkie ve The Sub Club'a özel olarak teşekkür ediyorum. I Read Indie Books'taki Mandy'ye, *TTB* incelemesi için ekstra özel teşekkürler. Sanırım yük katırı, okuyucuların sevgisini kazandı. Yüzlerce blog adını buraya kolayca yazabilirim. Hepiniz harikasınız.

Heather Self'e –harika bir yazar, blog yazarı ve arkadaş. Çılgın isim bulma becerilerine, lavanta demli votkaya ve bulaşıcı olumlu yaklaşımlarına teşekkür ederim. O Canadia'nın, senin Teksas'taki kapı eşiğinde biteceğini umuyorum. Hazır ol.

Courtney Cole'a – kendi işlerini yetiştirmek için çırpınırken *OTL* okuduğun için. Kapağımdaki kelimelerine bayıldım. Kesinlikle bayıldım.

Inkslinger PR'dan Kelly Simmon'a –ve yolculuk devam ediyor. Benim için fenomen bir tanıtımcıdan daha fazlası oldun. Sen gerçek bir arkadaşsın. Senin için, her şeyin en iyisinden başka bir şey dilemiyorum.

²⁴ Yazarın bu kitabı, *Lanetli* adıyla (Yabancı Yayınları) yayımlandı (çev. notu).

Corvisiero Literary Agency'den Stacey Donaghy'ye –seninle nereden başlayayım? Bugün hâlâ eşime, seninle sözleşme yaptığım için harika olduğumu söylüyorum. Tamam, belki bunu söylemiyorumdur. Daha çok, senin gibi bir ajansım olduğu için en şanslı yazar olduğum gibi bir şey söylüyorumdur. Her şeyi bir kenara bırakıp on birinci saatte yardımına koştuğun için, sürekli cesaret verdiğin için ve daha ilk başta bana inandığın için teşekkür ederim. Ve Red Bull kaynaklı bir galeyanla bütün kahramanları öldürmeme izin vermediğin için teşekkür ederim.

Sarah Cantin'e –seni çalmak, cebime koymak ve her gittiğim yere götürmek istiyorum. Sen müthiş bir editörsün. Hep pozitif, hep destekçi ve hep yardıma hazırsın. Gelen e-postamda senin adını gördüğüm her seferinde heyecanlanıyorum. Köşemde olmandan çok mutluyum.

Marya Stansky'ye –Princeton kulüpleriyle ilgili ferasetin için. Benim gelişigüzel sorularıma dayandığın ve bana üzerinde çalışabileceğim tonla malzeme verdiğin için.

Yayıncım Judith Curr ve Atria Books ekibine: Ben Lee, Valerie Vennix, Kimberly Goldstein ve Alysha Bullock –bu kitabın okuyucunun eline ulaşması için yaptığınız mükemmel çalışma için. Livie için kapağın ne kadar mükemmel olduğunu anlatmaya bile başlayamıyorum.

Kocama –bir ay süren babalar günü gözetimi için. Böylece ben mağaramda saklanıp bu kitabı zamanında bitirebildim. Bir gün yemek pişirmeyi tekrar öğreneceğim.

Cocuklarıma –çünkü onlar, bu dünyadaki en tatlı, en sevimli küçük şeytanlar.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker ilk kitabını, ilkokulunun kütüphanecisi ve bir kutu pastel boyanın yardımıyla yayınladı. Bugün hâlâ kitaplara doyamayan bir okuyucu. Kocas, dünyalar güzeli iki kızı ve bir sürü dört ayaklı yaratıkla birlikte, Toronto dışında yaşıyor.

K.A. Tucker'ın yeni romanına yayın öncesinde bir
göz atmak için
sayfayı çevirin:

Dört Küçük Saniye

Roman

İnanıyorum ki bazı insanlar, doğuştan kötü.

İnanıyorum ki günahkârlık, çok güçlü bir güdü.

İnanıyorum ki günahtan arınmak için gayret edebilirsin ama asla tam olarak başaramazsın.

İnanıyorum ki ikinci bir şans, sadece rüyalardadır; gerçekte asla olamaz.

İnanıyorum ki bir insanın hayatını etkilemek için yılların, ayların, haftaların yok.

Sadece saniyelerin var.

Onların sevgisini kazanacağın saniyeler.

Ve onları kaybedeceğin saniyeler.

—Cain

Bölüm bir

CAIN

On yıl önce

Kan damlaları tozlu gri betonu soyut bir sanat eseri gibi süslüyor. Alt dudağı yarık ve yanağında berbat bir kesikle yüzüme bakan tıknaz yabani, bu esere katkı sağlamış olabilir. Ancak yakın zaman önce şartlı tahliyeyle salıverilmiş bu tecavüzcünün elinden yediğim muazzam dayak göz önüne alınırsa muhtemelen yerdeki kanın çoğu benim.

Ayaklarım geriye, derme çatma ringin iplerine doğru sürünürken sol dirseğimi, bir dizi güçlü yumrukla biraz önce un ufak ettiği kaburgalarımın bastırıyor ve irkilmemeye çalışıyorum. Her taraftan gelen çığlık ve bağırışlar, beni bombardımana tutmuş gibi ve şehirdeki iş merkezinin yer altı otoparkında yankılanıyor. Normal şartlarda benim, zengin kancıklardan oluşan saygın bir seyirci kitlenin varlığı; bana, isimlerini, numaralarını ve “güzel çocuk” yorumlarını atarlar. Ama bu gece değil. Bu insanların hepsi bana karşı yirmiye bir bahse girdi ve hiç şüphesiz hepsi de kumlu plajlar ve BMW arabalar hayal ediyor.

Kahretsin, *ben* de az daha kendime karşı bahse girecektim. Ama bu dünyada, o türden bir parayı benim için bahse yatıracağına güvenebileceğim bir kişi bile yok. Belki Nate hariç. Ancak o da on dört yaşında ve benimle olan iş birliği biliniyor; dolayısıyla onu müşterek bahisçiye gönderirken alına bir hedef tahtası çizmiş olabilirdim.

"Hadisene süt kuzusu!" diye bgryor Jones, etli yumruklarını birbirine vurarak ve suratında hnzır bir sırıtısla.

Nate suratıma soğuk su çarparken sessiz kalıyorum ve ağızımdaki bakırımı tadı çalkalamak için birazını içiyorum. Bu herifin dayaklarını uzatmayı sevdiğini duymuştum, o yüzden bana öküz gibi saldırmasına aldırmiyorum. Ama kalabalığın işime maydanoz olmasına *aldırıyorum*. Duraksamamla birlikte daha çok sabırsızlandıklarını hissedebiliyorum. Benim kafatasımın betona çarptığını görmek istiyorlar. Şimdi. Bu, *gerçek* bir yeraltı dövüşü. Yüksek bahis oynamayı seven cürümkârları ve heyecan arayanları, Noel'deki aile toplantısı gibi bir araya getiren türden. Burada sıklet ayırımı yoktur. Doping testi yoktur. Kural yoktur. Gerçek bir hakemlik yoktur. Maç, dövüşçülerden birinin sakatlanmış vücudu yerden kazınmadan önce bitmez.

Sevecen bir babanın oğlunu takdim etmek isteyeceği türden bir dünya sayılmaz. Ama benim sevecen bir babam yok. Benim, gangster özentisi hergele bir babam var ve o -kendimi korumayı öğretmek ve kaslarımı normal yaşlarından daha sert yapmak için yeterince dayak attıktan sonra- beni L.A.'ın dövüş dünyasına atarak iyi para kazanabileceğine karar verdi. On yedi yaşındaki vücudum henüz daha tam olarak gelişmediği hâlde eziyetli antrenmanlarla sertleşmişken babam ısrar etti. Gönülsüzce gittiğimi söyleyemem. Hatta çoğu zaman hoşuma bile gitti. Yumruğumu her kaldırdığımda haşat ettiğim surat, daima babamın yüzyd; hep onun kemiklerini kırıyordum.

Rakibimi mahvettiğim her seferinde.

Ve şimdi iş, on dokuz yaşında, bu yasa dışı dünyanın üst kademesinde, hayatım için dövüşmeye kadar vardı. Bu bahse yattığımla büyük para kazanabilirim. Veya bir ceset torbasında son bulabilirim. Önümdeki bu -boynunun çirkin damarları fırlamış, steroit yüklü kasları beklenti içinde seğiren, suratı kan ve dövme karışımı iğrenç bir pislik- kiralık katile bakarken bu gece burada, ayakta kalan son kişi olmayacağımı kabul ediyorum. Bu dövüşe geldiğim için ben, nalet bir gerzeğim. Jones, muhtemelen kristal meth çekmiş. Bu öküzü dizleri üzerine çöktürmek için iki şırınga fentanil²⁵ ancak yeter ama benim kaç cebimde bir fil sakinleştiricisi yok.

25 Bir tür morfin (çev. notu).

"Zee!" diyor, Nate'in çatlak sesi, ensemden. Zee, benim dövüş adım. Omzumun üstünden, benim köşemdeki sıkı çocuğa bakıyorum. O benim, her dövüşte yanımda olan yegâne güvenilir sırdaşım. Cep telefonu kulağında; abanoz rengi suratı hastalıklı bir külrengine dönmüş. "Wilcox'ta büyük bişey oluyor." *Wilcox. Annemle babamın oturduğu cadde.* Nate'in koca koca açılmış pekmez rengi gözleri, bekleyen rakibime bir göz attıktan sonra benim dar-maduman olmuş suratıma dönüyor.

"Gene kavga mı ediyorlar?" diye soruyorum. Bu, ilk defa olmuyor.

Nate'in başı, yavaşça ve üzgün üzgün sağa sola sallanıyor. "I-ıh başka bişey. Benny, yaklaşık yirmi dakika önce iki adamın dışarı çıktığını görmüş." Benny, on beş yaşında bir çocuk; annemle babamın oturduğu evin karşısında oturuyor ve Nate'le aynı okula gidiyor. Odun kafalının biri ama Nate'e tapar; çünkü Nate, benimle çalışır.

"Annem için mi babam için mi?" Her ne kadar asap bozucu gelse de bu, geçerli bir soru. Ebeveynimin ikisi de girişimcilik yolunun ahlaken yanlış yönünü tutturdu -babam uyuşturucu ticaretinde girişimci; annem, hayli ilginç bir muhasebe bürosu çalıştırıyor: rahmetli anneannemin evinde bir kerhane. Ve şimdi ikisinden biri, birilerini fena hâlde kızdırmış olmalı ki kapılarına kadar takip edilmişler.

Normal şartlarda iplemezdim. Hatta mest olurdum. Belki babam doğru insanları kızdırdıysa o insanlar benim problemimi de çözerlerdi. Ancak şu anda salı günü sabahın saat biri ve on altı yaşındaki kız kardeşim Lizzy, yatağında uyuyor *olabilir*. Ve eğer bu iki herif para için geldilerse ve babam da onlara istedikleri parayı vermek için oyuk koltuğa giderse orayı boş bulacak.

Çünkü bu sabah, bu dövüşe bahis oynamak için oradaki bütün parayı çaldım.

Kafamın içine yeni bir görüntü doluyor. İki heriften biri, alacaklarını Lizzy'nin üstünden tahsil ediyor.

Damarlarımdaki adrenalinin tavana vurma için bu kadarı yetiyor. Yeni gözlerle rakibime bakarken kaburgalarımdaki müthiş acı anında yok oluyor. Kilometre göstergesinin ibresini rahmetlik

edersem on beş dakikadan önce ebeveynimin evine varırım. Yeterli bir zaman olabilir. Olmayabilir de. *Hemen şimdi* buradan çıkmam için beni durduran tek şey, karşımdaki öküz.

"Nate! Benny'ye söyle, polisi arasın."

Elimdeki su şişesini yere atıp saldırıyorum.

O kadar hızlı olup bitiyor ki seyredenlerin hiçbiri, ne bok olduğunu anlamıyor. Herkes Jones'un ayağa kalkmasını beklerken koskoca otoparka bir sessizlik çöküyor. Ben hariç herkes. Jones'un, bir süre ayağa kalkamayacağını biliyorum. Hızla ardı ardına attığım kin dolu yumruklarla kafası yana çarpılırken kemiklerinin kırılışını hissettim.

Benim kabak lastikler yer altı otoparkının rampasında tiz çığlıklar atarken o öküz, hâlâ yerinden kıpırdamadı.

*

"Burada kal," diye havlıyorum Nate'e, benim GTO'nun²⁶ kontağını caddenin ortasında kapatırken. Nasıl kaza yapmadan gelebildiğimi bilmiyorum, çünkü gözlerimden biri davul gibi şişip kapandı. Arabadan atlıyorum, meraklı seyirci kalabalığını koşarak geçiyorum, acil durum araçları ve polis kalabalığına doğru gidiyorum; ortalıkta, flaşör ışıklar ve ellerinde telsizlerle koşturan polisler kaynıyor. Buraya yetişmeleri, bizden önce on dakikadan fazla olamaz.

Beni durdurmaları için alnıma bir silah dayamaları ve dört polisin beni kelepçelemesi gerekiyor. Eve girmeme izin vermiyorlar. Tekrar tekrar sorduğum o bir tek nalet soruya cevap vermiyorlar: *Lizzy iyi mi?* Onun yerine beni, anlamadığım ve anlamayı umursamadığım kelimeler kullandıkları sorularıyla dövüyorlar.

"Sana ne oldu, evlat?"

"Sana bunu kim yaptı, evlat?"

"Tıbbi bakıma ihtiyacın var."

"Bu evde oturanları nereden tanıyorsun?"

"Buraya gelmeden önce gece yarısına kadar neredeydin?"

Uyarıma rağmen, Nate arabadan inmiş ve bir şekilde polis

26 Pontiac marka bir araba modeli (çev. notu).

kordonunu geçmiş. Genç bir sıhhiyeci kaşımındaki yarığı bantlarken ve bana üç kaburgamın kırık olduğunu söylerken Nate, sessiz bir gölge gibi benimle birlikte bekliyor.

Sıhhiyeci kadını duyduğum pek söylenemez; çünkü evin ön kapısından girip çıkan alayı seyrediyorum.

Savcının gelişini izliyorum.

Şafağın ışıkları sökerken bir... iki... üç... tekerlekli sedye çıkıyor. Üçünün üstünde de siyah renkli ceset torbaları.

"Kayıpların için üzgünüm, evlat," diyor, kısa boylu ve sağlam yapılı bir polis, boğuk bir sesle. Polisin adını anlayamadım. Adı umurumda değil. "Böyle şeyler olmamalı."

Haklı. Olmamalı. En baştan beri Lizzy orada olmamalıydı. Eğer ondan vazgeçmeseydim ve eğer onu kendi evimden kovmasaydım, Lizzy burada olmayacaktı.

Onu kurtarabilirdim.

Ama şimdi çok geç kaldım.

Bugün

"Hafta sonu *geçmeden* önce teslim edemem de ne demek oluyor?" Serinkanlılığımı muhafaza etmek için harcadığım onca gayrete rağmen ses tonum zehir gibi.

"Efendim, özür dilerim. Hâlihazırda açıklamış olduğum gibi bir işgücü açığı yaşıyoruz. Siparişleri zamanında teslim etmek için elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz. Bu elverişsiz durum için çok üzgünüz," diyor müşteri hizmetleri temsilcisi, sakın sakın. Ve ses tonuna bakılırsa bugün bu sözleri yüz kere tekrarlamış gibi

Eminim tekrarlamıştır.

Aniden oluşmaya başlayan baş ağrımı hafifletmek için burnumun kemerini sıkarken telefonu masaya çarpma arzumu dizginlemeye çalışıyorum. Bu konuşma tamamıyla bir vakit kaybı. İki haftadır her gün aynı konuşmayı yapıyorum. "Yöneticilerine söyle, 'elverişsiz durum' doğru bir ifade değil," diyorum ve kadın önceden yazılmış cevabı üfürmeye başlamadan önce telefonu kapatıyorum.

Bir inlemeyele deri koltuğumda arkama yaslanıyorum ve

ellerimi başımın arkasında kilitliyorum. Ofisimin duvarlarını inceliyorum –yerden tavana kadar raflar, depodan taşanlarla dolu. Anormal derecede kalabalık beş haftalık Penny gecelerine eşlik eden düzensiz bira teslimatı, önümüzdeki hafta sonunda en tutulan markaları satamayacağım anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki bir cumartesi gecesi daha müşterilere, Heineken birası olmamasının neden bedava kucak dansı alma hakkı kazandırmadığını açıklamak zorunda kalacağım.

Bazı günler bu işten nefret ediyorum.

Son zamanlarda, *her gün* bu işten nefret ediyorum.

En yüksek kalitelisinden yeni bir şişe Rémy Martin açıyorum ve altın renkli sıvıyı bardağıma döküyorum; bu benim âdetimdir –kulüp açılmadan önce asabımı rayına oturtmak için bir bardak. Ve bir bardak da kapandığında içerim. Ne yazık ki asabım, artık kolayca rayına oturmuyor ve kendimi, sık sık bardağı kafama dikerken buluyorum. Bereket versin ki çalışma saatlerimiz sınırlı; yoksa bir de alkol sorunun olacak. Şişesi yüz kâğıt olduğundan ayrıca bir de mali sorunun olacak elbette.

Sıvının rahatlatıcı acısı boğazımı yaka yaka mideme inerken ofisimin kapısı aralanıyor.

“Cain?” Nate’in boğuk sesi, iki metrelik boyu ve yüz altmış kilo çeken cüssesi kapıdan içeri girmeden bir saniye önce guruluyor. O sıksa oğlanın –hem de neredeyse bir gecede– nasıl olup da şimdi karşımda duran böyle bir deve dönüştüğüne hâlâ hayret ediyorum. Ama aslında şaşırtmamalı. Onun yeni yetme dönemindeki büyüme atakları boyunca upuzun market faturasının dibindeki rakamı gören bendim. “Cherry’den bir mesaj aldım. Hastaymış,” diyor Nate.

“Sana mı mesaj gönderdi?”

Kara gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan başını usul usul aşağı yukarı sallıyor.

“Bu hafta üçüncü kez hastayım diye arıyor.”

“Hı-hı,” diyor Nate ve onun düşüncelerinin dalga boyunun da benimkilerle aynı olduğunu biliyorum. Hiç kimse beni Nate’ten daha iyi bilmez. Aslında, Nate *haricinde* hiç kimse, beni *gerçekten* bilmez.

Cherry üç buçuk yıldır benim için çalışıyor. Onda, bir köpek balığının bağışıklık sistemi vardır. Son kez "hastalık" bahanesiyle işe gelmeyi aksatmaya başlattığında onu, hırpalanmış ve kendinden geçmiş vaziyette bulduk; tabii o adi şerefsiz erkek arkadaşı sayesinde.

"Sence adam geri mi döndü?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve yükselen gerilimimle birlikte dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer son sefer başına gelenlerden sonra gene de döndüyse gerizekâlinün önde gideni olmalı." Nate bir uyarı olarak adamı, bir kırık kalça kemiği ve iki omuz çıkığıyla hastanelik etmişti. Bunun etkili bir caydırma yöntemi olup olmadığını düşünmeliyim.

"Tabii, adamı Cherry davet etmediyse."

Gözlerimi deviriyorum. Cherry iyi bir kız ama öz güveni düşük ve erkek beğenisi berbat. Davet ettiyse benim için sürpriz olur ama şaşırmam. Bunun olduğunu daha önce de gördüm. Birçok kez.

"Sanırım evine gidip buna bir mikrobun ya da... kadın hastalığının neden olup olmadığına bir bakacağım." Nate, askıdan anahtarları alıyor.

İçimi çekip homurdanıyorum. "Sağ ol, Nate." Bir yıldır Cherry'ye, temiz kalması ve gerzek erkek arkadaşından uzak durması için yardım ediyoruz. Görmek isteyeceğim son şey bunun tekrarlanması. "Ve al." Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve masamın üstünde önüne ittiriyorum. "Oğlu Big Mac'e bayılır."

Nate, kaşlarını çatarak paraya bakıyor; olduğu yerde bırakıyor. Böyle yapacağını bilmeliydim. "Peki, Adam oradaysa?" diye soruyor.

"Eğer gene sahneye çıktıysa..." Dilimi dişlerimin üstünde gezdiriyorum. "Hiçbir şey yapma... Henüz. Beni ara. Derhâl."

Aheste bir selam veriyor ve Nate ofisimden çıkıyor. Dirseklerim masaya dayalı, ellerimi ağzıma bastırmış vaziyette, Cherry'nin daha kötüye gitmesi hâlinde ne yapacağımı düşünüyorum. Onu ko-vamam. Hele de bizim yardımımıza en çok ihtiyaç duyacağı bir sırada. Ama... *kahretsin*. Eğer onunla *tekrar* aynı şeyleri yaşayacak

olursak...

Daha geçen hafta Delyla'yı tekrar rehberlik servisine gitmeye ikna ettim çünkü tekrar kesmeye başladı. Ve iki hafta önce, Marisa'yı hastaneye yetiştirmeye çalışıyorduk çünkü o puşt erkek arkadaşı onu, ruhsatsız kişilerin elinde düşük yapmaya ikna etmiş. Marisa, henüz daha işe dönmedi. Ondan bir hafta önce—

Saniyeler içinde kapımın ikinci kez çalınması, hiç beklemediğim hâlde asabımı iyice bozuyor. "Ne!" diye bağıyorum.

Kapının arasından Ginger'ın yüzü görünüyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Pardon," deyip içeri gelmesini işaret ediyorum ve ona havladığım için sessizce kendimi azarlıyorum.

"Hey, Cain, arkadaşım bu gece seninle tanışmaya geliyor," diye hatırlatıyor bana, telefonla seks şirketlerinin çok rağbet edeceği o kısık ve buğulu sesiyle. Buradaki müşteriler o sese bayılıyor. Aslında Ginger'la ilgili her şeye bayılıyorlar; özellikle de doğuştan büyük memelerine ve zehir gibi hazırcevaplığına. "Hatırladın? Bu haftanın başında söylemiştim."

İnliyorum. *Tamamıyla* unuttum. Ginger bu konuyu ortaya attığında ben o sırada koridorda, Kinsley ve China arasındaki bir tartışmaya hakemlik ediyordum. Şimdi bahsettiği arkadaşıyla tanışabileceğimi asla söylemedim ama olmaz da demedim. Ginger basbayağı bunun avantajını kullanıyor. "Doğru. Ne olarak bir iş istiyordu? Dansçı mı?"

Ginger'ın başı aşağı yukarı sallanıyor; bölüm bölüm platin sarısı, bal rengi ve pembeye boyalı kısa saçları, dağınık bir tarzda taranmış. "Sanırım bu kıızı seveceksin, Cain. O... farklı."

"Farklı mı? Nasıl?"

Ginger'ın pembe boyalı seksi dudakları bükülüyor. "Açıklaması zor. Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın. Onu seveceksin."

Elim, geçmek bilmeyen gerginliği ovalamak için enseme gitmenin yolunu buluyor. İşe yaramayacak. Masaj terapistine haftada bir gitmek, bu iş yerinin yarattığı düğümleri gevşetmeye yaramıyor. "Mesele onu sevip sevmemek değil, Ginger. Mesele çok fazla personelimizin olması. Şu anda ne dansçıya ne de bara bakacak

birilerine ihtiyacım var.” Penny’nin itibarlı şöhretine bakılacak olursa esasen burası, yetişkinleri kabul eden eğlence kulüpleri arasında cr me de la cr me bir yer hâline geldi. Her kapıdan gireni veya başvuru göndereni i e almıyorum. Sadece tavsiye ile personel alıyorum ve personel devir hızımız çok d    k. Neredeyse bir yıldır, Kinsley haricinde hiç kimseyi i e almadım. Çok fazla sayıda dansçı demek, para için sa  sa a ba  ba a kavga demek.

“Biliyorum, Cain. Ama... Onu *gerçekten* sevece ini d    n yorum.” Ginger, yıllardır bar hizmetinde çalışıyor ve buradaki herkesten daha kıdemli. Onun insanlarla ilgili fikirlerine güvenirim. Onun tavsiye ettiği diğer    kız, harika birer personel oldu ve şimdi sağlıklı hayat yollarındalar ve seks ticareti içinden çok uzaktalar. Aslına bakılırsa beni –benim en parlak başarı hik yem– Fırtına ile tanıştıran da Ginger’dı.

Uzun bir duraksamadan sonra soruyorum: “Ya tercihleri? O... ne? Fark edeceği için sormuyorum, elbette.”

Camg be i yeşil kedi gözleri, bir tebessümle parlıyor. “Heriflerden ho landı ına eminim. Hen   bir kanıtını görmedim ama aldığım titreşimler öyle söylüyor. Zavallı ben...” Ginger’ın cinsel tercihlerine gerçekten minnettarım. Onunla hiçbir zaman –ne zaman isterse kamı ımı ellerine vermeyi memnuniyetle kar ılayaca ıma inananlarla ya adı ım– o garip anı hiç ya amadım. O yüzden Ginger, kadın personelim içinde hakkında bunu s yleyebilece im birkaç kişiden biri. Bu nedenle onunla çok iyi anla ıyoruz.

“Adı ne?”

“Charlie?”

“Gerçek adı mı sahne adı mı?”

Ginger omuzlarını silkiyor. “Sanırım gerçek adı. Bana söylediği tek ismi bu.”

Bir yudum daha içki içmek için duruyorum. “Onu muayene ettin mi?” Ginger  artlarımızı biliyor.   ne izi olmayacak. Pezeven i olmayacak. Fahi elik olmayacak. Uyuşturucu ve fahi elik konusundaki toleransım sıfırdır. Polis yakalarsa derhâl burayı kapatır ve Penny’den ekmek kazanan o kadar çok insan var ki buna izin veremem. Kaldı ki burada bunlara ihtiyaç da yok. Kızların, haysiyetlerinin son kırıntısını da satmadan güven içinde para kazanmalarını

sağlıyorum.

Sert ve kısa bir baş eğmeyle cevap veriyor.

"Tecrübesi var mı?"

"Vegas. Burada birkaç görüşme yapmış. Sin City dâhil." Ginger'in kaşları anlamlı anlamlı kalkıyor. "Rick'in onlardan ne yapmalarını istediğini biliyorsun."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum. Evet, kulübünde çalışma ve orada çalışmaya devam etme açısından Rick'in ne şartlar koştuğunu duymuştum. Mesele şu ki herif şişko ve terli saçlarının bir yararı olmuyor. "Kabul etmemiş mi?"

Ginger kıkırdıyor. "Bana söylediğine göre oradan az daha kusarak çıkıyormuş."

Usulca başımı sallıyorum. Bunu yapması benim gözümde ona bir iki puan yazar. Hayatta kalmak için giysilerini çıkarmak zorunda olduğunu düşünen her kadına yardım etmek isterim. Ama ben sadece tek bir adamım ve her kadın da bu endüstrinin tuzaklarından kurtulmayı başaracak kadar güçlü değil.

O kadar çok kadının o tuzaklara düştüğünü gördüm ki.

Ve tekrar tekrar onları yakalamaya çalışmak çok fazla zahmetli bir iş.

Ginger'in egzotik güzel yüzüne bakıyorum. Nihayet büyük soruyu soruyorum. "Derdi nedir, Ginger? Neden striptiz?" Parmagımı usul usul bardağın kıyısında gezdiriyorum. Genellikle iyi bir nedenleri vardır. Veya kötü bir nedenleri. Nereden baktığına bağlı. Tamamen normal ve boku yemiş personel oranına bakılırsa ikinci gruba girenlerin sayısı genellikle çok daha yüksek. "Liseden atılmış ve bir geleceği yok? Geçmişte tacize uğramış? Para isteyen ve ciğeri beş para etmez bir erkek arkadaş? Babadan kaçma? Ya da belki sadece ilgi odağı olmak?"

Ginger başını yana eğip kuru bir ses tonuyla mırıldanıyor: "Hayattan bezmiş?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sen bunların istisnasısın, Ginger. Bunu biliyorsun." Ginger —on sekizinci yaş gününde— benim ofisime adım attığı günden beri onun için hiçbir endişe duymadım. Dengeli ve tacizsiz bir evden çıkmış ve sahne için kılını bile kıpırdatmadı. Ama amacında gayet kararlı ve dürüst: Napa

Vadisi'nde bir otel açmaya yetecek kadar para kazanmak. Burada kazandığı paraya bakılırsa bu hayaline epey yaklaştı diyebilirim.

Biraz duruyor, sonra omuzlarını silkiliyor. "Bütün bildiğim, iyi para kazanmak istiyor. Ama başı dik birine benziyor, diğer işleri kabul etmediğine göre."

Çünkü özel odalarda sakso çekeceğini fark etmiş olmalı... Bütün nefesimi dışarı verirken elimle alnımı bastırıyorum ve ovalaya ovalaya alnımdaki kırışıkları düzeltirken mırıldanıyorum: "Pekâlâ. Göreceğiz bakalım." Bunu şimdi gerçekten yapıyor muyum? Ya o da başka bir Cherry ise? Veya Marisa? Veya China? Veya Shaylen? Veya—

"Harika. Sağ ol, Cain." Duruyor. Ginger'ın -bar kıyafeti olarak kısıcık bir şort ve askılı tişört içindeki- kıvrımlı vücudu kapının sövesine yaslanıyor. "Sen iyi misin? Son zamanlarda biraz... yıpranmış görünüyorsun."

Yıpranmış. İyi bir tanımlama. Her hafta ve her ay küstah müşteriler, işletme meseleleri ve birisi müdahale etmeden kendi hayatlarını yoluna koymayı beceremeyen personel tarafından yıpratılıyorum. Bir de polisin büyük ilgisini ekle -çünkü geçmişime ve şimdi yaptığım işe bakarak annemle babamın adımlarını takip ettiğimi varsayıyorlar- son on yıldaki hayatımı özetlemiş olursun.

Bunların hepsi, akli başında herkesin bu işi bırakması için makul nedenler.

Bırakmayı da düşünmüştüm. Penny'nin Yeri'ni satın çekip gitmek istedim. Ama sonra çalışanlarımın yüzüne baktım -ben olmasam Sin City gibi yerlerde çalışmak zorunda kalacaklar- ve kapının metal dişleri göğsüme daha derin battı.

Onları terk edemem. Henüz değil. Tabağıma başka problemler almadan mevcut olanları bitirip güvenliğe kavuşturursam başka bir yerde huzurlu bir hayat sürdürebilirim. Fiji'de kuytu bir sahil, fevkalade iyi olurdu.

Bu düşüncelerin hiçbirisi, hiçbir zaman yüksek sesle söylenmedi. "Sadece doğru dürüst uyuyamıyorum," diyorum Ginger'a, artık ustası olduğum o sahte tebessümümü takınarak. Bu tebessüm de artık boğucu bir demir maskeye dönüşmeye başladı.

Ginger'ın kaş çatışına bakılırsa bana inanmadığı belli. "Tamam. Eh, istersen kulaklarımın daima senin olduğunu biliyorsun,"

diyor, şakayla sıratarak. Kalçalarını sallayıp göz kırpmıyor. “Gerisi yok.”

Tatlı gülüşü de onu takip ederek kapıdan çıkıyor ve geçici de olsa asık suratını düzeltiyor. Çünkü şimdi, dansçı, güvenlikçi, mutfak görevlisi ve garson olarak benim iş yerimde çalışan küçük bir ordu büyüklüğündeki personelin ücret bordrosunu hazırlamam lazım. Serge –kırk sekiz yaşında emekli bir İtalyan opera şarkıcısı– mutfağımı tek başına yönetiyor; geri kalan tüm sorumluluk bende.

Ne yazık ki asık suratım, yirmi dakika sonra gelen Nate’in telefonu ile intikamını almak üzere geri dönüyor. “Adamın mavi Dodge’u burada.”

Yumruğum masaya inince üzerindeki her şey zıplıyor. “Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?” İçimde fokurdamaya başlayan öfkeyi kontrol etmek için birkaç saniye duruyorum. Nate, cevap vermeye kalkışmıyor. İkimiz daima karşılıklı olarak rahatça birbirimize şaka yaparız ama Nate, hangi konularda benimle dalga geçilmeyeceğini bilir. Kadınları istismar eden odun kafalılar bu konulardan biridir.

“İçeri girmemi ister misin?” diye soruyor Nate.

“Hayır, dışarıda bekle. Eğer döndüyse muhtemelen üstü boş değildir.” O herif ne kadar gerzek biri olursa olsun son seferde olanlardan ders almalıydı. “Ben geliyorum. Sakın içeri girme, Nate.” Bu son uyarımı çok sert bir sesle yapıyorum. Böyle bir mesele için Nate’i kaybetmeyi göze alamam. Hatta onu bu işe hiç karıştırmamalıydım. Onun koleje gidip normal bir hayat sürmesini sağlamalıydım. Ama yapmadım. Çünkü o, sahip olduğum tek yakınım ve onun yanımda olmasını istiyorum.

Yerimden kalkıyorum ve kasanın şifresini girmek için birkaç saniye köşede çömeliyorum. Parmaklarım, Glock’un soğuk çeliğini sarmalıyor. Ona dokunduğum için kendimden nefret ediyorum. Onun temsil ettiği şeyler, şiddet, yasa dışılık... ardımda bıraktığım ve bir daha beni tüketmesine asla izin vermeyeceğim hayat ve seçenekler. Ama eğer Nate’i, Cherry’yi ve –son seferde annesinin, bilincini kaybetmiş hâlde kanepede yattığını görünce yardım istemek için cep telefonundan beni arayan– sekiz yaşındaki oğlunu korumak anlamına geliyorsa o zaman namluyu o aşağılık puştun şakağına dayarım.

Kapı aralandığında tabanca kılıfını takmak üzereyim.

“Cain?”

Bu nalet ofisin kapısını tekrar kilitlemeye başlamalıyım, diyorum kendi kendime. Ağzımdan çıkmak üzere olan küfrü bastırıp tabancayı kasaya geri koyuyorum ve ayağa kalkıyorum; sesimdeki zehirli tonu atmaya çalışarak homurdanıyorum: “Ginger, senin gerçekten—”

Bu cümlenin sonunu, “nasıl kapı çalınacağını öğrenmen lazım” kelimeleriyle bitirmeyi planlıyordum.

Ama keskin bir tıslamayla bitiyor ve ben kendimi, geçmişime bakarken buluyorum.

Penny’ye.